

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

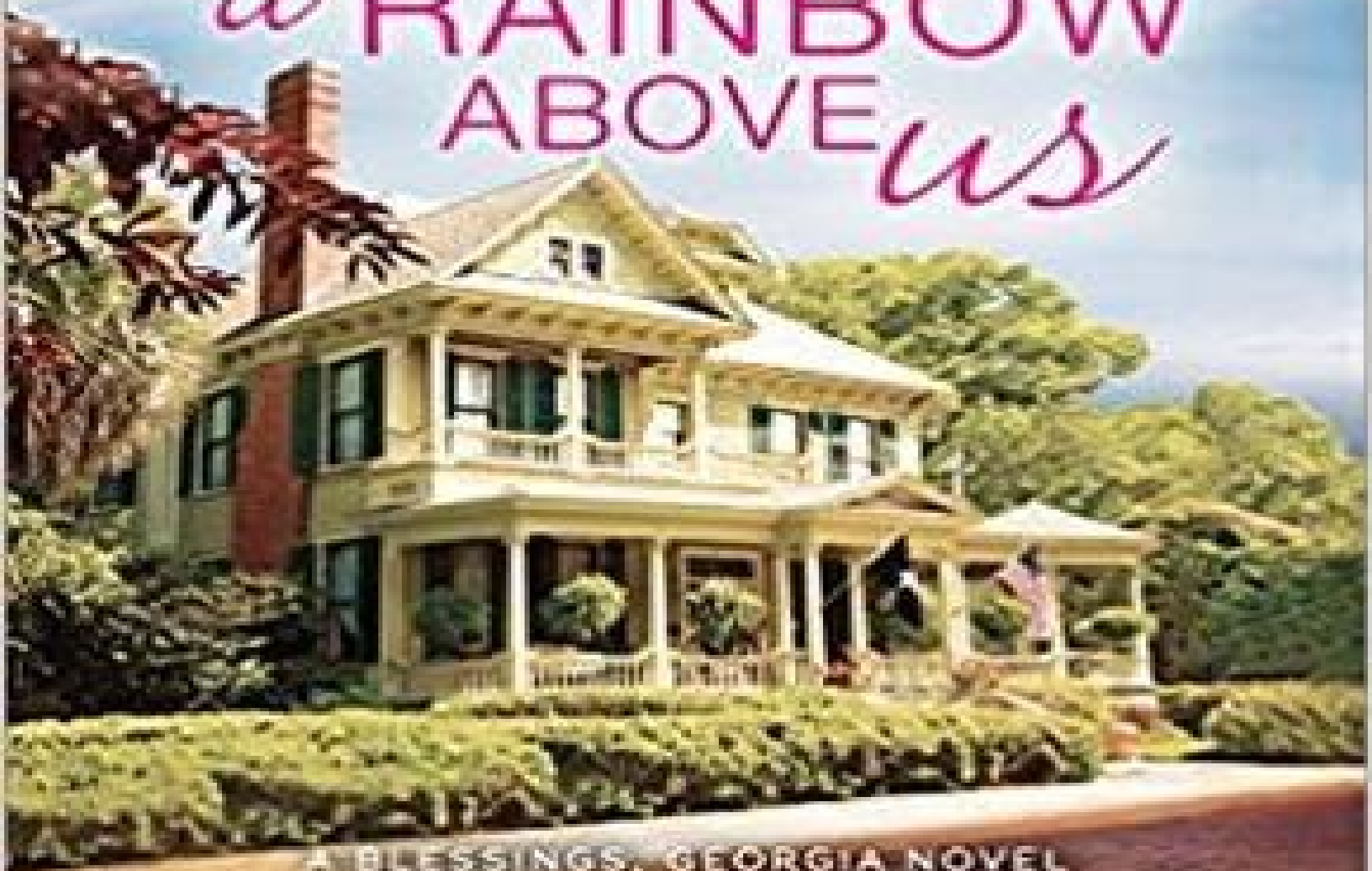
SHARON SALA

"FILLED WITH UNFORGETTABLE CHARM AND DELIGHT!"

— ROBYN CARR

#1 New York Times Bestselling Author

a RAINBOW ABOVE *us*

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Sonsöz](#)

[*Sana Dönüş Yolu* Bölüm 1'den alıntı](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Yazar Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

İçine doğduğumuz aile üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktur ve her ne kadar onlar tarafından seilmek istesek de bu her zaman böyle olmayabilir. Bu kitabı, içine doğdukları ailelerin ötesinde sevgi ve kabul görmek zorunda olan insanlara ithaf ediyorum. Ne kadar uzun süredir aramak zorundasınız, sonunda kabilenizi bulacaksınız. Sadece aramaya devam edin.

Dışarıdalar, seni bekliyorlar.

Bölüm 1

Blessings'e girdiğinde Bowie James'in ensesindeki deri ürperdi. Buraya bir daha gelmemeye yemin etmişti ama yine de buradaydı ve tüm bunlar Fanny Kasırgası ve dünyada onu umursayan son iki kişiye duyduğu sevgi ve sadakat yüzünden olmuştu.

Karavan/römork parkındaki bağlantılar için çoktan aramıştı ve elli metrelik kırmızı-siyah karavanının ve çektiği kırmızı Jeep Cherokee'nin aldığı bakışların farkında olarak Ana Cadde'den aşağı doğru sürdü.

Ama kasırganın ve ardından gelen selin burada yol açtığı hasarı incelemek için kendi başına bazı araştırmalar yapıyordu. Binaların dışında su izleri görülüyordu. Birkaçı hâlâ tahtalarla kaplıydı ve çeşitli onarım aşamalarındaydı. Polis karakolu, eczane gibi iş için açıktı. Curl Up and Dye adında bir güzellik dükkânı Ana Cadde'ye eklenmişti, hatırlamıyordu ama Piggly Wiggly marketi ve Granny's Country Kitchen çok tanıdıktı. En azından bu akşam nerede yemek yiyeceğini biliyordu.

Parka vardığında, dışarı çıkıp bacaklarını esnetmeye fazlasıyla hazırды ama yine de müdürün ofisinde check-in yaptırması ve ardından tesislere bağlanması gerekiyordu. Bunu son birkaç yıl içinde yüzlerce yerde sayısız kez yapmıştı ve check-in işi halledildikten sonra kamp alanına gitti, SUV'unu çıkardı ve kurulumu tamamladı.

Küçük bir beşinci tekerlekli karavanda oturan bir çift dışarıda ızgara yapıyordu. Bowie indiğinde ona el salladılar, o da karşılık verdi. Karavan hayatına ve bu yaşam tarzını seçen insanların ne kadar dost canlısı olduğuna alışkındı ama buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Büyükanne ve Ella Teyze'nin dünyasını yeniden bir araya getirmeye gelmişti.

Ella Teyze'den aldığı mektuba göre, yakın zamanda burayı vuran kasırga evlerini pencere kenarlarına kadar sular altında bırakmıştı. Gidecek başka yerleri olmadığı için yerel bir huzurevinde kalıyorlardı.

Ella Teyze'nin mektubunun ve son projesinin bitişinin zamanlaması daha iyi olamazdı. Şirketi, Amerika'nın dört bir yanında gözden uzak yerlerde pahalı evler inşa ediyordu ve mektup geldiğinde taşınmaya hazırlanıyordu. Her zamanki haber içerikli mektuplarından birini bekliyordu ama okumaya başladığında mesaj karşısında afallamış ve yaşadıkları karşısında dehşete düşmüştü.

Bowie, annen ve ben sormaktan nefret ediyoruz ama çaresiz durumdayız. Fanny Kasırgası evi bir metre su altında bıraktı. Şu anki haliyle yaşanmaz durumda ve ikimiz de burada, Blessings'te huzurevindeyiz. Sormazdım ama bunun sizin işiniz olduğunu biliyoruz ve annem her gece ağlıyor, kendi deyimiyle "bu yerde" öleceğinden korkuyor.

Şehirde Umut Evi adında bir hayır kurumu var, belki bir süreliğine kullanabiliriz ama annem hayatında hiç hayır kurumu kullanmadığını ve şimdi de kullanmayacağını söylüyor. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz.

Sürekli hareket halinde olduğunuzu biliyoruz, bu nedenle umarım bu mektup size ulaşır ve sağlığını yerindedir.

Sana ihtiyacımız var.

Sevgiler, Ella Teyze

Onlar olmasaydı, bu kasabaya bir daha asla adım atamazdı ve kendi adını bildiği kadar, onun varlığı nedeniyle eski bir

kan davası muhtemelen bir kez daha çirkin yüzünü gösterecekti. Ancak, o buradaydı ve ne olursa olsun, öyle olsun.

Kamp alanında her şeyin yolunda gittiğinden emin olur olmaz kampı kilitledi ve Cherokee'ye binerek kasabaya doğru yola çıktı. Kahvaltıdan beri atıştırma- lıklardan başka bir şey yememişti ve eğer büyükannesinin yemekleri eskisi kadar iyiye- se, yatağa iyi beslenmiş bir adam olarak girecekti.

Beşinci tekerleği olan çift dışarı çıkarken ona tekrar el salladı. O da el salladı ve girişten sola dönüp sürmeye devam etti.

Lokantanın otoparkına girip indiğinde saat akşam 7'yi biraz geçiyordu. O kadar çok oturmaktan yorulmuş bir halde gerindi, sonra ensesinin yarısına kadar sarkan, çok uzun siyah saçlarını parmaklarıyla taradı; bu, uzak yerlerdeki büyük projelerin ve az uykunun bir yan etkisiydi. Belki burada saçını kestirecek zamanı bulur, diye düşündü ve girişe yöneldi.

Dışarı çıkan bir çiftle karşılaştı ve onlara kapıyı tuttu, teşekkür ettiklerini söylediklerinde başını salladı ve sonra iki kez baktıklarını fark etti.

Kahretsin.

Ailenin bakışları kanın derinliklerine işlediğinde mirasınızı inkar etmek zordu.

A Çarpıcı bir şekilde güzel kadın gülümsedi olarak o girdim. "Hoş geldiniz Granny's'e. Bir kişilik yer var mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi." Bluzundaki küçük rozette adının Mercy olduğunu fark etti ama merakından sordu. "Lovey hâlâ Granny's'i işletiyor mu?"

"Evet efendim, işletiyor. Ama kasır- ga sırasında yaralandı ve evi onarı- lırken bir arkadaşının evinde iyileşiyor. Benim adım

Mercy Pittman. Ben sadece yerime bakıyorum." "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Bowie.

Mercy başını salladı. "Hepimiz öyleyiz. Bu taraftan lütfen," dedi ve onu yemek salonundan geçirerek daha küçük bir kabine götürdü. "Garsonunuz birazdan burada olacak. Afiyet olsun."

Bowie otururken bir kez etrafına baktı. Tanıdık bir yüz görmediğine şükrederek menüyü aldı, tam o sırada garson kız görüldü.

"İyi akşamlar, efendim. Adım Wendy ve bu gece size ben hizmet edeceğim. Size ne ikram edebilirim?"

"Menüde bulunan en büyük bardak tatlı çay," dedi.

Wendy kıkırdadı. "Sadece bir bedeni var ama sanırım seni biraz idare eder."

Geldiği gibi aniden gitti. Kadın elinde küçük bir sepet bisküvi ve çay ile geri döndüğünde Bowie hâlâ menüyü okuyordu.

"Bunları hâlâ sıcakken yemek isteyeceksiniz," dedi. "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz, yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacınız var?"

"Bir süredir iyi bir barbekü yememiştım. Pirzolaya ne dersin?"

Wendy gözlerini devirdi ve tekrar kıkırdadı. "Granny's'de her şey güzeldir. Dört kaburgalı mı yoksa altı kaburgalı mı yemek istersin?"

Bowie, "Sanırım dört, patates kızartması ve lahana salatası ile birlikte," dedi.

"Geliyor," dedi Wendy ve tekrar bisküvileri işaret etti. "Bunlar harika şeyler. Önce tereyağlı ve ballı bir tane tavsiye ederim."

Bowie bisküvilere baktı ve bütün bu yaygaranın nedenini merak etti. Üstleri mükemmel bir şekilde kızarmıştı ve bisküvilerin böyle kabardığını ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu ama bu tamamen tatla ilgiliydi. Sepetten bir tane aldı, ekmek tabağına koydu ve iki tarafını da yağlayarak açtı. Küçük reçel ve jöle kaplarını karıştırırken bir ısırık aldı ve sonra yemeğin ortasında durdu.

Vay canına, Nellie! Bu yediğim en iyi bisküvi olabilir.

Çiğnedi, yutkundu, sonra bisküvinin son yarısını da ağzına attı, bir yandan da ikincisini yağlıyordu. Yarısını balla, diğer yarısını da çilek reçeliyle yedi.

Wendy başka bir siparişi teslim etmek üzere masasının önünden uçarak geçti ve ona sırtıttı. "Sana iyi olduklarını söylemişim, değil mi?"

Sırtıttı. "Şefe saygılarımı sunarım."

Wendy, Mercy Pittman'ı işaret etti. "Kasırgadan sonra hepimiz biraz iş değiştirmek zorunda kaldık ama şu öndeki hanımefendi şu anda meşhur olan tarifi yapan kişi. Bize yardımcı olması için birkaç kişiyi eğitti ama o mutfakta tam bir sihirbaz" dedi Wendy.

"Bu kadar güzel ve yemek yapabilen bir kadın mı? Sormak zorundayım, evli mi?" Bowie sordu.

Wendy yüksek sesle güldü. "Evet efendim, polis şefine."

Bowie, "O halde şefe de selamlarımı iletin," dedi.

İki bisküvi ile yetindi, ama ne kadar iyi o l d u k l a r ı n ı bilseydi, kaburgaları atlayıp yanlarına bir kase sos sipariş edebilirdi. Şimdi bunun için sabah tekrar gelmesi gerekecekti. Yemeği geldiğinde ekip şeflerinden birinin mesajına cevap veriyordu. Siparişleri göndermeyi bitirdi, ardından yemeğini yemek için telefonu bıraktı. Sadece birkaç dakikalığına nerede olduğunu unutmuş, sadece yemeğin tadını çıkarıyordu ki, iki adam yemek odasına girip durdu

etrafa bakmak için.

Onlar odayı taramaya başladığında Bowie başını kaldırıp baktı ve sessizce lanet okudu. Burada kimseyi tanımıyor olabilirdi ama birinin onu tanıdığına ve bu haberi paylaşmak zorunda hissettiğine bahse girerdi.

Çatalını bıraktı, ellerini sildi ve ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda bakışları kilitlendi. Yüzlerindeki şokun gelip geçtiğini gördü ve birkaç dakika tatmin oldu. Onu son gördüklerindeki on beş yaşındaki sıska çocuk değildi. İkisinden de daha iri ve uzun boyluydu ve göbeklerinin büyüklüğüne bakılırsa çok daha formdaydı.

Bir adım öne çıktı ve o bir adım attığında arkalarını dönüp Granny's'den dışarı fırladılar.

Wendy'nin tek gördüğü masasındaki adamın ayağa kalktığı ve çayını doldurmak için aceleyle yanına gittiği idi.

"Özür dilerim. Buraya daha erken gelmeliydim. Bu gece çok yoğunuz." Adam tekrar otururken çayını doldurdu.

"İyisin," dedi Bowie. "Ama halletmem gereken küçük bir iş var. Sana ödeme yapayım mı yoksa-"

"Hayır, efendim. Dışarı çıkarken kasada ödeme yaparsınız." Sipariş defterinden adamın hesabını çıkardı. "Kalan yemeklerinizi paketlememi ister misiniz?"

"Bu sefer değil, ama muhtemelen sabah bisküvi ve sos için geri geleceğim," dedi.

"O zaman teşekkür ederim, gecenizin geri kalanının tadını çıkarın," dedi, bahşış için masaya yirmi dolarlık bir banknot atıp çıkışa yöneldiğinde gözleri büyüdü.

Bowie tanındığını tahmin etmekte haklıydı ama onun içeri girdiğini gören ve sonra da yemek boyunca onu dikkatle izleyen insanlar bakma niyetinde değildi. Sadece bir hayalete baktıklarını düşünmüşlerdi.

Bowie, annesiyle birlikte gecenin bir yarısı Blessings'ten ayrıldıkları zamanki çocuğa hiç benzemiyordu. Büyükbabası Judson Boone'a tıpatıp benzemiş olması, Bowie'nin aynaya her bakışında olduğu gibi oğullarını da şaşırtmış olmalıydı.

Restoranın dışına çıkınca Bowie durdu ve park yerini tarayarak beklemeye başladı. Orada olduklarını biliyordu ve seslendi. "Ne bekliyorsunuz?"

Gölgelerin içinden çıktılar, biri sağından, diğeri solundan. Emmitt Boone'un beyzbol sopası vardı.

Melvin Boone muştalarını sallıyordu, kısa ve tombul parmakları ışıkların altında parlıyordu.

Melvin birkaç adım daha yaklaştı ve elinde bir avuç pirinçle Bowie'ye doğru koştu.

Bowie, Melvin yumruk sallayana kadar bekledi, sonra kenara çekildi ve Melvin'in boğazına hızlı bir karate darbesi indirdi.

Melvin ciyakladı, boğazını tuttu ve yüzüstü yere düştü.

Bowie, Emmitt'in arkasından geldiğini duydu ve döndü, Emmitt'in elindeki sopayı bir tekmeyle aldı ve burnuna bir yumruk indirdi.

Emmitt kan fışkırırken bağırdı ve sırt üstü yere düştü.

Bowie ikisinin de üzerinde durmuş, bakıyordu. "Randall nerede?

Karanlıkta saklanıyor mu, yoksa sadece siz ikiniz mi varsınız?" diye sordu.

Emmitt inledi. "Randall öldü." "Bu

yeterince adil," diye mırıldandı Bowie.

"Burnumu kırdın," diye bağırdı Emmitt.

"Hayır, yumruğuma çarptın," dedi Bowie. "Bunu ben başlatmadım. Buraya büyükannemin evini tamir etmeye geldim, sonra da gideceğim, yani uyarıldınız. Ben buradayken benden uzak durun. Çünkü bunu yapmazsanız, hepinizi mahkemeye veririm ve bu süreçte sakladığınız tüm utanç verici sırları açığa çıkarırım. Şimdi babanıza geri dönün ve yaşlı piç kurusuna, ne kadar çabuk gidersem ona olan bariz benzerliğimin o kadar çabuk unutulacağını hatırlatın."

Melvin sırt üstü yuvarlanmıştı, hâlâ soluk soluğaydı ve ciyaklamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Emmitt'in iki burun deliğine de mendil tıkamıştı ama kan hâlâ parmaklarının arasından akıyordu.

"Babam bundan hoşlanmayacak," diye mızızlandı Emmitt. "Sana ve annene, geri dönerseniz ikinizin de öldüğünü göreceğini söyledi."

Bowie onlara doğru eğildi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Annem on sekizinci yaş gününden bir gün sonra intihar etti. Benim gözümde hepiniz sorumlusunuz. Bu yüzden. Yapmayın. İşemeyin. Beni. Kızdırmayın. Anladın mı?"

Onlara yaptıklarının şokunu -hem de hiç terlemeden- atlatmaya başlamıştı. Ve sesindeki tehdit görmezden gelinemeyecek kadar gerçektir. Başlarını salladılar.

Bowie arabasıyla uzaklaşırken onları toprakta bıraktı, ama içindeki öfke o kadar güçlüydü ki doğruca geri dönmek yerine eski lisesine uğradı ve orada bir futbol maçı olduğunu öğrendi.

Merakı galip geldi, park etti, indi ve kapıda ödeme yapmak için otopark boyunca yürüdü, sonra da tribünlere kadar gitti.

durdu. Kalabalık gürültülüydü. Birisi ev sahibi takımı beş yarda çizgisine kadar götüren bir pası tamamlamıştı.

Tribünlerdeki bir adam ona doğru baktı, sonra gözlerini dikti. Bowie pozisyonunu değiştirdi ve koltukların arasından sahayı görebilene kadar tribünlerin altına doğru ilerledi.

Bir zamanlar en büyük hayali buydu, Blessings Lisesi futbol takımına girecek kadar iyi olmak. Ancak o zamanlar çok uzun boylu değildi ve bir deri bir kemikti; tam olarak futbola uygun değildi.

Oyun kurucunun bir snap daha almasını, ardından bir oyun kurucu sinsiliği yapmasını ve rakip takım ne olduğunu anlamadan kale çizgisini geçmesini izledi.

Kalabalık çılgınlık ve sevinç tezahüratları arasında patladı. Bowie tribünde oturup izlemeyi düşündü ama bu gece için şansını çoktan zorlamıştı. Eğer o lanet kasırga olmasaydı, burada bile olmayacaktı ve biraz dinlenme zamanı gelmişti.

Olay çıkmadan karavan parkına geri döndü, arabadan inerken alarmı kurdu ve sonra içeri girdi. Ön ve arka taraftaki tüm hareket algılayıcı ışıkları yaktı, ardından karavanın içindeki güvenlik alarmını da kurdu. Hiç tereddüt etmeden doğruca yatak odasına gitti, kasayı açtı ve hem şok tabancasını hem de dolu tabancasını çıkardı. Silahı yatağının yanına koydu ve şok tabancasını da yanına alarak oturma odasına gitti.

Yorulmuştu. Erken yatmayı planlamıştı ama şimdi çok yorgundu. Bunun yerine tüm perdeleri kapattı, ışıkları söndürdü ve ıslak bara giderken önünden geçtiği televizyonu açtı. Kendine iki parmak sek burbon doldurdu, sonra rahat koltuğuna döndü ve sesi kapatarak kanalları taradı.

Sonunda HGTV'deki bir programda karar kıldı ve Maine'de on sekizlerin başında inşa edilmiş bir evi yenileyen bir ekibi izlemeye başladı

yüzlerce. Dizüstü bilgisayarında çalışırken, rahatlamaya başlayana kadar yavaşça burbonunu yudumladı.

Büyükanne ve Ella Teyze'yi düşündü. Geldiğinden haberleri bile yoktu ama yarın sabah bir sürprizle karşılaşacaklardı. Sadece evlerini onarmak için Blessings'e dönmekle kalmamış, aynı zamanda onları huzurevinden kurtarmış ve tadilat sırasında kalmaları için buraya getirmişti. Kendi yatak odasını ve özel banyosunu kullanabilecekler, kendisi de bu süre boyunca burada yatacaktı. Yaşam alanında yatağa dönüşen iki mobilya parçası ve daha küçük bir banyo daha vardı ve karavan standartlarına göre karavan çok büyüktü.

Mutfak son teknoloji ürünü olduğundan, Ella Teyze o gün boyunca isteyken yemeklerini yapmakta hiç zorlanmayacaktı. Yerinden feragat etmekten duyduğu rahatsızlık ne olursa olsun, onların mutlu ve güvende olduğunu bilmek buna değerdı.

Birkaç saat sonra dizüstü bilgisayarını kapattı, televizyonu kapattı ve duş almaya gitti. Kısa bir süre sonra üzerinde uyuduğu eski bir spor şortuyla çıktı, ardından yatağa girmeden önce cep telefonunu şarj cihazına, şok tabancasını da tabancanın yanına koydu. Çalar saati kurmayı düşündü ama kuramadan uyuyakaldı.

Ancak gün ışımadan hemen önce başka bir alarm, arabanın alarmı çaldı. Bowie uzun bacaklarını yataktan kaldırdı ve şok tabancasını kaptığı gibi ön kapıya koştu. Kapıyı açar açmaz evinin içindeki güvenlik alarmı da çalmaya başladı ama onu etkisiz hale getirmek için durmadı.

Koşarak dışarı çıktığında hareket algılayıcı ışıklar yanmaya başlamıştı ve Cherokee'sinin daha yeni çalınmış olduğu gerçeğinin altını çiziyordu; ardından kaçmakta olan genç bir çocuğu gördü.

"Dur!" diye bağırdı ama çocuk yavaşlamadı.

Bowie daha uzun bacaklarıyla avantajlıydı ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz şok tabancasını ateşledi. Çatallar çocuğun sırtının ortasına isabet etti ve saniyeler sonra çocuk acı içinde kıvranarak yere yığıldı.

Beşinci tekerdeki çift dışarı çıktı, vahşi gözlü ve korkmuş görünüyorlardı. "Her şey yolunda!" Bowie dedi ki. "Ama polisi aramanız gerekiyor. Ben sadece arabama zarar veren birini yakaladım."

Yaşlı adam duyduğunu belirtmek için el salladı ve karavanlarına geri döndü, kadın ise orada öylece durmuş bakıyordu.

Bowie'nin aklına biraz geç de olsa, içinde uyuduğu eski spor şortunun cidden küçük olduğu ve çıplaklığa o kadar yakın olduğu geldi ki, teşhircilikten tutuklanma olasılığı vardı. Buradaki ilk sabahında evin altını üstüne getirmek gibisi yoktu.

Çocuğun yanına diz çöktü ve sırtındaki dikenleri çıkardı, sonra onu kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Dumbass dışında hangi isimle anılıyorsun?" Bowie sordu.

Çocuk sadece başını salladı. Ya hâlâ şokun etkisindeydi ya da konuşmak istemiyordu.

"İyi. Salak benim için çalışıyor," dedi Bowie ve onu arabaya geri sürükledi, alarmı kapattı ve sonra kapağı açtı. Bir rulo koli bandı çıkardı ve çocuğun bileklerini arkadan birbirine bantladı, sonra onu oturttu ve bacaklarını bileklerinden birbirine bantladı.

Çocuk, "Bu acıttı," diye mırıldandı.

Bowie başını kaldırdı. "Hayır, öyle değil ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Çocuk cevap vermeye başladı ama sonra Bowie'nin yüzündeki ifade fikrini değiştirdi.

Artık karavan parkının her yerinde ışıklar yanmaya başlamıştı ve av tüfeklerinden beyzbol sopalarına kadar her şeyi taşıyan adamlar dışarı çıkıyordu. Bowie kızıl saçlı, iri yarı bir adamın elindeki sopayı sallayarak ve bağırarak onlara doğru geldiğini gördü.

"Ne haltlar dönüyor?"

Bowie mahkûmunu işaret etti. "Lanet çocuk arabamı anahtarladı ve güvenlik alarmını çalıştırdı. Kımıldamasına izin vermeyin. İçerideki alarmı kapatmam gerek."

Adam, kendi ayaklarına bakmakta ısrar eden çocuğa ters ters baktı.

Bowie kapıdan fırladı, alarmı kapattı, sonra yatak odasına doğru koştu, dün gece çıkardığı kot pantolonunu aldı, giydi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde dışarı çıktı.

"Teşekkürler," dedi Bowie. "Ben Bowie James. Yardımınız için minnettarım."

"Ben Yancy Scott, ama herkes bana Red der. Çok iyi bir teçhizatın var. Dün gece gelmiş olmalısın."

Bowie başını salladı. Siren seslerini duyabiliyordu. "Tüm bu gürültü için üzgünüm. Kendini tanıtmayı reddeden salak olmasaydı böyle bir şey olmayacaktı."

Red sırtıttı. "Adını bilmiyorum ama Emmitt Boone'un oğlu olduğunu biliyorum."

Bowie arkasını döndü ve bakakaldı. "Öyle mi?" dedi. "Seni baban mı gönderdi, yoksa tüm bunlar senin parlak fikrin miydi?"

Çocuk başını kaldırdı ve yüzündeki nefreti okumak Bowie için çok kolaydı. "Dün gece babamın burnunu kırdın," dedi.

"Evet, söyledim. Amcan Melvin'le birlikte Granny's'in otoparkında bana saldırdıklarından bahsettiğini sanmıyorum. Mel'in muştalaları, babanın da beyzbol sopası vardı. Eğer kendi işlerine baksalardı, bunların hiçbiri olmazdı. Ve şimdi sen onları yapmamaları için uyardığım şeyi yaptın."

Çocuk bu haber karşısında afallamış görünüyordu ve sonra kaşlarını çatı. "Onları ne yapmamaları konusunda uyarmıştın?"

"Yakında öğrenirsin," dedi Bowie ve tam iki polis aracından ilki karavan parkına girip ışıkları yanıp sönerken ve sirenleri çalarken başını kaldırıp baktı.

Araçtan ilk inen Şef Lon Pittman oldu ve yardımcısı Ralph Herman da onun arkasına geçerek kaçmaya başladı.

Lon olay yerini hızla taradı ve tanımadığı sadece bir kişi gördü. "Ben Şef Pittman. Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Benim adım Bowie James. Dün gece buraya geldim ve bu sabah arabamın alarmı çalmaya başladığında hala uyuyordum. Şok tabancamla dışarı koştum, aracımdaki anahtar izlerini ve bu aptalın kaçtığını gördüm. Onu kovaladım, şok tabancasıyla vurdum ve alarmı kapatabilmek için buraya sürükledim."

"Hepimizi uyandırdı," dedi Red.

Beşinci tekerdeki komşular da kalabalığa katılmıştı.

"Doğruyu söylüyor," dedi adam. "Ben ve Jewel çocuğun kaçtığını ve bu adamın da onu kovaladığını gördük."

"Sanırım suç duyurusunda bulunmak istiyorsunuz," dedi şef.

Bowie başını salladı. "Evet. Cherokee'ne verdiğim hasar da bunu ağır bir suç haline getirmeye yetecek kadar pahalıya mal olacak."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Ben daha çocuğum. Daha on beş yaşındayım." Bowie, "Aptal ve reşit olmamak yine de tutuklanmanıza neden olur," dedi.

Çocuk ağlamak üzereydi. "Ama Şef, dün gece babamın burnunu kırdı."

Bowie, "Ona hikâyenin geri kalanını anlat," dedi.

"Ama o zaman bunu bilmiyordum," diye mırıldandı çocuk.

Bowie omuz silkti. "Emmitt ve Melvin'e dün gece Granny'nin otoparkında neler olduğunu sorabilir ve onlara karşı da suç duyurusunda bulunmamı isteyip istemediklerini öğrenebilirsin... saldırı için."

Lon kaşlarını çattı. "Belli ki burada anlamadığım bir şeyler dönüyor."

"Eski bir kan davasından başka bir şey değil," dedi Bowie. Lon'un kaşları daha da çatıldı. "Kimin arasında?"

Bowie omuz silkti. "Burada yaşadığımdan beri Blessings'te yenisin. O zamanlar herkes biliyordu. Annem Randall Boone tarafından tecavüze uğradı. Annem bunu rapor etti. O da inkar etti ve olay kapandı. Sonra hamile olduğunu öğrendi ve sonuç ben oldum. Burada olmamdan hoşlanmıyorlar. İnkâr ettikleri her şeyin kanıtıyım. Pearl James benim büyükanmem. Büyükanne ve Ella

James ailemden geriye kalan tek kişi. Benden kasırganın evlerine verdiği zararı onarmaya yardım etmemi istediler, ben de bunun için geldim ve gidiyorum."

"Burada bir şeyi gözden kaçırıyorum," dedi Lon. "Kimse tutuklanmadıysa bu kin de neyin nesi?"

Bowie çocuğu işaret etti. "Onun yaşına geldiğimde, onlara o kadar çok benzemeye başlamıştım ki, tecavüzün asla gerçekleşmediğine dair inkarları artık geçerli değildi. Bu yüzden beni neredeyse öldüresiye dövdüler ve Blessings'ten defolup gitmemi söylediler. Sözlerini yerine getireceklerinden korkan annem eşyalarımızı topladı ve aynı gecenin ortasında kaçtık. O zamandan beri geri dönmedim, ta ki şimdiye kadar."

Lon kaşlarını çattı, hâlâ ortaya çıkabilecek tüm komplikasyonları düşündü. "Annen de seninle geldi mi?"

Bowie'nin ifadesi donuklaştı. "On sekizinci doğum günümünden bir gün sonra intihar etti."

Lon bunu duymaktan hoşlanmamıştı. Yakın zamanda ortadan kalkması mümkün olmayan bir karmaşaya benziyordu. Ama her şey sırayla. Çocuğa baktı.

"Senin adın ne evlat?"

"Emmitt Lee, babamın adı," diye mırıldandı.

Lon uzanıp onu ayağa kaldırdı, koli bandına baktı ve sonra Bowie'ye baktı. "Araba alarmları, koli bandı, şok tabancası... Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

"Bir Luger'im, bir av tüfeğim ve taşıma ruhsatım var. Karavanımda ayrıca bir güvenlik sistemi ve hareket algılayıcı ışıklar var. Hayat bana temkinli olmayı öğretti, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Giyinip şikayet dilekçesini imzalamak için karakola gideceğim."

Lon başıyla onayladı, sonra yardımcısına işaret etti. "Hey, Ralph, gel de onu arabaya bindirmeme yardım et."

Birkaç dakika sonra her iki polis aracı da karavan parkından çıkarak Bowie'yi komşularıyla buluşmaya bıraktı. Arkasını döndü ve kısa bir süre

Gülümse.

"Bu tanışmak için kötü bir yol ve tüm bu gürültü için özür dilerim. Benim adım Bowie James. Ella James benim teyzem, annesi Pearl de büyükannem. Tadilat sırasında benimle birlikte kalacaklar, umarım bana karşı beslediğiniz kırgınlığı onlara karşı beslemiyorsunuzdur."

Red sırtıttı ve omzuna bir tokat attı. "Hiç gücenme dostum. Boone'lar bana göre biraz vahşi ve sert mizaçlı. Seninle tanıştığımıza memnun oldum."

Ve aynı şekilde, etrafındaki kalabalık da benzer duyguları yinelemeye başladı ve onun gözetimindeyken kimsenin hanımları rahatsız etmediğinden emin olmaya yemin etti. Bowie, "Çok minnettarım ve teşekkür e d e r i m ,"
dedi. "Ama benim

giyinmiş."

İnsanlar kendi aralarında olay hakkında konuşarak ve bayanlar ve sular altında kalan evleri için üzülerek uzaklaşmaya başladılar. Birden fazla kadın Bowie James'in ne kadar yakışıklı bir adam olduğu hakkında yorum yaptı, ancak konuşmayı durduran beşinci tekerlekli araçtaki kadın Jewel oldu.

"Giydiği kot pantolon olmadan daha da yakışıklı," dedi ve sırtıttı.

Kadınlar kıkırdadı.

"Peki nereden biliyorsun?" diye sordu biri.

"Ben ve Frank onu tam teçhizatından koşarak çıkarken gördük. Sanırım pek uyumuyor."

Kıkırdamalar yeniden patlak verdi.

"Sırf bunu görmek için arabanın alarımını tekrar çalıştırabilirim," dedi kadın.

"Ben olsam yapmazdım," diye ekledi Jewel. "Boone denen çocuğa kullandığı şok tabancası çok can yakmış gibi görünüyordu."

Bölüm 2

Emmitt Boone karakola daldığında Bowie resepsiyonda vandalizm şikayetini imzalıyordu. Doktor, Emmitt'in burnunun tekrar çarpmasını ve yerinden çıkmasını önlemek için bir destek takmış olsa da, göz ardı edilemeyecek kadar şişmişti.

Emmitt Bowie'ye bir kez baktı ve bembeyaz kesildi. "Onun burada ne işi var?"

Şef başını kaldırdı. "Oğlunuza karşı bir şikayet imzalıyorum."

Emmitt'in nefesi kesildi. "Ama aradığınızda onun vandalizmden tutuklandığını söylemişsiniz. *Onun* bununla ne ilgisi var?"

Bowie kafasını kaldırmadan yazmaya devam etti. "Tahrip ettiği benim aracımdı. Anahtarını da bozmuşlar. Bunu tamir ettirmek binlerce dolara mal olacak." Emmitt inledi.

Bowie şikayeti masanın üzerinden şefe doğru kaydırды. "Hepsi bu kadarsa, şimdi gidiyorum."

"Hepsi bu kadar," dedi Lon.

Emmitt Bowie'nin kolunu tutmaya başladı ama sonra vazgeçti. "Bekle! Bekle! Bunu konuşalım. Çocuğumun sabıka kaydı olmasını istemiyorum."

"Onu yetiştiren sensin," dedi Bowie. "Ayrıca, benden kolay kurtuluyor. Ben onun yaşındayken, sen ve kardeşlerin beni feci şekilde dövdünüz ve ben hiçbirinize bir şey yapmadım. Beni rahat bırakmazsanız ne olacağını size söyledim. Mahkemede görüşürüz."

Bowie karakoldan çıkarken Emmitt içinden küfretti, sonra şefe döndü.
"Oğlumla konuşabilir miyim?"

"Sanırım üstünü aradıktan sonra," dedi Lon ve büyük bir çakıya el koydu.
"Çıkarken onu geri alabilirsin."

"Cehennem, Amirim! Sentedavi etmek Biz gibi
ortak suçlular," Emmitt mırıldandı.

Lon omuz silkti. "Ne yazık ki oğlunuz artık bir suçlu. Bay James'in aracının tamir masrafları da bu tutuklamayı ağır bir suça dönüştürecek."

Emmitt'in dudakları aralandı ama sonra tartışmanın daha iyi olacağını düşündü.

Lon Emmitt'i oğlunu görmeye götürürken Bowie de karavanına dönüyordu. Ne çocuğa ne de Emmitt'e karşı hiçbir sempati duymuyordu. Daha buraya geleli yirmi dört saat bile olmamıştı ve saldırıya uğramış, arabası tahrip edilmişti. Burada geçireceği zamanın geri kalanının nasıl geçeceğini ancak hayal edebilirdi. Ve çoktan gün ışıdı. Yeni bir güne başlama zamanı.

Aceleyle içeri girdi ve kızlarının gelişi için yatağının çarşaflarını değiştirdi, banyoyu temizledi ve her gün kullandığı eşyaların çoğunu diğer banyoya taşıdı.

Dolap alanı sınırlıydı, bu yüzden elindekilerle idare etmek zorundaydılar ve umarım tadilat sorunsuz geçer ve çok uzun sürmezdi. Çalışma ekiplerinden birinden yarım düzine adam Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Onlar için yerel bir pansiyonda rezervasyon yaptırmış ve iki hafta öncesinden ödeme yapmıştı. Ondan sonra, işleri bitene kadar hafta hafta ödeme yapacaktı.

Her şeyi derli toplu, temizleyip toparladıktan sonra Bowie kahvaltı için Granny's'e gitti. Saat henüz sekiz olmamıştı, huzurevine ziyarete gitmek için çok erkendi. Güvenlik alarımını tekrar kurdu ve çıkarken kapıyı kilitledi.

Frank ve Jewel dışarıda küçük bir masada oturmuş sabah kahvelerini içiyorlardı ve ön bahçeden ona el salladılar.

O da sırtıttı ve el salladı. Bazen yaşadığı hayatta komşu olmak bu kadarla sınırlı kalıyordu.

Granny's'e vardığında park yeri neredeyse doluydu. Kendi payını almadan önce bisküvilerin bitmemesini umuyordu. Şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi. Sonra polis şefiyle, fırıncıyla evli olan adamla çoktan tanışmış olduğunu fark etti.

Bowie içeri girdiğinde bisküvi ve et suyunu düşünüyordu. Yemek salonu tıklım tıklımdı ama birkaç boş masa ve bir boş kabin vardı.

Mercy onu karşıladı ve küçük bir masaya götürdü.

"Afiyet olsun," dedi ve menüyü ona bıraktı, ancak Bowie menüyü almaya zahmet etmedi. Ne istediğini zaten biliyordu.

Başka bir garson elinde kahve fincanıyla geldi ve önündeki boş fincanı doldurdu.

"Günaydın, ben Lila. Ne istediğinizi biliyor musunuz, yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacınız var?"

"Sosis, bisküvi ve sos istiyorum," dedi. "Yanında yumurta yok mu?" Lila sordu.

"Yumurta yok," dedi Bowie.

Gülümsedi. "Hemen geliyorum."

Bowie arkasına yaslanıp kahvesinden hızlıca bir yudum aldı, sonra soğuması için bir kenara bırakıp odaya göz gezdirdi. Bu sabah, diğer yemek yiyenler özür dilemeden bakıyorlardı.

Onlar gözlerini kaçırana kadar arkasına baktı. Muhtemelen arabasını anahtarlayan gençle ilgili haberler çoktan yayılmaya başlamıştı. Bowie'yi çocukluğundan beri tanıyan insanlar için hapisteki çocuğun Emmitt Boone'un oğlu olması haberi daha da ilginç kılıyordu.

Telefonu bir mesaj sinyali verdi. Mesajı okudu ve sırtıttı. Ekibi Blessings'ten ayrılalı bir saatten az olmuştu. Onlara Granny's hakkında bilgi veren bir mesaj gönderdi ve yemek yemeden önce gidip pansiyona yerleşmelerini söyledi. Onlarla daha sonra temasa geçecekti.

Yemeği geldiğinde, Bowie kızarmış sosis köftesi tabağına, sıcak bisküvi sepetine ve bir kase beyaz et suyuna baktı ve dalmak için sabırsızlandı. İlk ısıruk hayal kırıklığına uğratmadı ve durmadan önce iki tabak dolusu yedi. Lila uğrayıp hesabı masaya bıraktığında kahvesini bitirmek üzereydi.

Bowie bahşış bıraktı ve ödeme yapmak için  n tarafa yöneldi. Saat neredeyse dokuz olmuştu ve huzurevine gitmek için sabırsızlanıyordu.

O ve kızlar son yirmi yıldır telefon görüşmeleri, mektuplar, ara sıra gönderdiği kartpostallar ve teknoloji değiştikçe artık telefonlarında FaceTiming yaparak iletişimde kalmışlardı. Sonra aklına telefonlarının sele kurban gitmiş olabileceği geldi, çünkü ev hakkında onu aramamışlar, onun yerine mektup yazmışlardı. Ayrıntıları yakında öğrenecekti.

Giriş kapısı arkasından açıldığında ödemek için para çıkarıyordu. Ağır ayak seslerini, bir adamın öfkeli hırıltısını duydu, sonra Mercy'nin yüzünde paniğe benzer bir ifade gördü.

"Arkanı d n ve bir erkek gibi yüzüme bak!" diye bağırdı adam.

Bowie onu görmezden geldi ve Mercy ile konuşmaya devam etti. "Kahvaltı harikaydı. Bana bir iyilik yap ve lütfen polisi ara.  st  kalsın," dedi ve ona para uzattı.

Arkasındaki adamın sabırsızlandığı belliydi ama Bowie onun kim olduğunu zaten biliyordu ve Judson Boone onu omzundan tutup çekiştirmeye çalıştığında da boyun eğmedi.

Bowie elini silkti, çocukluk rüyalarındaki d şmanıyla yüzleşmek için döndü ve Jud'un yüzünde gördüğü şoktan memnuniyet duydu.

"Bir aynaya bakıp gen liğinizi görmek gibi, değil mi? Dışarıda," dedi Bowie sessizce ve kapıyı işaret etti.

"Cehennem gibi! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Jud bağırdı ve Bowie'ye bir yumruk attı.

Bowie sakince onun bileğini havada yakaladı ve yaşlı adam yüzünü buruşturana kadar sıkıca kavradı.

Bowie usulca, "Dışarıda dedim," dedi ve Jud'u da peşinden sürükleyerek çıkışa doğru yola koyuldu.

Otoparka girdiklerinde Bowie onu serbest bıraktı.

"Senin derdin ne, içeride kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun? Kendinden başka hiçbir şey gerçekten umurunda değil, değil mi?"

Jud hâlâ o aile piçinin kendi ikizi olduğu gerçeğini kafasında oturtmaya çalışıyordu ve sorulara cevap verme zahmetine girmedi. Buraya ailesinin içinde bulunduğu karmaşayı düzeltmek için gelmişti ama bunun beklediğinden daha zor olabileceğini fark etmeye başlamıştı.

Bowie James ondan beş santim daha uzundu ve kıyafetlerinin altında büyük bir cüsse vardı. Destek getirmeliydi. Onun yerine Bowie'nin yüzüne parmağını doğrulttu.

"Emmitt'in burnunu kırdın ve-"

"Yapma bunu," dedi Bowie ve parmağını tutup itti. "Senin küçük haydutlarına ne olduysa kendi başlarına geldi. Karanlıkta üzerime atladılar ve ikisinin de silahı vardı. Vermek istedikleri cezayı almaya hazır olmalılar, öyle değil mi?"

Jud bu sessiz tehdide nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu ama her an her şeyin ters gidebileceğinin de farkındaydı, bu yüzden buraya söylemek için geldiği şeyin geri kalanını tükürdü.

"Torunumun hapisten çıkmasını istiyorum ve siz suçlamaları düşüreceksiniz. Anladın mı?"

"Evine git ihtiyar," dedi Bowie. "Dün gece adamlarınıza bela istemediğimi söyledim. Buraya büyükannemin evini tamir etmeye geldim, sonra da gideceğim. Blessings'le ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum, buna Boone adında biri de dahil."

"Bana hayır diyemezsin! Kimse bana hayır diyemez!" Jud bağırdı.

Bowie ana caddeden gelen siren seslerini duyabiliyordu. "Torununun yanında bir hücre mi istiyorsun?"

"Onun dışarı çıkmasını istiyorum!" dedi Jud ve Bowie'ye tekrar saldırdı. Ancak Bowie darbeyi savuşturdu, Jud'un kolunu yakaladı ve arkasına doğru çekti, ardından bir polis aracı otoparka girerken onu bir minibüse doğru sıkıştırdı.

Jud çırpınıyor, küfrediyor ve kurtulmaya çalışıyordu.

Bowie, onlara doğru koşan Şerif Yardımcısı Ralph'i tanıdı.

"Yine mi sen?" Ralph, Bowie James'in bir minibüse sıkıştırdığı adama bakarak, "Yine mi sen?" dedi.

Bowie, "Söylediğim için üzgünüm ama aynı şeylerin devamı," dedi.

"Seni öldüreceğim! Yemin ederim, öldüğünü göreceğim!" Jud çılgık attı.

Bowie Jud'un kafasını minibüse doğru biraz daha itti ve kolunu arkasından biraz daha yukarı çekti.

"Bu çok aptalcaydı," dedi Bowie. "Az önce bir polisin önünde hayatımı tehdit ettin."

Şerif Yardımcısı Ralph Jud'u kelepçeledi ve sonra etrafından dolaştırdı. "Sen Junior'ın yanındaki hücreyi al. Sanırım seni gördüğüne sevinecek. Hapishane eve benzemez."

Jud gerçekten kelepçeli olduğu için o kadar şaşırmıştı ki tökezlemeye ve kekelemeye başladı.

"Öyle demek istemediğimi hepiniz biliyorsunuz. Sadece Junior hapiste olduğu için sinirlenmişim. Geçmiş geçmişte bırakmaya ne dersiniz?"

Bowie'nin gözleri kısıldı. "Annemin, oğullarının beni dövmesini engellemek için sana yalvardığını hatırlıyor musun?"

Jud'un yüzü soldu ama Bowie konuşmaya devam etti. "Hatırlıyorum. Gözlerim şiştiği için seni göremedim ama güldüğünü ve ona fahişe dediğini duydum."

Bir çift Granny's'den çıkmış, olanları görmüş ve izlemek için kalmıştı. Bu, toplanmakta olan kalabalığın başlangıcıydı.

Jud bu durumda görünmekten utandı ve tekrar bağırmaya başladı. "Yani intikam için mi dışarıdasın?"

Bowie başını salladı. "Sana neden geldiğimi zaten söyledim. Ve büyükannemin eviyle işim bittiğinde gitmiş olacağım. Tek bir şeyi bile dikkate almadan yine başladın. Beni ve annemi kasabadan kovduğunda daha çocuktum. Artık çocuk değilim ve çiğneyip yutabileceğinden fazlasını ısırdın ihtiyar. Bütün bunları yargıçla hallet. Belki sana ve torununa bir pazarlık yapar... bir alana bir bedava gibi."

"Sana dokunmadım," dedi Jud. "Birini tartıştığı için hapse atamazsınız."

Sonra Mercy kalabalığın arasından çıktı. "Jud Boone Granny's'de kavga çıkarmaya çalıştı ve bu adam onu durdurdu ve hiçbir müşteriyi rahatsız etmeden dışarı çıkardı. Onlar gittikten sonra pencereden izliyordum. Jud kavga etmeye çalıştı ve bu adam karşılık vermeden onu durdurmaya devam etti."

Jud ona ters ters baktı.

"Bunu unutmayacağım. Ağzını açtığına pişman edebilirim seni," diye bağırdı.

"Az önce benim yanımda Bay James'i ve polis şefinin karısını tehdit ettin," dedi Şerif Yardımcısı Ralph ve Jud'u dirseğinden tutarak arabasının arka kapısını açtı. "Başına dikkat et," diye ekledi, sonra kapıyı kapattı ve mahkûmuyla birlikte uzaklaştı.

Bowie, yapmak için geldiği işi bitirecek kadar uzun süre beladan uzak kalma yeteneğinden şüphe etmeye başlamıştı. Ve Granny's'in içindeki kalabalık yine ona bakıyordu. Artık canına tak etmişti.

"Aileniz size hiç insanlara dik dik bakmanın ayıp olduğunu söylemedi mi? Kaçınız tekrar arkamı döndüğümde bana yumruk atmayı düşünüyorsunuz?"

Şok yüzlerine yayıldı ve sonra hepsi birden konuşmaya başladı. "Hayır, asla."

"Baktığım için özür
dilerim." "Hayır,
biz özür dileriz." "O
değildi!"

Sonra yaşlı bir adam konuştu. "Özür dilerim efendim. Sizi ve annenizi hatırlıyorum... Gerçekten tatlı bir kızdınız. Ama aynı görünmüyorsunuz. Jud Boone'un gençliğine o kadar benziyorsunuz ki bir şeyler gördüğümü sandım."

Bowie omuz silkti ama en azından şimdi bakışların nedenini anlamıştı. "Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu düşün. Aynaya bakıyorum ve şeytanı görüyorum."

Sonra arabasına bindi ve otoparktan çıktı. Kızları alma vakti gelmişti.

* * *

Ella James annesinin uzun saç örgüsünü başının arkasında küçük bir çörek şeklinde tutturuyordu. Billie Jo'nun intihar ettiği yıl Pearl'ün saçları tamamen beyazlamış ve bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Sel felaketiyle birlikte yaşanan bu aksilik annesini iyice dibe çekmişti.

Pearl'ün ayaklarının dibinde diz çöken yirmi beş yaşındaki Rowan Harper da her şeyini kaybetmiş bir kasırga mültecisiydi. İlçe şerifi onu yürüdüğü bir yolda bulmuş ve hikayesini duyunca Blessings'teki huzurevinin müdürünü arayarak bir mülteci için daha yer olup olmadığını sormuş. Onun için bir oda olduğundan emin olduktan sonra, onu Blessings'e götürmüş ve insanların ölüme gönderildiği yere bırakmış, geçici konaklama yerine sırtındaki kıyafetlerden başka hiçbir şey olma d an varmış.

Ella ve Pearl ona alışmışlardı ve birlikte geçirdikleri bir haftanın ardından birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Bu sabah Rowan Pearl'ün tenis ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyor, Ella ise hâlâ annesinin saçıyla uğraşıyordu. Bugünlerde yaşlı kadını giydirmek için bir köy gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şeyin değiştiremeyeceği bir depresyona girmişti.

Rowan işini bitirdiğinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Pearl'ün bacağını okşadı. "Çok mu sıkılmışım tatlım?"

"Hayır canım, gayet iyiler. Teşekkür ederim," dedi.

Rowan Pearl'ün yatağını hazırlamaya koyulduğunda, bunu her gün babası için yaptığını hatırlamaktan kendini alamadı. Onu kaybetmenin acısı hâlâ taze ve acıydı ve gözyaşlarını kırıştırtıp duruyordu. Fanny Kasırgası sadece evlerini yıkmakla kalmamış, babasını da beraberinde götürmüştü.

Pearl ve Ella ona onlarla birlikte yaşayabileceği bir yer teklif ettiklerinde, rahatlamaktan ağladı. Ancak şu anda her şey askıdaydı, çünkü gidecek başka yerleri de yoktu.

Rowan yatakla işini bitirmiş, temizlemek için banyoya gidiyordu ki bir adamın derin sesi sessizliği böldü.

"İşte benim kızlarım," dedi.

Ella'nın nefesinin kesildiğini ve Pearl'ün sevinç çığlıkları attıktan sonra ağlamaya başladığını duydu.

Rowan dev gibi bir adamın içeri girdiğini ancak Ella onun kollarına girmeden önce görebildi. Adam gülüyor ve Ella'ya öyle sıkı sarılıyordu ki Ella'nın ayaklarını yerden kesmişti.

Rowan bir an için böyle sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak etti, Pearl'ün ağlayarak ve gülerek sandalyesinden fırlayışını izledi. "Geldin, geldin! Ella geleceğini söylemişti."

Bowie bir kolunu uzattı. "Buraya gel büyükanne. Benim de sana sarılmaya ihtiyacım var." Pearl onun kollarına düştü.

Demek Pearl'ün torunu.

Rowan onun onlar için çok önemli olduğunu görebiliyordu ve sessizce durup yeniden bir araya gelişlerini ve sevinçlerini sadece kısa bir anlık kıskançlıkla izledi. Sonra, sanki izlendiğini hissetmiş gibi, adam başını kaldırdı ve onu gördü. Meraktan öte bir şeyin parıltısını yakaladı ve sonra kayboldu.

* * *

Bowie ailesini gördüğü için o kadar mutluydu ki odada başka bir kadın olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Baktığını biliyordu ama gözlerini kaçırmadı.

Genç ve uzun bacaklıydı, tıpkı bir tay gibiydi, uzun saçları gözleri kadar siyahtı, üzerinde yıpranmış bir şort ve iki beden büyük yeşil bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı ve ona gülümsemesine rağmen yüzünde bir hüznü vardı.

Bowie de gülümsedi. "Hey, Ella Teyze, neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

Ella kaşlarını çatı. "Ah, nerede benim terbiyem? Rowan, bu benim yeğenim, Bowie James. Annesi Billie Jo benim küçük kız kardeşimdi. Bowie, bu Rowan Harper. O da annem ve benim gibi zor durumda, tek farkı selde babasını ve evini kaybetmiş olması."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Rowan Harper. Kayıplarınız için başsağlığı dilerim. O kasırga kötü bir kasırgaydı."

"Evet, öyleydi," dedi Rowan. "Gösterdiğiniz yakınlık için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak da büyük bir zevk."

Pearl Bowie'nin kolunu okşadı. "Evimizi tamir ettirdiğimizde Rowan bizimle yaşamaya gelecek. Onun hiçbir şeyi ya da kimsesi kalmadı ve bizim de fazladan iki yatak odamız var."

Bowie gözlerini kırıştırdı. Bu kesinlikle planlarına bir aksaklık eklemişti ama ne önemi vardı ki. Fazladan yatacak yeri vardı ve o kadar uzun sürmeyecekti. Kızları alıp onu geride bırakamazdı.

"Bu herkesin dualarına bir cevap gibi görünüyor," dedi Bowie. "Büyükanne, evi henüz görmedim. Kilitli mi?"

Ella başıyla onayladı. "Evet, bir saniye bekle de anahtarı getireyim."

Küçük dolaptan çantasını aldı, içindekileri karıştırdı ve bir anahtarlık çıkarıp uzattı.

"Bu altın olan ve evin içinde bulunduğu dağınıklığı düzeltmeniz biraz zaman alacak. Ayrıca sel suları çekildikten hemen sonra

Aşağı indiğimizde kiliseden bazı insanlar eve geldi ve annemle bana yıkılmamış olanları toplamamıza yardım etti. Bazı giysileri, iş evraklarımızı, tencere ve tavaları, tabii ki büyükannemin büfesini ve aile gümüşlerini de aldık. Hepsi burada, kasabada depoda. Evde hala ne varsa atılacak."

"Bildiğim iyi oldu. Ve düşündüğünüz kadar uzun sürmeyecek," dedi Bowie. "En iyi çalışma ekiplerimden birini yanımda getirdim. Biz buradayken yerel bir pansiyonda kalacaklar ve işimiz bitene kadar üçünüzü de benimle kalmanız için karavanımda götüreceğim. Artık huzurevi yok."

Pearl'ün gözleri dolduğunda Bowie ona tekrar sarıldı. "Ağlama büyükanne. Evi tamir edeceğim. Ama hepiniz bilmelisiniz ki ben buradayken başka sorunlar da çıkabilir."

Ella kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, daha fazla sorun mu?"

Bowie hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Buraya daha dün gece geldim ve bu kısa süre içinde Boone'larla üç kez karşılaştım, bu yüzden hazırlıklı olun. Ben burada olduğum sürece Jud hiçbir şeyin peşini bırakmayacak, gerçi bunu yapmak için hapisten çıkması gerekecek."

Ella'nın nefesi kesildi. "Jud Boone hapiste mi? Sana ne yaptı?"

Bowie, "Emmitt'in en büyük oğlu da hapiste, Mel muhtemelen bir süre yemek içiyor ve Emmitt'in burnu kırıldı," dedi.

Rowan, Bowie James'in omuzlarının genişliğine, gömleğinin altından görünen kaslarına ve ellerinin büyüklüğüne baktı ve Boone'ların, her kimlerse, bildiklerinden daha şanslı olabileceklerini tahmin etti.

Pearl eğlenmiyordu. "Bunların hiçbirine katlanmayacağım," dedi. "Billie Jo'nun seni alıp gecenin bir yarısı kaçması Jud'un suçu. Onu bir daha hiç görmedim. Bu eski kan davasını yeniden başlatırsa ona ben de bir şeyler söyleyeceğim."

"Ne kan davası?" Rowan sordu.

Pearl tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Oh, bu çok aptalca ve üç nesil öncesinden başlıyor. Babam ve Jud'un babası arkadaş sayılırlardı ama hep rekabet içindeydiler ve aynı kızı seviyorlardı. Kız Jud'un babası yerine benim babamı seçince düşmanlık büyüdü. Jud'un babası daha sonra başka biriyle evlense de aralarındaki husumet büyüdü ve çocuklarına da geçti. Bay Boone'un babamın başına bela açmak için eline geçen her fırsatı değerlendirmekten çekinmedi."

Bowie onu durdurdu. "Bu çirkin destanı Rowan için daha sonra bitirebilirsin. Hepinizi buradan çıkarmama ne dersiniz? Toplanmanız ne kadar sürer?"

"Annemle benim aramda bir bavul var," dedi Ella.

Rowan, "Sizi rahatsız ettiğim için kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Bu tatlı hanımların cömertliğini kabul ettim, ama bu sizin de boşluğu doldurmanız gerektiği anlamına gelmez. Eminim müdür siz evi onarana kadar kalmama izin verecektir."

"Hayır, hanımefendi," dedi Bowie. "Kızlarımı kurtarmaya geldim ve bana kalırsa, geleceğini bilmediğim ikramiye sizsiniz. Şimdi tekrar ediyorum... Toplanmanız ne kadar sürer?"

Rowan kendini Pearl gibi hissetti. Geride kalmamanın verdiği sevinç ve rahatlamayla ağlamak istedi.

"Sahip olduğum her şey bir bakkal çuvalına sığar," dedi.

"O zaman işe koyulalım," dedi Bowie. "Yönetmenle çoktan görüştüm ve ona hepinizin gideceğini söyledim, yani sizi götürmekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Sıradan bir gün olarak başlayan şey bir kurtarmaya ve Ella ile Büyükanne için bir aile buluşmasına dönüşmüştü.

Ama Rowan için bu bambaşka bir şeydi. Bu yabancıyı merak etmekten hoşlanmaya başlaması uzun sürmemişti. Her zaman gerçek aşkın parlayan zırlı şövalye versiyonunu hayal etmişti ve o kesinlikle bunun iyi bir örneğiydi. Onu tanıyalı on beş dakikadan az bir süre olmasına ve evinin beklenmedik misafiri olmasına rağmen

Teklif ettiği sığınadı, fırtına öncesinden beri sahip olduğu ilk umut ışığını geri çevirmeyecekti.

Bölüm 3

Bowie eşyalarını Cherokee'sine taşıırken kendini Noel Baba gibi hissediyordu. Kızlar onun arkasındaydı, kendi aralarında konuşuyorlardı, belli ki hayatları daha iyi bir yöne doğru gittiği için rahatlamışlardı. Eşyalarını arkaya koyuyordu ki Pearl kaşlarını çattı ve arabasının her iki yanındaki derin oyukları işaret etti.

"Bowie! Araban! Ne oldu burada?"

"Emmitt Boone'un en büyük oğlu bu yüzden hapiste. Bu sabah anahtarla çaldı. Arabanın alarmini çalıştırdı ve yakalandı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Pearl.

"Atla, sana yolda anlatırım," dedi.

Hepsi arabaya doluştu. Ella ve Pearl birlikte oturabilmek için arka koltuğa geçtiler, böylece Rowan ön koltukta Bowie'nin yanında kaldı.

"Şimdi bana şu çiziklerden bahset," dedi Pearl.

"Dün gece Granny's'den çıkarken Mel ve Emmitt park yerinde üzerime atladılar. Kasabada olduğumu nasıl bu kadar çabuk öğrendiler bilmiyorum ama oradaydılar. Birinin elinde beyzbol sopası vardı. Diğerinde de muşta. Bir şeyler oldu. Mel yüzüstü yere düştü ve büyük ihtimalle bir süre sıvıdan başka bir şey yutmayacak. Emmitt kırık bir burunla eve döndü. Sanırım eve döndükten sonra ortalığı o kadar ayağa kaldırdı ki... tabirimi mazur görün... oğlunu kendi küçük intikam versiyonunu hayata geçirmesi için ateşledi."

Ella homurdandı. "Bir şeyler oldu. Eminim olmuştur, eğer ikisini de en ufak bir yara bere almadan yere serdiysen. Hiç değişmemişsin. Hiç yalan söylemedin. Çocukken bildiğim kadarıyla bir kere bile, ama ayrıntıları atlamakta üstüne yoktu."

Sırıttı. "Kemerini bağla," dedi motoru çalıştırıp uzaklaşırken. "Oh... hey, Ella Teyze, arabana ne olduğunu merak ediyordum. O da mı kasırganın kurbanı oldu?"

"Evet, yüzüp gitmiş. Kasabanın yaklaşık bir mil dışında, bir köprünün altında sıkışmış halde buldular. Sigorta şirketi para gönderdi. Yeni bir araba almak için yeterli değil elbette ama bankada duruyor. Eve döndükten sonra bir şeyler düşünürüz."

Bowie dinliyordu ama bir yandan da çalışma ekibinin içinde olacağı araçları arıyordu. Üçünün de Granny's'e park ettiğini, birinin aletlerin bulunduğu römorku çektiğini gördüğünde, pansiyona çoktan giriş yaptıklarını anladı. Kısa süre sonra onlarla buluşacak ve evi birlikte gözden geçireceklerdi.

Ella annesine selin verdiği zararı gösteriyor ve Blessings'teki büyük ağaçların ve peyzajın yok olmasından yakınıyordu. Ancak Rowan'ın sessizliği dikkat çekiciydi.

Bowie ona bir kez baktı ve gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı. Onun durumuna gerçekten empati duyuyordu. Dünyada ayaklarının üzerinde duramamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Arabayı sürdükçe üçü de sessizleşiyordu, ta ki karavan parkına girip kırmızı-siyah karavanın önünde durana kadar.

"Bu senin mi?" Rowan sordu.

"Tanrım, Bowie," dedi büyükanne.

"Bu bir servete mal olmuş olmalı," dedi Ella.

"Burası sahip olduğum tek ev," diyor Bowie. "Bir yerde asla yeterince uzun kalamıyorum, bu yüzden rahatımı yanımda götürüyorum."

"Ah... Bunu bildiğimi sanmıyorum," dedi Pearl. "Telefonda FaceTime yaptığımızda her zaman bir şantiyede olduğunu biliyorum. Sadece düşünemedim."

Bowie sırttı. "Dışarısının süslü olduğunu düşünüyorsanız, içeri girene kadar bekleyin. Şimdi içeri girip sıcaktan kurtulalım."

Arabadan indiler, kapıya giden küçük patikada yürürken yine heyecanla konuşuyorlardı. Bowie güvenlik sistemini kapattı, kapının kilidini açtı ve kenara çekilerek merdivenlerden çıkmalarına yardım etti. İçeri girdiklerinde, eşyalarını almak için geri koştu.

Geri döndüğünde üçü de hâlâ oturma odasının ortasında duruyordu ve kıpırdamadan birbirlerine sokulmuşlardı.

"Sorun ne?" diye sordu ve eşyalarını kanepenin üzerine koydu.

Ella inanamayarak başını sallamaya devam etti. "Çok görkemli... mermer tezgahlar, beyaz dolaplar, altın yaldızlı backsplash."

"Ve mobilyalar," dedi büyükannem. "Her şey çok, çok-" "Homey?" Bowie sordu.

"Evet!" diye yankılandılar.

Sırttı. "Sana buranın benim evim olduğunu söylemiştim. Büyükanne, sen ve Ella Teyze benim yatak odamı ve özel banyomu paylaşacaksınız. Rowan, arkadaki kanepa senin için tam boy bir yatağa dönüşüyor."

"Ama nerede uyuyacaksın?" diye sordu.

"Yemek masasının uzak tarafındaki oturma bankı da yatağa dönüşebiliyor."

"O zaman ben de bu yatakta yatacağım," dedi. "Tam boy yatak teklifinizi takdir ediyorum, ama sanırım hepimiz diğerine sığmayacağınız konusunda hemfikiriz, ben de sığacağım, hem de boş yerim olacak."

"Göreceğiz," dedi. "Eğer bana gece düşmeyeceğini kanıtlayabilirsen, o zaman tamam."

Rowan ani bir meydan okuma hareketiyle ellerini kalçalarına koydu. "Size hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim bayım. O yatakta uyuyacağım ya da

huzurevine geri dön."

Bowie gözlerini

kırpıstırdı.

Ella, Bowie'nin yüzündeki ifadeye bakarak sırttı ve pek çok insanın ona hayır demediğini tahmin etti. "Oh... kızımız Rowan'ın kendine ait bir aklı olduğundan bahsetmemiş miydik?"

Bowie, "Hayır, hanımefendi, yapmadınız," dedi ve sonra güldü. "Anlaşıldı, Bayan Rowan."

Artık yataklar düzenlendiğine göre, bavulu ve zarif dekor karşısında tekrar haykıran kızlarını bıraktı ve Rowan'a yanında getirdiği küçük çuvalı verdi.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Bowie sordu.

Başını salladı. "Bu kadar yeter. Gelecek ay babamın emekli maaşını alacağım. Evrak işlerinin tamamlanması biraz zaman aldı. Koyacak bir yerim olduğunda başka şeyler de alacağım."

"O zaman size kilerin nerede olduğunu göstereyim. İyi stoklanmış ama ekibi eve yerleştirdikten sonra geri gelip alışveriş yapmak isteyenleri Piggly Wiggly'ye götüreceğim. Herkesin ihtiyacı olan şeyleri stoklarız."

Rowan başını salladı. "Teşekkür ederim. Nezaketiniz için gerçekten minnettarım."

"Ve Ella Teyze'nin büyükannemle ilgilenmesine yardım ettiğin için sana minnettarım."

Rowan omuz silkti. "Kolay bir seçim oldu. İkisi de harika kadınlar ve Pearl'ü tanıdığımdan beri onu bu kadar mutlu görmemiştim. Onlar için bunu yaptığına göre sen gerçekten çok özel bir torunsun."

"Beni büyütmeye yardım ettiler. Sahip olduğum tek aile onlar."

Rowan cevap vermeden Pearl ve Ella oturma odasına geri döndüler.

"Yıllardır yaşadığımız en harika gün," dedi Pearl. "Çok iyi bir adam olmuşsun Bowie James. Annen seninle gurur duyardı."

"Teşekkürler büyükanne. Siz üçünüz yerleşirken ben de ekibimi alıp demontaja başlamak üzere eve götüreceğim. Gönlünüzce etrafı kurcalayın. Ben sonra geleceğim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi büyükannem. "İyi olacağız."

"Bir şey daha var, Ella Teyze. Selde telefonunu da mı kaybettin?" Bowie sordu.

Ella başını salladı.

"O zaman sana bir tane daha alırsız. İkinizi takip edebilmem lazım. Siz o kasırganın içinden geçerken ben Tennessee'de bir dağın tepesinde müşterime on beş bin metrekarelik bir malikane inşa ediyordum ve bırakın Blessings'in onun yolunda olduğunu, bir kasırga olduğunun bile farkında değildim."

Rowan'ın gözleri büyüdü. "'On beş bin' mi dedin?" Sırıttı.

"Evet. Canavar gibi bir evdi."

Sonra ikisinin de yanağına hızlı bir veda öpücüğü kondurdu ve Rowan'a başparmağıyla onay verdi. Kapıdan çıkmak üzereyken durdu.

"Biri gelip arkamdan kapıyı kilitlesin." Rowan, "Yapacağım," dedi.

Kapıyı arkasından kapattı ve Rowan kilidi çevirirken arabayı sürerek uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi Ella. "Sanırım Bowie'miz kesinlikle ayakları üzerinde durmayı başardı."

Başarılı olduğunu biliyordum ama bu seviyede olduğunu bilmiyordum."

Rowan, "O yokken yapmamız gereken bir iş var," dedi. "O döndüğünde ihtiyacımız olan her şey için Piggly Wiggly'ye gideceğiz. Belki de bir liste yapmalıyız diye düşündüm."

* * *

Bowie yolda ekip şefi Ray Tuttle'ı aradı ve ayrılmaya hazırlandıklarını öğrendi.

"Seninle otoparkta buluşacağım. Beni şantiyeye kadar takip edebilirsin."

"Tamam," dedi Ray, sonra bağlantıyı kesti. "Bowie miydi o?" Joe sordu.

Ray kardeşine başıyla onay verdi. "Bizimle dışarıda buluşacak. Acele edelim."

Matt Roller kahvesinden son yudumunu aldı. Presley Smith bahşişi bıraktı. Samuel Hooper elinde bir bisküvi vardı, onu bırakmak istemiyordu ve Walter Adams tuvalete gitti. O döner dönmez altı kişilik ekip yemek alanına doğru ilerledi ve çıkışta ödemeyi yaptı. Bowie zaten bekliyordu.

Eşyalarını yüklediler ve takip ettiler. Birkaç blok sonra Ana Cadde'den döndü ve onları çoğu çiftlik tarzı tuğla veya Craftsman tarzı olan eski evlerin bulunduğu bir mahalleye götürdü, ancak bir zamanlar oldukça büyük sayılabilecek birkaç tane vardı.

Bowie dönüşe yaklaştıkça kalbi daha fazla çarpmaya başladı. Buraya en son geldiğinde gözleri şişmiş, kafasına ve dudağına dikiş atılması gerekmişti ama annesi onu doktora götürmek için Blessings'de kalmaya korkuyordu ve başka bir kasabada duracaktı. Randall Boone elini ezdiği için iki kaburgası ve bir parmağı kırılmıştı. O kadar çok yarası ve eziği vardı ki, o gece arabaya binmek bile acıdan ağlamasına neden olmuştu.

Ella teyzesinin ve büyükannesinin ağladıklarını, ona ve annesine veda ettiklerini duymuştu ama onları ya da annesini göremiyordu. Tek bildiği, araba hareket etmeye başladığında annesinin hıçkırığa hıçkırığa ağladığıydı.

Arabayı caddeye sürüp sola dönüş işareti verdiğinde, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bowie o anlık korku anısından nefret etti ve kendine artık çaresiz olmadığını hatırlattı.

Ben o çocuk değilim. Ben bir erkeğim. İşimi yapmak için dağları fethettim. Ne yaşlı bir adamın ne de onun yetiştirdiği insanların üzerinde hiçbir gücü yoktur.

Sonra büyük bir ön verandası olan beyaz, tek katlı evi gördü. Evim dediği son yerdi. Ani bir gözyaşı patlaması görüşünü bulanıklaştırdı ama hemen gözlerini kırptırdı ve eve bir inşaatçı gözüyle bakmaya başladı.

Pek iyi durumda değildi ve sel nedeniyle beyaz, yırtık pırtık bir elbisenin altında paslı kırmızı bir kombinezon giyiyordu. Yeni dış cephe kaplaması bunu düzeltebilirdi. Kaldırıma yanaştı, sonra atladı ve ekibine garaj yolunu açık bırakmalarını söyledi çünkü bugün teslim edeceği uzun, çöp konteyneri tarzı bidonlardan biri vardı. Konsoldan bir maske aldı, aynısını yapmaları için onlara salladı ve sonra onları eve götürdü.

"Demek burası? Büyüdüğün ev burası mı?" Ray sordu.

Bowie başıyla onayladı. "İçeri girelim ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim. Ev sokaktan görüldüğünden daha büyük. Dört yatak odası, büyük bir mutfak ve yemek odası, büyük bir oturma odası ve mutfağın dışında makul büyüklükte bir hizmet odası."

"Kaç tane banyo var?" Joe sordu.

"Bir. Kırklı yılların sonunda inşa edilmiş. O zamanlar ev içi su tesisatı hâlâ bir lükstü," dedi Bowie ve verandaya çıkarken cebinden evin anahtarını çıkardı.

Tahtalar onun ağırlığından biraz sarkmış. Verandada kesinlikle yeni bir zemin kaplamasına ihtiyaç vardı. Kapıyı açmaya çalıştığında sıkışmıştı. Biraz omuz hareketi yaptıktan sonra kapı serbest kaldı ve içeri doğru sallandı.

Bowie inledi. "Yüce Tanrım, küf kokusunu buradan alıyorum. Maskelerinizi takın çocuklar. Bu hiç hoş olmayacak."

Yerlerde, çekilen selin geride bıraktığı bir santimlik Georgia alüvyonu ve ahşaptan yapılmış her şeyde büyüyen beyaz küf vardı.

"Bir kamyon sipariş ettim. Çoktan gelmiş olmalıydı. Kontrol etmem için bana bir saniye verin."

Tekrar dışarı çıktı ve aramayı yaptı. "Ben Bowie James. Şantiyedeyim ve üç roll-off konteynırından ilkinin, bir çöp konteynırına teslim edilmesini bekliyorum.

adresine gönderdim. Bunu ne zaman bekleyebileceğim konusunda beni uyarabilir misiniz?"

Görevlinin iş emrini getirmesi için birkaç dakika bekledi ve sonra tekrar çevrimiçi oldu. "Zaten orada olması gerekiyordu," dedi.

"Şey, bu-" Sonra hepsi büyük bir aracın vites değiştirdiğini duydular ve hep birlikte döndüler. "Ah. Bekle. Boş ver. Sürücü şimdi yanaşıyor," dedi Bowie ve bağlantıyı kesti.

Bowie'nin konteyneri nereye koyması gerektiği konusunda şoförle tartıştıktan sonra, kamyoncunun uzun konteyneri garaj yoluna çekmesi ve sonra da kancadan çıkarması on beş dakika daha sürdü.

Bowie teslimat için imza attı. "Savannah'da oturuyorsunuz, değil mi?" "Evet, efendim," dedi şoför.

"Tamam. Bunlardan iki tane daha sipariş ettim, aynı gün mü teslim alıyorsunuz yoksa ertesi gün mü?"

"Neredeyse her zaman aynı gün, eğer bir kamyonumuz arızalanmazsa ya da o gün için bir veya iki şoförümüz eksik olmazsa."

"Yeterince iyi," dedi Bowie. "Muhtemelen yakında bir tane daha alıp teslim etmen için seni arayacağım, ancak demoya başlamadan önce içindekileri boşalttıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım."

"Bizi arayın," diye ekledi şoför ve kamyonetine binip uzaklaştı.

"Tamam çocuklar, başlayın. Ve... eğer herhangi bir gizli zula bulursanız, bana bir iyilik yapın ve onları benim için saklayın."

Samuel sırttı. "Yani burada bulanın elinde kalacağını mı söylüyorsun?"

Bowie güldü. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Ray, sen rampasın. Herhangi bir sorunla karşılaşırsan beni ara. Asbest bulursan ya da çatı tepene düşecek gibi olursa. Ne yapacağını biliyorsun."

"Olur, Patron," dedi Ray.

"Ailemin yerleştiğinden emin olmalıyım ve biraz daha yiyecek almalıyım. Herhangi bir şey hakkında sorunuz olursa beni arayın."

En kısa zamanda," dedi Bowie ve ayrılmadan önce rulonun kapağını açtı.

* * *

Peanut Butterman hukuk bürosunda bir dosya üzerinde çalışıyordu ki, ofisinin dış kapısı aniden çarpıldı. Bir süre orada oturup dinledi ve sekreteri Betty'nin biriyle anlaşmaya çalıştığını duydu.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandı Peanut ve ofisinden dışarı çıktı. "Özür dilerim Bay Butterman," dedi Betty.

Peanut kaşlarını kaldırdı. "Ne için, Betty? Bağırıldığını duymadım." Sonra odağını değiştirdi ve Emmitt'in kırık burnuna dikkat ederek tek kelime etmeden çifte baktı.

Sonunda Emmitt Boone konuştu. "Ben ve eşim Tiny, sizi işe almak istiyoruz."

"Bu bir ölüm kalım meselesi," dedi Tiny. Tek bir damla gözyaşı sıktı ve makyajını bozmadan önce gözyaşını sildi.

"Kimin ölme tehlikesi var?" Peanut sordu.

Tiny açıklamaya devam etti. "Papa Boone! Hapiste olmak için çok yaşlı. Oğlum Junior ise çok genç."

Peanut'ın iki kaş da kalktı. "İkisi de hapiste mi?"

Artık onun dikkatini çektiklerine göre, Tiny su işlerini başlattı.

"Küçük oğlum neredeyse hiçbir sebep yokken hapiste ve Boone Baba kimseye el kaldırmadı ama o da hapiste."

Peanut iç çekti. "Bunu konuşmak için ofisime gelin."

İstediklerini elde ettiklerinden memnun olan Tiny, masasının önünden geçerken Betty'ye sırtıttı.

"Lütfen oturun," dedi Peanut ve oturmalarını bekledi. Ancak masasının diğer tarafındaki sandalyesine oturmak yerine, onlarla masa arasında durdu, sonra masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Öncelikle, oğlunuzun neden hapiste olduğunu bilmek istiyorum."

Emmitt omuz silkti. "Birinin arabasını anahtarladı."

"Bunu neden yapsın ki? Ona başkalarının mülküne zarar vermenin ya da tahrip etmenin yasalara aykırı olduğunu söylemediniz mi?"

"Adam zavallı Emmitt'imın burnunu kırdı!" Tiny çığlık attı. "Oğlum sadece üzgündü ve babasının adına intikam almak zorunda hissetti. İncil'de der ki, göze göz!"

"Burnunu kim kırdı, Emmitt?"

Emmitt endişeyle kıpırdandı. "Bowie James adında bir adam, işte o."

Fıstık kaşlarını çatı. "Bu ismi nereden biliyorum? Çok tanıdık geliyor," dedi.

Tiny endişeyle Emmitt'e baktı.

"Bir saniye bekle. Betty'ye soracağım. O isimleri benden daha iyi hatırlar."

Kapıya doğru yürüdü ve sonra kapıyı açtı. "Hey, Betty. Bowie James ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Betty gözlerini devirdi. "Şey, evet. Bu Pearl James'in torunu. Billie Jo'yu hatırlıyorsun, değil mi?"

Ve böylece, Peanut anladı. "Oh, evet... doğru. Teşekkür ederim," dedi ve görevine devam etmeden önce kapıyı kapattı. Her iki Boone'a da ifadesiz bir bakış attı.

"Ne olursa olsun, aile üyelerinizden herhangi biriyle ilgili olarak sizi temsil edemeyeceğimi bildirmekten üzüntü duyuyorum. Pearl ve Ella James benim iki müvekkilim, dolayısıyla bu bir çıkar çatışması olacaktır. Anladığınızdan eminim."

Minik ağlamaya başladı, ama bu sefer nazik gözyaşları değildi. Çirkin bir çığlık attı. "Oğlum geceyi hapiste geçirmek zorunda kalacak! Buna dayanamıyorum!" "O sadece suçunun bedelini ödüyor," dedi Peanut. Geri döndü ve

ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Ayağa kalk, Tiny!" Emmett mırıldandı. "Onu duydun." Sonra onu kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kapıdan dışarı çıktı.

Tiny'yi bir kez daha Betty'nin masasının önünden geçmesi için bırakarak, azarlanmış ve ağlamaklı bir halde onu bekliyordu.

Ofisten çıkar çıkmaz, Betty yükünü boşalttı.

"Bu sabah büyükannemde her şeyi duydum. Emmitt ve James arasında ne olduğunu bilmiyorum ama Emmitt'in yalnız olmadığını biliyorum. Herkes onun ve Mel'in dün gece Granny's'den çıkan Bowie'nin üzerine atladığını söylüyor. Ve Bowie James'in karavanını park ettiği karavan parkında yaşayan arkadaşım Julie, Junior Boone'un gün ışımadan hemen önce Bowie'nin arabasını korkunç bir şekilde anahtarladığını söylüyor. Arabanın alarmı varmış ve Bowie bunu duyup Junior'ı yakalamış. Şok vermiş ve polisi aramış. Julie ayrıca tamirinin binlerce dolar alacağını söyledi.

"Sonra Jud Boone bu sabah kahvaltı etmek için gittiği Granny's'de Bowie'yi yakaladı ve Granny's'in içinde onunla kavga etmeye çalıştı. Bowie'nin Mercy Pittman'dan polisi aramasını istediğini, sonra da Jud'u kolundan tutup otoparka götürerek ortalığı dağıtmasını engellediğini söylediler. Sadece Granny's'deki herkes neler olduğunu görmek için dışarı çıktı. Bowie Jud'u zapt etmişti ve çok öfkeliydi. Sürekli Bowie'yi öldüreceğini söylüyor ve ona yumruk atmaya çalışıyordu ama Bowie onu tuttu. Polisler geldi ve Mercy Bowie için konuştuğunda, Jud onu da üstü kapalı bir şekilde ölümle tehdit etti. Şerif Yardımcısı Ralph onu kelepçeledi, Jud'a Bowie'yi öldürmekle tehdit ettiğini ve polis şefinin karısını yeminli bir kanun görevlisinin önünde tehdit ettiğini ve kendisinin de hapse gireceğini hatırlattı. Olan biten bu."

"Tüm bunlar yirmi dört saatten kısa bir süre içinde mi oldu?" Peanut sordu.

"Evet. Ve tüm bunların nedeni Bowie'nin Pearl'ün evini yenilemek için geri gelmesi. Kötü su basanlardan biriydi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Peanut. "Görünüşe göre James ailesini taciz etmeye devam ederlerse kendimi bu işin ortasında bulabilirim."

Betty burnunu çekti. "En azından doğru tarafta olurdun."

Peanut içini çekti. "Kısa süre içinde o özeti senin için hazırlayacağım." "Peki efendim," dedi Betty ve işinin başına döndü.

Peanut kendini ofisine kapattı.

Emmitt ve Tiny ise gün hızla ilerlerken bir avukat bulmak için Savannah'ya doğru yola çıkmışlardı.

* * *

Bowie karavanına yanaştı ve indi. Neredeyse merdivenlere varmıştı ki, içini parçalayan bir kahkaha duydu. Bunun Rowan olduğunu biliyordu. Onu neyin böyle güldürdüğünü bilmiyordu ama bu öyle neşeli bir kahkahaydı ki, kapının kilidini açıp içeri girdiğinde sırtmaya başlamıştı bile.

Üçlü yemek masasında oturmuş kâğıt oynuyordu. Ella başını kaldırdı ve el salladı.

"Geri döndün! Tanrıya şükür. Strip poker oynuyoruz ve ben kaybediyorum."

Sırıttı. Teyzesi Ella'nın hem ayakkabıları hem de eteği eksikti. Neyse ki hepsi için hala slipleri tercih ediyordu.

Ama onu en çok şaşırtan Rowan oldu. Sessiz, kara gözlü güzel kahkahadan iki büklüm olmuştu ve Pearl'e her baktığında yeniden gülmeye başlıyordu.

Pearl kızarıyordu. "Hiç komik değil küçük hanım. Hâlâ tüm iç çamaşırlarını giyiyor olman endişelenmemen gerektiği anlamına gelmez."

Rowan başını bile kaldıramadı. Sandalyesinden yere yuvarlandı ve gözlerinden yaşlar akana kadar güldü.

Pearl elindeki kartları yüzüstü masaya bıraktı ve Rowan'ı işaret etti.

"Bowie, bu parçayı Piggly Wiggly'ye götür de kıyafetlerimizi tekrar giyelim. Hayatımda hiç böyle bir oyun oynamadım."

Ella güldü. "Anne, yalan söyleme. Beni yatırdıktan sonra babamla bunu oynadığınızı hatırlıyorum."

Pearl'ün nefesi kesildi ve sonra tekrar kızardı. "Neyse, boş ver."

Rowan inledi. "Aman Tanrım... biri bana yardım etsin. Nefes alamıyorum," dedi ve sonra yüzünü kapattı.

Bowie gözlerini ondan alamıyordu... yerde sırtüstü yatıyordu, o kadar seksiydi ki düşünmekte zorlanıyordu.

Pearl, "Pekâlâ, onu kaldırın ve buradan çıkarın," dedi ve sonra bir sırtış gizledi. Bu beklenmedik zevk onu bile büyülemişti.

Bowie Rowan'a doğru ilerledi. Rowan elini kaldırdığında, Bowie onu bileğinden kavradı, Rowan'ın eli Bowie'nin yumruğunun içinde kaldı ve Rowan'ı yukarı doğru çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Rowan ve sonra onu bırakıp masanın etrafında koşarak Pearl'e sarıldı. "Üzgünüm tatlım, ama fırtına öncesinden beri hissettiğim ilk neşe için teşekkür ederim."

Pearl, Rowan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sarıldı. "Hizmet edebildiğim için mutluyum."

Rowan tekrar kıkırdamaya başladı. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var. Sanırım onları ebeveyn yatak odasında unuttum. Hemen döneceğim," dedi ve karavanın arkasına doğru fırladı.

Bowie, koruması gereken bir imajı olan, kendini işine adanmış bir bekârdı ama henüz aynı çatı altında bir gece bile geçirmemişlerdi ve şimdiden hayatında ihtiyacı olmayan bir karmaşa hissediyordu.

"Ben geldim," dedi Rowan ve masadan alışveriş listesini kaptı. "O zaman sanırım gidiyoruz," dedi Bowie. "Siz ikinizin bir şeyler yemek istemediğinize emin misiniz? bizimle gelir misin?"

Ella başını salladı. "Sanırım pas geçeceğiz. Giyinik değilim ve annem de iç çamaşırı giymiyor, yani bu da var."

Rowan, Bowie ile birlikte ön koltuğa oturup kemerini bağladığında hâlâ kıkırdıyordu.

"Aman T a n r ı m ... Hala gülebildiğimi bilmiyordum. Bu şimdiye kadarki en iyi ilaçtı" dedi ve ardından gözyaşlarına boğulup özür dilemeye başladı.

Bowie konsoldan ona bir paket mendil uzattı.

"Tatlım, özür dileme. Ben üç kadınla birlikte büyüdüm. Daha önce görmediğim ya da duymadığım çok az şey var." Sonra sırtıttı. "Gran'i strip poker oynamaya ikna ettiğine inanamıyorum."

"Ella'nın önerisiydi ve sonra kaybetmeye devam etti. Yine de beni güldüren Pearl oldu. Sanırım iç çamaşırlarını çıkarırsa hala saygınlığını koruyabileceğini düşündü... Ella'nın aksine, o sadece giderken bir şeyler soyuyordu."

Bowie şimdi kıkırdıyor, büyükannenin kalkıp külotunu çıkardığını hayal ediyordu.

"Onlarla ne yaptı?" diye sordu.

Rowan, "Arabayla geldiğinizi duydu ve üzerlerine oturdu," dedi. "İşte o zaman kahkahayı patlattım."

Bu görüntü görmezden gelinemeyecek kadar paha biçilemezdi. Bowie, Piggly Wiggly'ye kadar yol boyunca güldü.

Dışarı çıkmadan hemen önce Bowie durakladı. "Listede ne var bilmiyorum ama utanabileceğin şeyler varsa ön tarafta bekleyebilirim ve işin bittiğinde ödemeyi yapabilirim."

Rowan omuz silkti. "Annem ben on yaşındayken öldü. Beni babam büyüttü. Bana kuşlardan, arılardan ve kızlarla ilgili her şeyden bahseden oydu. Tüm bu alışverişleri bir erkekle yapmaya alışkınım, o yüzden siz de alışkınsanız sorun yok."

"O zaman sorun yok," dedi Bowie. "Unutma... üç kadın ve ben." Rowan sırtıttı. "Çok iyi bir çiftiz, değil mi?" dedi ve dışarı fırladı.

Dışarı çıktı ve onu mağazaya kadar takip etti, onun dünyasının bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Bölüm 4

Bowie alışveriş arabasını kaptı. "Liste sende, ben de seni takip edeceğim."

Rowan başını salladı, sonra da büyük bir keyifle ona baktı. "Fırtına öncesinden beri bunu yapmamıştım."

"Market alışverişi mi demek istiyorsun?" Bowie ürün reyonuna doğru ilerlerken sordu.

"Hayır, sadece dışarıda normal şeyler yapıyor olmak. Artık çaresiz hissetmemek güçlendirici bir duygu. Pearl'ün bana yeniden bir ev teklif etmesi çok büyük bir şeydi ama tamir edilme ihtimali yok denecek kadar azdı, bu yüzden üçümüz de bir tür belirsizlik içindeydik, anlıyor musunuz?"

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi, dalgın bir şekilde ellerinin elmalar üzerinde nasıl hareket ettiğini izledi, sonra armutlar, sanki doğru olanları seçmek için içsel bir radar varmış gibi. Sonra onun hâlâ konuşmakta olduğu gerçeğine geri döndü.

"Sonra sen ortaya çıktın ve bir ev vaadi gerçeğe dönüştü. Bunu yaptığınız için harika bir torunsunuz," dedi ve şeftali sergisini işaret etti. "Oh, bak. Georgia şeftalisinden daha iyisi yok. Turta sever misin?" diye sordu.

"Köpeklerin piresi olur mu? Evet hanımefendi, ayakkabıcıları severim."

Rowan sırtı. "Listede yoklar ama bir akşam yemek için turta yapabilirim, eğer bunun için fırın kabınız varsa."

Bowie dağıtıcıdan plastik bir torba aldı ve açtı. "Hiç kullanmadığım fırın kaplarım var. Kaç şeftaliye ihtiyacın var?"

Bir tanesini aldı ve burnuna götürdü. "Şunu bir kokla. Şeftalinin tadının ne zaman güzel olacağını her zaman kokusundan anlarsınız. Koku ne kadar şeftali kokuyorsa, şeftali o kadar tatlıdır."

"Bunu bilmiyordum," dedi Bowie.

Rowan başını salladı. "Benimle kal, dostum. Her türlü işe yaramaz bilgiyi biliyorum. Büyük, süslü evlerinden birini inşa etmek için kullanamayabilirsin ama bir dahaki sefere en iyi turtaların hangi şeftalilerden yapıldığını bileceksin."

Bowie'nin başı beladaydı ve bunu biliyordu. Güzelliğinden habersizdi ve sınır tanımıyordu. Büyüleyici mi? Evet, doğru kelime buydu. Havva'nın Adem'i elmayla baştan çıkarması gibi, onu şeftalilerle baştan çıkaran kara gözlü bir büyücü.

Bu düşünceden sıyrıldı ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı. "Turta yapmak için kaç şeftaliye ihtiyacın var?"

"Mmmm, sanırım bunlardan on tane kadar var ve olgunlaşmaya yüz tutmuş olanları seçin çünkü-"

Sözümü kesti. "Dur tahmin edeyim. Hala sert olanlardan daha iyi piştikleri için mi?"

Başını kaldırıp baktı, sonra sıırttı. "Bana öyle poker suratlı bakma. Sen bir zilcisin, değil mi? Bütün bunları zaten biliyordun ve sadece benim gevezelik etmeme izin veriyorsun. Sorun değil. En azından artık seninle kağıt oynamayacağımı biliyorum."

"Strip poker bile mi?" diye sordu.

Gözleri kısıldı. "Kilerinizde yulaf ezmesi var mı?"

Gözlerini kırptırdı. Bu konuşma aniden sona ermişti. Belki de söylediği bir şey yüzünden.

"Hayır, yapmalı mıyım?"

"Büyükannen kahvaltıda yulaf ezmesine bayılır."

Durdu, o evde büyüdüğü yılları düşündü ve birden hatırladı. "İçinde kuru üzüm pişirilmişti, değil mi?"

"Huzurevinde her sabah istediği şey buydu."

Bowie, "O zaman sadece yulaf ezmesine değil, kuru üzüme de ihtiyacımız var," dedi.

Rowan, "Tamam, o zaman bu taraftan gidiyoruz," dedi ve onu el arabasıyla takip etmesi için bırakarak bir koridordan aşağı indi.

Alışveriş yaptı. Bowie onu takip etmeye çalıştı ama annesini tanıyan ve onun büyümesini izlemiş olan ama çok az hatırladığı insanlar tarafından sık sık durduruldu. Küçük kasabalarda haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını unutmıştu, özellikle de haberler kötü olduğunda. Boone'larla karşılaştığını çoktan duymuşlar, bu olaylardan duydukları üzüntüyü dile getirmişler ve büyükannesinin evini onarmaya geldiği için onu övmüşlerdi.

Sonunda Rowan arabayı elinden alıp başka bir reyonu doğru kaçtı ve onu mısır gevreği reyonu ile okula birlikte gittiği bir kadın arasında bıraktı. Kadın telefonunu çıkarıp ona çocuklarının fotoğraflarını göstermeye başladığında, adam uygun yorumları yaptı ve Rowan'ı aramak için izin istedi.

Onu mağazanın arka tarafındaki süt ürünleri reyonunda bulduğunda arkasından yaklaştı ve saçının arkasından çekti.

"Bunu bir daha asla yapma," diye mırıldandı.

Arkasını döndü ve sırtıyordu. "Ne yapacağım?"

"Biliyorsun," dedi Bowie.

"Onlar senin arkadaşların Bowie. Seni gördüklerine sevindiler, bu yüzden nazik ol."

İç çekti. "Haklısın. Sanırım çok uzun zamandır yalnızdım ve bu Boone'lardan gördüğüm karşılamadan çok daha iyi. Peki buradan ne alıyoruz?"

"Bilmiyorum. Sadece bakıyorum, buzdolabınızda ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Son kullanma tarihi bir hafta önce geçmiş yarım litre süt, biraz longnecks ve her zamanki çeşniler. Yumurtamın bittiğini biliyorum. Fazla değil."

peynir, varsa, ve ögle yemeği eti yok. Ve et yok. Ama sizden benim için yemek pişirmenizi beklemiyorum. Sadece karnınızı doyurmak için sevdiğiniz şeyleri alın ve ben zamanında evde olduğumda, her zaman Granny's'e gidebiliriz."

"Ella ve Pearl'ün oğullarına bebek yapma hakkını ellerinden almayın," dedi. "Onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Bowie kaşlarını çattı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Rowan onun kolunu okşadı. "Kendini kötü hissetme. Senden böyle bir şey beklenmezdi. Çoğu kadın sevdiği insanlar için bir şeyler yapmaktan hoşlanır. Bu bizim kim olduğumuzun bir parçası. Onların gözünde, sen onları ölümden daha kötü bir kaderden kurtardın. Onların dünyasını yeniden bir araya getiren kahraman sizsiniz. Bırakın sizin için yemek yapsınlar."

"Nasıl bu kadar bilge oldun?" diye sordu.

Koyu renk gözleri yaşlarla doldu. "Bir kadının bazı şeyleri bilmesinin yolu budur... ve babam için yaptığım özel şeyleri hatırlıyorum."

Bowie gözyaşlarını gördü. Yaşadığı kısa süreli sevinç gitmişti. İlk tanıştığı kız geri dönmüştü. Hüzünlü gözleri olan sessiz kız.

"Özür dilerim," dedi.

Rowan başını salladı.

"Ben de öyle."

Tedirgin bir sessizlik anı oldu ve sonra süt ürünleri reyonundan birkaç ürün seçti. Bowie üç litre farklı tatlarda dondurma ekledi ve sonra et reyonuna geçtiler.

"Bize birkaç kilo hamburger eti lazım, sonra siz istediğiniz eti seçin, biz de pişirelim."

Bowie tavuk parçaları, domuz pirzolası, biftek ve sosis paketleri koymaya başladı.

Rowan ürün yelpazesine baktı, buzdolabının altındaki iki çekmeceli büyük dondurucuyu hatırladı ve bunların hepsi ve daha fazlası için yer olduğuna karar verdi. O noktada alışveriş nispeten sessizlik içinde tamamlandı.

Otoparka doğru gidiyorlardı ki arkalarından bir araba yanaştı ve korna

çaldı.

Bowie omzunun üzerinden baktı. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve sürücünün geçmesini umarak arabayı kenara itti.

Ama yapmadı. Arabayı park etti ve indi.

Bowie onu gerçekten güzel olarak hatırlıyordu ama Judson Boone'la evli olduğu yıllar Cora'ya çok ağır gelmişe benziyordu. Saçları ağarmış ve seyrelmişti, gözlerindeki dünyadan bıkmış ifade de her şeyi anlatıyordu.

"Bayan Boone," dedi Bowie.

Cora arabasının önüne doğru yürüdü, sonra durdu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu. Kelimeler çıkmadan önce bir nefes alıp baştan başlamak zorunda kaldı.

"Bowie James?"

"Evet,
hanımefendi?"

"Jud'uma benzediğini söylediler ama ben inanmadım. Yine de burada durmuş, bana evlendiğim adamın hayaleti gibi bakıyorsun - şimdiki haliyle değil. Çok şey için özür dilemem gerekiyor. Bu kadarına izin verecek misin?"

"Dinliyorum," dedi.

Cora titriyordu. Bayılmadan önce bunu söylemesi gerekiyordu. "Annenin başına o korkunç şey geldiğinde, onun zavallı halini gördüm. yüzündeki ve vücudundaki yaralar hala hastanedeyken. Eve gittim ve Randall'a bunun doğru olup olmadığını sordum. Onu gerçekten böyle incitmiş miydi? Ölüm döşğinde bunun bir yalan olduğuna yemin etti. Kendime Randall'ın bana yalan söylemeyeceğini söyledim." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ama şimdi biliyorum ki yalan söyledi ve vicdanında bu yalanla ölüme gitti. O yüzü takıp benim torunum olamazsın, bu da beni henüz anlayamadığım bir şeye götürüyor. Judson ve oğullarımın sana yaptıklarını aklım almıyor. Sen sadece bir çocuktun, iki aile arasındaki nefretten masumdun. Hepsi annen hakkındaki gerçeği biliyordu ve yine de bunu yaptılar, değil mi?"

Bowie onun için üzülmüyordu. "Doğduğum için benden nefret ettiklerini ve gitmemi istediklerini bilmek dışında onlar adına ya da ne düşündükleri hakkında konuşamam."

Rowan onun arkasından yürüdü, sonra elini uzattı. Bowie anahtarları Rowan'ın avucuna bıraktı ve alışveriş arabasını Rowan'a bırakarak yiyecekleri yüklemesini istedi.

Cora bakmaktan kendini alamadı. "Pearl'ün evini onarmak için geri döndüğünüzü söylediler."

"Evet, hanımefendi. Bu doğru."

Cora birkaç metre ötedeki kırmızı Cherokee'ye baktı, boyadaki ve metaldeki büyük oyukları görünce irkildi.

"İnsanların işledikleri suçların yanlarına kâr kalmasının doğru olduğuna inanmıyorum. Torunum daha iyi bilmeliydi. Jud'un neden hapiste olduğunu biliyorum ve buna da itiraz etmeyeceğim. Ama size söz veriyorum, şu anda ne ben ne de benimkiler sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Bunu duymak onu çok rahatlatmıştı. Kızların adına endişelenmiş, kendilerini bir çatışmanın ortasında bulacaklarından korkmuştu.

Bowie, "Bunun için size teşekkür ederim," dedi.

Cora ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Randall'dan bana kalan tek şey sensin ve ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Bu en büyük suçtur. Kan bağını inkâr etmek. Bu kadar kör olduğum için Tanrı beni affetsin."

Sonra başını eğdi ve arabaya geri bindi.

Bowie onun gözyaşlarını sildiğini gördü ve sonra arabayı vitesle takıp uzaklaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve arkasını döndü. Rowan çoktan cipe binmişti.

Park yerini koşarak geçti ve içeri atladı, arabayı çalıştırdığı için minnettardı, çünkü hava zaten serindi.

"Yüklemenize yardım edemediğim için üzgünüm," dedi. "İyi misin?" diye sordu.

Başıyla onayladı, sonra arabayı vitesle taktı ve yola çıktı. Konuşmadan önce Main'e kadar gitmiş ve karavan parkına sapmaya hazırlanıyordu.

"Eğer onları kontrol altında tutabilirse, hiçbirinin beni bir daha rahatsız etmeyeceğine söz verdi."

Rowan onun yüzünü okumaya çalıştı ama başaramadı. "Bu senin için iyi haber."
Bowie bunu bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Haklısın. Bu iyi. Gerçekten de iyi haber."

Rowan koltuğa yaslandı ve serin havanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Çok nazik bir kalbi olan karmaşık bir adamdı.

Bowie tekrar karavana yanaşıp motoru durdurduğunda, anahtarları ona uzattı. "Kapının kilidini açarsan, yiyecekleri içeri taşıyacağım."

"Anlaştık," dedi ve arabadan atlarken o da arka koltuğa geçip çuvalları almaya başladı.

İki avuç dolusu çuval taşıyarak içeri girdi, onları tezgâhın üzerine bıraktı ve geri kalanını almak için koşarak dışarı çıktı. O son çuvalı bıraktığında kızlar eşyaları yerleştirmeye başlamıştı bile.

"Bir süreliğine gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, sadece iyi değiliz, harikayız da. Siz de harikasınız," dedi Pearl.

Bowie gülümsedi. "Teşekkürler büyükanne. Ben eve dönüp demontaj işine yardım edeceğim. Beş buçuk ya da altı gibi evde olurum, tamam mı?"

Başlarıyla onayladılar.

Rowan'ın ortalıkta görünmemeye çalışmasını izledi ve hiçbir şey söylemedi. Tekrar kabuğuna çekilmişti.

"Ella Teyze, yarın sana yeni bir telefon alacağım. Siz dinlenin, televizyon seyredin, ne yapmak istiyorsanız yapın ve eğer bir daha strip poker oynarsanız, kör bahislerin kapalı olduğundan emin olun."

O kapıdan çıkarken hâlâ kıkırdıyorlardı.

Sıcak bastırmaya başlamıştı ve henüz öğlen olmamıştı. Bowie, Cherokee'nin arkasındaki soğutucu için biraz buz ve birkaç karton şişe su almak üzere bir yem ve bira kulübesinde durdu. Şişelerin bazılarını buzla doldurur doldurmaz kapağı kapattı ve şantiyeye gitmek için sabırsızlanarak tekrar içeri atladı.

Gran'ın evde yapılmasını istediği değişiklikleri düşünmeye devam ediyor ve düzeni yeniden düzenlemek için ele alınması gereken tüm ayrıntıları kendine hatırlatıyordu.

Bowie nadiren tadilat işleri alırdı. Neredeyse hepsi yeni inşa edilmişti ama bu farklıydı. Burası eviydi ve aşına olduğu şeyleri yıkıyor olmaları gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Kaldırırma park etti, bir maske ve iş eldivenlerini aldı ve soğutucuyu evin yanına götürerek bir ağacın altındaki gölgeye bıraktı.

Bowie tekrar maskesini taktığında Joe ve Ray yatak odalarından birinden küflenmiş bir şilte taşıyorlardı. Büyük çöp bidonunda biriken molozlara bir göz attığında ne kadar sıkı çalıştıklarını görebiliyordu.

O içeri girmek üzereyken kardeşler tekrar verandaya çıkmışlardı.

"Aileni yerleştirdin mi?" Ray sordu.

Bowie başını salladı. "Beklediğimden biraz daha fazlalar. Fazladan bir kadın, akraba değiller ve çok da güzeller. Üçünü strip poker oynarken gördüm. Görölmeye değer bir manzaraydı."

Samuel bir kucak dolusu küflü banyo havlusu ile dışarı çıktığında kahkahalara boğuldular.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Bowie eldivenlerini giyerken, "Bana yaptıkları bir şakaya gülüyorlar," dedi. "Ben içeri giriyorum."

Eşikten içeri adımını attı, sonra olduğu yerde durdu. Ön odada mobilya yoktu. Çamur lekeli ve küflü perdeler bile indirilmişti. Odayı hiç çıplak görmemişti. Üç neslin mobilyaları ve burada yaşamış insanların enerjisi gitmişti.

Ray, "Ortalık çok karışık, Patron," dedi.

Bowie ürperdi. Bu hafif bir ifadeydi. Kaybın acısı kısa ama keskindi ve sonra evin içinde ilerlediler.

Büyükannenin odası çoktan boşaltılmıştı ve o içeri girdiğinde hepsi Ella'nın odasında çalışıyordu. Matt ve Presley kapıdan geçip koridora çıkabilmek için bir yatağı indiriyorlardı ve Samuel de bir şifonyeri duvardan çekip çıkarıyordu. Bowie şifonyerin bir ucundan, Samuel de diğer ucundan tuttu. Ve böylece başladı.

* * *

Cora Boone karakola girdiğinde Lon Pittman sevk memuru Avery ile konuşuyordu. Kocasının ve torununun hapiste olması konusunda Lon'un hissettiğinden daha iyi görünmüyordu.

"Bayan Boone."

Cora başıyla onayladı. "Şef Pittman. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette, hanımefendi. Avery, arama yok."

Sevk memuru ona bir başparmak işareti yaptı.

"Bu taraftan," dedi Lon ve ona koridorda eşlik ederek ofisine götürdü.

Adam onu oturtttuktan sonra sandalyede arkasına yaslandı ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Lon onun bayılmak üzere olduğundan korktu ve hemen bir içecek ikram etti. "Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim... ya da belki su?"

Cora, "Hayır efendim, ama teklifiniz için teşekkür ederim," dedi.

Lon otururken Cora'nın titreyen parmaklarının kollara dolandığını fark etti, sanki kendini sandalyeye sabitlemek için tanıdık bir şeye ihtiyaç duyuyordu ve sonra başını kaldırıp baktı.

"Şef Pittman, beni kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Mahkumlar ve ziyaretçilerle ilgili bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama bilmenizi isterim ki ailemin Bowie James'e yaptıklarından dolayı aşağılandım. Bowie ile konuştum ve Boone'lardan daha fazla sorun çıkmayacağına dair güvence verdim, böylece Pearl'ün evini yeniden düzene sokmak için geldiği şeyi yapmakta özgür kalacak."

"Bu iyi haber," dedi Lon.

"Jud ve Junior'ın kefalet için ne zaman müsait olacaklarını da bilmek istiyorum." "Mahkeme öğleden sonra ikide başlayacak, yani o zaman mahkemeye çıkarılacaklar ve suçlamalar, eğer varsa, dosyalanacaktır."

Cora cebinden bir mendil çıkardı ve üst dudağındaki ter tanelerini sildi.

"Eğer su teklifi hâlâ geçerliyse, sanırım kabul edeceğim."

"Evet, efendim," dedi Lon. Ayağa fırladı ve masasının arkasındaki mini buzdolabından soğuk bir şişe su aldı, ardından buzdolabının üstündeki yığından küçük kırmızı plastik bir bardak aldı ve soğuk suyla doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Cora ve bir kenara koymadan önce birkaç yudum aldı. "Tamam, yani yargıç kefaleti belirleyecek mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Kefaleti ödediğimizde eve dönmek üzere serbest mi bırakılacaklar?" "Süreç böyle işliyor," dedi Lon.

Cora suya uzandı ve birkaç yudum daha aldıktan sonra Lon'u şaşırtarak geri kalanını bir yudum viski gibi içti.

"Şimdi, son sorum. Onları görmeme izin var mı?" "Evet, hanımefendi. Sizi geri götürebilirim."

"Ben onlarla konuşurken orada kalır mısın?"

"Seni biraz yalnız bırakabilirim eğer-"

"Hayır! Yanlış anladınız. Senden kalmanı istiyorum."

"O zaman kalacağım," dedi Lon.

"Güzel. Onlara söyleyecek birkaç şeyim var ve bir tanık istiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Lon ve ayağa kalktı. Kolunu uzattığında, Lon onu hapishaneye geri götürürken kolunu bir can simidi gibi tuttu.

İçeri girdiklerinde Cora'nın burnu kırıştı. Dezenfektan kokusu hücrelerdeki eski yatakları ve açık tuvaletleri maskeleyecek kadar güçlü değildi. Şeften kurtuldu, çenesini kaldırdı ve boş hücrelerin yanından geçerek son iki hücrede kalan mahkûmlara doğru yürüdü.

İki mahkûmun dikkatini çeken şey, küçük kare topuklu ayakkabılarının çıkardığı keskin ses oldu.

Cora, Junior'ın başını eğdiğini gördü, belli ki böyle bir durumda görülmekten utanıyordu.

Ama Judson'ın tepkisi tam tersi oldu. Ayağa kalktı, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Zamanı gelmişti!" Jud bağırdı.

Cora'nın nefesi kesildi, sanki adam birdenbire canavar olduğunu ortaya çıkarmıştı.

"Bana sesini yükseltme!" diye tersledi. "Bugün Bowie James'i gördüm. Randall'ın bana yalan söylediğini artık biliyorum. Mel ve Emmitt bana yalan söyledi. Ve sen de bana yalan söyledin! Bir çocuğu öldüresiye dövmenin oğlunuzun suçunu nasıl affettirdiğini düşündüğünüzü anlamakta güçlük çekiyorum."

Jud hücrenin önüne doğru ilerledi ve parmaklıklara tutundu. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Kapa çeneni!" dedi Cora. "Sen yaptın ve bunu biliyorsun. O adam da en az yan hücrendeki küçük serseri kadar benim torunum. Bugün Bowie James'e bu aileden kimsenin onu bir daha rahatsız etmeyeceğini söyledim."

Jud'un yüzü koyu, öfkeli bir kırmızıya döndü. "Sen konuşmuyorsun-"

Ondan geri çekilme dürtüsü güçlüydü ama öfkesi daha güçlüydü.

"Bunu bir daha söylemeyeceğim, o yüzden iyi dinleyin... ikiniz de. O adama bir dakika daha acı çektirirseniz, hiçbiriniz bir daha evimde hoş karşılanmayacaksınız."

"Burası bizim evimiz," dedi Jud.

"Hayır! O benim! Babam bana vasiyet etti. Tapuda benim adım, sadece benim adım yazıyor. Yaşlı bir dul olmaktan korkmuyorum ve bu utançtan kurtulmak için yüz mil yarıçapındaki her Boone'a eş, anne ve büyükanne olarak bu dünyadaki yerimden vazgeçebilirim."

Cora kocasının yüzünden akan kanı izledi ve birkaç an için bayılacağını düşündü.

"Cora. Bunu yapma," dedi Jud.

"Konuşmam bitmedi. Neden burada olduğuna dair hikayeleri duydum. Granny's'de kendini rezil ettin. Bu sabah Bowie'nin hayatını tehdit ettin. O bizim torunumuz ve sen Tanrı'nın gözünde iğrenç birisin. Polis şefinin karısını bile tehdit ettiğini öğrendiğimde aklını kaçırdığını anladım."

Lon yumruk yemiş gibi irkildi ve sonra hücreye kadar yürüdü. "Karımı tehdit mi ettin?"

Jud inledi. "Sadece kızmıştım. Öyle demek istemedim."

Lon derin bir nefes aldı. "Gerçekten onun hayatını mı tehdit ettin?" "Kendimi kaybettim," dedi Jud. "Özür dilerim."

"O zaman karınızın uyarısına bir tavsiye de ben ekleyeyim. Bunu bir daha yapmak istemezsin. Karımla herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde uğraşmanın ciddi sonuçları vardır. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Jud'un kafası bir yıkım derbisinde av tüfeği kullanan bir oyuncak bebek gibi aşağı yukarı sallanıyordu.

"Yemin ederim, karına asla zarar vermem."

"Hiçbir şey için onun sözüne inanmayın," dedi Cora. "Bütün evliliğimiz bir yalan." Odağını tekrar Jud'a çevirdi. "İkinizi de kefaletle hapisten çıkarmak için gerekli parayı bulacağım ama yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim." Hücrelere sırtını döndü. "Şef, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Artık gitmek istiyorum."

Lon parmağıyla Jud'u işaret ettikten sonra Cora'yı hapishaneden çıkardı ve çıkarken kapının çarparak kapanmasına izin verdi.

Bölüm 5

Mahkeme saat 14:00'te başladı.

Cora mahkeme salonundaydı ve çantasını göğsüne bastırmış, mahkeme salonundaki herkesin meraklı bakışlarına karşı bir kalkan oluşturmuştu.

Önce torununu çağırdılar ve onu elleri kelepçeli olarak hâkimin karşısına çıkardılar. Oğlu Emmitt onun önünde oturuyordu ve korktuğunu ensesine yayılan kızarıklıktan anlayabiliyordu.

Emmitt Jr. hakimin karşısında durup hakkındaki suçlamaları dinlerken titriyordu. Suçunu kabul ettiğinde kefaleti bin dolar olarak belirlenmişti.

Onu götürürlerken Cora'nın duygularının tek işareti sağ gözündeki tikti.

Mahkeme katibi bir sonraki ismi yüksek sesle okudu. "Mahkeme Judson Boone'u kürsüye çağırıyor."

Cora, kocasının kelepçelenerek götürülüşünü izlerken irkilmedi bile. Yargıç suçları okudu. Huzuru bozmak ve iki taciz suçlaması. Suçunu kabul etti ve kefalet beş yüz dolar olarak belirlendi. Onu da dışarı çıkardılar.

Yeterince dinlemişti. Artık banka hesaplarından ne kadar para çekeceğini biliyordu ve mahkeme salonunu terk etti. Kefaletlerini ödeyecekti ve sonra işi bitecekti.

* * *

Öğleden sonra Junior kefaletle serbest bırakıldı ve ailesinin gözetimine verildi. Karakoldan ayrılırken sessiz bir buluşma ve aynı derecede sessiz bir çıkış oldu.

Mel lobide, babasını alıp arabasını almak üzere Granny's'e götürmek için bekliyordu.

Jud dışarı çıktığında karısı yerine oğlunu görünce kaşlarını çattı. "Annen nerede?"

"Bilmiyorum baba. Kefalet parasını yatırdı ve gitti. Seni arabanı almaya götürüyorum."

Jud kişisel eşyalarını aldı ve Mel'i takip etmesi için bırakarak karakoldan ayrıldı. Büyükannesinin evine giderken de aynı şekilde sessizdi ve oğluna teşekkür etmeden indi, arabasına bindi ve eve doğru yola çıktı. Cora'nın hedef listesinden çıkmak için yapması gereken bir dünya konuşma vardı.

Ancak arabasıyla bahçeye girdiğinde, verandada üç av tüfeği, tüm av malzemeleri ve büyük bir kutuyla birlikte üç bavul duruyordu.

Jud'un midesi düğümlendi. Kadın ciddiydi.

Hissetmediği bir cesaretle arabadan indi ve verandaya çıktı. Kutunun içine baktı, tıraş takımlarını ve aldığı ilaç şişelerini gördü ve kapı kolunu tuttu, ancak kapının kilitli olduğunu gördü.

Anahtarını kullandı ama kapının zincirinin de onda olduğunu fark etti.

"Cora May, aç şu lanet kapıyı" diye bağırarak kapıya vurmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Eşyalarını verendamdan çek, mülkümden ve hayatımdan defol. Avukatımla görüşeceksin."

Sırtından bir korku ürpertisi geçti. Bu gerçekleşiyor olamazdı. "Avukatınız yok," diye bağırdı.

"Artık biliyorum. Peanut Butterman beni temsil ediyor."

Sızlanmaya çalıştı. "Ama Cora, tatlım! Bunca yıllık evlilik? Onları hiç önemsememiş gibi bir kenara mı atacaksın?"

"Torunumuzu bir kenara attın ve o önemliydi. Bunu sen yaptın. Ben yapmadım. Kalbimi kırdın, Jud Boone. Artık seni tanıyamıyorum. Bir canavara dönüştün... ya da belki de her zaman bir canavardın ve ben bilmiyordum. Benden uzak dur. Bir daha asla yüzüne bakmak istemiyorum."

Jud irkildi. Öfke karnındaki bir ateş gibi içinde yükseldi ve ne yaptığını düşünmeden önce kapıyı tekmeledi.

Cora odanın ortasında duruyordu ve ağladığı her halinden belliydi. Gözleri şişmiş ve yüzü lekeli bir şekilde kızarmıştı. Zincir koptuğunda nefesi kesildi ve sonra yüz yüze bakmaya başladılar.

"Ne yapacaksın? Randall'ın oğlunu dövdüğün gibi beni de mi döveceksin? Eğer yaparsan, herkes senin yaptığını bilecek. Bu yüzden seninle Şef Pittman'ın önünde konuştum. Bowie ve ailesine bulaşırsan ya da bana zarar verirsen, hapse geri dönersin. Ve eğer bana zarar vereceksen, o zaman işini bitir ve beni öldür, çünkü seninle aynı çatı altında bir saat daha yaşamayacağım."

Jud şoktaydı. Kadının yüzündeki korkuyu görmek onu dizlerinin üzerine çöktürmeye yetmişti.

"Sana asla zarar vermem, tatlım. Yemin ederim."

"Ama sen yaptın, Jud. Aramızda asla düzelmeyecek bir şeyi bozdun. Güvenemediğim bir adamı sevemem. Ya defol git, ya da bana bir son ver."

Jud başını sallamaya devam etti. "Sana fiziksel zarar vereceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Hayatımda sana hiç el kaldırmadım."

"Fiziksel bir darbeden çok daha kötü acılar vardır. Bunu son bir kez daha söyleyeceğim.

Çık. Çık. Of. Evimden. Evimden."

Jud döndü ve eşikten dışarı fırladı. Kapının arkasından kilitlendiğini duydu ve sonra bavulları arabasına taşımaya başladı. Hepsini arabaya yerleştirmek birkaç sefer sürdü.

Arabayla Savannah'ya kadar gitti, bir beşlik viski aldı ve geceyi geçirmek için bir motele gitti. Oğullarının karşısına çıkıp Cora'nın onu evden kovduğunu itiraf edemezdi ve kasabadaki kimsenin de bunu bilmesini istemiyordu. Elbette yakında öğreneceklerdi ama henüz değil.

Durduğu motel yeterince temiz ve düzgündü ama evi değildi. Ve bunu düşündüğü anda, bir daha hiçbir şeyin evi olamayacağını anladı. Sinirlenmek istiyordu. Ama ciddi sonuçları olmadan başvurabileceği bir yol yoktu. Eğer Bowie James'in başına bir şey gelirse, Jud'un bununla bir ilgisi olmasa bile, onun peşine düşeceklerdi. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Zarar etmeyi bırakıp Georgia'dan ayrılmalı mıydı, yoksa geri dönüp Cora için savaşmaya cesaret edebilecek miydi?

Sonra onun yüzündeki paramparça ifadeyi hatırladı. Hayatında pek çok yanlış şey yapmış ve her seferinde paçayı kurtarmıştı. Şimdiye kadar. Görünüşe göre şansı sonunda tükenmişti. Yaşlıydı -kontrolü elinde tutmaya alışkın bir adamdı- ama bir şekilde bir piçin ve bir kadının onu alt etmesine izin vermişti.

İroni gözünden kaçmamıştı.

Lanet olsun.

Viskisini alıp yatağa girdi ve kendini içkiye verdi.

* * *

Bowie ve ekibi evi enkazdan arındırmış, zemindeki çamur ve kurumuş balçığı küreklerle toplayıp el arabalarıyla dışarı çıkarıyorlardı. Bowie paydos ettiğinde ilk iki odayı henüz bitirmişlerdi.

"Saat neredeyse altı oldu. Aletlerimizi toplayalım. İyi akşamlar ve biraz uyuyun. Sabah sekizde başlayacağız, tamam mı?"

Matt, "Bana uyar," dedi.

Aletleri taşıyıp karavana koymaya başladılar. Bowie yıllar önce tüm aletlerini çaldırdıktan sonra karavana bir de güvenlik alarmı taktırmıştı. Ray bu iş için römorku çekiyordu, bu yüzden geceleri kaldıkları pansiyona park ediyordu.

Ray, "İşte kapının anahtarı, Patron," dedi ve Bowie'ye kapıyı kilitlemesi için verdi. "Bu gece ailenin tadını çıkar. Sabah görüşürüz."

"Teşekkürler," dedi Bowie ve anahtarı havada yakaladı. Sonra verandada durup son bir kez bakmak için içeri girmeden önce uzaklaşmalarını izledi.

Bugün yaptıkları şey sahip olduğu tüm referans noktalarını yok etmişti. Mutfakla oturma odası arasındaki duvarı açmayı, sonra da büyükannenin odasının yanındaki yatak odasını alıp geniş bir banyo ve gömme dolap haline getirmeyi düşünüyordu. Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için bu akşam onunla konuşacaktı. Ne de olsa burası onun eviydi.

Odaları dolaştı, pencereleri kapatıp kilitledi, sonra mutfağa açılan arka kapıyı ve dışarı çıkarken de ön kapıyı kilitledi. Durakladı, sonra avucunu eski kapının üzerine koydu, pürüzlü yüzeyi ve soyulan boyayı hissetti.

"Geri geleceğim," dedi usulca. "Sen yeniden güzelleşene kadar gitmeyeceğim." Sonra Cherokee'sine bindi ve eve gitti.

O günkü işlerini bitirdikten sonra şantiyeyi tekrar gözden geçirmek, hangi izinleri alması gerektiğini hatırlamak ve yerel tedarikçileri kontrol etmek onun için bir alışkanlıktı. Bir an için artık yalnız yaşamadığını unutmuştu, ta ki karavana yanaşıp park edene kadar.

Önce kızarmış tavuk kokusu çarptı burnuna. Düşüncesi bile ağzını sulandırmaya başlamıştı. Arabasının alarmını kurdu ve kapı aniden açıldığında elinde evinin anahtarıyla merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Evine hoş geldin!" Rowan söyledi.

Kadının yüzündeki gülümseme Bowie'yi şaşkına çevirdi. Onunla eve dönmenin nasıl bir şey olacağına dair bir anlık bir hayal kurdu.

"Bu Şimdiye kadarki en iyi karŐılamama," dedi ve eşikten adımını atarak kızları karşılamaya gitti.

Ella onu selamlamak için döndüğünde adam onu durdurdu.

"Bana sarılma. Kirliyim ama burada güzel kokan bir Şeyler olduğu kesin," dedi ve onu yanağından öptü. "Bir yere oturmadan önce duş almam gerekiyor. Bugün tamamen temizlikle geçti."

"Kötü müydü?" Büyükanne sordu.

Bowie başını salladı. "Evet hanımefendi, ama bunu düzelteceğiz. Yemek yerken size bilgi veririm. Bana on dakika verin, geri geleceğim."

Rowan gözyaşlarını kırpıŐtırıyordu, aralarındaki aşkın tanığıydı. Yüzünün duygularını bu kadar kolay yansıttığını bilmiyordu ama yansıtıyordu ve Bowie onları gördü. Onun ruh halini deėiŐtirmeye kararlı bir Şekilde ona doğru uzandı ve kirli elini yüzüne koyacakmıŐ gibi yaptı.

Kız ciyaklayıp geri sıçradığında, adam sırttı ve banyoya doğru ilerlemeye devam etti.

Kirli giysilerini kapının hemen içinde bıraktı ve duşu açtı, ardından bir bez alıp içeri girdi. Su ilk başta soğuktu, ama o sıcaktı, bu yüzden gerçekten umursamadı. Spreyin altında durdu, saçlarını Őampuanlarken suyun ilk kiri akıtmasına izin verdi, sonra da kendini fırçalayarak temizledi. Normalde her sabah tıraş olurdu, bu yüzden alışkanlığı olduğu üzere günün sakallarını kendi haline bıraktı.

Kendisini bekleyen yemeği düşünerek bir çift temiz eŐofman ve bir tişört giydi ve kirli kıyafetlerini taşıyarak yalınayak dışarı  ıktı. Onları daha sonra ilgilenmek üzere istiflenebilir çamaşır makinesi ve kurutucunun önündeki plastik çamaşır sepetine bıraktı.

"Bu karavanda isteyebileceğin hemen hemen her Şey var," dedi Ella, tavuk tabağının kenarından sıcak, gevrek bir kırıntı koparıırken.

"İstedime özelliklere göre inşa edildi. Bitmesi için neredeyse bir yıl beklemek zorunda kaldım ama buna değdi."

"Her şey hazır," dedi büyükanne. "Oturun, ben de buzlu çayınızı doldurayım."

"Yardım edemeyeceğime emin misin?" diye sordu. "Eminim," dedi kadın. "Git. Otur."

Ve bir anda anılar su gibi geri geldi. Bu akşam yemeğiydi. Genç hayatının her gecesi bu şekilde geçmişti. Büyükannesi herkese oturmalarını söylüyor, annesi ve Ella tabakları masaya taşıyordu. Sadece annesi eksikti. Gerisi hep aynıydı.

Sonra Rowan'ı onu izlerken yakaladı ve bu düşüncesini değiştirdi. Aynı şey değildi. Kara Göz buradaydı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Daha iyi mi?" Kadın sırttı. "Çok daha iyi."

Oturdu, kadınların masaya yemek taşımalarını izledi, içinden geçen duygu seline hazırlıksızdı. Sonunda her şey masadaydı ve kızlar oturmuştu.

Ella, "Bowie, biz hâlâ yemekten önce dua ederiz," dedi.

"O zaman bu yemeği ve beni kutsa, çünkü bu gece kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum" dedi.

Rowan onun elini ilk uzatan oldu ve Ella dua etmek için başını eğerken teker teker bir çember oluşturdular.

Bowie'nin boğazındaki düğüm sıkıştı. Rowan'ın teni yumuşaktı ama avuç içlerinde, çiftlikte büyümenin bir işareti olan küçük nasırlar hissetti. Büyükannenin tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü - sanki onu tekrar kaybetme korkusuyla sıkı sıkı tutuyordu. Sonra Ella, "Amin," dedi ve o da gözlerini kırptırdı. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı ve ellerini bıraktıklarında her iki kadınla da bağlantısını kaybetmişti. Önündeki sahne o kadar gerçeküstüydü ki, bir an için neredeyse bir rüya gibi göründü.

"On sekizinci yaş gününden bu yana ilk kez ailemle yemek yiyorum ve ilk kez bu masada gerçek bir yemek yiyorum. Hepinizin bunun benim için ne kadar özel olduğunu bilmenizi istedim" dedi.

"Bizi gördüğünüze sevindiğiniz kadar biz de sizi evde gördüğümüze sevindik," dedi büyükanne ve tavuk tabağını ona uzattı. "Buyurun ve sol tarafa geçin."

Bowie sırtıttı. "Evet, hanımefendi," dedi ve tabağına bir parça alıp tabağı Rowan'a uzattı.

Ve böylece yemek ilerledi. Bowie yıkım gününden ve küf ve su hasarı nedeniyle her şeyi temellerine kadar sökmek zorunda kaldıklarından bahsetti. Daha sonra mutfak ve yemek odası arasındaki boşluğu açarak büyükanne'nin odasını, banyosu ve gömme dolabı olan gerçek bir ebeveyn odası haline getirme konusunu açtı.

Pearl'ün gözleri sevinçle irileşti. "Oh, Ella... tam da bahsettiğim gibi." "Bu harika anne," dedi Ella ve Bowie'nin elini okşadı. "Bir kez anne seçtiği mesleğin ne olduğunu bildiğinde, HGTV'deki tüm tadilat programlarını izlemeye başladı. Ne zaman bir evi yenilemek için içeri girseler, izlemeyi en çok sevdiği şey, küçük kapalı odalardan büyük bir odaya kadar alanları açmalarıydı."

Bowie bunu duymaya bayılırdı. "Büyükanne, oturma odasının da açılmasını ister misin?"

Pearl ışıldadı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet, hanımefendi. Bunu yapabilirim," dedi Bowie. "Çok heyecanlıyım," dedi Pearl.

Bowie sırtıttı. "Bu yemek için heyecanlıyım ve sanırım bir parça daha tavuk istiyorum."

"Bu üç eder, ama kim sayıyor ki?" Rowan söyledi.

Bowie bir kahkaha patlattı. "Suçluyum," dedi ve son parça tavukla yemeğini bitirdi.

"Dondurma almışsın. Tatlı ister misin?" Ella sordu.

"Benim için değil," dedi Bowie. "En azından şu anda değil. Yediklerimin tadını çıkarmak istiyorum."

Temizliğe başladıklarında kalkıp yardım etti. Yapacaklarını söylediklerinde bile onları görmezden geldi.

"Bunun olmasına izin vermeyecek kadar uzun süre kendime baktım," dedi. "Ve şimdi bana bakmak zorundasın büyükanne. Gel otur. Ayaklarını uzat ve televizyonda izlemekten hoşlanacağın bir şeyler bul."

Pearl biraz telaşlandı ama Bowie bunun sadece göstermelik olduğunu anlayabiliyordu. Yorgun görünüyordu. Bugün herkes için büyük bir gün olmuştu. Televizyonu açtı, sonra da uzaktan kumandayı ona verdi. Bowie lavaboya döndüğünde Pearl çoktan kanallar arasında gezinmeye başlamıştı.

Ella bulaşık makinesini doldurmuştu ve deterjanı arıyordu.

"Ben hallederim, Ella Teyze. Sen büyükannenin yanına git. Rowan ve ben sığmayan eşyaları yıkayacağız."

"Tartışmayacağım," dedi ve ellerini kuruladı.

Rowan lavaboya sıcak su akıtmaya ve sıvı bulaşık deterjanı eklemeye başlamıştı bile.

"Ben yıkayacağım. Sen kurut ve kaldır, tamam mı?" dedi.

"Tamam," dedi Bowie ve çekmecedен temiz bir bulaşık bezi aldı.

Birlikte rahat bir sessizlik içinde çalıştılar, Pearl bir keresinde gezdikleri evleri her yönüyle olumsuzlayan "o şımarık kadınlar" dediği şeyden şikâyet etmeye başladığında birbirlerine sırtttılar.

Rowan, "Görünüşe göre *House Hunters* izliyorlar," dedi. "Huzurevinde en sevdiği programlardan biriydi."

Bowie omzunun üzerinden baktı. Ella uyukluyor, büyükannesi ise tiksintiyle başını sallıyordu. Yüzlerindeki yaş, ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Birkaç dakika sonra Bowie son tavayı kurutuyor, Rowan da masayı siliyordu. Onlar işlerini bitirir bitirmez, o da kirli giysilerini çamaşır makinesine koydu.

Rowan yardım edip edemeyeceğini görmek için onu takip ettiğinde, "Bunu her gece yapıyorum," dedi. "İş kıyafetlerim her zaman o kadar kirleniyor ki, onları aynı gün yıkamak ortalıkta kokuşmuş bir şekilde durmalarından daha kolay oluyor."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış, izliyor, hatırlıyordu.

"Babam kış için odun kesmeye başladığında ben de aynı şeyi yaptım. Ormanda her zaman kurumaya bırakılmış odunlarımız olurdu. İhtiyacımız olan tek şey kesilip eve taşınmasıydı. Giysileri her zaman testere yağı gibi kokardı, ki bu da çok kötü kokar."

Bowie sıırttı. "Blessings'ten ayrıldığımdan beri bu cümleyi duymamıştım."

Rowan Georgia dışına hiç çıkmamıştı ve onun gördüğü yerlere imreniyordu.

"Sanırım her yerde çalıştığın için, Blessings, Georgia'nın küçük dünyasından çok daha fazlasını duymuş ve görmüşsündür."

"Evet, sanırım öyle," dedi. Sabunu döktü, ardından çamaşır makinesinin ayarlarını yaptı ve çalıştırdı. "İşte bu kadar. Peki, akşamları ne yapmaktan hoşlanırsın? Televizyonda izlemekten hoşlandığın favori programların var mı?"

"Babam hep izlerdi. O evdeyken her zaman açık olsa da ben televizyon izlemeyi pek sevmem."

"O zaman ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordu.

"Çok okurum. En sevdiklerim aşk kitapları, çünkü mutlu sonla bitiyorlar. Örgü de örüyorum ama kitaplarım ve örgü eşyalarım gitti. Pearl ve Ella'nın yanına taşındıktan sonra iş arayacağım. Yakında babamın emeklilik gelirini alacak olsam da, onların iyiliğiyle yaşamaya niyetim yok. Kendi paramı kazanmak isteyeceğim."

Bowie onun eski odasında yaşadığını düşündü, diğer boş yatak odasını büyükannenin odasını genişletmek için kullandığında onun da orada kalacağını düşündü.

"Bu gece dolunay var. Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Ah, evet! Tepelerde geceyi özledim."

"Bir şantiyede genellikle şehirlerden uzakta olurum. Sessiz geceleri de seviyorum. Büyükanne, biraz dışarıda oturacağız. Bize katılmak ister misin?" "Hayır, hayır, birkaç dizi daha izleyip yatacağım. Görünüyor Ella'nın çoktan yatağa girmesi gerekiyormuş gibi," dedi uyuyan kızına bakarak.

"Her zaman ağzı açık uyurdu. Ona defalarca burnunun bunun için olduğunu söyledim ama hala bunu yapıyor."

Ella gözlerini kapatarak kaşlarını çattı. "Tam burada oturuyorum anne. Seni duyabiliyorum."

"O zaman ağzını kapat," dedi Pearl.

"Sen kapatırsan ben de kapatırım," dedi Ella.

Bowie kahkahayı patlattı. "İşte burada bir çıkış yapıyoruz."

Rowan onun merdivenlerden inmesine yardım etmesine izin verdi ve sonra yakındaki piknik masasına geçtiler. Rowan banklardan birine tırmandı ve masanın üzerine oturdu. Bowie de onun yanına oturdu.

Frank ve Jewel dışarıda, verandalarının ışığının altında oturuyorlardı. El salladılar. Bowie de el salladı.

"Bunlar Frank ve Jewel. Soyadlarını bilmiyorum ama gerçekten iyi birine benziyorlar," dedi usulca.

Rowan başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve iç geçirdi. Dışarıda olmak iyi hissettiriyordu. Kasabaya bu kadar yakınken çakalların sesini duymasa bile gece havasının rutubetini koklayabilir ve gökyüzündeki yerini bulabilirdi.

Dolunay, zemini ay ışığıyla boyarken karanlığın içinde açık mavi gölgeler oluşturdu. Derin bir nefes aldı. Birisi bu akşam bahçelerini biçmişti. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu yaygın ve tanıdıktı. Geçirdiği cehennem ayından sonra, yıldızların altında olmak huzur vericiydi.

Hiç düşünmeden yukarıyı işaret etti. "İşte Kuzey Yıldızı... ve Büyük Kepçe, ve Küçük Kepçe. Babamın bana yıldızlar hakkında öğrettiği ilk şeyler bunlardı. Yay takımyıldızındalar."

Bowie gece gökyüzüne baktı, sonra başını çevirip ona baktı. Profili ay ışığıyla yıkanıyor, koyu renk saçlarına gece mavisi bir renk veriyordu. Daha önce hiçbir kadını şu anda öptüğü kadar çok öpmek istememişti. Ama bu gerçekleşmeyecekti. Kadın onun misafiriydi, gelecekteki bir fetih değil.

Başka tarafa baktı.

"Yatak odamdaki rafta takımyıldızlarla ilgili bir kitap var. İstersen içeri girdiğimizde sana getiririm."

Rowan gülümsedi. "Demek sen de yıldızları seviyorsun? Bu harika olurdu."

Başını salladı. "Onları bir dağın tepesinde sırt üstü yatarken görmelisin. Eğer gökyüzüne yeterince uzun süre bakarsanız, yıldızlar size doğru gelir."

"Bunu yaptınız mı?"

Bowie, "Evet, bunu yaptım," dedi ve sonra yolun karşısındaki komşularının merhaba demek için geldiğini fark etti.

"Selam millet," dedi Frank. "Sadece arabanızla ilgili her şeyi halledip halletmediğinizi kontrol etmeye geldim."

"Evet, sanırım öyle. Yine de tamir ettirmek için iyi bir kaportacı bulmam gerekecek. Frank, Jewel, bu Rowan Harper. Büyükannem ve Ella teyzemle kalıyor. Üzgünüm Frank ama soyadını bilmiyorum."

"Crockett. Memnun oldum Rowan."

Jewel başını salladı. "Ben de memnun oldum."

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak da benim için bir zevk." "Davy'nin akrabası mısınız?" Bowie sordu.

Frank güldü. "Herkes bunu soruyor... ve cevabım evet. Altı kere amcam gibi ya da onun gibi bir şey ama biz o kadar cesur değiliz. Bu beşinci tekerlek öncülüğe en yakın olanı."

Rowan onları ve rahat tavırlarını sevdi.

"Burada mı yaşıyorsunuz, yoksa gezgin misiniz?" diye sordu.

Cevap veren Jewel oldu. "Eskiden sürekli yollardaydık. Yaklaşık dört yıl önce Blessings'e geldik ve burayı o kadar çok sevdik ki kaldık. Şimdi buradan ayrılmayı düşünemeyecek kadar rahatız."

Rowan gülümsedi. "Blessings özel bir yerdir."

"Öyle," dedi Frank. "Biz eve dönüyoruz ve siz ikinizi ziyaretinizle baş başa bırakıyoruz. Sadece buradaki adamı kontrol etmek istedim. O lazer silahıyla çok iyi atış yapıyor."

Rowan "Lazer silahıyla kimi vurdun?" diye sorduğunda uzaklaşıyorlardı.

Bowie, "Cipi anahtarlayan çocuğu durdurmak için kullandığım şok tabancasıydı," dedi ve bunun onu dehşete düşürüp düşürmediğini anlamak için yüzündeki ifadeyi izledi.

"Arkadan kurşun yemekten iyidir, ki muhtemelen babam da böyle yapardı."

Bowie güldü.

Rowan sıırttı.

Ve orada
oturdular.

Uzun, rahat bir sessizlik anı geçirdiler ve sonra Bowie onun kolunu kavrayıp işaret etti.

"Bakın! Yolun hemen karşısında, Frank'in karavanının yanında."

"Oh, bir rakun," dedi Rowan. "Bekle! İki tane daha var! Bebekler! Vay canına... Ne kadar şirin!"

"Muhtemelen girecek çöp kutusu arıyorlardır. Onlar kötü şöhretli küçük haydutlardır."

Rowan, "Çiftlikteki göletin etrafında her zaman izlerini görürdük ama onları nadiren görürdük," dedi.

"Gece avcıları," dedi Bowie.

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Ne düşünüyorsun?" Bowie sordu.

"Hayat ne kadar hızlı değişebiliyor," dedi.

"Orası kesin," dedi Bowie, rakunların gölgeler arasında kayboluşunu izlerken.

Rowan, o bakmıyorken yanındaki adama bir göz attı. Kendisi neredeyse 1.80 boyundaydı, bunun büyük bir kısmı bacaklarıydı ve Bowie James çok daha uzundu. Bunun iyi tarafı, hiçbir şekilde tehditkâr hissetmemesiydi. Onunla daha bu sabah tanışmıştı ve

Sanki onu hep tanıyormuş gibi. Onun için garip bir duyguydu, çünkü kolay arkadaş edinen biri değildi.

Sonra Bowie aniden onun elini kavradı.

"Bak! Kayan bir yıldız!"

"Görüyorum!" dedi yukarı bakarken. "Vay canına... Bu yanmadan önce uzun süre dayanmış."

Bowie, "Bir dilek tutmanız gerekiyor," dedi.

"İlk sen gördün. Bu senin dileğin," dedi.

Bowie tekrar gökyüzüne baktı, sonra gözlerini kapadı ve dileğini diledi. "Umarım gerçekleşir," dedi Rowan.

Ona bakarken Bowie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ben de öyle umuyorum," dedi, sonra küçük bir sızı hissetti ve kolunu tokatladı. "Sivrisinekler bizi buldu. İçeri girsek iyi olur."

Rowan hiç tereddüt etmeden piknik masasından aşağı atladı ve sonra birlikte geri dönebilmeleri için bekledi.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Kendimi iyi hissettim... sanki hayatımı geri almışım gibi."

Bowie kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeği sırasında huzurevinin kapıları kilitliydi. Kasırga vurmadan önceki geceden beri bunu yapamamıştım."

Büyükannesini ve Ella Teyzesini düşündü. Büyükannesinin orada öleceğini düşünmesine şaşmamalı. Hapishane gibi hissetmiş olmalı.

"Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Özür dilerim. Bu yenilmiş bir duygu olmalı."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama bugün bizi sen kurtardın, yani resmen benim kahramanımsın."

Bölüm 6

Geri dönerlerken övgü omuzlarına ağır geldi. Dilediği dilek kahramanca bir şey değildi. Onunla sevişmek istemişti ve o da bunun yerine tutması için ona bir hale vermişti.

İçeri girdiklerinde televizyon kapalıydı ve ebeveyn yatak odasının kapısı da kapalıydı ama kızların konuşmalarını duyabiliyorlardı.

Rowan, "Sanırım yatmaya hazırlanıyorlar," dedi.

"Ben de aynısını yapacağım," dedi Bowie. "Bugün demo yapmak için kışımızı yırttık ve yarın sabah 8:00'de yine işimizin başındayız. Ben duşumu çoktan aldım, o yüzden ben yatağını hazırlarken neden önce sen banyoya girmiyorsun?"

"Tamam, ama yataklarla dalga geçmek yok. Sen büyük olanı al."

Sırıttı. "Hatırlıyorum. Git işini yap. Birazdan yatağı senin için hazırlayacağım."

Kız küçük giysi çantasını karıştırıp geceliği olduğunu tahmin ettiği şeyi alıp banyoya girdiğinde Bowie yatağı düzeltiyordu. Bowie bir dizi temiz çarşaf ve battaniye çıkardı, sonra yatağı hazırladı. Çekmecedan bir yastık çıkarıp temiz bir yastık kılıfının içine yerleştirdi ve sonra örtüleri düzgün bir şekilde geri çevirerek onun içeri girmesini kolaylaştırdı.

Yatağını hazırlarken duşun açıldığını duydu. Şimdi zihninde onun ıslak ve çıplak görüntüsü vardı.

Merhametli Tanrım.

Yataklar tamamlandıktan sonra yıkadığı giysileri kurutucuya koydu, bir kurutma kâğıdı attı ve Başlat düğmesine bastı. Bu sesle uykuya dalmaya o kadar alışmıştı ki, misafirlerini rahatsız etmemesini umuyordu.

Ella kapıyı açtı.

"Bunun sen olabileceğini düşünmüştüm," dedi ve yanağına hızlı bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. "Tatlım, geldiğin için teşekkür ederim. Annem çoktan uyudu ve yıllardır onu gördüğüm kadar mutlu. Seni seviyorum ve iyi uykular."

Bowie sıırttı. "Bir şey değil. Ben de seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Uykum hafiftir."

"Biz iyiyiz. Çok büyük bir eviniz var. Bu harika bir tatilde olmak gibi bir şey," dedi Ella ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Bowie üzerindeki tişörtü kafasına geçirdi ve mutfığa giderken bir sandalyenin arkasına fırlattı. Daha önce yemediği dondurma birden kulağına hoş gelmişti.

İki kaşık çıkardı ve masaya oturdu. Rowan banyodan çıktığında ilk lokmayı ağzına atmış, diğerini kaşıklıyordu. Gecelik giymiyordu. Kocaman, büyük boy bir tişörttü, herhangi bir gecelik kadar düzgündü ama bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Aman Tanrım. Şu bacaklar. Yasaların izin verdiğiinden daha uzun. Hemen vur beni.

Rowan giysilerini yatağının yanındaki sandalyeye bıraktı. Bowie artık tişört giymiyordu ve kollarındaki kaslar ile omuzlarının genişliği görülmeye değerdi.

Dondurma kabını kaldırdı.

"Nightcap? Bourbon Karamel. Fazladan bir kaşığım var."

"Belki sadece bir tadımlık," dedi yanındaki sandalyeye geçip kaşığı eline alırken.

Karamel girdabını hedef aldı, ilk tadı için küçük donmuş t a t l l l k nehrini kazdı.

Gözlerini kapattı ve iç çekti.

"Bu çok iyi."

"Bir ısırık daha ister misin?" diye sordu.

Teşvike ihtiyacı yoktu. "Evet, lütfen."

Kap boşalana kadar kepçeyle alıp yerlerken üzerlerine sessizlik çöktü. İçinde ne olduğuna dair tek kanıt Rowan'ın alt dudağının kenarındaki küçük karamel lekesiydi ve bu Bowie'yi çıldırtıyordu.

Rowan masayı temizledi ve kartonu çöpe, kaşıkları da lavaboya attı. Geri döndüğünde karamel lekesi gitmişti.

İçini çekti, sonra cep telefonunu yatağının yanındaki şarja taktı.

"Sıramı banyoda alacağım, ama uzun sürmeyecek. İstedığınız tüm ışıkları kapatın. Karanlıkta yolumu bulmaya alışkınım."

"Tamam, kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." "Başka türlü olmasını istemezdim," dedi.

Rowan banyonun kapısını kapatırken mutfağın ışığını da söndürdü, ardından oturma odasının ışığını da. Ama oda karanlığa gömüldüğü anda, küçük gömme gece lambaları yanmaya başladı.

"Ne kadar havalı değil mi?" dedi ve sonra yatağa tırmandı. Çarşaflar tenine karşı yumuşacıktı ve hafif battaniye de tam ona göreydi.

Bowie banyodan çıkarken hafif, genizden gelen bir horlama sesi duydu. Bu Ella Teyze olmalıydı, ağzı açık nefes alıyordu ve büyük olasılıkla uyuyordu.

Sonra odanın karşı tarafındaki ikiz yatağa doğru baktı. Rowan yan yatmış, ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmış ama boynunun altındaki yorganı sıkıca kavramış bir şekilde uyuyordu.

Kaşlarını çattı. Bu ona onun korktuğunu düşündürdü ve bu onun hissetmesini isteyeceği son şeydi. Tekrar dünyada ne kadar yalnız olduğunu düşündü. Annesi öldükten sonra o da böyle hissetmişti.

Rowan'ı böylesine savunmasız bir halde görmek ihtiyacı olan soğuk duştı. Bu yüzden suçunu yatağına götürdü, gözünü bile kırpmayacağından emindi ve

cep telefonunun alarmı çalmaya başlayana kadar uyanmadı. Diğerlerini uyandırmadan önce hemen susturdu.

Yeni bir güne başlama vakti gelmişti.

* * *

Jud'un başı zonkluyordu ve cep telefonu çalıyordu. Daha da kötüsü, dün gece perdeleri kapatmayı unutmuştu ve panjurdaki çıtaların arasından gelen güneş ışığı akşamdan kalma baş ağrısına acı katıyordu. Arayanın kimliğini gördüğünde, arayan kişiye bağırarak acısını dışa vurdu.

"Ne halt istiyorsun?"

"Sana da günaydın baba," dedi Emmitt. "Az önce eve uğradım. Araban yoktu ve annem beni içeri almadı. Neler oluyor?"

"Sana neler olduğunu anlatayım. Annen o lanet piçi gördü ve kendini kaybetti. Kendini Boones'dan arındırıyor, bu yüzden artık onun evinde istenmediğini düşün. Sadece ben değil, sadece sen değil, hepimiz."

Emmitt endişeyle güldü. "Oh, bunu atlatacaktır... değil mi? Yani... seni öylece kapı dışarı edemez. Neredeyse elli yıldır evlisiniz."

Jud boş viski şişesine baktı. Biraz "köpek kılı" için neler vermezdi.

"O yıllar artık onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Dün bunu açıkça belirtti. Bu ev onun. Biz evlenmeden bir yıl önce babası tarafından ona vasiyet edilmiş. İçinde büyüdü. Onun yanına taşındım. Bankadaki para ve spor malzemeleri mağazamızın satışından elde edilen para ikimize ait, hepsi bu."

Ardından gelen sessizlik anlamlıydı. Jud'un Emmitt'in ağladığını fark etmesi birkaç dakika sürdü.

"Kabullen oğlum! Gerçeklerle yüzleş. Yaptığımız her şeyi biliyor ve Blessings'in çoğu da bunu anlıyor. Randall'ın ne hakkında yalan söylediğini biliyor."

ve onu desteklediğimizi biliyor. Billie James ve çocuğunu bu yüzden Blessings'ten kovduğumuzu da biliyor. Burada kalıp doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için insanlar tarafından yargılanmayacağım. Babam hepimize nefret aşıladı. Olan oldu."

"Ama baba-"

"Sen ve Mel bunu kendi başınıza çözün. Ya kalın ya da gidin. James ailesinin bir üyesini daha görmezsem tatmin olacağım."

Emmitt duyduklarına inanamıyordu. O ve Mel, babaları onlara ne tür bira içmeleri gerektiğini söylemeden bir şişe bira bile alamamışlardı. Şimdi anneleri onları evlatlıktan reddetmişti ve babaları da onları terk ediyordu. Bağlantının aniden kesildiğini duyduğunda Emmitt kaşlarını çattı. Babası telefonu kapatmıştı. Bu ciddi bir durumdu. Gidip Mel'le konuşması gerekiyordu.

* * *

Bowie banyoya yöneldiğinde olabildiğince sessiz hareket ediyordu. Kızlar uyanıp onu beslemeye başlamadan önce tıraş olması ve duş alması gerekiyordu. Yemeklerini istemediğinden değil ama vakti yoktu. Kurutucudan temiz giysilerini çıkardı ve banyoya götürdü.

Bu çok rutin bir iş olduğu için on beş dakika içinde tıraş olmuş, duş almış ve giyinmişti. Banyodan çıktığında saçlarına hâlâ su damlaları yapışuyordu.

Hâlâ o saç kesimine ihtiyacı vardı. Belki Ella Teyze'ye yeni bir telefon almaya gittiğinde Main'deki kuaföre uğramak için zaman ayırırdı.

Rowan'ın masada bir kutu mısır gevreği ve bir kutu sütle oturduğunu gördüğünde yalınayaktı ve çoraplarını taşıyordu. Ve taze kahve kokusu aldı.

"Günaydın," dedi ve fazladan kâse ile kaşığı işaret etti. "Al bakalım ilgileniyorsanız oturun."

Sırıttı. Dün gece ona dondurma hakkında söylediklerinin hemen hemen aynısını söylemişti. Saate baktı.

"İlgileniyorum," dedi. Kendine bir fincan kahve doldurdu, sonra oturdu ve kaseye şekerli mısır gevreği dökmeye başladı. "İyi uyudun mu?"

Gözlerini devirdi. "Bebek gibi. Bu yatak çok rahat."

"Dinlenebildiğine sevindim," dedi Bowie süte uzanıp kasesine biraz dökerken. " gle yemeğinde olmayacağım ama bugün bir ara Büyükanne ve Ella'ya yeni bir telefon alacağım. İsterseniz sizinkini de değiştirebiliriz."

"Henüz sana ödeyecek param yok. Bekleyebilirim."

"Android mi iPhone mu?"

"Babamın iPhone'u vardı. Benim kendime ait bir iPhone'um yoktu ve arayacak kimseyi de tanımıyorum, bu yüzden iPhone'umun olup olmaması önemli değil."

"Beni tanıyorsun," dedi Bowie, sonra sıırıttı. "Telefonlarına cevap veririm." Kadın güldü.

Kahveden hızlıca bir yudum aldı. "Hey, bu gerçekten güzel bir kahve."

"Teşekkürler. Babama her zaman yaparım."

"İ miyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Kokusuna bayılıyorum ama tadını hiç sevemedim, bu yüzden sonunda denemekten vazgeçtim."

Bowie başını salladı, sonra bir yandan gözünü saatten ayırmadan yemeye başladı. Geç kalmak istemiyordu. Evin anahtarı ondaydı.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

"şeftalili turta yapabilirim diye düşündüm. Bu akşam tatlı olarak yiyebiliriz."

"İşte bu dört gözle beklenecek bir şey," dedi Bowie ve mısır gevreğini bitirdi. "Yemek yiyip kaçmaktan nefret ediyorum ama iş bekliyor."

Yanında götürmek üzere kahvesini alırken, "İyi günler," dedi.

"Gel beni dışarı kilitle," dedi ve Rowan ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip etti.

Dışarı çıktı, sonra merdivenlerin dibinde durdu ve arkasını döndü. Sabah güneşinin altında çok güzel görünüyordu.

"Sana da iyi günler," dedi ve Cherokee'ye doğru yöneldi, kapının kilidini açtı ve giderken alarm sistemini kapattı.

Arabayı çalıştırdı ve arkasını döndü. Arkasına baktı. Kadın hâlâ kapının önünde duruyordu.

El salladı.

O da el salladı.

Geri çekilip kapıyı kapatırken gülümsüyordu. Adam hâlâ gülümsüyordu.

Yirmi dört paket şişe suyu soğutmak için taze buz almak üzere yolda durdu.

Eve vardığında saat sekize on dakika vardı. Buz sandığını gölgelikteki ağaca taşıdı, sonra da ön kapının kilidini açtı. Ev küf ve dün karıştırdıkları toz kokuyordu.

Pencereleri açarak odalardan geçti ve o bitirdiğinde, ekip el arabalarını ve kürekleri yukarı çekip boşaltıyordu. Eve yaklaştıkça kendi aralarında konuşuyorlardı ve Bowie verandaya çıktığında hepsi birden konuşmaya başladı.

Ray, "Şu pansiyoncu kadın iyi yemek yapıyor," dedi.

"Yemek salonunda küçük bir kahvaltı büfesi hazırlamıştı ve fincanlarımızı yıllardır içtiğim en güzel kahveyle doldurup duruyordu."

"Harika," dedi Bowie.

"Kahvaltıda ne yedin?" Samuel sordu.

"Bir kase Frosted Flakes ve bir fincan kahve... ve şimdiye kadar sahip olduğum en güzel kahvaltı partneri."

"Vay canına," dedi Samuel. "Matt ve Joe'nun arasına oturdum ve ikisine de güzel diyebileceğimi söyleyemem."

Hepsi kıkırdadı ve güldü ve böylece gün başladı.

* * *

Cora Boone dün gece pek uyumamıştı. Jud'un onun uyuduğunu düşünene kadar bekleyip yine de geri gelmesinden korkmuştu. Hâlâ anahtarı vardı ve zinciri kırmıştı, bu yüzden bunun bir olasılık olduğunu biliyordu. Uykuya dalmayı başardığında bile rüyasında Jud'un kapıyı tekmelediğini görüyordu. Gün ağarırken hiç kimse bu kadar rahatlamamıştı.

Kalktı ve bir amaç uğruna giyindi. Bugün yapması gereken işler vardı ve hissettiği kadar berbat görünmek istemiyordu. Masada oturmuş kahvesiyle tereyağlı tostunu yudumlarırken bahçede bir kamyonun durduğunu duydu. Merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini dinledi, sonra verandadan geçerek kapıda durdukları yere geldi.

Kim olduğunu anlamak için kalkıp bakmasına gerek yoktu. Emmitt yürürken hep ayaklarını sürüyerek yürürdü. Hayatı boyunca bunu yapmıştı ve büyürken ona yapılan hiçbir telaş onu değiştirmemişti.

Kapıyı çaldı.

Hareket etmedi.

Kapıyı tekrar çaldı ve sonra "Hey, anne!" diye bağırdı.

Dişlerini sıktı. Kapıya gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Oğulları hakkında hissettikleri tiksintiden başka bir şey değildi. Adamın uzaklaştığını duyana kadar rahat bir nefes alamadı.

Tabağını ve fincanını lavaboya taşıırken, Jud için yemek pişirdiği, kıyafetlerini yıkadığı, onunla yattığı, üç hamileliğinde de hasta olduğu zamanlarda bile ona baktığı yılları düşündü. Jud onun hakkında ne düşünüyordu? Jud'a, onun yumuşak başlı ve yaptıkları her şeyden habersiz olduğunu varsayması için bolca fırsat vermişti. Şimdi yüzleşmek istemediği şeyleri görmezden geldiğine ve kendisine söylenenlere körü körüne inandığına inanıyordu. Ve bakın neler oldu. Olanları görmeyi reddettiği için en az adamların yaptıkları kadar suçlanmalıydı.

Evden çıktığında saat sabah 9'u birkaç dakika geçiyordu. İlk randevusu Peanut Buttermann'la idi ve ardından planlanmamış bir şekilde

Çilingir.

* * *

Emmitt kardeşini aradı. Yengesi Nell cevap verdi. "Günaydın, Emmitt."

"Günaydın, Nell. Mel'le konuşmam lazım." "Kendisi tuvalette. Seni aramasını söylerim."

"Ona benimle Granny's'de buluşmasını söyle. Bu çok önemli." "Yine başınızı belaya sokmayacaksınız, değil mi?"

Emmitt kaşlarını çatı. "Hayır, ama ailede bir sorun var. Ona benimle buluşmasını söyle."

"Evet, evet, tamam," dedi Nell.

Emmitt, "Bekliyorum," dedi ve bağlantıyı kesti, ardından arabasına binip Granny's'e doğru yola çıktı.

Park etti ve daha önce binlerce kez yaptığı gibi içeri girdi. "İki kişilik masa. Kardeşim de bana katılacak," dedi Emmitt.

Mercy iki menü alıp onu boş bir masaya oturturken yorum yapmadan ona baktı.

"Wendy garsonunuz olacak. Afiyet olsun," dedi ve ön tarafa geri döndü.

Söz verdiği gibi Wendy geldi ve Jud'un masasındaki kahve fincanını doldurdu.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Kardeşimi bekliyorum."

Bir sonraki masaya geçti.

Emmitt birkaç şeker paketine uzanırken başını kaldırıp baktı. Yemek yiyenlerin en az yarısı onu izliyordu. Omuz silkti ve soğumasını beklerken kahvesine şekerini karıştırdı.

Mel birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve doğruca Emmitt'in oturduğu yere gitti. Bir sandalye çekti ve oturdu.

"Ben buradayım. Bunda büyütülecek ne var?"

Emmitt sesini alçalttı ve öne doğru eğildi. "Annem babamı evden kovdu ve babama göre hepimizi evlatlıktan reddetti."

Mel gözlerini kırptırdı. "Ciddi olamazsın."

"Evet, öyle. Bu sabah eve gittim. Babamın arabası yoktu ve annem kapıyı açmadı, ben de onu aradım. Sanırım Savannah'da ama nerede olduğundan emin değilim ve Blessings'e geri dönmeyecek," dedi Emmitt ve kardeşinin solgunlaşmasını izledi.

Wendy geri geldi, Mel'in fincanına kahve doldurdu ve aynı soruyu tekrar sordu.

"Ne yemek istediğinize karar verdiniz mi?" Mel, "Ben zaten yedim," dedi.

Emmitt omuz silkti. "O zaman ben de krep ve sosis alayım."

"Geliyor," dedi Wendy ve siparişi teslim etmeye gitti.

Mel öne doğru eğildi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Babama göre, dün Bowie James'i görmüş ve aklını kaçırmış.

Randall'ın yalan söylediğini biliyor. Hepimizin yalan söylediğini biliyor."

"Ama babam neden kalıp onun için savaşıyor?" Mel sordu.

Emmitt omuz silkti. "Burada kalmayacağını ve nasıl yetiştirildiği için yargılanmayacağını ya da buna benzer bir şey söyledi. Ayrıca bana kendi başımıza olduğumuzu da söyledi."

Mel titreyen elini yüzüne sildi. "Peki ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Emmitt. "Hayatımız boyunca burada yaşadık. Neden bir şey yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

Wendy kahvaltısıyla birlikte geri geldi ve kahvesini doldurdu. "Afiyet olsun," dedi ve tekrar gitti.

Emmitt krepleri sıcakken yağlamaya başladı, ardından şurupla ıslattı ve ilk ısırığını aldı.

"Keşke Tiny de böyle yemek yapabilseydi," dedi çiğnediği lokmanın etrafında konuşarak, sonra bir parça sosis çatallayıp ağzına attı.

Mel şoktaydı. Kahvesine uzandı ve hızlıca bir yudum aldı, sonra yukarı baktı. Herkes onlara bakıyordu. Kaşlarını çattı. Bazıları başka tarafa baktı ama bazıları bakmadı.

"Neler oluyor?" Mel mırıldandı. Emmitt durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Herkes bize bakıyor ve bazıları pek dostça görünmüyor."

Emmitt çatalını bıraktı ve başını kaldırıp baktı. Görünüşe göre Mel'le birlikte ilgi odağı olmuşlardı ama o bilmiyordu-

Ve sonra ona çarptı. Bu tam da babasının olacağını söylediği şeydi. Küçük kirli sırları gün ışığına çıkıyordu.

"Sanırım Blessings'teki hayat artık böyle olacak."

"Ve tüm bunlar Bowie James kasabaya geri döndüğü için oluyor," diye mırıldandı Mel.

Emmitt iç çekti. "Hayır. Babam eski kan davasını yeniden alevlendirdiği için oluyor ve bu sefer hepimiz yakalandık."

"Annemle konuşmaya gidiyorum," dedi Mel.

"Ve neyi açıklayacağız? Sırf bize benzemeye başladığı için bir çocuğun canına okumak istemediğimizi mi?"

Mel aniden ürperdi. "Gidip Nell'le

konuşmalıyım." "Ne hakkında?" Emmitt sordu.

"Ailesinin yanına taşınıyor." Kahvesi için biraz para bıraktı ve kafasını kaldırmadan dışarı çıktı.

Emmitt yemeğinin geri kalanını kabadayılıkla geçirdikten sonra Wendy'nin masaya koyduğu bileti aldı ve çıkarken ödedi. Eve vardığında karnındaki yemek kurşun gibi gelmişti.

O ve Tiny'nin Blessings'i terk etme seçenekleri yoktu. Junior kefaletle serbest bırakılmıştı ve ceza için mahkeme tarihi bekleniyordu. Emmitt bunun olduğuna inanamıyordu ve eve geldiğinde Bowie James'in burnunu kırdığını söyleyerek tüm suçu üzerine aldı.

Her eylemin bir tepkisi vardır ve bu tepki Emmitt'ten oğluna sekmişti. O ve Mel hayatta kolay yolu seçmiş ve babalarının ailesinden miras kalan balık ve olta takımları dükkânından elde ettikleri gelirle geçimlerini sağlamalarına izin vermişlerdi. Yıllar geçtikçe Savannah'da büyük bir spor malzemeleri işine dönüşmüştü. O ve Mel orada çalışmaya başlayacak yaşa geldiklerinde Jud dükkânı büyük bir zincir mağazaya satmaya karar vermiş, onlar da onun dalkavukları olmuşlardı. Billie James ve çocuğu şehri terk ettikten sonra Jud sakinleşmişti.

Ve sonra Bowie James Blessings'e geri döndü. Asla geri dönmeme emrinin göz ardı edilmesine öfkelenen Jud, eski kan davasının ölmesine izin vermeyi reddetti

-Ve bakın ne oldu.

Emmitt'in kalbi hastaydı. Oğlu bir ıslahevine gönderilebilirdi. Ailesinin evliliği sallantıdaydı. Annesi onları evlatlıktan reddetmişti.

Peki tüm bunlara sebep olan adam hangi cehennemdeydi? Gitmişti.

Ailesini ve sorunlarını geride bırakarak yola çıktı.

Kabul etmesi zor bir şeydi ama artık Emmitt için acı verici bir şekilde açıktı. Judson Boone sadece bir zorba değil, aynı zamanda bir korkaktı.

Bölüm 7

Cora mavi elbisesinin yakasındaki kravatı düzeltirken aynada kendine baktı, sonra kaşlarını çattı.

Gençken herkes ona Hollywood'un ihtişamlı günlerinden kalma eski zaman çocuk yıldızı Shirley Temple'a benzediğini söylemişti. O zamanlar sevimli olmak eğlenceliydi. Ama yaşlandıkça, küçük kalkık burnu ve bebek mavisini gözleri kırışıklıklarının içinde kayboluyordu.

Bir zamanlar onu taçlandıran sarı, kıvrıkcık saçları ağarmış ve seyreلمişti ve bu elbiseyi en son bir cenazede giymişti. Boşanma davası açmak bir evliliğin ölümü demekti. Garip bir şekilde uygundu.

Elinde kalanlarla yapabileceğinin en iyisini yaptığından emin bir şekilde eşyalarını topladı ve arkasından kapıyı kilitlemeye özen göstererek evden çıktı.

İlk durağı Peanut Buttermann'ın ofisi oldu. Büyük bir karaağacın gölgesine park etti ve sonra yerinden kıpırdayamadı. Sinirleri bozulmuştu ve ağlayacak gibi hissediyordu ama bunun kendisi için ne kadar korkunç olduğunu ya da kendini rezil gibi hissettiğini söyleyecek değildi. Ama kendine acımak onu hiçbir yere götürmeyecekti, bu yüzden arabadan inip binaya girdi ve koridorlardan birinde Peanut'ın ofisini buldu.

Betty Purejoy, Peanut'ın sekreteriydi. Cora okula Betty ile birlikte gitmişti ve yüzünü göstermekten utanıyordu ama ofise girdiğinde Betty başını kaldırıp gülümsedi.

"Günaydın, Cora."

"Selam, Betty. İyi görünüyorsun. Sanırım bir süre önce geçirdiğin o korkunç kazadan sonra tamamen iyileşmişsin."

"Evet, gördüm ve daha kötüsü olmadığı için minnettarım. Bir dakika, Bay Butterman'a burada olduğunuzu haber vereyim."

Betty ayağa kalktı ve Peanut'ın ofisinin kapısını çaldı, sonra da açtı.

"Cora Boone burada," dedi.

Peanut ayağa kalktı. "Oh, güzel. İçeri gelsin," dedi ve Cora ofisine girdiğinde onu karşılamaya gitti. "Günaydın Cora. Bir fincan kahve ister misin?"

Cora başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"O halde oturun," diyerek masasının diğer tarafındaki iki sandalyeyi işaret etti.

Cora çantasını bir sandalyeye koydu ve diğerine oturdu.

Peanut onun neden orada olduğunu biliyordu ve ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Anladığım kadarıyla bir vasiyetname hazırlamak istiyorsun," dedi.

"Evet, boşanma evraklarını hazırlaman için de sana ihtiyacım olacak." Peanut şaşırmış olsa da gözünü bile kırpmadı.

"Tabii ki. Betty'yi buraya getireyim de detayları konuşurken notlar alsın, sonra da tüm bu kağıtları daktilo edip bugün imzalamaya hazır hale getirsin."

Cora başını salladı.

Betty arkalarındaki masaya oturup Peanut'a başıyla onay verirken tamamen işle ilgiliydi.

Ve böylece Cora Boone'un dünyası çözülmeye başladı.

Bir buçuk saat sonra ofisten çıktığında, kalbinde ailesinin olduğu yerde bir boşluk varmış gibi hissediyordu.

Dün gece gerçeklerle yüzleşmek zor olmuştu ama yalanların katmanları ortaya çıktığında, dünyasının iki versiyonu olduğunu kabul etmişti.

Birinde sevdiği insanların dış görünüşlerinin ardındaki çirkinliklerden habersiz mutlu bir şekilde yaşarken, diğerinde cehaletinin gerçekliğini görüyordu.

Arabaya döndüğünde güneş parlaktı ve gökyüzü bulutsuzdu. Serinlemek için arabayı çalıştırdı ve sonra derin bir nefes aldı. Bir görev tamamlandı. İki görev kaldı.

Bir sonraki durağı bankaydı. Bu yıl bankaya kaç kez gittiğini bir elin parmakları kadar sayabilirdi. Bankacılık işlerini hep Jud yapardı. Bu onun hoşuna gidiyordu.

Sosyal güvenlik çekleri ortak çek hesabına yatırılıyordu ve Cora'nın babasının kendisine bıraktığı güven fonundan aldığı paranın tamamı onundu. Sahip oldukları spor malzemeleri dükkânı, Jud'un babasından miras kalan balık ve olta takımı dükkânıyla başladığı için, Cora bu para üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi. Küçük bir tasarruf hesabı ve ortak çeklerindeki paranın basit bir paylaşımı olacaktı. Eve gelince, mülk zaten onundu.

Başı dik bir şekilde arabadan indi. Bu tam olarak bir idam mangası değildi, ama bir evliliği sona erdirmenin bir başka adımıydı, bu yüzden kapıdan içeri girdi ve doğruca banka yetkililerinin ofislerinin dışında oturan sekretere gitti.

Sekreter gülümsedi. "Merhaba, Bayan Boone. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yeni bir hesap açmak ve bir miktar para transfer etmek için biriyle konuşmam gerekiyor."

"Elbette. Oturun," dedi sekreter ve ardından kimin boş olduğunu görmek için solundaki ofislere baktı ve telefonlarını çaldırdı.

Birkaç dakika sonra Cora kredi memurlarından biriyle oturmuş, ne yapması gerektiğini anlatıyordu. İstekleri sakın bir nezaketle karşılandı ve birkaç soru daha sorduktan ve birkaç kağıt imzaladıktan sonra iki yeni hesabı oldu. Biri çekleri için, diğeri de birikimleri için.

Görevli, doğrudan mevduat gelirinin yeni hesabına gönderilmesi için ne yapması gerektiğini söyledi ve o da üzerinde yeni hesap numarasının yazılı olduğu bir dizi karşı çek ve yeni bir banka kartı vaadiyle oradan ayrıldı

ve kişiselleştirilmiş çekler, her ikisi de önümüzdeki on gün içinde ulaşacak.

Cora bankadan çıkarken kendini biraz farklı hissediyordu. Kalbindeki delik daha büyük değildi ama Jud ile arasındaki mesafe uzamaya devam ediyordu.

Bir sonraki durağı Bloomer's Hardware'in bitişiğindeki Mills Locks'tu, bu yüzden Main'e geri döndü ve sonra dükkânın önüne park etti.

Cora dükkâna girdiğinde Cecil Mills bir müşteri için yeni bir anahtar yapıyordu.

"Günaydın Cora. Hemen geliyorum," dedi Cecil.

Cora başıyla onayladı ve sırasını beklemek için kenara çekildi. Birkaç dakika sonra müşteri gitmişti ve Cecil ellerini tezgâha vurup gülümsedi.

"Seni gördüğüme sevindim kızım! Senin için ne yapabilirim?"

Cora çenesini kaldırdı. "Gelip tüm kapılarıma yeni kilitler takmanı istiyorum." "Elbette. Bunu ne zaman yapmamı istersin?" diye sordu.

"Mümkün olan en kısa sürede, lütfen."

Cecil saatine baktı. "Karımı arayıp dükkâna göz kulak olmasını isteyeyim, otuz dakika içinde orada olurum, tamam mı?"

"Evet, mükemmel," dedi Cora. "Şimdi eve doğru yola çıkıyorum."

"O zaman yakında görüşürüz," dedi Cecil ve Cora dışarı çıkarken çoktan telefona sarılmıştı.

Bir kez daha arabasına geri döndü. Arabasını sürerek uzaklaştı, yaptığı şey için duyduğu kayıp hissi gerçek olmaya başlamıştı. Gözleri, kırpmaya çalıştığı yaşlarla doldu, ancak bu sefer gözyaşları onun görmezden gelme niyetinden daha güçlüydü.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladığında titriyordu. Eve kadar gelmeyi başarmış ve eve girdiğinde kendini kaybetmişti. Gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve titreme onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Ve aklından geçen tek şey, Billie Jo James'in oğlunun aşkı uğruna eviyle ve ailesiyle olan tüm bağlarından vazgeçtiğinde böyle hissedip hissetmediğini merak etmektir.

Şu anda yaşananların ironisi Cora'nın gözünden kaçmamıştı. Aynı çocuk bir erkek olmuş ve geride bıraktığı ailesine duyduğu sevgiyle geri dönmüştü. Ancak bu kez dağılan aile Cora'nın kendi ailesiydi.

Annesinin eskiden söylediği bir şeyi hatırlayarak elleriyle yüzünü kapattı: *Hayatta verdiğin her şey sana yüz katıyla geri dönecektir.*

Ve sonra telefonu çalmaya başladı. Telefonu almak için sürünerek ayağa kalktı ve o kadar üzgündü ki arayanın kimliğine bakmayı akıl edemedi.

"Merhaba."

"Cora, benim, Jud. Sakın kapatma. Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Biz."

"Artık biz diye bir şey yok. Bugün boşanma davası açtım ve çek hesabımızdaki ve tasarruf hesabımızdaki parayı paylaştırdım. Dükkânı sattığımız zamanki paraya dokunmadım. Artık kendi hesabım var ve geri kalanı senin."

Jud yatağın köşesinde oturmuş, yere bakıyor ve hayatının parçalanışını dinliyordu.

"Yani söyleyebileceğim bir şey yok mu?" diye sordu.

"Bana göre değil. Oğullarınız sırtınızdaki sarı şerit hakkında farklı şeyler söyleyebilir."

Jud keskin bir nefes aldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O aptal kan davasının bitmesine izin vermeyen sendin. Oğullarımızı James ailesinden nefret etmeleri için yetiştiren sensin. Onların ve bir torununun başını belaya soktun ve sonra da haşlanmış bir kedi gibi Blessings'ten kaçıp gittin. Sen bir sahtekarsın Jud Boone. Hep aile onurundan bahsediyorsun ama sende hiç yok. Beni bir daha arama."

Bağlantıyı kestikten sonra yüzünü yıkamaya gitti. Cecil Mills her an burada olabilirdi ve ağladığını bilmesini istemiyordu.

Telefonu tekrar çaldı ama duymazdan geldi. Sonra tam Cecil eve yaklaşırken tekrar çaldı. Belki de yeni bir telefon numarasına ihtiyacı vardı.

Cecil kapısını çaldı. Sesi banyodan duydu ve onu içeri almaya gitti.
"İçeri gel Cecil. Bu kadar kısa sürede bunu yaptığın için sana minnettarım." "Benim işlerim hep kısa sürer Cora. Kimse beni aramaz. evlerinin ya da arabalarının dışında kaldılar."

Gölümsedi. "Oh. Şey, elbette. Hiç böyle düşünmemiştim. Her iki kapıya da yeni kilitler taktırmam gerekiyor. Buradaki ön kapıya ve mutfaktaki arka bahçeye açılan kapıya."

"Yapacağım. Kaç tane anahtar yapılmasını istiyorsun?"
diye sordu. "Her kapı için iki tane. Biri taşımak için. Biri saklamak için."

Cecil Boone'ların sorun yaşadığını duymuştu ama Cora'nın kocasını evden kovması sorundan da öte bir şey gibi görünüyordu.

"Tamam. Uzun sürmez ve anahtarları kamyonetimde hazır ederim."

"Güzel," dedi Cora. "Bu öğleden sonra bazı evrakları imzalatmak için tekrar şehre inmem gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım. Bir tencere fasulye pişirmek istiyorum."

* * *

Bowie az önce bir portatif tuvaletin teslim edilmesini sağlamış ve komşuların hassasiyetlerini göz önünde bulundurarak evin arkasına kurdurmuştu. Matt onu koridorda karşıladığında Bowie arka kapıdan henüz girmişti.

"Patron, gelip bunu görmelisin."

"Sorun nedir?" Bowie, Matt'i yatak odalarından birine kadar takip ederken sordu.

"O torna ve alçı duvarın geri kalanını söküyordum ve bunu buldum," dedi Bowie'ye pembe deri ciltli bir kitap uzatarak. "Annenin adı Billie değil miydi?"

Bowie, annesinin adının soluk altın harflerle kabartılmış olduğunu görünce tüyleri diken diken oldu.

"Evet. Duvarın arkasında olduğunu mu söylemiŒtin?" Matt eliyle göstererek,
"Tam burada," dedi.

Bowie bir süre orada durdu, sonra dışarı çıkıp yandaki banyoya girdi ve çamaşır dolabını açtı. Bir rafın arkasında gevşek bir tahta bulması uzun sürmedi ve onu çıkardığında doğrudan yatak odasını görebiliyordu.

Bowie, "Buradan içeri soktu," dedi.

"Olacağım. Bunu hiç düşünmemiştim."

Bowie omuz silkti. "Burada büyüdüğüm için avantajlıyım. Bunun için teşekkürler. Arabaya koysam iyi olur."

Dışarı çıkıp arabanın kapısını açtı, dergiyi sürücü koltuğuna bıraktı ve eve dönerken arabasını kilitledi.

Sonraki bir saat boyunca Bowie, Samuel ve Matt torna ve alçı duvarları sökerken, Ray, Joe ve Presley tavanlardaki alçıpanları indirdi.

Eski evin yıkılan her parçasıyla Bowie geçmişten bir parça daha koparıyordu.

İyi bir şeymiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Saate bakıp defterini aramaya başladığında neredeyse öğlen olmuştu. Boş bir sayfayı yırttı ve ekibi bir araya topladı.

"Hepimiz bir yerde yemek yiyemeyecek kadar kirliyiz, ama ne yemek istediğinizi yazarsanız Granny's'den öğle yemeğini memnuniyetle alırım. Ararım, sonra da kızlarımı kontrol etmek için uğradığımda gidip alırım."

"Bu geri çeviremeyeceğim bir anlaşma," dedi Ray. "Ve ön sundurma artık gölgeli. Biri şu cimri esintinin sesini biraz açsa çok iyi olacak."

Gülüştüler ve siparişlerini yazarken sert bir esintinin hepsinin hoşuna gideceği konusunda hemfikir oldular. İşe geri döndüler ve Bowie arabaya yöneldi.

Oturabilmek için pembe dergiyi aldı ve ardından arabayı çalıştırarak klimanın bunaltıcı iç mekânı soğutmaya başlamasını sağladı.

Günlük beklenmedik bir bulguydu. Birkaç sayfayı çevirdi ama okumadı. İlk sayfadaki tarihe bakılırsa, bunu o doğmadan önce tuttuğu belliydi. Günlüğü bir kenara bıraktı, siparişleri çağırdı ve karavan parkına doğru yola çıktı.

Evinin önüne gelip park ettiğinde, Frank ve Jewel'in ön bahçede belirgin bir şekilde bulunmadıklarını ve kamyonetlerinin de yerinde olmadığını fark etti.

Bu keşfin büyükanneyi üzmeyeceğini umarak dışarı çıkarken pembe günlüğü eline aldı. Kapı içeri doğru sallandığında anahtar elindeydi.

"Arabanı duyduğumu sandım!" Ella söyledi. "Ne güzel bir sürpriz. Öğle yemeğini bizimle mi yiyeceksin?"

Eşikten adımını attığında serin bir hava dalgası üzerine çöktü. Rowan ocakta domuz pastırması kızartıyordu ve dilimlenmiş domates ve marullara bakarak bunun BLT için olduğunu tahmin etti.

"Hayır, çocuklar için öğle yemeği almaya gidiyorum ama gelip size evde bulduğumuz bir şeyi göstermek istedim."

Rowan gülümsedi. "Kalamayacağına emin misin? Senin için birkaç şerit daha kızartmak uzun sürmez."

"Keşke," dedi Bowie. "Her şey harika kokuyor. Büyükanne nerede?" Pearl yatak odasından çıkarken, "Buradayım," dedi.

Bowie onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Gel benimle otur," dedi ve kanepeye doğru ilerledi.

Büyükanne kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok ama bir sürprizim var. Eskiden anneme ait olan yatak odasındaki torna ve alçı duvarları yıkıyorduk ve duvarda bunu bulduk. İçine bakmadım. Bakmak istediğimden bile emin değilim."

Günlüğü Pearl'ün kucağına bıraktı ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görünce ona sarıldı. "Özür dilerim. Seni ağlatmak istememiştim."

"Bunu duvara nasıl sokmuş olabilir?" Pearl sordu.

"Bunu anladım. Banyo tarafındaydı. Çamaşır dolabındaki raflardan birinin arkasında gevşek bir tahta buldum. Onu orada saklıyordu ama diğer taraftaki duvarı söktüğümüzde düştü."

Ella annesiyle birlikte kanepeye oturdu. "Ah, anne. Üzülme. Neredeyse Billie'yle yeniden konuşmak gibi olacak."

Rowan tavadaki son pastırmayı da almış ve ocağı kapatmıştı. Üzerinde

Goodwill'den alınmış eski bir şort ve yine büyük boy bir tişört vardı.

Saçlarını atkuyruğu ya p m ı ş t ı ve Pearl'ün ayaklarının dibinde yere düştüğünde Pearl uzanıp başını okşadı. "Tatlı kız. Ella ve ben sensiz ne yapardık?" dedi Pearl ve sonra

dergiyi göğsüne bastırdı.

"Açmayacak mısın anne?" Ella sordu.

"Şimdi olmaz," dedi Pearl. "Gidip sandviçlerimizi hazırlayacağız, şu güzel tatlı çaydan biraz koyacağız ve dinleneceğiz. Buna daha sonra bakabiliriz."

Bowie rahatlamıştı. Gerçi içeride ne olduğuna dair bir yargıya varma şansı olmamıştı ama en azından bu durum onu çılgına çevirmemişti.

"Tamam o zaman. Ben işe dönüyorum. Bu akşam yemekte bana yetişmek zorunda kalacaksın. Seni seviyorum, büyükanne."

Pearl gülümsedi. "Ben de seni seviyorum tatlım. Tatlı Billie'mizden bize kalan tek şey sensin ve eve döndüğün için çok şanslıyız."

Bowie gitmek üzereydi ama Rowan görmezden gelinemeyecek kadar yakındı. Ayağa kalktığı anda, kapıdan çıkmadan önce uzanıp onun at kuyruğunu çekti.

Başını iki yana salladı. "Çok şakacı biri, değil mi? Aynı zamanda çok yakışıklı ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Yemeğe hazırsanız masadaki tüm yiyecekleri getireyim," dedi ve ayağa fırladı.

Ella ve Pearl birbirlerine bakıp sırttılar.

"Aralarında bir şeyler başlasa harika olmaz mıydı?" Ella fısıldadı.

Pearl başını salladı. "O otuz beş yaşında ve ben de gençleşmiyorum. Ben gitmeden önce hayallerinin kadını bulduğunu bilmek isterim... ve Rowan çok tatlı ve sevgi dolu. Ne kadar harika bir torun olur."

"Öğle yemeği hazır!" Rowan seslendi. "Geliyorum," dedi Ella.

* * *

Bowie arabayı çalıştırırken dikiz aynasından kendisine bir göz attı, sonra şehre dönmeden önce yüzünü ve ellerini temizlemek için bir avuç ıslak mendil aldı. Öğlen saatlerine çok yakın olduğu için Granny's'in kalabalık olacağını biliyordu ve haklıydı da. Öğle yemeğini almak için durduğunda park yeri neredeyse doluydu.

Kayıp komşuları Frank ve Jewel, o içeri girdiğinde bir masada oturmuş öğle yemeği yiyorlardı. El salladılar.

Bowie de el salladı ve sonra gülümsedi. Şimdiye kadar aralarındaki etkileşimin çoğu birbirlerine el sallamaktan ibaretti. Bu onun için neredeyse mükemmeldi.

Mercy bir müşteriye para üstü sayıyordu ve adam gider gitmez Bowie ona hızlı bir gülümseme verdi.

"Bir sipariş almaya geldim."

"Ben getiririm," dedi ve mutfığa yöneldi. Birkaç dakika sonra iki büyük poşetle geri geldi ve hesabı topladı.

Bowie, "Eğer tadı da kokusu kadar güzelse, bizi bir ziyafet bekliyor demektir," dedikten sonra kredi kartı makbuzunu imzaladı ve oradan ayrıldı.

Mola yerine uğrayıp bir düzine soğuk şişe kola aldı ve koltuğunun arkasında tuttuğu başka bir strafor soğutucuya koyarak buzunu çözdürdü ve işinin başına döndü.

O geldiğinde adamlar dışarıdaydı ve Ray'in iş için taşıdığı büyük su bidonlarından biriyle yıkanıyorlardı.

Joe onu gördü ve koşarak geldi. "Ne taşımamı istiyorsun?"

"Arka koltuktaki soğutucu. Soğuk kola şişeleriyle dolu."

"Harikasin," dedi Joe, sonra soğutucuyu aldı ve Bowie'yi verandaya kadar takip etti.

Siparişleri sıraladılar, birer kola aldılar ve yemek için verandadaki gölgeye oturdular.

Bowie hamburgerini ısıtırken geri çevirdiği BLT'yi düşündü. Sığır eti iyiydi.

Pastırma daha iyiydi.

* * *

Kızlar için öğle yemeği bitmişti. Rowan ortalığı toparlamış, Pearl ve Ella'yı yatak odasına çekilmeleri için yalnız bırakmıştı. Kapıyı kapattıklarında, Billie'nin günlüğünü okuduklarını biliyordu ve yollarından çekilmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Bu yüzden yatar koltuğun arkasındaki hafif battaniyeyi açtı, kendi etrafına sardı ve kanepeye uzandı.

Kızların hafif mırıltılarını duyabiliyordu ve keşfedecekleri bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Uykuya daldığında günlüğün Bowie'yi nasıl etkileyeceğini merak ediyordu ve o sırada rüya görmeye başladı.

"Rowan, uyan kızım! Su yükseliyor! Kıyafetlerini giy ve çantayı yanına al. Biraz atıştırma ve su al ve ahırın çatı katına çık."

"Benimle gel, baba!"

"Hemen arkadayım, acele et."

Kendisine söyleneni yaptı ve evden dışarı fırladı. Güneş doğduktan hemen sonraydı, verandada su olduğunu görece kadar aydınlıktı. Suyu atladi ve koşmaya başladı, ama su dizlerinin yarısına kadar geliyordu ve hızlı hareket ediyordu, o da akıntıya karşı hareket ediyordu. Dere hiç böyle akmamıştı. En azından onun hayatında olmamıştı ve korkmuştu.

Ahıra giden yolu yarıladiğında dönüp arkasına baktı. Babası iki elinde birer çuvala arka kapıdan çıkıyordu. Aman Tanrım! Yiyecek ve su zulası için geri dönmüştü.

Yardım etmek için geri dönmeye başladı ama adam devam etmesi için bağırdı, o da devam etti. Ahıra ulaştığında, doğruca çatı katına çıkan duvardaki merdivene yöneldi, çantasının askısını omzuna attı ve tırmanmaya başladı. Sadece birkaç basamak çıkmıştı ki bir kükreme sesi duymaya başladı. Geçitten arkasına baktı. Babası ahırın yarısını geçmişti ama çırpınıyordu. Su beline kadar geliyordu.

Çığlık attı. "Baba! Çuvalları bırak ve kaç!"

Onun yüzündeki dehşeti gördü ve sonra ahırın diğer tarafına baktı. Üzerlerine gelgit dalgası gibi gelen bir su duvarı vardı. Bu sadece kıyılarından taşmış bir dere değildi.

"Tırman Rowan, tırman!" diye bağırdı babası.

Öyle de yaptı, sonra sürünerek çatı katındaki samanlığa çıktı ve aşağıya baktı. Dalga babasına çarptığında su göğsüne kadar gelmişti. Onun suya gömüldüğünü görmüş ve sonra gitmiş.

Yükselen su ahırın havalandırma boşluğundan içeri girdiğinde çığlık atıyordu. Ve çatı katının en uzak köşesine sürünüp gözlerini kapadığında su hâlâ yükseliyordu.

Ya babası gibi boğulacaktı ya da boğulmayacaktı. Ve o noktada hangisinin daha kötü olacağından emin değildi.

Birdenbire biri onu sarsarak uyandırdı. Rowan gözlerini açtı ve Ella'nın ona doğru eğildiğini gördü.

"Neler oluyor?" dedi.

"Çığlık attın çocuğum. Ödümüzü kopardın."

"Çok özür dilerim. Rüya görüyordum," dedi Rowan ve doğrulduğunda battaniye belinden aşağıya düştü.

Ella onun yanına oturdu. "Sel hakkında mı?"

Rowan başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Babamın yıkanıp gittiğini görüyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Her şey hâlâ zihninde taze," dedi Ella ve ona sıkıca sarıldı. "Her şey gibi, bir gerçekle ne kadar uzun süre yaşarsan, o kadar tanıdık hale gelir. Bir yara izi gibi, ama göremediğin bir yara izi."

"Pearl nerede?" Rowan sordu.

Ella iç çekti. "O da ağlıyor. Bowie'nin annesini kaybedeli yıllar oldu ama bugün öğrendiğimiz bazı şeyler eski yaralara yeni acılar ekledi."

Rowan gözlerindeki yaşları sildi. "Oh, çok üzgünüm."

"Biz de öyle. Biz biliyoruz ama Bowie bilmiyor. En azından şimdilik. Annem ve ben ona söylemenin en iyi yoluna karar vermeye çalışıyoruz."

"Neden okumak isteyip istemediğine kendisinin karar vermesine izin vermiyorsun? Okumak istediğinden emin olmadığını söylememiş miydi?"

Ella başını salladı. "Ama eğer okursa, onun hakkındaki hisleri değişebilir ve zaten çok şey kaybetti."

Rowan annesini daha az sevmesini sağlayacak ne okuyabileceğini merak ediyordu.

"O zaman belki de... bırak merakı yol gösterici olsun. Günlüğü sır olarak saklayamazsınız, çünkü onu bulan kişi o."

"Ben de anneme öyle dedim," dedi Ella.

Rowan, "Bowie bana hem bedenen hem de ruhen çok güçlü bir adam olarak göründü ve öğrenmesi ne kadar zor olursa olsun, eğer bu senin gerçeğinse, senin gerçeğindir," dedi.

Ella, Rowan'ın saçlarındaki düğümleri yüzünden uzaklaştırdı, sonra çenesini eğerek göz göze **g e l m e l e r i n i** sağladı.

"Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar bilge oldun?"

Rowan iç çekti. "Çocuk olduğumu bile hatırlamıyorum."

"Annen sen küçükken öldü, değil mi?" Ella sordu.

Ella ona tekrar sarılırken Rowan başını salladı. "Sen ve Bowie bir çiftsiniz. İkiniz de annelerinizi genç yaşta kaybettiniz."

Sonra yatak odasının kapısının açıldığını duydular ve dönüp baktılar. Pearl gözlerini silerek ve burnunu sümükürerek dışarı çıktı.

"İşte bu kadar," dedi. "Bir projeye ihtiyacımız var. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Kafamda bunca şey varken olmaz."

Rowan, "Bowie'ye bu akşam için şeftalili turta yapacağıma söz verdim," dedi.

Pearl gülümsedi. "Bu iyi bir fikir. Ella şeftalileri soyabilir, ben onları keserim, sen de kabuğunu yapmaya başlarsın."

Rowan battaniyeyi bir kenara attı ve ayağa fırladı. "Turta partisi. Turta partisi vereceğiz!"

Gülüştük ve geçmişteki yemek pişirme felaketlerinden bahsederek işe koyulduklarında bile, sohbet durulduğunda Pearl dalgınlaştı ve Rowan'ın gözlerindeki bakış hâlâ onun üzüntüsünü yansıtıyordu.

* * *

Güne ara verdiklerinde Bowie iliklerine kadar yorgundu. Sipariş etmesi gereken bir liste dolusu malzeme vardı; bunların arasında büyükannesinin istediği gibi bir alan açmak için gereken iki farklı yapı başlığı da vardı. Bunları yerleştirdikten sonra evin elektrik tesisatını yeniden döşemeye ve ikinci banyo için ihtiyaç duyacakları tüm yeni tesisatı döşemeye başlayabilirlerdi.

Gece için kapıyı kilitlediklerinde, adamlar temizlenmek için pansiyona gittiler ve Bowie de evine döndü.

Karavan parkına giderken yol boyunca o günlüğü düşünmüş, bunun sadece bir genç kız işi mi olduğunu yoksa annesinin Ella ve büyükannesinin bilmediği bir şeyi mi ortaya çıkardığını merak etmişti. Her iki durumda da, Billie'nin kendi el yazısıyla yazdığı yazıları görmek onlar için zor olacaktı, hepsi de onun hayatının ne kadar kısa olacağından habersizdi.

Mahalleden geçerken bisikletli çocuklar ve dizlerinin üzerinde evinin önündeki iek tarhını ayıklayan bir kadın gördü. Sokağın karşı tarafında genç bir ocuk araba yıkıyordu. Blessings, küçük kasaba Amerika'sındaki herhangi bir yer gibi görünüyordu, ama insanlar nerede yaşırsa yaşısin her zaman saklanması gereken sırlar vardı.

Sonunda karavan parkına girdi, bisikletli kızıl saçlı küçük bir kız gördü ve sonra Yancy Scott'ı onun yanında gördü. Babası gibi, kızı gibi.

Her zaman olduğu gibi, kapıya yönelirken arabanın alarmini kurdu. Bu kez, kendini içeri bıraktı. Görünürdeki tek kişi Rowan'dı. Çıplak ayaklarıyla masanın etrafında dolanıyordu ve onu grdğu kadarıyla bu durumuyla ilgilenmiyordu.

"Evine hoş geldin," dedi.

Bowie onun uzun bacakları ve çıplak ayakları yerine gülümsemesine odaklandı. "Eve dönecek birinin olması çok güzel," dedi. "Tüm bunlar sona erdiğinde, onu özleyeceğim."

Rowan durakladı. "Eğer bu çok kişiselse, o zaman bana kendi işime bakmamı söyleyin... ama sormak zorundayım... Tanrı aşkına neden yalnız yaşıyorsunuz?"

Omuz silkti. "Bir yerde öyle biriyle bağlantı kuracak kadar uzun süre kalmıyorum. Ve aylarca kaldığım yerler neredeyse her zaman izole oluyor."

Rowan başıyla onayladı ve atal bıçak takımlarını yerleştirmeye devam etti. "Peki ya sen?" Bowie sordu. "ok güzel bir kadınsın."

Durdu, sonra güldü. "Bu tamamen yağcılık. İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz."

Bowie gözlerini kırpıştırdı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Babacığım. Sadece dürüst davranıyordu. Bana her zaman olabildiğince tatlı olduğumu ve biraz sade olmamın sorun olmadığını söylerdi. Erkek arkadaşım olmadığı için hayal kırıklığına uğramamı istemedi."

Bowie şoktaydı. "Baban... bunu sana söyledi mi?"

Başını salladı.

"Ve seninle çıkılmak isteyen hiç erkek olmadı mı?"

"Ah... sanırım birkaç ocuk aradı ama sonra bir daha aramadılar," dedi.

"Demek ki yarasalar kadar krmüşler," diye mırıldandı. "Bu kirden kurtulmak için duş alacağım. Uzun sürmez."

"Zaman var," dedi. "Köfte yiyeceğiz ve hazır olması için on beş dakikaya daha ihtiyacımız var."

"Köfteye bayılırım," dedi ve duşa doğru giderken iş gömleğini kafasına geçirdi.

Rowan rahat bir şekilde adamın sırtında dalgalanan kaslara baktı. Adam banyonun kapısını kapatana kadar, akşam yemeğini bitirecek kadar kendine gelemeydi.

Bölüm 8

Rowan'ın ilgisinden ya da yatak odasında gizlenmiş, kendisi ve annesinin günlüğü hakkında ne yapacaklarına karar vermeye çalışan kızlardan tamamen habersiz olan Bowie, saçlarını şampuanlama ritüelini yerine getirdi, bu ona saçlarını kestirmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu hatırlattı, sonra da kendini fırçalayarak temizledi.

Temiz bir tişörtle birlikte eşofmanlarını tekrar giydi, ardından kirli çamaşırları çamaşır makinesine taşıdı ve tıpkı bir gece önce olduğu gibi yüklemeye başladı.

Pearl çoktan yemek masasına oturmuş, Rowan ve Ella'yı izliyordu. Bowie ortaya çıktığında ona göz kırptı ve sırttı.

Ve o anda, farkına vardı. Bowie'ye baktığında artık Judson Boone'u görmüyordu. Onu olduğu gibi görüyordu.

Masaya geldi, başının üstünden öptü ve sonra Ella'nın bardaklara buzlu çay doldurmasına yardım etti. Tam o sırada şeftalili tartın soğumak üzere ıslak barın üzerinde durduğunu gördü.

"Şeftalili turta yapmışsınız! Bu benim en sevdiğim tatlı! İyi ki yemeğe oturmadan önce görmüşüm. Bunun için yer ayırmak isteyeceğim."

"Rowan yaptı," dedi Ella. "Ben onun için sadece şeftalileri soydum. Kabuğu ve dolguyu o yaptı. Mutfaktan çok iyi anladığı kesin."

Rowan'ın yanakları övgüden pembeleşmiş, bu da Bowie'ye sadece onun çirkin olduğuna inandığını hatırlatmıştı. Genç adamların kovulmasından babasının sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. Eğer bu doğruysa, bencilce bir şeydi ve muhtemelen yaşlılık yıllarını yalnız geçirmek zorunda kalmamak için yapmıştı.

Herkes oturduktan sonra Pearl bir kutsama duası okudu ve ardından masanın etrafında yemek dağıtmaya ve günlerini konuşmaya başladılar. Bowie büyükannesine evdeki gelişmeler hakkında bilgi verirken, Rowan da yemek yerken onu dinledi.

Bowie, "Adamları sabah işe başlatır başlatmaz geri geleceğim ve kaybettiklerinizin yerine size birkaç telefon alacağız," dedi.

Rowan hemen başını kaldırdı. "Oh, ihtiyacım yok-"

"Sen de bir tane alıyorsun," dedi Bowie. "Muhtemelen bir yerlerde seninle iletişime geçmeye çalışan, tüm bu olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmak isteyen bir ailen vardır."

"Hayır, kimse yok," dedi Rowan. "Babam tek çocuktü. Yakın ailesi öldü ve annem de tanıştıklarında tek başınaydı. Olabildiğince köksüz biriyim."

"Artık değil," dedi Ella. "Annen ve ben çoktan karar verdik, yani her şey halloldu. Sen bize aitsin."

Rowan'ın kara gözleri büyüdü. Gülümsemeye çalıştı ama gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bu başıma gelen en güzel şey," dedi ve sonra şöyle bir baktı

Bowie'ye. "Bu bizi neredeyse akraba yapar."

Bowie'nin gözleri kısıldı. "Seninle akraba olamam." Pearl kaşlarını çattı. "Neden olamazsın?"

"Ya bir ara seninle çıkmak istersem? Bu nasıl görünürdü... aileyle çıkmak?"

Rowan'ın dudakları aralandı ama cevap verecek kelimeleri bulamadı. Pearl sırttı.

"Aman Tanrım," dedi Ella ve bir kahkaha patlattı.

"Lütfen biri bana mısırı uzatabilir mi?" Bowie sordu.

Rowan kaseyi aldı ve ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kendine ikinci bir porsiyon servis etti. "Bu mısır konservesine ne yaptın bilmiyorum ama benim ısıttığımdan daha lezzetli olduğu kesin."

Rowan, "Biraz şeker ekleyin, tuz eklemeyin ve biraz tereyağı sürün," dedi. "Konserve tadını ortadan kaldırıyor ve daha çok taze mısır tadı veriyor."

Bowie ona bir başparmak işareti yaptı. "Şekerim. Bunu unutmayacağım."

Birkaç dakika sonra Rowan tartı almak için kalktı, Bowie de dolaptan kâse almaya gitti ve ardından dondurucudan dondurma aldı.

Bowie, "Siz pastayı hazırlayın, ben de 'à la mode'u yapayım," dedikten sonra kızlara baktı. "Dondurma mı, yoksa doğrudan turtaya mı?"

"İkimiz için de dondurma," dedi Pearl. "Ama benimkinden sadece bir kaşık al, yoksa perişan olurum."

Rowan, Bowie'nin porsiyonu hariç tüm kaseleri turtaya ile doldurmuştu. Bir büyük kaşık ve sonra ikincisini daldırdı, sonra ona baktı. "Hey, sen, bu yeterli mi?"

"Belki bir tane daha," dedi Bowie. "Bir *büyük* kepçe daha."

Rowan sırtıttı. "Hepsi büyük kaşıklar. Şimdi *bu* yeterli mi?"

Bowie önce kâseye sonra da ona baktı. "Bazen iyi bir şeyden sizi tatmin edecek kadar alamazsınız."

Rowan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu kadar turtaya yeter mi?"

"Ah! Doğru... Evet, bu kadar yeter." Birkaç top dondurma ekledi, ardından Rowan kaseleri masaya taşıırken kutuyu tekrar dondurucuya koydu.

Oturduğunda hâlâ sırtıyordu.

Rowan onu görmezden geldi. Erkekler konusunda Bowie James'le ne yapacağını bilecek kadar bilge değildi ve onun kendisiyle ne yapabileceğini düşünecek kadar da cesur değildi.

Bowie bir kaşık dolusu turtayı kaldırdı. "Bu gece turtacının şerefine!"

Kızlar da kaşıklarını kaldırdı.

Rowan oyuna devam etti ve başını salladı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Her şeyi muhteşem yardımcı şeflerim Pearl ve Ella'ya borçluyum."

Pearl masadan kalktığında tatlıyı bitirmişler ve ortalığı toplamaya hazırlanıyorlardı.

"Bowie, bir dakika buraya gelebilir misin tatlım?"

Yukarı baktı. Kadın yatak odasının kapısında duruyordu. "Evet, hanımefendi," dedi. "Neye ihtiyacınız var?"

Büyükanne yatağın üzerinde duran pembe günlüğü işaret etti. "İstersen okuyabilirsin."

Bowie biraz paniğe kapıldı. "Zaten okudun mu?"

"Ella ve ben birlikte okuduk," dedi. "Okumana izin versek mi vermesek mi bilemedim ama Rowan senin çok güçlü bir adam olduğunu ve içinde ne varsa bilsen de bilmesen de her zaman senin gerçeğin olacağını söyledi."

"Öyle mi?" Bowie onun ölçülü hareketlerini ve hızlı gülümsemelerini izleyerek mutfağa doğru baktı.

Büyükanne başını salladı. "Evet, ama tabii ki bu tamamen sizin kararınız." Yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Pearl iç çekti. İyi ya da kötü, günlük bir keşifti.

* * *

Bowie yatağa sürünerek uzandı, yastıklardan bir sırtlık yaptı ve sonra büyükannesinin az önce söylediklerini düşünerek günlüğü eline aldı. Şüpheli bir şekilde uyarı gibi gelmişti.

Bunun içinde ne varsa her zaman benim gerçeğim olacak. Sanırım bunu öğrenmek üzereyim. Ne öğrenebileceği konusunda biraz gergin bir şekilde kitabı ilk sayfasına kadar açtı.

Yeni sahibinin doldurması için bir kapak sayfası ile başladı.

Bu kitap Billie Jo James'e ait: Billie Jo James.

Parmağını yazının üzerinde gezdirdi, tarihi gördü ve geriye doğru saydı. Annesinden bir Noel hediyesiydi ve neredeyse on beş yaşındaydı. Kendi kendine gülümsedi, daha önce nasıl bir kız olduğunu merak ediyordu...

İlk başta, kayıtlar sadece kızlarla ilgiliydi. Kimin erkek arkadaşı olduğu, yaklaşan bir partiye gitmekle ilgili notlar ve sonrasında partiden bahsediliyordu. Hatta bazıları onu kıkırdatmıştı. Sesi Gran'e benziyordu. Biraz şımarık, dürüstlük konusunda tokat gibi bir tavrı vardı.

On beşinci doğum günüyle ilgili koca bir sayfa vardı ve sonra iki ay daha aynı kız şeyleri. Sonra bir pijama partisine gitmekle ilgili bir yazı ve oraya yürüyerek gideceğini çünkü kız kardeşi Ella'nın apandisit ameliyatından sonra hastaneden yeni taburcu olduğunu ve annesinin yakınında kalması gerektiğini yazıyordu.

O sayfanın geri kalanının tamamı boştu ve bir sonraki giriş tamamen ayrı bir sayfadaydı ve neredeyse üç ay sonraydı.

Ve yürek parçalayıcıydı. Bowie kelimeleri gözyaşları arasında okudu.

Pijama partisine hiç gidemedim. Randall Boone beni dövdü ve tecavüz etti. Anneme söyledim. Kanuna söyledim. Mahkemede hakime söyledim. Ona hiçbir şey yapmadılar. Bir bebeğim olacak.

Bowie aptal değildi. Hayatı boyunca annesinin kendisi hakkında neler hissetmiş olabileceğini merak etmişti ve günlüğün üç satırında onun dehşetini ve korkusunu hissetmişti.

Gözyaşları onu sinirlendirdi ve gözlerini silmek için tişörtünün kenarını kullandı.

Bir sonraki giriş birkaç hafta sonraydı.

En iyi arkadaşım Haley'e söyledim. Artık benimle konuşmuyor. Okul müdürü anneme hamile olarak okula gelemeyeceğimi söyledi. Beni evde eğitime aldılar. Hapse girdim.

Ve sonra kayıtlar devam etti... her biri bir öncekinden daha yürek burkucuydu. Ve hepsi de içinde büyüyen şeyden iğreniyordu.

Bowie gözyaşlarını çoktan bırakmış ve şoktan uyuşmuştu. Onun yaşadığı her duyguyla empati kuruyor ve bunları neden yaşadığını tam olarak anlıyordu. Bunların hiçbirini o istememişti. Tecavüzü değil. Sonrasındaki adaletsizliği de. Ve çocuğu da.

Bir sonraki bir ay sonraydı.

Randall'ın babasının beni kürtaja götürmesi için anneme beş bin dolar teklif ettiğini öğrendim. Bu neredeyse iki ay önce oldu. Bu beni çıldırttı ama tabii ki annem ona gitmesini ve bir daha asla mülküne adım atmamasını söyledi. İlk kez bebeğin Randall'dan ibaret olmadığını düşünmeme izin verdim. Bebek benim de bir parçamdı. İlk kez kendimi kurban değil de anne olarak düşündüm. Benim için büyüme zamanı.

Aylar sonrasına kadar başka giriş olmadı ve bu tek bir cümleydi.

Bowie adında bir oğlum var ve çok güzel.

Bowie bu cümleyi tekrar tekrar okuyarak onun dünyasına gelişinin dokunaklılığını kavramaya çalıştı. Ondan sonra, girişler aralıklı ama hepsi sevecen oldu. Büyümesi, yapmayı öğrendiği şeyler ve söylediği ilk kelimenin *Anne* olmasıyla ilgili yazılar.

Takip eden iki yıl boyunca, lise diplomasına eşdeğer olan GED'sini aldığından ve okula başladıktan sonra Blessings'teki mevcut işlerden bahsettiğinden de bahsedildi.

Bir sayfayı çevirdi ve bir mağazada Noel Baba'nın kucağında otururken çekilmiş eski bir Polaroid fotoğrafını buldu. Resimde kanlı cinayet çığlıkları atıyordu. Altında *Billie Noel Baba'yı sevmiyoruz* yazıyordu. Sırttı.

Sayfaları çevirdi, birbirine benzemeye başlayan diğerlerini hızla taradı. Evdeki tek erkek olarak gösteriyi o yönetiyor gibi görünüyordu.

Ve sonra derginin sonlarına doğru tekrar karanlığa gömüldüler.

Jud Boone, Bowie'yi beyzbol oynarken gördü ve bana piçimi alıp şehri terk etmemi söyledi. Nedenini biliyorum. Oğlum büyüdükçe onlara daha çok benziyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Anneme ya da Ella'ya söyleyemem. Bizi kendi başımıza taşıyacak kadar para kazanamadığım için zaten kendimi bir yük gibi hissediyorum. Burada olmamızı yadırgamıyorlar... ama artık Blessings'teki varlığımız bile istenmiyor.

Bowie bunun olduğunu fark etmemişti. Onu koruduğunu düşünerek her şeyi ondan saklamıştı, oysa aslında onu saldırıya açık hale getiren şey devam eden anlaşmazlıktan habersiz olmasıydı. Nasıl bu hale geldiğinin hikayesini biliyordu ama o kadar sevgi dolu insanlar arasında büyümüşü ki bunun hiçbir önemi olmamıştı. O aileyle hiçbir şey yapmak istememişti. Onun zihninde onlar yoktu.

Onu neredeyse öldürene kadar.

Kitaptaki son yazı, annesiyle birlikte kaçtıkları geceydi. Ona yaptıkları için duyduğu öfke kelimelerin içinde canlıydı ve seçtiği çözüm için duyduğu kalp kırıklığı da oradaydı.

Bowie okuldaki Cadılar Bayramı Festivali'nde bir stantta çalışıyordu. Festival bittiğinde onu almak için arabamı sürdüm. Spor salonunda sadece stantlarda çalışan lise öğrencileri ve onların sponsorları kalmıştı. Orada olduğumu haber vermek için içeri girdim ve Boone kardeşler bizi yakalayıp gölgelerin içine sürüklediğinde birlikte dışarı çıkıyorduk.

Jud oradaydı, sadece izliyordu. Bize küfrettiler. Randall bana tokat attı ve sonra Bowie üç adamın da üzerine atladı. Köpekler gibi ona saldırdılar.

öyleler. Durmaları için yalvarıp bağırmama rağmen onu dövmeye devam ettiler.

Bir polis arabası geçene kadar durmadılar. Sonra da işi bitirmek için geri döneceklerini söyleyip kaçmışlar.

Bowie çok kötü yaralanmıştı. Eve döndüğümüzde annem ve Ella dehşete düştüler. Onu acile götürmemi istediler. Onun yerine, ellerinden geldiğince onu tedavi etmelerini sağladım ve bavullarımızı toplamaya koştum. Bu, bu kitaba yazdığım son yazı. Burası Blessings'teki dünyamıza ait ve bir daha asla geri dönmeyeceğim.

Bir yanım hiç doğmamış olmayı diliyor, diğer yanım ise Bowie için aynı şeyi diliyor. Tanrı ikimize de yardım etsin. Ne olacağını bilmiyorum ama ne olursa olsun, bu Boone'ların elinden olmayacak.

Cehennemde çürüsünler.

Bowie günlüğü kapattı ve bir kenara koydu.

Keşke hiç doğmasaydı.

Yataktan yuvarlandı ve yorum yapmadan odadan çıktı.

Keşke hiç doğmasaydı.

Kızlar masada oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Kapı açıldığında Pearl başını kaldırıp baktı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Tatlım, iyi misin?" diye sordu.

Bowie hiçbirine bakmadan ön kapıya doğru ilerledi.

Ella onun niyetini anladı ve seslendi. "Karanlıkta yalınayak dışarı çıkma."

Hiçbiri onu durduramadan dışarı çıkmıştı. Kapı kendiliğinden kapandı.

"Ayakkabıları! Ayakkabıya ihtiyacı var. Geceleri yılanlar dolaşır," diye bağırdı Pearl.

Rowan sandalyesinden kalktı ve koşmaya başladı. Kendi tenis ayakkabılarını giydi, sonra koşarak yatak odasındaki dolaptan onun tenis ayakkabılarını aldı ve saniyeler içinde kapıdan çıktı.

"Bir el feneri al!" Pearl aradı.

Ella onu durdurdu. "Bırak onu anne. Ondan alacağı yardımı ikimizden alacağından daha kolay kabul edecektir."

Pearl başını salladı ve ağlamaya başladı. "Böyle bir şey olacağından korkuyordum."

Ella kaşlarını çatı. "Şu anda o da bizim gibi şokta. O bundan daha güçlü. Ve yalnız kaldıkları üç yıl boyunca yaşadıkları hakkında bizim asla bilemeyeceğimiz şeyler biliyor."

* * *

Bowie doğruca piknik masasına gitti ve yukarı tırmandı. Çoktan dışarı çıkana kadar çıplak ayaklarını düşünmedi ve geri dönmedi çünkü konuşmaya hazır değildi.

Sonra kapının açılıp arkasından kapandığını duydu ve içini çekti. Ama gelen Ella Teyze değildi. Rowan'dı. Onun oturduğu yerin önünde durdu ve tek kelime etmeden ayakkabıları ayağına geçirdi.

Bunun için hazırlıksızdı... onun için ve eğilip ayağı takılmasın diye sessizce ayaklarına bağladığında, görüntüsü bulanıklaştı. Adam yine ağlıyordu. Doğruldu, sonra dizine dokundu.

"Sen bana yardım ettin. Ben de sana yardım ediyorum," dedi Rowan ve tam içeri girmeye hazırlanıyordu ki Rowan onu bileğinden yakaladı.

"Lütfen... kal," dedi ve sonra kararı tamamen ona bırakarak onu serbest bıraktı.

Rowan daha önce yaptıkları gibi onun yanındaki masaya tırmandı ve gecenin onları yutmasına izin verdi.

Bowie gözlerindeki yaşları ellerinin topuklarıyla sildi, sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça nefes verdi, bu işlemi birkaç kez daha tekrarladı, tıpkı annesinin ölümünden bir yıl sonra geçirdiği panik atakları yatıştırmak için yaptığı gibi.

Bu duygu panik gibi bir şey değildi, ama bir şok olmuştu ve bunu, sadece üç yıl sonra onun bir cinayete kurban gittiği gerçeğiyle karşılaştırmak zorundaydı.

İntihar. Geçmişini değiştirememişti ama geleceğinden kesinlikle vazgeçmişti.

Daha önce de onun için üzülmüştü ama şu anda, her şeyin yolunda gittiğini düşündüğü onca zaman boyunca ne kadar üzgün ve çaresiz olduğunu düşündükçe içi parçalanıyordu.

Rowan'a baktı. Yukarı bakıyordu... göksel işaretlerini arıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Kanit."

Yukarı baktı, onun görüş açısını takip ediyordu ama ne demek istediğini anlamamıştı. "Neyin kanıtı?"

Yüzünü ona döndü, ay ışığında yüz hatlarını inceledi ve muhtemelen kalbi için iyi olandan çok daha fazla bağlandığını fark etti.

"Her şeyin değiştiği kadar aynı kaldığının da kanıtı. Sorunlarımızda benzersiz değiliz, değil mi? Biz ne kadar incinmişsek, başkaları da o kadar incinmiştir, aynı yıldızlara bakarak ve pek çok yaşamda, biz bir ışık parıltısı bile olmadan çok önce."

"Seninle tanışana kadar 'yaşlı ruh' deyimine pek itibar etmezdim. En çok ihtiyaç duyduğun anda ortaya çıkan bu içsel bilgelikten hiç şüphe duyuyor musun?" diye sordu.

Rowan omuz silkti. "Kendim hakkında hiç böyle düşünmedim. Bildiklerimi kitaplardan öğrenmedim. Sadece bildiklerim. Ben bu yoldan geldim."

Bowie elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı.

Rowan ona uzanırken hiç tereddüt etmedi. Parmakları Rowan'ın elinin etrafına dolandı ve orada oturdular, kayıpları ve karşılıklı çekimin beklenmedik duygularıyla birbirlerine bağlandılar.

Hiç konuşmadan oturdular ve etraflarındaki karavanların ışıklarının birer birer sönmesini izlediler. En son sönen, yolun karşısındaki arsada bulunan beş tekerlekli küçük karavandı.

Bowie omzunun üzerinden baktı. Mutfağın ışıkları hâlâ yanıyordu ama evin geri kalanı karanlıktı.

Rowan, "Eğer şimdi dışarıda yalnız kalmak istiyorsan ben içeri gireceğim," dedi.

Bowie başını salladı. "Yapmak istediğim şey seni öpmek. Ama nedense bu bana senin sığınma ihtiyacından faydalanıyormuşum gibi geliyor."

Rowan dondu kaldı. Bu daha önce hiç bilmediği bir andı ve bir şey ona bu şansın bir daha asla gelmeyebileceğini söylüyordu. Sevilme ihtiyacıyla, kendisi hakkında inandığı her şeyi unuttu ve ona inanma şansını denedi.

"Önce ben seni öpsem, bu suçluluğunu ortadan kaldırır mı?" diye fısıldadı.

Bowie bir elini onun saçlarının altından geçirdi ve onu kendine çekerken boynunu kavradı. Onun iç çektiğini duydu, sonra vücudundaki her kasın dokunuşuna razı olduğunu hissetti.

"Deneyebiliriz," dedi. "Ama emin olmak için birden fazla öpücük testi yapmamız gerekebilir."

Ona doğru eğildi ve toprak kayarak onları oturdukları yerde sallamadan hemen önce ağzıyla temas etti. Dudakları pürüzsüzdü ve öpücük nazikti. Kadın uzaklaştı.

Bowie, "Bence suçluluk duygusu hâlâ burada," dedi.

Onu tekrar öptü ama bu sefer o da onu öptü ve kısa süre sonra ikinci öpücüğün onun için yeterli olmayacağı anlaşıldı.

"Hâlâ emin değilim," dedi.

"Evet, ben de öyleyim," diye karşılık verdi Bowie. "Belki de seni öpme vaktim gelmiştir."

Kadın daha da yaklaştı. Onu masadan kaldırıp kucağına aldı ve kolları boynuna dolandığında onu nefesinin izin verdiği kadar kendine çekti ve ikisini de yörüngeye oturttu.

Rowan vücudunun hissedebileceğini bilmediği şeyler hissediyordu ve nasıl kontrol edeceğini bilmediği ağırlar ve özlemler içinden akıp gidiyordu. Hayatında ilk kez deneyimsizliğinden pişmanlık duyuyordu.

Çünkü içgüdüleri ona aralarında yaratacakları ısıdan kibrit yakabileceklerini söylüyordu.

Ve bu sefer, uzaklaşan Bowie oldu. Ama fazla uzağa gitmedi. Onun yüzünü kavradı, gözlerinin içine baktı ve yıldız ışığının yansımalarını gördü.

"Birimiz artık durmak zorunda, yoksa ikimiz de umursamayacak kadar bitmiş olacağız."

Rowan iç çekti. Aralarında çok güzel bir an yaşanmıştı ve bittiği için üzgündü.

"Ancak," dedi Bowie, "alıştırmayı memnuniyetle tekrarlayabilirim. Tek yapmanız gereken bana haber vermek."

Rowan titredi. "Bunu nasıl yapabilirim?" diye sordu.

Bowie sırttı, sonra da dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bir yolunu bulacaksın. İçeri girmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve adamın kucağından kaydı.

Masadan kalktı, sonra onu belinden kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi aşağıya kaldırdı.

"Benimle oturduğunuz için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim, iyi ki de öyle yapmışım yoksa tüm bunları kaçıracaktım... seninle."

Kapıya doğru giderlerken Bowie kolunu onun omzuna doladı.

"Unutma, bunun geldiği yerde daha fazlası var. Ve bilmen gereken bir şey daha var... Eğer benden şüphe etmeye başlarsan. Bu benim yaptığım bir şey değil. İnsanların yaklaşmasına izin vermem. Sadece şunu bil ki, benim için sen özel bir kadınsın."

İçeri girmek için basamaklara ulaştıklarında Rowan durakladı.

"Lisedeyken sadece bir erkek arkadaşım oldu, o da kısa bir süre için. Mezun olduktan sonra kimse olmadı ve sana söylediğim gibi, bunun yeterli olmadığım için olduğunu düşündüm. Şimdi hayat beni böyle bir ortamda tuttuğu için mutluyum.

Duygusal gelişimin askıya alındığı bir durum. Sanırım çok fazla güveniyor olurdum. Sanırım çok kolay incinebilirdim."

"Sana asla zarar vermeyeceğim. Yemin ederim. Eğer hayat seni bekletmiş gibi hissediyorsan, bunun beni beklediğin için olduğunu düşünmek isterim."

Rowan son ve çok kısa bir öpücük için başını eğdiğinde iç çekti.

Sonra kapıyı açtı ve içeri girdiler. Tıpkı bir gece önce olduğu gibi, Bowie güvenlik alarmını kurup yatakları hazırlarken Rowan duş almaya gitti.

Sonra adam hazırlanmak için içeri girdiğinde, kadın ışıkları söndürdü ve yatağa girdi.

Bowie kısa bir süre sonra çıktı, onu aynı küçük topun içinde kıvrılmış ve yorganı boynuna indirmiş halde gördü ve sonra yatağa girdi. Uzandı, sonra yuvarlandı ve Rowan odanın öbür ucundan seslendiğinde uykunun eşiğindeydi.

"İyi geceler, Bowie."

Gülümsedi. "İyi geceler, Rowan."

Ve günlüğü ya da annesinin umutsuzluğuyla ilgili o son yazıyı hiç düşünmeden uyudu.

Bölüm 9

Nellie Boone yatağında yuvarlandığında saat gece yarısını biraz geçiyordu ve her zamanki gibi orada olduğunu bilmek için kocasının koluna dokunmak için uzandı. Ama onu hissetmedi, bu yüzden ışığı açtı ve Mel'in yattığı tarafın boş olduğunu gördü.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, banyonun ışığının sönük olduğunu ve adamın görünürde olmadığını gördü. Bu Mel için normalin o kadar dışındaydı ki onu kontrol etmek için kalktı ve onu karanlıkta oturma odasında otururken buldu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yere bakıyordu.

"Mel? İyi misin?"

Mel başını kaldırdı. "Uyuyamadım."

Nellie onun yanındaki kanepeye oturdu ve sırtını sıvazladı. "Sorun nedir?"

"Annem babamdan boşanıyor. Kasabayı terk etti. Hepimizi evlatlıktan reddetti." Nellie'nin nefesi kesildi. "Ciddi olamazsın! Neden?"

Mel titreyen elini yüzüne sildi. "Bowie James'i gördü. Babamın gençliğine çok benziyor olması Randall'ın Billie James'e ne olduğu konusunda ona yalan söylediğini anlamasına neden oldu ve sonra bizim bunu biliyor olmamız gerektiği aklına geldi, bu da onun dövüldüğüne dair dedikoduları ve Billie'nin onu alıp neden kaçtığını açıklıyordu. Kendi kanımızı inkar ettiğimiz için hepimizden nefret ediyor."

Nellie hiç konuşmadan oturdu ve sonunda sormak zorunda kalana kadar onun söylediklerini özümsemeye çalıştı.

"Yani hakkınızda duyduğum o hikaye doğru muydu? Çocuk dövülmüş ve hayatı tehdit edilmiş?"

Mel omuz silkti. "Babam gitmelerini istedi."

Sesi bir oktav yükseldi. "Bir çocuğu mu dövdün?"

"Sadece ben değildim. Hepimizdik ve babam da oradaydı, bizi teşvik ediyordu."

Nellie'nin sesi titremeye başladı. "Randall onun kendi çocuğu olduğunu biliyordu ve yine de ona zarar mı verdi?"

Mel itirafının kendisine sempati kazandırmadığını fark etmeye başlamıştı.

"Randall'ın ne düşündüğünü bilmiyorum ve hiçbir şeyden şüphelenmemiş gibi davranma. On beş yıldır evliyiz ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Babam için çalışıyoruz. Ama o artık yok ve görünüşe göre Emmitt ve ben işsiz kaldık. Geri dönebileceğim bir yeteneğim yok."

Nell ayağa kalktı. "Her zaman bir fatura tahsilatçısı için çalışabilirsin. Eğer herhangi bir diz kapağına ihtiyaçları varsa, bunun için gerekli becerilere sahipsin."

Mel o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı ve cevap vermeyi düşünmeden önce Nellie'nin odadan çıkmasına izin verdi.

Sonra ayağa fırladı ve onu yatak odalarına kadar takip etti. Kadın yatağın kenarına oturmuş, burnunu sümürüyor ve ağlıyordu.

Onun yanına oturdu. "Ağlama, Nellie. Özür dilerim. Bir yolunu bulacağız." "Özür dilemen gereken kişi ben değilim, o yüzden benimle doğru konuşma.

Şimdi. Düşünmem gerek."

"Ne hakkında düşüneyim?" Mel sordu.

Nellie döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "Kentucky'deki evime tek başıma mı gideceğim, yoksa benimle gelmene izin mi vereceğim."

Mel de babası **g i b i y d i**, çabuk sinirleniyordu ve ayağa kalkarken istemeden ellerini yumruk yaptı.

"İzin vermek mi? İzin vermek mi? Annemin babama yaptığı gibi beni boşayacağını mı söylüyorsun?"

"Eğer dinliyor olsaydın, sana düşünmem gerektiğini söyledim. Yapabileceğin en iyi şey çeneni kapatıp bu gece kanepede uyumak."

Mel tek kelime bile etmeden yatak odasından hışımla çıktı. O kadar kızgındı ki patlayacakmış gibi hissediyordu. En çok kime kızdığını bilmiyordu - onlara nefret etmeyi öğrettiği için babasına mı... yoksa yıllar önce ona karşı çıkıp hayır diyecek kadar erkek olmadığı için kendisine mi?

* * *

Benzer bir konuşma Emmitt ve Tiny'nin evinde de devam ediyordu. Yemek masasında başladı ve yemek boyunca ve yatma vaktine kadar devam etti.

Tiny, para kaygısı olmadan sürdürdüğü rahat yaşamının sona ermesine çok kızmıştı. Cora'ya kızgındı. Emmitt'e kızgındı. Ve Judson'a da kaçtığı için kızgındı.

Junior'ı televizyon izlemesi için odasına göndermişti ve şimdi neredeyse gece yarısıydı ve ne o ne de Emmitt yatmamıştı.

Emmitt duygusal olarak tükenmiş durumdaydı ve oğlu ve karşılaştıkları hakkında endişeleniyordu.

Tiny yersiz bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

"Judson'ın kendini bu şekilde Blessings'ten çıkardığına inanamıyorum. Onu hiç bu kadar kolay pes edecek bir adam olarak görmemiştim. Hatta gitti ve Junior'ın durumuyla kendi başımıza başa çıkmamız için bizi yalnız bıraktı," diye ağladı.

Emmitt omuz silkti. "O bizim oğlumuz, babasının değil, bu da Junior'ı bizim sorumluluğumuz yapıyor."

Tiny dinlemedi. "Ufaklık sadece senin onurunu koruyordu."

İşte o zaman Emmitt kendini kaybetti. "Onur mu? Mel ve benim silahsız bir adama yaptıklarımızın neresi onurlu? Söyle bana!"

"Şey, sen sadece ne yapıyordun-"

"Kesinlikle!" Emmitt bağırdı. "Babamın bize yapmamızı söylediği şey. Dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum ve şimdi oğlumu da bu şekilde zehirledim."

çocuk tutukluluğuyla karşı karşıya."

Tiny ellerini havaya kaldırdı ve feryat etti. "Oğlumun hapse girmesine izin vermeyeceğim." "Oh, kapa çeneni, Tiny. O yasaları çiğnedi. Sen git bu konuda kıyameti kopar, onlar da seni de hapse atarım."

Sadece tutuklanma düşüncesi bile dikkatini başka yöne çekmeye yetmişti, ama söylenenler değil. Kocasına döndü, karşı karşıya oldukları fiyasko onu öfkelenlendirmişti.

"O zaman bir şeyler yap!" diye talep etti.

Emmitt arkasını dönüp şifonyerden arabasının anahtarlarını aldı ve odadan çıkmaya başladı.

"Emmitt Lee! Nereye gidiyorsun?" Tiny çığlık attı.

"Sessiz bir yerde. Sabah kalkıp işe gitmem gerekmiyor ki," diye tersledi ve her adımıda çığlık atıp bağırarak arkasından koşturan kızla birlikte evden çıktı.

Koridorun sonunda, Junior yatağında uzanmış tavana bakıyordu. Zihninde, olan biten her şey onun suçuydu. Büyükanne ve büyükbabasının boşanacağına inanamıyordu. Anne ve babası arasında dinlediği kavga da bir o kadar göz açıcıydı.

Yan yattı ve ağlamaya başladı. Keşke o adamın arabasını mahvetmeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Sonunda uykuya dalarken düşündüğü son şey şuydu: Eğer buna o sebep olduysa, düzeltmek de ona düşerdi.

* * *

Bowie tıraşını yeni bitirmişti ama giyinmek yerine aynada kendine bakıyor ve hayatının ne hale geldiğini düşünüyordu.

Yılların ne kadar hızlı geçtiğini düşünmeden, uyanık olduğu her saati dolduran işine alışmıştı. O kasırganın

Ona geri dönmesi için bir sebep vererek büyük bir iyilik yapmıştı... geçici olsa bile. Bu ona bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu hatırlatmıştı.

Rowan'la tanışması bu huzursuz hissi daha da artırmıştı ve dün gece bir keşif olmuştu. Sadece iki gün geçmişti ve o artık bir yabancı değildi. Onu histerik bir şekilde gülerken görmüştü. Ağladığını görmüştü. Koyu renk gözlerinde parlayan ateşi ve sonsuz bir hüznü görmüştü. Onu öpmek sadece daha fazlasını istemesine neden olmuştu ama içindeki masumiyet onu ezici bir koruma ihtiyacıyla doldurmuştu.

Sonra saate baktı ve kıyafetlerine uzandı. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında Rowan'ın masada oturmuş fıstık ezmeli ve reçelli tost yediğini görünce sırtıttı.

"Bugün mısır gevreği yok mu?"

Ona baktı ve gülümsedi. "Sadece PB&J sabahı gibi hissettim... anlıyor musun?" Sonra dolabı işaret etti. "Senin için de bir tane yaptım ama istemiyorsan yemek zorunda değilsin. Duygularımı incitmez."

Eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Öpmezsem duygularım incinir," dedi. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve sandviçle birlikte onun yanına oturdu, sonra da yemeye başladı.

"Öğlen döneceğim. Telefonları değiştirmemiz gerekiyor. iPhone'unuz var mıydı yoksa Android mi?"

"Hiçbir şeyim yoktu, hatırladın mı? Babam bir tane aldı, sonra tasarruf etmek için sabit hattı kaldırdı."

Bowie kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını çattı ama bu ona babasının onu yalnızlaştırmak için kullandığı başka bir yol gibi gelmişti. Saate tekrar baktı ve sandviçini hızla bitirdi.

"Bir tane daha ister misin?" Rowan sordu.

"Hayır, teşekkürler tatlım, ama kahvaltı ortağım olduğun için teşekkür ederim." "Benim için de zevkti," dedi.

"Öğlen görüşürüz çocuklar. Önce sizi büyükannenize götüreceğim, sonra da telefon alacağız."

Rowan iç çekti ve Bowie bunu duydu.

"Hey... Sorun nedir? Seni istemediğin bir şeye zorlamak istememiştim. Eğer-"

"O değil. Bu," dedi Rowan, kıyafetlerini göstererek. "Üç kıyafetim var ama hiçbiri yemeğe çıkmaya uygun değil. Ben burada kalmayı, siz de kızlarınızı almayı tercih ederim."

Bowie geri çekildi ve yanağını avuçladı. "Eğer onlarla birlikteysen, benimle birlikte sin demektir, biliyorsun."

Kızardı ve sonunda gülümsedi. "Biliyorum, ama-"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Gitmem gerek." Ona bir başparmak işareti yaptı.

Rowan onu kapıya kadar takip etti ve o dönüp bakana kadar kapı aralığında durdu. Sonra el salladı. Adamın yüzündeki gülümseme kalbini hoplattı. Geri çekildi ve kapıyı kilitledi. Bowie James buldozer *gibiydi*. Ne istediğini belli etmek de dahil olmak üzere hiçbir şey için zaman kaybetmezdi.

Kollarını beline doladı ve daha fazlası için duyduğu ani bir özlemle titredi. Her şeyin. Sonra bardakları ve tabakları bulaşık makinesine koymaya başladı, bu adamın babasını sinirlendireceğini düşündü. Bu adam onun çirkin olduğunu düşünmüyordu. Ve diğer insanların da onu nasıl gördüğünü merak etmeye başlamıştı.

* * *

Yıkım ekibi yaklaşık bir saattir iş başındaydı. Taşıyıcı olmayan tüm duvarları yıkmışlardı. Bowie dün taşıyıcı olan duvarları desteklemek için iki uzun başlık sipariş etmişti ve bunlar yerine yerleştirildikten sonra saplamlar da aşağı inebilirdi.

Ray ön verandadan ona bağırdığında mutfak düzeni için bir fikri gözden geçiriyordu -kabataslak bir fikirdi ama son kararları vermeden önce içinde yemek pişirecek insanlara danışması gerekiyordu-.

"Hey, Bowie! Seni görmek isteyen biri var."

"Hemen geliyorum!" diye bağırdı ve evin önüne doğru ilerlerken planları yuvarladı.

Ziyaretçisini arabasını anahtarlayan çocuk olarak tanıyan Bowie kaşlarını çattı ve onunla konuşmak için dışarı çıktı.

"Lütfen bana kızmayın Bay James. Burada olduğumu kimse bilmiyor ama sizinle konuşmam gerek."

Bowie kaşlarını çattı. Gencin bunca yolu tek başına gelmiş olması onu meraklandırmıştı.

"Beş dakikanız var," dedi.

Junior Boone rahat bir nefes aldı. En azından Bowie konuşmasına izin verecekti ki bu hak ettiğinden de fazlaydı.

"Öncelikle, böyle bir eşeklik yaptığım için özür dilerim. Son yirmi dört saat içinde öğrendiğim kadarıyla, bu aileden gelen bir şey."

Bowie gözlerini kırptırdı. Çocuk gerçekten de biraz akli varmış gibi konuşuyordu. "Hâlâ dinliyorum," dedi.

"Arabanıza olan borcumun bir kısmını ödememe izin verip vermeyeceğinizi sormaya geldim. Borcun silinmeyeceğini biliyorum ama ailemde bir sürü soruna neden oldum..." Junior durdu, ağlamamak için soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Bowie onun gözyaşlarıyla boğuştuğunu gördü ve bununla nereye varacağını merak etti, ama sonra çocuk kaldığı yerden devam etti.

"...ve onu geri almak için her şeyimi verirdim. Büyükbabamı büyükannem büyükbabamı terk etti ve boşanma davası açtı. Annem ve babam bütün gece kavga ettiler ve bu sabah Nellie halamın Kentucky'ye geri döneceğini öğrendim, Mel amcamla birlikte ya da onsuz." Gözleri yine yaşlarla doldu ve şimdi sesi titriyordu. "Herkes bu kadar pahalıya mal olmasaydım, belki bazı şeyleri düzeltirdim diye düşündüm. On beş yaşındayım. Güçlüyüm ve okulda futbol oynuyorum, yani sıkı çalışmak için iyi durumdayım. Ne kadar kirli ya da zor olduğu umurumda değil. İzin vererseniz yaparım."

Bowie savunmadan etkilenmişti. Bunun gerçek olduğunu biliyordu ama daha da kötü hissettiği şey, çocuğun tüm bu kargaşaya kendisinin neden olduğunu düşünmesiydi.

"Junior? Sana böyle sesleniyorlar, değil mi?" diye sordu. Junior başını salladı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet, efendim. Senin adın Bowie James, benim ailemle akrabasın ve hiçbiriniz anlaşıyor musunuz."

Bowie içini çekti. "Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en yetersiz açıklama ve görüyorum ki tanıştığımız gün şefe kim olduğumu söylediğimde dikkat etmemişsin. Şu buz sandığının yanındaki katlanır sandalyeleri görüyor musun? Beni takip edin ve oturun."

Bowie buz sandığını açıp birkaç şişe su çıkardıktan sonra bir tanesini çocuğa uzatırken Junior gölgeye oturdu.

Diğer sandalyeye oturup bir içki aldı ve sonra çocuğun gözlerinin içine baktı. "Eğer borcunun bir kısmını ödemek istiyorsan, kimin için çalışacağını bilmen gerekir."

Junior o kadar heyecanlıydı ki sadece başını sallayabildi. Bowie James çalışmasına izin verecek gibi görünüyordu.

"Evet, soyadım James ama ben Randall Boone'un oğluyum. Ayrıntılara ihtiyacın yok ama bilmen gereken şey şu ki, ailede yaşanan kaostan hiçbirinden sen sorumlu değilsin. Hepsi benim yüzümden. Büyükannen muhtemelen kocası ve üç oğlu ona benim hakkımda yalan söylediği için üzgün ve büyükannemin evini onarmak için Blessings'e geri dönmem bir sürü eski yarayı deşti."

Junior bakmaktan kendini alamadı. "Randall Amca'yı hiç tanımadım. Ben doğmadan önce ölmüş."

Bowie omuz silkti. "Üzgün olduğumu söyleyemem, çünkü benim annem de öldü. On sekizinci yaş günümde hemen sonra kendini öldürdü ve tüm bunların sebebi sizin ailenizin ellerinde yaşadığı travmaydı. O zamandan beri tek başımayım ve eğer o kasırga olmasaydı, hala hareket halinde olurum."

Ama ailede işler nasıldır bilirsiniz... Yardım çağrısı yaptıklarında gelirsiniz."

"Evet efendim," diye fısıldadı Junior ama Bowie'ye bakmaya devam etti. Bunun nasıl bir his olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Üç yıl sonra aynı yaşta olacaktı ve o zaman dünyada tek başına olma düşüncesi dehşet vericiydi. Ve sonra aklına geldi.

"Oh! Bekle! Oh wow! Biz kuzeniz."

Bowie başını salladı. "Birinci dereceden kuzenler."

"Ve benim büyükannem de senin büyükannen."

Bowie tekrar başını salladı. "Aramızdaki tek fark senin aranıyor olman ve benim aranmıyor olmam. Şimdi, tüm bunlarla başa çıkabiliyorsan ve hala çalışmak istiyorsan, evet diyorum ve sadece bir sorum var. Ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

Junior iç çekti. "Hayır, efendim."

"Onlarla anlaşmalısın, yoksa daha fazla soruna neden olur. Eve git, kabul ederlerse her sabah sekizde işe başlarız. Eski kıyafetler giy, bot giy, tenis ayakkabısı giyme ve bir çift eldiven getir. Gerisini ben sağlarım."

Junior ayağa fırladı, o kadar sevinçliydi ki zorlukla konuşabiliyordu.

"Teşekkür ederim, Bay James. Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bowie omuz silkti. "Eğer birlikte çalışacaksak, bana Bowie ya da diğer çocuklar gibi Patron demelisin. Bayım yok."

"Evet, efendim. Yani, evet patron. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sonra elinde hâlâ açılmamış su şişesiyle koşmaya başladı. Gözden kaybolduğunda hala koşuyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Bowie ve bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Az önce neye imza attım ben?"

Ray'i aramak için içeri girdi ve onu eski küvetin durduğu yerin altındaki alt döşemeyi sökerken buldu.

"Zemin çürümüş patron. Tamir edilmeden önce uzun süre yavaş bir sızıntı olmuş olmalı."

"Hiç şaşırmadım," dedi Bowie. "Zaten mahvolmamış olanları da sel bitirdi. Hey, bir süreliğine gitmem gerekiyor. Öğle yemeği konusunda ne yapmak istediğinize siz karar verin. Benim halletmem gereken bazı işler var."

"Olur," dedi Ray. "Peki eski tesisatı sökmeye devam edecek miyiz?"

"Evet. Bana ihtiyacın olursa, araman yeterli." Bununla birlikte, gitmişti.

* * *

Junior Boone eve giden yolun çoğunu koşarak gitmişti, anne ve babasıyla hâlâ yüzleşmek zorunda olduğunun farkındaydı. Onlara nereye gittiğini söylemeden ayrılmıştı ve muhtemelen çoktan kızmışlardı. Bu yüzden, sıcak ve terli bir halde içeri girdiğinde babasının ona ters ters bakmasına şaşırmadı.

Babasının iki gözü de kırık burnu yüzünden simsiyahtı ve burun delikleri hâlâ tıkalıydı, bu yüzden kaşlarını çatığında Junior'a yaşlı bir yaban domuzu rakununu hatırlatıyordu.

"Nerelerdeydin?" Emmitt sordu. "Okuldan arayıp devamsızlık yaptığını söylediler ve sen de nereye gittiğini kimseye söylemedin."

"Ben ayrıldığımda kimse uyanmamıştı," dedi Junior.

Tiny mutfaktan geldi, Emmitt'in sandalyesinin arkasında durup ellerini kuruladı.

"Nasıl yazılacağını mı unuttun? Bir not çok makbule geçirdi" dedi.

"Bir iş buldum. Yarın sabah sekizde başlıyorum."

"Bir iş mi? Ne işi? Peki ya okul?" Emmitt sordu ve Tiny ikinci bir soruyla karşılık verdi: "Seni kim işe aldı?"

Junior kendini hazırladı. "Dün gece kavga ettiğinizi duydum. Büyükanmemle büyükbabamın ayrıldığını ve Nellie Teyze'nin Kentucky'ye geri döneceğini söylediğinizi duydum ve hepsinin benim yüzümden olduğunu biliyorum.

Bay James'in arabasını tamir ettirmek bize pahalıya patlayacak. Okulda kaçırdığım ödevleri teslim edeceğim. Ama bu yapmam gereken bir şey."

Tiny bir elini kalbinin üzerine koydu, adamın varsaydığı şeye üzüldü ama jestinden de etkilendi.

"Tatlım. Bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok."

Junior başını salladı. "Ben daha iyi biliyorum. Büyükannem bizi kefaletle çıkarmak için hapishaneye geldi. Hücrelerimize geri geldi. Beni gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm ve bana küçük serseri dedi. Büyükbabamla aralarındaki kavgayı da duydum."

"Bunu bilmiyordum," dedi Emmitt. "Neden bana söylemedin?" "Ne için?" "Neden?" dedi Junior. "Bu hiçbir şeyi değiştirmedir."

Tiny iç çekti. "Gösterdiğin çaba için seni takdir ediyorum. Nerede çalışacaksın?"

"Size söyleyeceğim ve bu konuda ne düşündüğünüzün de bir önemi yok. Hatayı ben yaptım. Düzeltmek için doğruca adama gittim. Bowie James'e, kendisi ve ekibi büyükannesinin evinin tadilatını yaparken ona olan borcumun bir kısmını ödememe izin verip vermeyeceğini sordum."

Emmitt neredeyse sandalyeden fırlayacaktı. "Sen öyle bir şey yapmadın!"

Junior kendini destekledi. "Yaptım ama bana güvenmesini sağlamak kolay bir iş değildi ve sözümünden dönmemi beklemeyin. Vasıflı bir iş yapmayacağım ama taşıyabilirim, malzemeleri yükleyip boşaltabilirim, temizlik yapabilirim ve belki o noktaya geldiklerinde boya yapmama bile izin verirler."

Emmitt o kadar şaşırmıştı ki cevap veremedi ama Tiny cevap verdi, hem de Emmitt'in beklemediği bir şekilde.

"Aferin sana," dedi Tiny. "Bir hatayı kabul etmek onurlu bir şeydir ve hatta düzeltmek için doğrudan kaynağa gitmek daha da onurludur."

"Eski kıyafetler ve bot giymem gerekiyor, tenis ayakkabısı değil. Ve iş eldivenleri getirmem gerekecek. Gerisini o halleder," dedi Junior ve sonra durup doğrudan babasına baktı. "Onun Randall Amca'nın oğlu olduğunu hep biliyor muydun?"

Emmitt tereddüt etti.

"Artık yalan yok, Emmitt," dedi Tiny.

"Evet, sanırım öyle," diye itiraf etti Emmitt.

"Aileden olduğunu biliyordun ve bunun bir önemi yok muydu?" Emmitt iç çekti.

"Anlamıyorsun."

Junior boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. "Burnunu kırmadan önce sana ve Mel Amca'ya bir şey yaptı mı?"

Emmitt'in yüzü koyu, öfkeli bir kırmızıya büründü. "Biz sadece babamın bize yapmamızı söylediği şeyi yapıyorduk."

Junior anne ve babasına sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Bil diye söylüyorum, ondan hoşlanıyorum. Olması gerekmediği halde bana karşı adil davrandı. Hepsi bu kadar. Gitmeden önce kahvaltı etmedim ve acıktım. Anne, mısır gevreği için süt var mı?"

"Evet," dedi Tiny. "Benimle gel. Senin için tamir edeyim."

"Gerek yok," dedi Junior. "Kendi mısır gevreğime süt dökebilirim," dedi ve yanlarından geçip mutfağa doğru yürüdü.

Tiny, Emmitt'in koltuğunun yanındaki kanepeye oturdu. Aralarındaki sessizlik anlamlıydı. Ebeveynlerden biri Junior'ın kararına çoktan katılmıştı ve diğerinin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Aralarındaki ayrım biraz daha büyüdü.

* * *

Kızları yemeğe götürmek için çok erkendi ve Bowie'nin ilgilenmesi gereken işler vardı. İlk durağı polis karakoluydu.

Bowie içeri girdiğinde gündüz sevkiyat memuru Avery görev başındaydı.

"Günaydın," dedi Bowie. "Şef Pittman içeride mi? Onunla konuşmam gerek." "Evet, efendim. Bir saniye, ona burada olduğunuzu haber vereyim."

Birkaç dakika sonra Lon lobiye girdi. "Bay James. Benimle konuşmak istemiştiniz?"

"Evet," dedi Bowie.

"O zaman ofisime gidelim."

Bowie onu koridorda takip etti, sonra teklif edilen sandalyeye oturdu.

"Şimdi, sizin için ne yapabilirim?" Lon sordu.

Bowie yavaş bir nefes aldı. "Junior Boone'a karşı yaptığım suçlamaları geri çekmek istiyorum."

Lon şaşırmişti ve bu belli oluyordu. "Gerçekten mi? Nedenini sorabilir miyim?"

"Çocuk bu sabah bana geldi ve büyükanneimin evinde yaptığımız tadilata yardım ederek borcunun bir kısmını ödemesine izin verip veremeyeceğimi sordu. Söylediklerine bakılırsa, Blessings'teki Boone varlığı yakında azalacak gibi görünüyor. Cora'nın Jud'u evden kovduğunu ve boşanma davası açtığını söyledi. Anne babası kavga ediyormuş ve Nellie teyzesi Kentucky'ye geri taşınyormuş. Ve çocuk aileye bu kadar çok para kaybettirmenin kendi suçu olduğunu düşünüyor. Borcun bir kısmını kapatırsa, aralarının düzelebileceğini düşünüyor."

"Vay canına," dedi Lon.

Bowie omuz silkti. "Evet... ben de aşağı yukarı böyle düşünmüştüm. Ve zayıf da olsa Junior Boone'un gerçekten iyi bir adam olma ihtimali var. Bunu gerçekleştirme fırsatını elinden alan kişi ben olmak istemem."

Lon başını salladı. "Nereye varmak istediğini anlıyorum ve söylemeliyim ki, senin ve ailenin yaşadıklarını göz önüne alırsak, bu çok cömert bir teklif."

Bowie omuz silkti. "Bunların hiçbirisi hakkında fazla bir şey bilmiyor. Belki bu aptallık onun nesliyle birlikte sona erer. Boone'lara suçlamaları düşürdüğümü söylemeyin... en azından bir süreliğine. Hapis tehdidi altında daha iyi davranıyorlar. Neyse, söyleyeceklerim bu kadar ve teşekkür ederim."

Lon Bowie'nin elini sıktı ve onu lobiye geri götürdü. Bowie ayrılırken, Lon sevk memuruna döndü.

"Bir süre adliyede olacağım. Bana ihtiyacınız olursa arayın." "Peki efendim," dedi Avery.

Bowie yolda gördüğü kadın butiğine doğru ilerlerken, Lon arkadan arabasına binip yargıca haber vermek üzere adliyeye doğru yola çıktı.

Daha önce hiçbir kadın için tek bir parça bile kıyafet almamıştı ve bu fikir biraz korkutucuydu. Ancak Rowan'ın onlarla gitmesini istiyordu ve bunun için farklı kıyafetlere ihtiyacı varsa, bunu gerçekleştirecekti.

Unique Boutique'in önüne park etti, sonra derin bir nefes aldı ve dışarı çıktı. Hiçbir şey için heyecanlanmaya gerek yoktu. Sadece giysilerdi.

Sonra içeri girdi ve ilk vitrinde dantelli iç çamaşırları vardı.

"Eğer dağların eteklerine köşkler inşa edebiliyorsam, bunu da yapabilirim," diye mırıldandı.

Tezgâhtan bir kadın ona gülümsüyordu ve sonra onunla tanışmak için ön tarafa geldi.

"Günaydın. Ben Kitty. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

"Evet, hanımefendi," dedi Bowie. "Selde kaybettiklerinin yerine birkaç kıyafete ihtiyacı olan bir arkadaşım var. Sadece gündelik şeyler. Süslü şeyler değil."

"Tabii ki. Kaç beden?"

Kaşlarını çattı. Onu sadece büyük beden kıyafetler içinde görmüştü ama dün gece piknik masasından inmesine yardım ettiğinde belinin ne kadar ince olduğunu hatırladı, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu biliyordu ve o uzun bacakları hatırladı.

"Emin değilim ama gördüğüm her şeyin ölçüsünü alabilirim. Omuzları şu genişlikte, başının tepesi de benim üzerimde şu kadar," dedi çenesinin hemen altını ölçerek. "Ve beli de şu kadar," dedi elleriyle işaret ederek.

Kitty gülümsemesini gizledi. Giysi bedenini bilmiyor olabilirdi ama kadının tam ona göre olduğuna bahse girebilirdi.

"Önce bir kot pantolona bakalım. Her şeyle uyumludurlar."

Ve böylece alışverişe başladılar. Bowie'nin Rowan'ın belinin muhtemelen sekiz beden olduğuna, boyunun uzun olacağına karar vermesi uzun sürmedi ve skinny jean mi yoksa düz paça mı diye tartıştı. Skinny jean'lerde Rowan'ın tarzına uymayan bir şeyler vardı, bu yüzden düz paçalı jean'i ve aynı bedende bir pantolon seçti. Kitty'nin ısrarıyla, onlarla birlikte giymek için iki üstlük seçti. Beyaz bluzun omuzları diken diken kesikti ve kalçalarının etrafında bir sabah zaferinin hafifçe fırfırlı çiçeği gibi genişliyordu. Diğer bluz soluk maviydi ve belinin hemen altından sarkan çapraz dikişli esnek bir korsajı vardı.

"Bunlar harika," dedi Bowie ve ardından tezgâhın arkasındaki bir vitrinde sırtı açık sandaletleri gördü. "Şu ayakkabıya bir bakayım."

Ona uzattı, sonra zihninde ölçüyor gibi görünmesini izledi. Rowan'ı ayakkabıyla gördüğünden çok daha fazla yalınayak gördüğünü bilmiyordu.

"Bu ayakkabının taba rengi dışında başka bir rengi ve belki yarım numara büyüğü var mı?"

Kitty sırttı. "İyi bir gözün var," dedi ve bedenlere bakarak sekiz buçuk numara aradı. "İstediğin bedende var ama tek renk kahverengi."

"Önemli değil," dedi Bowie. "Onları ben alacağım." Sonra kadının etiketleri taramasını ve alışverişleri saymasını izledi. Toplam tutarı verdiğinde, Bowie ona bir kredi kartı uzattı.

Birkaç dakika sonra arabaya geri dönmüş ve eve doğru yola çıkmıştı. Rowan'a bir şeyler vermenin heyecanı, hiçbirinin uymayacağı ya da beğenmeyeceği endişesiyle hafifledi. Endişesi evine yaklaşırken sona erdi. Artık geri dönmek için çok geçti.

Bölüm 10

Bowie Unique Boutique'ten yaptığı alışverişlerle dışarı çıktı ve kapıya yöneldi. İçeri girdiğinde görünürde bir kadın yoktu ama yatak odasından gelen konuşmaları duydu.

"Lucy! Ben geldim!" diye bağırdı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra kapı açıldı ve Ella gülerek dışarı çıktı.

"Bu selamlayla dikkatimizi çektiğiniz kesin," dedi.

Pearl ve Rowan hemen arkasındaydı. "Bowie, sen küçükken izlediğimiz o eski *I Love Lucy* tekrarlarını hatırlıyor musun?" Pearl sordu.

Bowie sırtıttı. "Eminim öyledir."

"Çoğunlukla hazırız," dedi Ella, sonra kaşlarını çattı. "Rowan gitmek istemiyor."

"Sanırım fikrini değiştirebilir," dedi ve çuvalı ona uzattı. "Git onları dene."

Rowan'ın gözleri Eşsiz Butik çuvalını görünce açıldı ve içine baktı, sonra giysileri göğsüne bastırıp yatak odasına koştu.

Bowie, "Elimi yüzümü yıkayacağım ve temiz bir gömlek giyeceğim," dedi.

Pearl onun boynuna sarıldı. "Sen yaşlı bir yumuşaksın... gerçekte yakın olmayan arkadaşına yeni bir şey alıyorsun."

Omuz silkti. "Yıllardır kendimden başka kimseye tek kuruş para harcamadım. Bunu yapabiliyor olmak beni mutlu ediyor büyükanne... hepiniz için."

Hızlıca üstünü değiştirmek için banyoya yöneldi ve Rowan'ın birkaç saniye önünde kot pantolonu ve omuzları açıkta bırakan beyaz bluzuyla dışarı çıktı. Üzerlerine tam oturmuşlardı ve gözleri yaşlıydı ama gülümsüyordu.

Kızlar onun ne kadar güzel görüldüğünü haykırıyorlardı ama Bowie'nin gözlerindeki gerçeği görmesi gerekiyordu ve yalan söyleyip söylemediğini anlayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve önden ve arkadan tam olarak görebilmeleri için küçük bir pirouette yaptı.

"Gerçekte akraba olmayan bir kıza ne kadar çarpıcı görüldüğünü söylemem uygunsuz mu?"

Ella sıırttı. Büyükanne bekledi. Ve sonra Rowan gülümsedi.

"Hiç de uygunsuz değil," dedi Rowan. "Ayakkabılar da tam oldu. Bedenimi nasıl hesapladınız?"

Omuz silkti. "Bir şeyler inşa ediyorum. Sanırım iyi bir gözüm var. Herkes gitmeye hazır mı?"

"Evet!" diye yankılandılar.

"Önce büyükanne, sonra da telefoncuya gideceğiz. Ella Teyze, hepiniz telefonlarınızı kasabadan mı aldınız?"

"Evet."

"Güzel. O zaman planınız zaten bilgisayarda olacak. Tek yapmamız gereken size yedekleri bulmak. Öyleyse gidiyoruz."

Önce merdivenlerden indi, böylece aşağı inerken onları tutabilecekti, sonra onları tekrar arabaya yükledi. Yaptığı son şey güvenlik sistemini ayarlamak oldu ve sonra arabayı sürerek uzaklaştı.

Bir kez daha Rowan ön koltukta, Pearl ve Ella ise arka koltukta oturmuş, boya renkleri ve tadilat için yeni döşemeler hakkında konuşuyorlardı.

Bowie Rowan'a baktı. Yeni kıyafetlerinden çok etkilenmiş görünüyordu ve kumaşı elleyip saçlarıyla oynuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Senin sayende," dedi.

"Hayır, teşekkürler iyi genetiğe gidiyor. Sorun kıyafetlerde değil. Sorun sizsiniz."

Gülümsedi ve Unique Boutique'in önünden geçerlerken pencereden dışarı baktı ve onun bu kıyafetleri seçtiğini hayal etti.

"Kim aç?" Bowie sordu.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Ella. "Rowan'a öğlen bizi dışarı çıkarmak için geri döneceğini söylediğinde, kahvaltıda sadece tost ve kahve yedik, böylece Granny's'deki yemek için bolca yerimiz olacaktı."

"Harika," dedi Bowie. "Yıllardır güzel bir kızla çıkmamıştım ve şimdi üç tane kızım var."

"Uzun zamandır Granny's'e gitmemiştim," diye ekledi Rowan. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Otoparka girdi, girişe olabildiğince yakın bir yere park etti ve onlara içeri kadar eşlik etti.

Herkesi şaşırtan bir şekilde Lovey ön tezgâhın arkasındaki uzun taburede oturuyordu. Bir kolu alçıdaydı, yüzünde ve kollarında dikiş ve zımba izlerinden oluşan birkaç küçük pembe yara izi vardı ama gülümsüyordu.

"Granny's'e hoş geldiniz."

"Oh! Lovey! Seni burada görmek harika," dedi Pearl. "Torunum Bowie'yi hatırlıyor musun?"

Lovey iri yarı, yakışıklı adama baktı ve sııttı. "Evet ama onu son gördüğümde kesinlikle böyle görünmüyordu. Evine hoş geldin Bowie ve Granny's'e tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler," dedi Bowie.

Lovey yanındaki kara gözlü güzel kıza baktı. "Tanıdık geliyorsun, tatlım. Seni tanıyor muyum?"

"Olabilir. Ben Rowan Harper, ama uzun zamandır buraya gelmemiştim ve bunu dört gözle bekliyorum."

Lovey'nin gülümsemesi değişti. "Oh, seni şimdi hatırlıyorum. Babanın vefat ettiğini de duydum. Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Rowan.

Lovey garsonlardan birine el salladı. "Deneme amacıyla buradayım. Burada olmayı o kadar çok özledim ki doktor sonunda izin verdi. Ancak bir süre için aşırıya kaçmayacağıma söz vermem gerekiyordu, bu yüzden kızlar benim için müşterileri oturtuyor."

Sonra Becky ortaya çıktı ve dört menü aldı. "Bu taraftan lütfen," dedi ve onları büyük kabinlerden birine götürdü. Pearl ve Ella bir tarafa, Rowan ve Bowie de diğer tarafa geçtiler.

Yanındaki adamın farkında olan Rowan'ın tek yapabildiği yemeğe odaklanmaktı.

Becky içki siparişlerini aldı. "Sıcak bisküvilerle hemen döneceğim," dedi.

Bowie, "Bunları geri çevirmeyeceğim," dedi.

"Kimse bilmiyor," dedi Pearl. "Lovey burada olduğuna göre Mercy Pittman da mutfağa dönmüş, her zamanki sihrini yapıyor demektir."

Becky içeceklerle geri geldi ve başka bir garson da bir sepet bisküvi ile onu takip etti.

"Keyfinize bakın," dedi Becky. "Menülere bakmanız için size birkaç dakika vereceğim, sonra siparişlerinizi almak için geri döneceğim."

"Teşekkürler," dedi Bowie ve ekmek sepetini dolaştırdı, sonra bir tane kendisi için aldı ve tereyağına uzandı.

"Bunlar harika," dedi Rowan. "İyi bir aşçı ve iyi bir fırıncıyım ama bu seviyede değilim."

"Buna katılmıyorum," dedi Bowie. "Dün gece yaptığın şeftalili turta çok güzeldi."

Rowan gülümsedi. "Teşekkür ederim. Babamın en sevdiği meyveydi."

"Georgia'da şeftali herkesin favorisidir," dedi Ella.

Bisküvilerini yerken menüyü okudular ve garsonun gelip siparişlerini almasını bekliyorlardı ki genç bir adam masasından kalkıp oturdukları yere doğru yürüdü.

"Rowan Harper? Bu sensin! Ben de öyle sanmıştım ama seni son gördüğümünden bu yana yaklaşık sekiz yıl geçmiş. Harika görünüyorsun." Sonra masadakilere baktı ve Bowie'ye gülümsedi. "Sen onun kocası olmalısın. Babasını atlatmanın bir yolunu bulduğun için seni takdir ediyorum. Kaç kez aradığımızın bir önemi yoktu, hepsine cevap verdi ve işimize bakmamızı söyledi. Bu arada, ben Louis Bennett. Rowan'la birlikte mezun oldum. Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," dedi ve elini uzattı.

Bowie elini sıktı. "Ben Bowie James ve Rowan'la daha birkaç gün önce tanıştık. Ama bu onun dikkatini çekmeye çalışmadığım anlamına gelmiyor."

Rowan Louis'in söyledikleri karşısında o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu.

Louis güldü. "Oh, iyi şanslar o zaman. Babası kırılması zor bir ceviz."

Rowan başını kaldırdı. "Babam kasırganın ardından öldü. Boğuldu."

Louis'in yüzünde şok ifadesi belirgindi. "Oh, Rowan, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Başınız sağ olsun," dedi ve masasını işaret etti. "Geri dönsem iyi olacak. Karım ve ben birkaç ay içinde ikinci çocuğumuzu bekliyoruz, bu yüzden doktor randevusuna gitmeden önce ona öğle yemeği ısmarlayacağım."

Rowan, "Tebrikler ve eşinize en iyi dileklerimi sunuyorum," dedi.

Louis ona bir başparmak işareti yaptı ve sonra aceleyle masasına döndü.

Bowie omuzları birbirine değecek kadar ona doğru eğildi ve öğle yemeği spesiyalini işaret etti.

"Öğle yemeği spesiyalinden alacağım. Kızarmış karides ve hush puppies. Bundan daha iyisi olamaz" dedi ve kızlara baktı. "Siz ikiniz ne yiyeceksiniz?"

"Ben de karides yiyorum," dedi Ella.

Pearl, "Ben çizburger ve patates kızartması alacağım," dedi, sonra masanın karşısındaki Rowan'a baktı, alttan gelen seslerden habersizdi. "Rowan, sen ne alacaksın?"

"Bamya. Hiç yapmam ama çok severim," dedi ve odanın öbür ucunda Louis Bennett'in oturduğu masaya baktı.

Bowie masanın altından elini uzatıp nazıkçe sıktı ama Rowan elini kavrayıp daha sıkı tuttuğunda şokun ne kadar derin olduğunu anlayabildi.

Becky geri döndü, siparişlerini aldı ve menüleri getirdi.

Rowan küçük tereyağı paketlerinden birine uzandı ve henüz yemediği bisküvisinin her iki tarafına da tereyağı sürdü. Eğer yemek yiyorsa, konuşması beklenemezdi.

Bowie güzel olduğumu söyledi. Louis harika görüldüğümü söyledi. Babam çirkin olduğumu söyledi. Hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim.

Bir çift oturmak üzere yola çıkmıştı ve Rowan başını kaldırıp baktığında kadını başka bir sınıf arkadaşı olarak tanıdı.

Kadın onu tanıdı ve durakladı. "Rowan, babanın vefatını duyduk. Çok üzüldüm. Başınız sağ olsun."

Rowan başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, Justine."

Justine başıyla onayladı. "Elbette ve şunu söylemeliyim ki, sen her zaman güzel bir kızdın ama büyüüp çok güzel bir kadın olmuşsun. Böldüğüm için özür dilerim."

Aceleyle masasına gitti ve oturdu.

Bowie tekrar Rowan'a baktı. "Bunun olacağını düşünmemiştim. Umarım iyisindir," dedi.

Rowan onun elini bıraktı. "Hayır, sorun yok. Bu tamamen normal ve beni üzmüyor. Bu sadece arkadaşların nazık davranması, anlıyor musun?"

"Güzel. Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Sonunda yemekleri geldi ve Rowan yavaş yavaş uyuşukluk hissini geride bırakarak Pearl ve Ella'nın Bowie'nin gençlik maceraları hakkındaki konuşmalarını dinlerken yemeğinin tadını çıkardı.

* * *

Judson Boone hâlâ Cora'nın dün kendisine attığı tokadın acısını çıkarıyordu. Ona korkak demesini duymak çok zor olmuştu. Ona kızmak istemişti ama her şeye onun bakış açısından bakınca suçlamalar daha anlamlı hale geliyordu.

Gitmiş ve sorunlarını geride bırakmıştı. Ama bir daha Blessings'de yaşamasına imkân yoktu. Yine de muhtemelen oğullarıyla konuşmalıydı. Onlara neler olduğunu ancak hayal edebilirdi. Evlerinin kirasını ödeyerek ve onlara aylık maaş vererek hepsini kontrolü altında tutmuştu. Hiçbir zaman düzenli bir işte çalışmamışlardı ve ailelerini geçindirmek için ciddi anlamda hazırlıksızdılar.

Ve Emmitt Junior'ı da ortada bırakıp gitmişti. Ceza için mahkemeye döndüğünde ona ne olduğunu bile bilmeyecekti.

Ama içini en çok kemiren şey Bowie James tarafından alaşağı edilmektir. Ya bunu kabullenecek ve o piçin varlığını unutacaktı ya da şansını deneyip kendi intikamını alacaktı. Ancak en büyük dezavantajı, Bowie'ye bir şey olursa, kanun dahil herkesin hemen ondan şüphelenecek olmasıydı. Ve ne kadar karga yemek zorunda kalırsa kalsın, hapse geri dönmek istemiyordu.

Çöp sepetindeki boş içki şişesine, boş pizza kutusuna, sipariş ettiği hamburger ve patates kızartmasının çöpleriyle dolu çuvala baktı, sonra saati not ederken yüzünde uzayan bıyıkları kaşıdı. Neredeyse öğlen olmuştu. Buraya geldiğinden beri bir kez bile duş almamış ya da giyinmemişti ama telefonda konuşmak için pantolonunu giymesine gerek yoktu. Yaptığı ilk arama Mel'e oldu.

Ama telefon çaldı, çaldı ve sonra telesekretere düştü. Jud hemen Mel'in açmadığını düşündü ve duş alıp tıraş olmak için kalktı.

* * *

Mel'in sabahı bir önceki geceden daha iyi geçmemiştir. Nellie ile kahvaltı sessiz ve biraz da sinir bozucuydu. Ailesiyle birlikte yaşamak için eve taşınma fikrini aktif olarak takip ediyor olması şok ediciydi. Her zaman aynı fikirde değillerdi ama onu kaybetmek istemiyordu.

Çimleri biçtikten sonra telefonunu kontrol etti ve babasından gelen bir aramayı kaçırdığını gördü; telefonun yanında Nellie'den gelen bir not vardı ve yapacak işleri olduğunu ve öğle yemeğinde evde olmayacağını söylüyordu.

"Harika," dedi Mel ve Emmitt'in de kendisiyle birlikte Büyükanne'ye gideceğini umarak yıkanmak ve kıyafetlerini değiştirmek için banyoya geri döndü.

Ama sonra geçen gün orada gördükleri soğuk davranışı hatırladı ve tereddüt etti. Belki de önce babasını arayacaktı ve eğer hâlâ Savannah'daysa Emmitt'le birlikte oraya gidip onunla öğle yemeği yiyebilirlerdi.

Jud'un cep telefonunu aradı, çaldığını duydu ve açmasını bekledi. Ama açmadı. Telesekretere düşene kadar çalmasına izin verdi ve mesaj bırakmadan bağlantıyı kesti, sonra da temizlik yapmaya gitti.

Banyoda soyunduktan sonra çenesini kaldırarak boynuna baktı ve Bowie'nin karate darbesiyle oluşan çürüğe göz attı. Hâlâ mordu ve çok acıyordu.

"Neredeyse boynumu kırıyordum," diye mırıldandı Mel, sonra suyu açıp duşa girdi, aynı anda Jud da Savannah'da duştan çıkıyordu.

Jud aramayı cevapsız bıraktığını gördü ve hemen geri aradı, ancak yine telesekretere düştü. İnsanlarla, özellikle de kendi ailesiyle telefonda kovalamaca oynamak gibi bir alışkanlığı yoktu, bu yüzden giyinip biraz yiyecek almak için dışarı çıktı ve sonra yaşamak isteyebileceği bir yer olup olmadığını görmek için şehirde dolaşmaya başladı.

* * *

Rowan yiyebildiği kadar bamyaya yemişti ve sessizce oturmuş Bowie'nin kızlarıyla gülüşmesini dinliyordu. Bowie'nin onlara kızlarım demesi hoşuna gitmişti. Ve kendisini de dahil etme niyetini sürdürmesi onu çok etkilemişti.

Ondan etkilendiğini inkâr edemezdi. Ama dün gece piknik masasının üzerinde onu kucağına çekip öpmesi dışında, bırakın sevişmeyi, hiç sevişmediğini öğrendiğinde ilgisini kaybedeceğinden korkuyordu.

Bunun "öpüşmek" anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu ama duygularını alt üst etmişti. Kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmekten sonunda uykuya dalması biraz zaman almıştı.

Babasıyla ilgili ifşaata gelince, onun erkeklerin telefonlarını kendisinden bilerek sakladığını öğrenmenin şokunu atlatmıştı ve bu kadar saf olduğu için kendinden öğreniyordu. Ve babasının onu güzel olmadığına inanmaya teşvik etmesine, bunun onu kendi başına erkek arkadaş aramaktan alıkoyacağını düşünmesine de kırılmıştı.

Bunu bilmek, adamın mutfak masasının karşısından ona bakıp evde sürekli var olduğunu ve yalnız yaşlanmayacağını bildiği için ne kadar mutlu olduğunu söylediği zamanları hatırlamasına neden oldu. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Onun normal bir hayat yaşamasına ve kendi ailesini kurmasına izin vermek yerine, bencilce onu yanında tutmak için hayatını manipüle etmeyi seçmişti. Mezara gireli henüz bir ay bile olmadığı düşünülürse, ona kızmak doğru gelmiyordu ama gerçekten çok kızmıştı.

Sonra Bowie onun adını söyledi.

"Rowan?" "Evet?" dedi.

"Tatlı ister misin?"

"Başka bir şey yiyemeyecek kadar tokum ama teşekkür ederim." "O zaman gitmeye hazırız. Hazır mısınız?"

"Evet," dedi ve adam kızların çıkmasına yardım etmek için kabinden indiğinde, kız da onun arkasından çıktı ve çıkış yapmak için onları takip etti.

Lovey'nin yanakları pembeydi ve insanlar gelip geçerken sürekli sıcak hava üflenmesinden dolayı cildinde hafif bir parlaklık vardı.

Bowie ona kredi kartını uzatırken, "Yemeğiniz nasıldı?" diye sordu.

"Çok güzeldi," dedi Pearl. "Oğlumuzu evde görmek de çok güzeldi."

Kapı arkasından açıldığında Bowie kredi kartı slipini imzalıyordu.

Kalemi ve kâğıt parçasını tekrar Lovey'ye doğru

kaydırdı. "İyi günler," dedi Lovey.

"Sen de," dedi Bowie ve arkasını döndüğünde kendini Melvin Boone ile yüz yüze buldu.

Mel kaşlarını çattı ama Bowie'nin yüzü ifadesiz kalınca, geçmelerine izin vermek için kenara çekildi ve başka tarafa baktı.

Bowie elini büyükannesinin dirseğinin altından geçirip Rowan'a göz kırptı ve hep birlikte kapıdan çıktılar. Araba sıcaktı, ama klimanın sesini sonuna kadar açtı ve araba çabucak soğumaya başladı.

Pearl konuştuğunda Main'in hemen dışındaki küçük telefon dükkanına gidiyorlardı.

"Arkamızdaki adam Melvin Boone muydu?" Bowie, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Boynundaki o çürüğü sen mi yaptın?"

Bowie tekrar, "Evet, hanımefendi," dedi.

Rowan, adamı tekrar görmekten rahatsız olmamış gibi görünen Bowie'ye baktı. Sonra bakmaya devam etti, doğduğu kaotik hayatın karşısında neden bu kadar sakin görüldüğünü anlamaya çalışıyordu.

Bowie onu bakarken yakaladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," dedi Rowan, bunu kastettiğine şaşırarak. Biraz özgüven insanı rahatsız eden şeylere iyi gelirdi ve belki de bu yüzden Bowie beklenmedik şeylerden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kendine güveni vardı... ve seksapeli, ama bu tamamen başka bir şeydi.

Telefon mağazasında geçirdikleri sonraki bir saat Bowie'nin bir daha asla katlanmak zorunda kalmamayı umduğu bir şeydi. Yedek telefonları aldıklarında

Kızların telefon planlarına yeni telefonların eklenmesi ve Rowan'ın da kendi telefon planına eklenmesi ve onun için de bir telefon alınmasıyla birlikte, eve doğru yola çıktıklarında hepsinin keyfi yerindeydi.

"Bu işi asla çözemeyeceğim," diye mırıldandı büyükannem. "Sana yardım edeceğim anne," dedi Ella.

Rowan bir taneye sahip olduğu için o kadar mutluydu ki hiçbir şeyden şikayet etmeyecekti.

"Sizi eve götürmeden önce ihtiyacınız olan başka bir şey var mı hanımlar?" Bowie sordu.

"Biraz kestirmem lazım," diye mırıldandı Pearl. "Evet... evet, ihtiyacın var," dedi Ella.

"Ukalalık yapmana gerek yok ve bu hiç komik değildi," diye tersledi Pearl. "Sen Lucille Ball değilsin."

"Saçımı kızıla boyarsam komik olur muyum?" Ella sordu. İnci homurdandı.

Ella sırtıttı.

Rowan gülmemeye çalışan Bowie'ye baktı.

"Bu gösteriyi yola çıkarmaları gerekiyor, değil mi?" dedi. Rowan yüksek sesle güldü ve bu ses Bowie'nin omurgasını ürpertti. "Bunu daha sık yapmalısın," dedi.

"Ne yapmak?"

"Gülün. Güldüğünüzde her şey daha iyi olur" dedi Bowie.

Rowan gülümsedi. "Bu telefonda sesleri nasıl kaydedeceğimi öğrenir öğrenmez, senin için kocaman bir kahkaha kaydedeceğim ve sonra komutla çalacağım. Nasıl olur?"

Ona baktı, sonra başını salladı. "Hey, Ella Teyze, ön koltukta başka bir komedyenim daha var. Eğer Gran'le birlikte komedi turnesine çıkarsanız, o harika bir açılış gösterisi olur."

Gülüştüler ve adam karavana yanaşıp park ettiğinde hepsi hâlâ gülümsüyordu.

Frank çimleri biçiyor, Jewel da evin yan tarafındaki küçük çamaşır ipine çamaşır asıyordu. Bowie ve kızlar arabadan inerken el salladılar.

Bowie el sallayarak karşılık verdi ve onları içeri kadar takip etmeden önce hepsinin eşyalarını aldığından emin oldu.

"Evde olmak çok güzel," dedi Pearl.

"Pearl, sen ve Ella soğuk bir şeyler içmek ister misiniz?" Rowan sordu.

"Evet, lütfen," dedi Pearl. "Sadece soğuk su, sonra da biraz kestireceğim. biraz."

"Ella, peki ya sen?" Rowan sordu.

"Eğer tatlı çay varsa, bir bardak alırım."

Rowan, "Evet hanımefendi, çay var," dedi ve içecekleri almak için doğruca mutfağa gitti.

Pearl ve Ella kanepeye oturdular ve yeni telefonlarını eskileriyle karşılaştırmaya başladılar.

Bowie boğazında bir yumruyla sahnenin akışını izledi. Hepsi birbirine uyuyordu. Sanki Rowan ailenin içinde doğmuştu ve ziyarete gelen de oydu. Bu onun seçtiği bir şey değildi. Hayat onu alıp götürmüştü ve onu geri getirmek için gerçekten bir kasırga gerekmişti. Geleceğin nasıl olacağını bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı. Eline geçen her fırsatta buraya geri dönecekti ve Boone'ların canı cehenneme.

Rowan soğuk içeceklerini teslim etti, sonra dönüp yanında götürmek üzere soğuk bir şişe gazoz almakta olan Bowie'ye baktı.

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu mutfağa girerken. Başını salladı, sonra da ona sarılarak kendini şaşırttı.

"Teşekkür ederim," dedi ve aniden bıraktı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Seviyorsun... tanıdığım herkesten daha çok seviyorsun. Ve benim yapmam gereken şeyi, tüm iyiliğinle yapıyorsun. Kızlarıma bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim."

Sonra o kadar ani bir şekilde gitti ki Rowan o gitmeden önce veda etmek için kapıya ulaşamadı. Kapıyı kilitledi, yukarı baktı ve Pearl ile Ella'nın onu izlediğini gördü.

"Bunun için hazır mısın?" Ella sordu.

"Ne için?" Rowan sordu.

"Sanırım sana aşık oluyor, kızım," dedi Ella.

Rowan yanlarına oturdu. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?" "İki insan birbirini sevdiğinde, bundan daha iyi bir şey olamaz," dedi Pearl ve Rowan'ın eline uzandı.

Ella diğerini kucakladı. "Bowie'mizi seviyoruz. Biz de seni sevmeye başladık. Eğer birbirinize giden yolu bulabilirseniz, bize göre bu cennette yapılmış bir eşleşme olur. Ama eğer bunun doğru olmadığına karar verersen, bu yine de senin hakkında hissettiklerimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tamam mı?"

Rowan ağlamamaya çalışarak ellerini sıktı. "Bowie'de ilişkiler hakkında her şeyi öğreniyorum, hem de kalbimi durduracak bir hızda, ama eğer sevmek böyle bir şeyse, evet, onun için hazırım."

İkisi de ona sarıldılar, sonra Pearl uzanacağını söyledi ve Ella da onunla birlikte gitti, Rowan'ı evin geri kalanıyla baş başa bıraktı.

Babasının ona yaptıklarına mı ağlasın yoksa şimdi hayatında olanlara mı sevinçten dans etsin bilemiyordu. Ama içinden geçen duygular bir hız trenini andırıyordu.

* * *

Şehrin diğer tarafında, Bowie tadilat alanına yaşıyordu. Hâlâ hissettiklerinden dolayı sarsılmış olsa da, özel hayatını bir kenara bırakıp yapılması gerekenlere konsantre olmak zorundaydı. Ama arabadan indiğinde, hâlâ kızın vücudunun kendisine değdiğini ve saçındaki şampuanın kokusunu hissedebiliyordu.

Henüz yüzde yüz emin değildi ama onsuz yaşayamayacağı hissini uyandıran şeyler oluyordu.

Bölüm 11

Mel sipariş vermeden önce Emmitt ve Tiny'nin gelmesini beklerken kötü bir ruh hali içindeydi. Meşhur bisküviler bile onu zaman geçirmek için bir tane atıştırmaktan alıkoyacak kadar cazip değildi.

Sonunda geldiler, onu gördüler ve masaların arasından geçerek ona katıldılar.

Tiny yemek odasına bakan duvarın arka tarafındaki sandalyeyi seçti ve burada kimlerin olduğunu görmek için etrafına bakındı. Ruby Butterman'ı gördü ve el sallamak için onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Ruby ona hiç bakmayınca vazgeçti.

Garsonları Lila elinde menülerle gelip içki siparişlerini alırken, Tiny de yemek yiyenleri gözlemliyordu. İçlerinden birini dik dik bakarken yakaladığında, adam hemen gözlerini kaçırdı. Emmitt'in koluna uzandı ve sesini alçalttı.

"Burada neler oluyor böyle?"

Emmitt başını kaldırdı, her lokantacının kasıtlı olarak onları görmezden geldiğini fark etti ve omuz silkti.

"Mel ve ben buraya son geldiğimizde, bir oda dolusu insan bize cehenneme gitmiş gibi bakmıştı. Görünüşe göre bugün biz yokmuşuz gibi davranmayı tercih ediyorlar."

"Ama neden?" Tiny sordu.

Mel kaşlarını çatı. "Nellie'nin beni ve Blessings'i geride bırakmasıyla aynı nedenden dolayı. Artık kötü adamlar biziz... kan bağımızı inkar eden ve bize saldıran insanlar. Annemin babamdan boşandığını ve onun çoktan kaçtığını öğrenene kadar bekleyin. Pislikten daha aşağı olacağız."

Tiny dehşet içinde arkasına yaslandı. Daha önce hiç dışlanmamış ya da önemsiz biri olarak görülmemiştir. Hepsine ters ters baktıktan sonra Emmitt'in elini tuttu.

"Emmitt, ne yapacağız?" "Bununla başa çıkacağız," dedi.

"Hayır! Taşınmalıyız. Burada bu şekilde yaşayamam," dedi Tiny.

Emmitt omuz silkti. "Ama Junior ve yasal sorunları yüzünden bunu yapamayız, o yüzden daha fazla tartışmaya gerek yok."

Mel sessizdi. Bu konuşmayı Nellie ile çoktan yapmıştı. Tiny,

"Emmitt, arabanın anahtarlarını ver," dedi.

Emmitt kaşlarını çatı. "Neden? Daha yemek siparişimizi bile vermedik."

Ayağa kalktı. "İştahımı kaybettim. Mel seni eve götürebilir."

Emmitt ona anahtarları uzatır uzatmaz, başı yukarıda ve gözleri parlayarak yemek odasından çıktı. Çıkarken kapının çarptığını duydular ve Emmitt onun otoparktan çıktığını duyunca yüzünü buruşturdu, giderken savurduğu çakılları hayal etti.

"Çok kızgın," dedi Mel.

Emmitt bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Sonra Lila geldi. "Sipariş vermeye hazır mısınız, yoksa birkaç dakikaya daha ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Mel. "Ben öğle yemeği spesiyalinden alacağım... tavuk ve köfte."

"Ben de aynısından alacağım," diye ekledi Emmitt.

Lila gülümsedi. "İyi seçimler," dedi ve siparişi teslim etmek üzere ayrıldı. Emmitt tekrar kardeşine baktı. "Sen ne yapacaksın?"

Mel omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Geri dönebileceğimiz gerçek bir ticaretimiz yok ve olsa bile, Blessings'te kimse bizi işe almaz. Savannah'ya gidip babamla konuşmayı düşünüyordum ama nerede kaldığını bilmiyorum. Bu sabah telefonda kovalamaca oynadık ve bizi görmek isteyip istemediğini öğrenme fırsatım olmadı."

Emmitt bu fikir karşısında şok olmuştu. "Neden bizimle konuşmak istemesin ki?"

"Kim bilir? Tek kelime etmeden gitti ve bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

Emmitt'in omuzları çöktü. "Şu anda hayatımda bir şeyi geri alabilecek olsaydım, o da o dayak olurdu. O sadece bir çocuktu ve biz yine de yaptık çünkü babam yapmamızı söyledi."

"Randall'ın neden kalkıp kendini öldürdüğünü hiç düşündün mü?" Mel sordu.

Emmitt kaşlarını çatı. "Çok fazla hap almış."

"Billie James ile olan olaydan sonrasına kadar uyuşturucu kullanmamış olması dışında." "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Emmitt sordu.

"Annemin bize Billie James'in intihar ettiğini söylediği zamanı hatırlıyor musun?" "Evet, ama-"

"Ayrıca o çocuk için üzüldüğünü ve ona ne olacağını merak ettiğini söyledi. Ve bir hafta sonra Randall öldü."

Emmitt'in gözleri büyüdü. "Ona bunu yaptıranın Billie James'in intiharı olduğunu mu söylüyorsun?"

Mel omuz silkti. "Tek bildiğim, çocuğu dövdükten sonra döndüğümüzde, ertesi gece Randall'ı sarhoş ve ağlarken buldum. Ona sorunun ne olduğunu sordum ve tek söylediği, çocuğun eline vurduğunda kemiklerinin kırıldığını duyduğuydu."

Emmitt'in midesi düğümlendi. "Bilmiyordum."

"Anlatmaya gerek yoktu," dedi Mel. "Babam onu Billie'ye zarar vermesi için gönderdiğinde olan olmuştu zaten. Bunun James ailesine mükemmel bir intikam olacağını söyleyip duruyordu - güzel kızlarını hiçbir erkek tarafından istenmez halde bırakmak. Gerisi sadece iltihaplanmıştı ve birinin o kabuğu kaldırmasını bekliyordu."

Sohbetleri yemeklerinin gelmesiyle sona erdi. Daha sonra Mel, Emmitt'i eve bıraktı. İşte o zaman babasının aradığını fark etti.

ama konuşacak durumda değildi. Çirkin geçmişlerini gündeme getirmek, Jud'un hayatları üzerinde ne kadar olumsuz bir etkisi olduğunu hatırlatıyordu. Eğer yollarını değiştireceklerse, yapmaları gereken ilk şey kendilerini Jud Boone'dan uzaklaştırmaktı.

* * *

Çalışma ekibi, elektrikli aletlerini çalıştırmak için portatif jeneratörlerini kullanarak ön verandadaki güverteyi değiştiriyordu ve Bowie yerel bir tesisatçı ve yerel bir elektrikçi bulmaya gitmişti. Kendisi ve adamları bu işi yapabilecek becerilere sahipti, ancak işin şehir müfettişi tarafından onaylanması ve sonrasında sigortalı olabilmesi için bölgede lisanslı kişiler tarafından yapılması gerekiyordu. Yarın gelmesi için bir tesisatçı ayarlamıştı. Eski su tesisatının değiştirilmesi ve ardından yeni su tesisatının eklenmesi gerekiyordu.

ikinci banyo olacaktı.

Google'da Blessings, Georgia'daki elektrikçileri aramıştı ve şimdi işletmenin peşindeydi. Kasabadaki tüm sokakları hatırladığını sanıyordu ama Ken's Electric'i bulmak için GPS'ine başvurmak zorunda kaldı. Sonunda kereste deposunun arkasındaki ara sokakta buldu.

O içeri girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Tezgâhın arkasındaki ufak tefek, sıırım gibi adam başını kaldırıp baktı.

"İyi günler. Ben Ken Abernathy. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler," dedi Bowie, sonra kendini tanıttı ve neye ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Eski James'in evinde çalışan adam sen misin?" Ken sordu.

"Evet. Pearl benim büyükannem."

Sonra Ken sırtıttı. "Oh kahretsin! Sen Billie'nin oğlusun, değil mi? Onunla aynı okula gittim."

Bowie gülümsedi. Onu hatırlayan insanları tanımak güzel bir duyguydu.

"Evet, ben onun oğluyum."

"Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," dedi Ken. "Sizi eve kadar takip etmeme ve neye ihtiyaç duyulacağına bir göz atmama ne dersiniz? Daha büyük işlerde benimle çalışan birkaç adamım var, bu yüzden projenin kapsamını görmem gerekiyor."

"Hadi yapalım," dedi Bowie.

"İş minibsm arkada. Evin nerede olduğunu biliyorum. Hemen arkada olacağım."

Bowie ona bir başparmak işareti yaptı ve binadan ayrıldı. Geri dönerken dikiz aynasına baktı ve bir blok arkasında büyük beyaz bir iş minibüsü gördü. Kaldırımına park ettikten sonra indi ve elektrikçiye içeriye kadar eşlik etmek için bekledi.

Ken elinde bir iPad ile dışarı ıktı. "Yolu göster."

"şimdilik arka kapıdan girmemiz gerekiyor. Gördüğünüz gibi ekibim verandaya yeni bir güverte düşüyor," dedi Bowie içeri girmek için evin etrafında dönerlerken.

Tüm duvarlar yıkılmış ve odaların nereye yerleştirildiğini gösteren çivilerden başka bir şey kalmamışken, evin içinden n kapıya kadar her şeyi görebiliyorlardı.

Bowie, Ken'i evin içinde gezdirmeye ve sürecin neresinde olduklarını açıklamaya başladı. "Elektrikler kesik, sular da yle. Yeni aletleri yerleştirmek için tüm evin elektrik tesisatını yeniden döşemenin yanı sıra, yatak odalarından birini büyükannemin yatak odası için bir ebeveyn banyosu ve gömme dolap haline getiriyoruz. Bugün bu iki oda arasındaki mevcut çivileri skyoruz ve zemin alanını spreyci boya ile işaretledim bile. Jetli küvetin, duşun ve iki lavabolu makyaj masasının nerede olacağını görebilirsiniz. Bu size kabloları nereden geçireceğiniz konusunda bir fikir verecektir."

Ken, odadan odaya geçerken iPad'ine notlar aldı ve mutfağa girdiklerinde, Bowie'nin ekleyeceği büyük ada için prizlerin yanı sıra nerede kablolarıya ihtiyaç duyulduğunu da not etti.

"Halihazırda burada olanın ötesinde herhangi bir dış aydınlatma ekliyor musunuz?" Ken sordu.

Bowie başını salladı. "Hayır. Evinin batısında bir sokak lambası var. Bence halihazırda burada bulunanlar fazlasıyla yeterli."

"Tamam, o zaman sizden tek istediğim bir telefon numarası ve size bir fiyat teklifi gönderebilirim."

"Bu hafta içinde başlayabilecek misiniz?" Bowie sordu. "Bizim için hazır olduğunuzda bana haber verin, biz de burada olacağız."

"Harika," dedi Bowie. El sıkıştılar ve sonra Ken gitti.

Bowie evin içinden ön kapıya doğru yürüdü ve verandanın nasıl geldiğini görmek için açık kapı aralığında durdu.

Ray onu gördü ve yaptığı işi bıraktı. "Hey, Patron, geçen gün sipariş ettiğin iki başlığın teslim tarihini aldın mı?"

"Teslimat yarın sabah 10:00'dan önce."

"Güzel. Bunları yerleştirdikten sonra alanları daha da açabiliriz." "Mesai bitimine kadar verandayla işiniz bitecek mi?" Bowie sordu.

"Evet... elbette, sonra da yarın ilk iş olarak direkleri değiştirebiliriz."

"Güzel. Yapmam gereken birkaç iş daha var ama mesai bitiminden önce dönüp kapıyı kilitleyeceğim. Her zaman olduğu gibi, bana ihtiyacınız olursa arayın."

"Elbette," dedi Ray. "Bu kapıdan çıkabilirsin. Zemin kirişleri üzerinde yürümek için güvenli."

Bowie üç adımda verandadan indi ve arabasına yöneldi. Bir kaportacı bulup arabasını tamir ettirmek için fiyat alması gerekiyordu, sonra da saçını kestirecekti.

Kasabadaki tek kaportacının sahibiyle yaptığı görüşmenin ardından Bowie arabasını yarın öğleden sonra dükkâna teslim edecek ve bir haftalığına ödünç bir araç kiralayacaktı.

Bir sonraki durak, çok ihtiyaç duyulan saç kesimi için Curl Up and Dye.

Ruby Butterman, Rachel Goodhope'un saçını şekillendirmeyi henüz bitirmişti ve ön kapı çaldığında sandalyesinin etrafını temizliyordu.

Conklin ikizleri Vera ve Vesta hâlâ müşterilerle ilgileniyorlardı, bu yüzden Ruby süpürgesini bir kenara bırakıp ön tarafa yürüdü.

Masadaki adam yabancıydı ama gülümsemesi hoşuna gitmişti.

"Curl Up and Dye'a hoş geldiniz. Ben Ruby," dedi.

"Teşekkürler," dedi Bowie. "Gelenleri kabul ettiğinizi gördüm ve gördüğünüz gibi saçımı kestirmeyi çoktan geçtim. Benimle çalışacak zamanı olan var mı?"

"Aslında var," dedi Ruby. "Kırk beş dakika boyunca başka müşterim yok. Beni takip ederseniz, başlayabiliriz."

Bowie onu görür görmez sevdi ve onu şampuan istasyonuna götürdüğünde sandalyeye oturdu.

Omuzlarına bir pelerin örttü ve boynundan bağladı. "Bu senin için çok mu dar?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. Sorun yok."

"Tamam, arkana yaslan ve istersen ayaklığı yukarı kaldırabilirsin ama korkarım o uzun bacakların için biraz kısa kalacak."

"Ben iyiyim," dedi Bowie ve arkasına yaslandı.

"Senin adın ne?" Ruby suyun sıcaklığını ayarlarken sordu.

"Bowie James. Pearl James benim büyükannem. Ella benim teyzem."

Vera ve Vesta ile müşterileri arasında sürmekte olan sohbet aniden kesildi. Mekândaki her kadın dönüp baktı. Hepsi Boone kardeşler ile Bowie James adında bir adam arasında geçenleri duymuştu ama hiçbiri onun kim olduğunu bilmiyordu - ta ki şimdiye kadar.

İlk gördükleri uzun kaslı bacakları, geniş omuzları ve düz göbeği, sonra onu gördüler ve birkaç yaramaz an için hayal güçlerinin serbest kalmasına izin verdiler.

Vera ikizine baktı. "Ben Affleck," diye fısıldadı.

Vesta başını salladı. "Hayır, daha çok şu küçük Miley Cyrus kızıyla evlenen aktör gibi."

Hope Talbot okuldaki küçük bir çocuk gibi elini kaldırdı ve öğretmenin sorusuna cevap vermeye hazırlandı.

"Liam Hemsworth!" diye fısıldadı.

Hepsi başını salladı, Ruby'nin kaşlarını çattığını fark ettiler ve hemen yaptıkları işe geri döndüler.

Ruby neler olup bittiğini bilmekle kalmıyor, gizliden gizliye onlara katılıyordu. Bununla birlikte, müşterileri süzmek uygun değildi ve Bowie'nin başından akan suyun onların saçmalıklarını bastırıldığını umuyordu.

İşini bitirir bitirmez onu kendi çalışma masasına taşıdı.

Şimdi dört kadın da Ruby'nin saçlarını tarayışını, sonra da dokusunu ve uzunluğunu hissetmek için parmaklarını birkaç kez saçlarında gezdirmişini izliyordu.

Vera içini çekti ve Vesta gözlerini devirerek parmaklarını o gür siyah saçların arasında hayal etti.

"Peki, burada ne yapıyoruz?" Ruby sordu. "Genelde nasıl giyersin?"

"Çok kısa değil ama kesinlikle ensemde aşağı da sarkmıyor."

"Peki ya yanlar?" Ruby sordu.

"Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmak istemiyorum ve gözlerime düşmesini de istemiyorum."

Ruby sırttı. "Ben başlasam, sen de devam ederken kararları versen nasıl olur?" Bowie, "Evet efendim," dedi.

"Bana Ruby de," dedi. "Herkes öyle der."

Bowie ona sırttı, bu da kızların yarattığı hararetin sesini yükseltti.

"Tanrı ördekleri sever," diye mırıldandı Vera.

Vesta kaşlarını çattı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bir televizyon programında duymuştum."

İşlerini bitirir bitirmez mini buzdolabından birer şişe gazoz aldılar ve sandalyelerini Ruby'ye doğru çevirdiler.

Devam eden gösteri için içeceklerle birlikte ön sıradan koltuklar.

Ruby makasını kullanırken geri çekilmedi, önce saçın uzunluğuna nişan aldı ve büyük bir kısmını kopardı. İkizler siyah saçların beyaz fayanslı zemine düşüşünü izlediler ve bir yudum daha gazoz aldılar.

Bowie birkaç kez Ruby'yi durdurup süreci tartıştı. Sonra saç kesimine devam ediyordu, ta ki sonunda durup geri çekilene kadar.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu ona bir ayna uzatırken ve sandalyeyi her taraftan görebileceği şekilde çevirirken.

"Mükemmel," dedi Bowie.

Ruby gülümsedi. Müşterilerini memnun etmek hoşuna gidiyordu. "Ben ensenizdeki makası kullanırken birkaç dakika sıkı oturun, sonra işimiz bitecek."

İşini bitirdiğinde Bowie sonuçtan memnundu ve ikizlerin kendisine baktığını fark edince göz kırptı.

Birlikte kızardılar.

Ruby pelerini çıkardı. "Gitmeye hazırsın. Bilgin olsun diye söylüyorum, Bayan Pearl ve Ella için yaptığın şey harika. O kasırga ve ardından gelen sel felaketi sırasında pek çok iyi insan çok şey kaybetti. Blessings'in bunu atlatması uzun zaman alacak."

Bowie ayağa kalkarken, "Şirketimin ev inşa etmesi işe yarıyor," dedi. "Sana ne kadar borcum var?"

"Saç kesimi yirmi dolar," dedi Ruby.

Ona otuz dolar uzattı. "Ruby, seninle tanışmak bir zevkti." Seyircilerini selamlamak için döndü. "Ve siz bayanları da."

"Sizinle tanışmak güzeldi," dediler ve sonra gittiler. Vera sandalyesinde arkasına yaslandı ve bunu yaparken geçirdi.

"Aman Tanrım... Affedersiniz. Bu baba. Tanrıya şükür o hala buradayken bunu yapmadım."

Vesta kıkırdadı.

Ruby kestiği saçları süpürmeye başlarken hâlâ gülümsüyordu.

Birkaç dakika sonra bir sonraki randevusu geldi ve gün Curl Up and Dye'da ilerledi.

Bowie için de gün ilerliyordu. Şantiyeye geri döndüğünde adamlar aletleri topluyordu.

Samuel onun arabasından indiğini gördü. "Hey, çocuklar! Patron saçını kestirdi."

Ray arkasını döndü ve ıslık çaldı. "Saçlarının ve bıyıklarının ardında saklanan o güzel çocuğa dönüştün."

Bowie sırtıttı. Beklemediği bir şey değildi. Sonunda yıkılıp saçını kestirdiğinde hep böyle yaparlardı.

"Eminim nedenini biliyorum. Bahse girerim seninle kalan o güzel kız canını sıkıyordur," dedi Joe.

Bowie onu görmezden geldi. "Sundurma harika görünüyor. Geceyi kilitlemeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Tesisatçı neleri değiştireceğine ve neleri eklemesi gerektiğine bakmak için geldi. İş zamanında bitirmek için tüm malzemelere sahip olduğundan emin olmak istedi."

Bowie başıyla onayladı. "Güzel. Yarın sabah erkenden, gelir gelmez başlıkları takacağız, sonra da çivileri söküp yeniden çerçeveleyeceğiz. Size iyi akşamlar. Biraz dinlenin. Bu başlıkların ikisi de canavar. Onları takmak için yedimiz birden uğraşacağız."

Onlar eşyalarını yükleyip çıkarken Bowie yeni verandanın güvertesinden geçip eve girdi. Odaları dolaştı, tüm pencerelerin kapalı ve kilitli olduğundan ve arka kapının da kilitli olduğundan emin olduktan sonra ön kapıya doğru yürüdü. Kapı aralığında durakladı, birinin adını söylediğini duyduğunu düşündü ama arkasını döndüğünde kimse yoktu.

Batı pencerelerinden giren akşam güneşı havada asılı duran toz zerreciklerini aydınlatıyor, onları parıltıya dönüştürüyordu. Yerdeki ışık deseni batan güneşle birlikte kayboluyordu.

Sessizliğin içinde durmuş, onu bu dünyaya getiren trajediden habersiz, burada geçirdiği mutlu yılları düşünüyordu. Annesi ona başına gelenleri anlattığında neredeyse on yaşındaydı, ama onun hayatına girmesi onu iyileştirmiş ve hayatını bütünleştirmişti. Hayatında bir baba olmadan büyümek için ihtiyaç duyduğu tüm güveni ona vermiş, Ella ve büyükannesi de kendine olan inancını pekiştirmişlerdi.

Geride bıraktığı günlüğü ve *keşke doğmasaydım* cümlesini düşündü ve burada dururken birden ne demek istediğini anladı.

Doğumu onu bir hedef haline getirmişti. Ve onları Blessings'ten uzaklaştıran saldırı onu neredeyse öldürüyordu. Demek istediği buydu. Onu o kadar çok sevmişti ki ondan vazgeçememişti ve sonra neredeyse ölmesine neden oluyordu.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim anne. Seni özledim. Keşke burada olsaydın."

Sonra dışarı çıktı, kapıyı kilitledi ve eve doğru yola koyuldu. Ana caddede ilerlerken telefonu aniden bir mesaj sinyali verdi, sonra bir ikincisi, sonra da üçüncüsü. Mesajları okumak için kaldırıma yanaştı ve bir kahkaha patlattı.

Bu Gran. Bunu kendim gönderdim.

Annem neredeyse beni içkiye sürüklüyordu. Onu gördüğünde lanet mesajla övün.

Merhaba diyorum ve teşekkür ediyorum. Bu benim ilk telefonum. Kendimi ergen gibi hissediyorum ama arayacak kimsem yok, o yüzden sen varsın. Eve aç gel.

Güldü. "Az önce üç başlı bir canavar yaratmış olabilirim." Sonra karnı guruldadı. "Ve görünüşe göre eve aç geliyorum. Senin için, Kara Göz, pişirdiğin her şeyi yerim."

Kaldırımından geri çekildi ve eve yöneldi.

* * *

Rowan aynı eski şortu ve büyük tişörtünü giymiş, yalınayak ocağın başında durmuş, et suyunu karıştırıyordu.

Fırın zamanlayıcısı kapandı.

"Ella, gel de rostoyu kontrol et. Bak bakalım pişmiş mi, lütfen."

Ella bir göz atmak için fırının kapağını açtı. "Bana pişmiş gibi geldi ve harika kokuyor. Nerede bu tencere tutacakları?"

"Sağımdaki küçük çekmece," dedi Rowan ve kenara çekildi, Ella domuz rostosunu çıkarıp kesmeden önce suyunu bırakması için sıcak altlık olarak kullandıkları ahşap kesme tahtasının üzerine koyarken hâlâ karıştırıyordu.

Pearl, Bowie'nin koltuğunda ayaklarını uzatmış, elinde bir bardak tatlı çayla akşam haberlerini izliyordu.

Üçü de Bowie'nin arabasını duydu.

"O evde!" Pearl öttü. "Mesajımı aldı mı acaba?" Ella gözlerini devirdi. "Tanrım, umarım öyledir."

Pearl burnunu çekti. "Yargılamayın. Ben telefonun kocaman ve duvarda asılı olduğu, çalıştırmak için kranklamak zorunda kaldığınız ve hattaki herkesin farklı bir zili olduğu zamanlarda büyüdüm."

Rowan sırtıttığını gizledi. Bu öğleden sonra, Ella'nın öğretmenliğinde yeni telefonları anlamaya çalıştıkları bir deneyim olmuştu. İkisinin de Ella'nın sabrını sonuna kadar zorladıklarından emindi.

Ve sonra ön kapı açıldı ve Bowie içeri girdi, bir sıcak hava patlaması getirdi ve hayattan daha büyük kişiliğiyle alanı hemen cüceleştirdi.

Kadınların bir an için nutku tutuldu. Saç kesimi onu bambaşka birine dönüştürmüştü; başkalarının malikânelerini inşa eden biri değil, kozmopolit bir taşıyıcı ve çalkalayıcı.

"Bir şeyler güzel kokuyor!" dedi ve Rowan'a gülümsedi.

"Domuz rostosu. Önce duş alacak vaktin var," dedi ve ardından ekledi, "Güzel saç kesimi."

"Daha iyi hissediyorum," dedikten sonra Ella'ya sarıldı ve büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Eve dönmek için harikasınız. Bütün mesajları aldım. Aferin kızlar! Uzun sürmez," dedi ve duşa doğru yöneldi.

Pearl akşam haberlerini ve hava durumunu izliyordu ve hava durumu sunucusu çıktığında sesi açtı.

"Şuna bak," dedi. "Bu gece gök gürültülü fırtına olacak. Yağmura gerçekten ihtiyacımız yok, ama ne zamandan beri hava bize ihtiyacımız olan şeyi emirle veriyor?"

Rowan sosun altındaki ateşi söndürüp bir kenara koydu ve televizyona yaklaştı. Hava durumu haritası farklı renklerden oluşan bir labirent gibiydi. Yağmur, kuvvetli rüzgarlar, fırtınayla birlikte çok sayıda şimşek ve alçak bölgelerde olası sel tahminleri.

Ürperdi. Bu, kasırga ve ardından gelen selden bu yana ilk büyük fırtına olacaktı.

"Karavan parkı alçak bir bölgede mi?" diye sordu.

Ella, "Şehrin diğer yerlerinden daha fazla değil," dedi ve sonra Rowan'ın gözlerindeki korkuyu gördü. "Tatlım, her şey yoluna girecek. Bu bir kasırga değil. Kasırga ya da dolu yağışı bile öngörmüyorlar. Hayatım boyunca burada yaşadım ve Fanny Kasırgası'ndan önce kasabayı bir kez bile sel basmadı. Güvendeyiz."

Rowan başıyla onayladı, sonra duştaki suyun sesini duydu ve Bowie'nin birazdan çıkacağını anladı.

"Sanırım akşam yemeğini bitirsek iyi olacak," dedi ve Ella'yla birlikte salata hazırlamaya başladıkları küçük mutfak adasına geri döndü.

Bowie beş dakikadan az bir süre sonra dışarıdaydı. Pearl ona yaklaşan hava durumu hakkında bilgi vermeye başladı.

"Büyük bir fırtına geliyor. Her şey su geçirmez mi?" diye sordu.

"Ev iyi durumda büyükanne. Çatı sağlam. Eski pencereler hala orada, yani hiçbir şey dışarıya açık değil ve her şey kilitli."

Pearl başını salladı, sonra elini uzattı. "Kalkmama yardım et, tatlım. Belim bugün çok ağrıyor."

Bowie kaşlarını çattı. "İhtiyacınız olan bir şey var mı? Acını hafifletecek bir şey var mı?"

"Hayır, ben yokum. Bir şeyiniz var mı? Sadece reçetesiz satılan şeyler mi?"

"Evet hanımefendi, uyuduğunuz yatak odasında. Şişeyi sizin için getireyim, sonra istediğiniz yerde saklayabilirsiniz."

Ella mutfaktan seslendi. "Akşam yemeği hazır!"

"Hemen geliyorum," dedi Bowie. "Gran'e ağrı kesici getiriyorum."

Ella kaşlarını çattı. "Anne, bugün ağrın olduğunu bana söylemedin."

Pearl omuz silkti. "Her gün canım yanıyor kızım. Bu konuda şikayet etmene gerek yok."

Bowie iki çeşit ağrı kesici hapla geri döndü. "Hangisini tercih edersiniz bilmiyorum ama ikisini de kendiniz için hazır bulundurun."

Pearl şişelerden birini sallayarak bir çift çıkardı ve masaya taşıdı. Oturur oturmaz Rowan elinde küçük bir bardak suyla çıkageldi. "Teşekkür ederim hayatım," dedi Pearl ve ağrı kesicileri içip Rowan'a uzattı. bardağı Rowan'a geri verdi.

Burada olmanın verdiği rahatlık tarif edilemezdi. Pearl evi her zaman sığınağı olarak hayal etmişti - ta ki sele kadar. Hâlâ eve giren su ve onu durduramayacaklarını bilmenin verdiği dehşetle ilgili rüyalar görüyordu. Daha yüksek bir yerde bulunan kiliselerden birine tahliye edilmişlerdi ve o zaman bile arabası aşağıdaki otoparktan dışarı çıkmıştı. Ondan sonra da huzurevine gitmişlerdi ki burası onun için her zaman cennetten önceki son durak gibi görünmüştü.

Bildiği şekliyle hayat sona ermişti ve sonra Bowie dolu dolu, çok güçlü ve mutlu bir şekilde geri geldi ve ona yeniden yaşamayı önemsemesi için bir neden verdi. Ve şimdi, kızı ve torununu birlikte görmek gibi basit bir eylem vardı

-Ve o doğduğu için onların da doğduğunu biliyordu. Bu, hayatın tam bir döngüden geçtiğinin onaylanmasıydı.

Ve Rowan vardı. Kendisini şimdiden onlara verilmiş bir hediye gibi hissediyordu. Ama Rowan ve Bowie Pearl'ün umduğu gibi bir çift olurlarsa, Rowan çemberin son parçası olacaktı. Gelecek nesli doğuracak kadın.

Bölüm 12

Akşam yemeğinin ortasında uzaklardan gelen ilk gök gürültüsü duyuldu. Hepsi duydu ve bir an için konuşmalar kesildi. Sonra sohbet evlerine kaydı. Bowie sayesinde artık güvendeydiler ve Bowie'nin karavanı o kadar ağırdı ki sert rüzgârlar onu etkilemiyordu.

Rowan kalbi boğazında onların konuşmalarını dinledi. Hissettiği panik gerçektir ve umutsuzca başka bir şey düşünmeye ihtiyacı vardı. Bowie'nin kendisini izlediğini fark etti, gözlerindeki endişeli ifadeyi gördü ve odağını değiştirmeyi umarak gülümsedi.

"Unutmayın, tatlı olarak daha önce kabuğunu tazelemek için yeniden ısıttığım şeftalili tarttan kalanlar var" dedi.

Yemekten bahsetmek istediği şeyi yaptı. Pearl daha yemekler yenmeden Bowie'nin pişirdiği tatlıları yemeye başladığından bahsetmeye başladı.

Bowie gözlerini devirdi. "Bunu bir kez duyduysam, bin kez duymuşumdur. Rowan... İzin ver sadede geleyim ve Gran'ı tekrar anlatma zahmetinden kurtarayım. Turtaların ortalarını yedim ve büyükannemin hindistan cevizli keklerinden tünel açarak ısırdım ve suçu gizlemek için deliklere daha fazla hindistan cevizi doldurarak suçu örtbas ettim. Ama bu sadece kekler kesilene kadar sürdü, o noktada hindistan cevizi yığınını düştü ve en az iki dilimin dibinde kocaman bir delik bıraktı."

Rowan sırttı.

"Oh, kiliseden sonra vaizin bizimle yemek yediği gün Billie'nin yüzündeki utanç dolu ifadeyi de unutmayın. Misafir olduğu için tatlıdan ilk parça ona servis edildi ve ŗans eseri annem tam da senin saklamaya çalıştığın yeri kesti. Billie bunu gördüğünde hepimiz senin yaptığını anladık. Sana yle bir baktı ki," dedi Ella.

Rowan o manzarayı hayal ederek güldü. "Ne düşünüyordun?"

"Sanırım o pastayı düşünüyordum," dedi.

Güldü ve birkaç değerli dakika için panik ortadan kalktı.

Yemeği bitirdiler ve tatlıları hazırlıyorlardı ki tekrar gürledi, hem de çok daha yakından. Rowan derin bir nefes aldı ve tatlıları kaselere doldurmaya devam etti.

Ella dondurmayı ekliyordu ve Bowie bir telefon görüşmesi yapmak için masadan kalkmıştı. Tam kasesi yerine konurken geri geldi.

"Bunun ne kadar iyi olduğunu zaten biliyorum," dedi. "Böyle harika bir yemek için mükemmel bir son."

Rowan dondurmanın üstünden hızlıca bir ısırık aldı, tam o sırada yakınlarda bir yerde bir şimşek aktı.

"Eskiden bu sesin gökyüzünün kırılması olduğunu düşünürdüm," dedi ve şeker ve şeftalinin tadına odaklanarak bir lokma tart aldı.

"Sanki bir şeyler kırılıyor gibi!" dedi Pearl. "Yemin ederim, her gün yeni bir şey ğreniyorum."

"Evet, şu telefon gibi," dedi Ella.

Pearl kaşlarını çattı. "Hatırlatmayın bana. Mesajları ve telefon görüşmelerini çözdüm ama FaceTiming'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum ve Bowie'nin seyahatlerini takip edebilmek için bunu nasıl yapacağımı bilmem gerekiyor."

"Sana yardım edeceğim büyükanne. Sana daha sonra, sen yatmadan önce gösterebilirim, sonra da yarın ben işteyken senin evinde FaceTiming yaparak pratik yaparız. Nasıl olur?" Bowie söyledi.

Pearl sırtıttı. "Evet. Bu iyi. Bunu yapabilirim."

Karavanın tepesine ve batı pencerelerine yağmaya başlayan yağmurun sesini duydular.

"Sonunda geldi. Belki yatma vaktine kadar geçip gitmiş olur," dedi Ella.

"Umarım öyledir," diye ekledi Rowan ve çay bardaklarını yeniden doldurmak için ayağa kalktı. "Benim için daha fazla yok," dedi

Pearl. "Yatağımı ıslatmak istemiyorum."

Bowie güldü.

"Anne! Tanrı aşkına... gerçekten mi?" Ella mırıldandı.

Rowan masanın etrafında ilerlerken kıkırdadı.

"Peki ya sen BowieMan?" diye sordu.

Bowie bu lakaptan hoşlanmıştı. "Ne ver ir sen alacağım," dedi ve kızın yanakları pembeleşince güldü.

Ella kaşlarını çattı at Onu. "Sen Hayır daha iyi daha Anneciğim. Sen ikisi de çirkin."

Şimdilik fırtına kahkahaların yanında ikinci planda kalmıştı ve Rowan'ın ihtiyacı olan tek şey de buydu.

* * *

Ne yazık ki fırtına bölgede durmuştu. Bowie, Pearl'e telefonda yardım etmek için bir saatten biraz fazla zaman harcadı ve herkes yatağa girdiğinde gök gürültüsü hâlâ devam ediyor, şimşekler çakıp çatlıyordu. Rowan dışında herkes uyuyordu ve gece ışıkları yanıp sönmeye başladığında Rowan'ın midesi düğümlendi.

Bowie'nin yatış şeklinden uyuduğunu anladı; sırtüstü yatıyordu, bir kolunu başının üzerine atmış, diğerini de göğsünün üzerindeki örtünün üstüne koymuştu.

Yorgunluk onu ele geçirene ve sonunda uykuya dalana kadar rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yuvarlandı.

Dışarıdaki rüzgârın ve gök gürültüsünün sesi rüyasında sel sularının uğultusuna dönüştü ve aralıklarla çakan şimşekler

Ahırdaki odun sesleri suyun gücüne yenik düşüyordu. Uykusunda karnının üzerine yuvarlandığında, altındaki çarşaf ahırın samanla kaplı zeminine dönüştü.

Rowan inledi. Babası gitmişti. Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Kimse onu kontrol etmeyi düşünmeyecekti. Kimse onlara ne olduğunu asla bilmeyecekti. Hayatlarının ve ölümlerinin hikayesi onlarla birlikte gömülecek ve insanlar doğduklarını bile unutacaklardı.

Ve rüyaya daldı.

Güneş gitmiş, onunla birlikte ışık da gitmişti. Rowan çatı katında göbek üstü yatıyordu ve kazara aşağıda akan suya yuvarlanmaktan korktuğu için hareket etmekten çekiniyordu. Yapının içinde hareket eden su yüzünden zeminin titreştiğini hissedebiliyordu.

Çatı katındaki saman kapısına tutunmaktan parmaklarına kramp girmişti ama ahırın bir yöne doğru çok fazla sallanmasından ve onu aşağıdaki kara uçurumun kaynayan sularına atmasından korktuğu için bırakmaya korkuyordu.

Bir şey ahırın dışına, tahtaların kırıldığını duymasına yetecek bir güçle çarptığında, gözlerini kapadı ve saatlerdir ettiği sessiz duayı tekrarlamaya başladı. Lütfen Tanrım, lütfen... Ölmeme izin verme.

Birden arkasında bir yerden, çok büyük bir kuşun kanat çırpma sesine benzeyen bir ses duydu, sonra da üzerindeki havanın kıpırdadığını. Kulaklarını patlatan bir çığlık duydu; bir şey başının arkasına çarpmadan önce alabileceği tek uyarı buydu.

Çığlık atmaya başladığında acı şoku takip etti ve sonra çığlık atmaya devam etti çünkü yaratık saçlarına takılmıştı.

Odadaki sessizliği bozan çığlıklarda dehşet vardı. Bowie daha gözlerini açmadan onun Rowan olduğunu anlamıştı. Saniyeler içinde onun yanındaydı, Ella yatak odasından uçarak çıkarken onu kucağına aldı, örtüleri ve her şeyiyle.

Rowan hareket ettiğini biliyordu ve gözlerini açtığında Bowie'yi görmesine rağmen hâlâ rüyanın içindeydi ve neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamıyordu.

"O iyi mi? Yine rüya mı görüyordu?" Ella sordu.

"Sanırım öyle," dedi Bowie. "Işıkları aç." Rowan kucağındayken yatağına oturdu.

Kaslarındaki gerginlik çok fazlaydı. Sanki odaklanabileceği tanıdık bir nesne bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerinin yataktan sandalyeye ve duvarlara doğru hareket ettiğini görebiliyordu.

"Rowan, tatlım! Güvendesin! Güvendesin! Bana bak!"

Odayı ışık kapladı. Ve o anda ahır yok oldu. Rowan yere baktı ve sadece koyu renkli parkeyi gördü, seli değil. Bowie'nin yüzünü gördü, çıplak göğsünün sıcaklığını ve onu tuttuğu sert kavrayışı hissetti. Elini onun göğsüne koydu.

"Bu gerçek mi yoksa hala rüya mı görüyorum?"

"Bu gerçek. Ben gerçeğim ve sen benim kollarımdasın," dedi. "Ona biraz sıcak çikolata yapacağım," dedi Ella.

Rowan sobanın başında Ella'yı gördü, sonra ellerini ensesinde gezdirerek küçük, iyileşmekte olan yara izlerini aradı ama ellerine baktığında kan yoktu.

Bowie onu daha yakına çekti. "Konuş benimle Rowan. Ne oldu sana?"

"Evde su vardı. Babam beni ahırın çatı katına gönderdi. Benimle gelmesi için ona yalvardım ama bana koşmamı ve hemen arkamda olacağını söyledi. Çok yavaştı. Dışarı çıktığında su daha da derinleşmişti. Göğüs hizasına geldiğinde ahıra giden yolu yarılamıştı. Suyun altına girdi ve yukarı çıkamadı."

Bowie, "Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedi ve ona daha da sıkı sarıldı.

Ama bu konuda konuşmaya başladıktan sonra duracak gibi görünmüyordu. Yaşadıklarının dehşeti sonunda ortaya çıkmıştı.

"Yüzüstü yatmıştım, saman kapısına tutunmuş, yardım çığlıkları atıyordum. Uzun süre ağladım, sonra güneş battı. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum -yıldızları bile- ama suyun aşağıya doğru hareket ettiğini duyabiliyordum. Çatı katı akıntının gücüyle titriyordu." Sonra Bowie'ye baktı. "Sadece ahırın beni de alıp götürmesini bekliyordum."

Ella Bowie'nin omzunun üzerinden göründü ve bardağı uzattı. Rowan bardağı aldı, küçük bir yudum alırken sıcak çanak çömleği ellerinin arasında tuttu. Sıcaklık ve tatlılık boğazından aşağı ve midesine doğru kayarak paniğini yatıştırdı.

"Orada sana ne oldu?" Bowie sordu.

"Uyumaktan ve karanlıkta saman kapısından uzaklaşmaktan çok korkuyordum, çünkü yanlış bir adım atıp düşmekten korkuyordum. Bu yüzden hareket etmedim. Sabaha kadar saatlerce orada yattım. Arkamda bir şey duyduğumu sandım, sonra kanat çırpma sesi geldi ve başımın üzerinde kısa bir hava akımı oldu. Tepki veremedi önce delici bir çığlık duydum ve ardından bir şey başımın arkasına sertçe çarptı. Acı ani ve yoğun. Tek söyleyebileceğim, bunun bir tür büyük kuş olduğuydu ve pençeleri saçlarıma dolanmıştı. Çığlık atıp ona vuruyordum, uçup gitmesini sağlamaya çalışıyordum ve sonra aniden gitmişti ve yön duygumu kaybetmiştim."

Ella yumuşak bir sesle, "Tanrı seni korusun," dedi. "Ne yaptın sen?" Bowie sordu.

"Saçlarımdan ve boynumdan akan kan olduğunu düşündüğüm şeyi hissettim, bu yüzden pençelerin kafa derimi kestiğini biliyordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bir duvar hissedene kadar süründüm, sonra çatı katının arkasına doğru ilerledim ve gün ışığını bekledim. Gün doğduğunda samanlığa geri döndüm. Evimiz gitmişti ve ben umursamayacak kadar uyuşmuştum."

"Orada ne kadar kaldın?" Bowie sordu.

"Ta ki o akşama kadar. Bir komşumuz bizi kontrol etmek için levrek teknesiyle geldi. Beni evine götürdü. Çok fazla hasar görmüşlerdi ve ayrılmak için toparlanma sürecindeydiler. Geceyi onlarla geçirdim ve ertesi gün bir şerif yardımcısı beni aramaya geldi. Babamın cesedini bulmuşlardı. Ama Blessings'i hala su basmıştı ve elektrik yoktu, bu yüzden cesedi komşu bir kasabaya götürdüler. Onu yabancıların arasında bir mezarlığa gömdüm."

"Ama eğer selden çoktan kurtulduysanız, nasıl oldu da yaşadığınız yere geri döndünüz?" Ella sordu.

"Cenaze evinden bir araba beni komşularıma geri götürüyordu ama tepeye çıkamadı çünkü ben yokken yolun bir kısmı çökmüştü. Ben de arabadan indim ve yukarı yürüdüm. Ama ev boştu. Çatılarının bir kısmı çökmüştü ve gitmişlerdi. Geri döndüm ve Blessings'e doğru yürümeye başladım. Orası daha yakındı ve insanları tanıdığım tek yerdi. Şerif beni fark edip huzurevine götürdüğünde neredeyse hava kararmak üzereydi ve gerisini biliyorsunuz." Ürperdi, sonra elleriyle yüzünü kapattı. "Üzüntüden çıkış yolunu bulamıyorum. Olanları hayal etmekten kendimi alamıyorum. Yıkıldım."

Bowie yanağını onun başının üstüne yasladı. "Tatlım, hepimiz kırıldık. Hayat bize bunu yapıyor. Zaman hiçbir şeyi daha iyi yapmaz. Üzücü şeyleri ortadan kaldırmaz. Ama dönüştüğümüz yeni kişiliğin içinde nasıl yaşayacağımızı buluruz ve sen de bu durumdasın."

"Sadece bu kâbusun sona ermesini istiyorum,"

dedi Rowan. "Ve bitecek," dedi Bowie.

Rowan sıcak çikolatadan birkaç yudum daha aldı, sonra Bowie'nin göğsüne yaslandı ve gözlerini kapattı.

Ella kupayı kurtardı ve mutfığa geri götürdü.

Bowie, "Ella Teyze, bana bir iyilik yap ve yemek masasının üzerindeki hariç tüm ışıkları söndür," dedi.

Ella düğmeleri çevirmeye başladı, sonra masanın üzerindeki avizeyi loş hale getirdi.

"Ben yatağa dönüyorum," dedi.

Bowie yere baktı. Rowan çoktan uyumuştı. "Onu tekrar yatırmayacağım," dedi.

Ella başıyla onayladıktan sonra yatak odasına geri döndü ve kapıyı kapattı.

Bowie daha rahat bir pozisyona yerleşti ve yatak başlığına yaslanarak tepesinde hâlâ gürleyen fırtınayı dinledi.

Gece saat üç sularında Rowan'ı yatırdı, sonra yanına uzandı ve üzerlerini örttü. Adam yan dönüp Rowan'ı kendine çektiğinde Rowan iç çekti.

Dakikalar sonra uyuyordu.

* * *

Rowan gün ağarmadan hemen önce uyandı ve Bowie'nin onu uyurken izlediğini gördü. Geceye onun yatağında başlamamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Fırtına seni tetikledi. Sen buna kabus dedin ama bu daha çok TSSB'ye benziyor."

"Olamaz... Kötü müydü? Herkesi uyandırdım mı?"

Uzanıp bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırdı ve gülümsedi. "Pearl hemen uyudu."

Rowan yorganı geriye attı ve doğrulup

oturdu. "Sorun nedir?" Bowie sordu.

"Kendimi kaybetmeden bir gece bile uyuyamazsam onlarla yaşamamı istemeyeceklerdir."

"Yeni doğan benle, geceleri ağladığım onca yılla ve tuvalet eğitimiyle yaşamayı başardılar, bu yüzden birkaç kabusun onları korkutmayacağından eminim."

Ona baktı, onu tuvalet eğitimi alan bir çocuk olarak hayal etti ve sırıttı.

"Ne?" diye sordu.

"Tuvalet eğitimi," dedi.

Kıkırdadı. "Bu her yetişkinin hayatının bir gerçeği, değil mi?" O cevap veremeden alarmı çaldı. Susturdu.

"Duş almam ve tıraş olmam lazım. Bu sabah yeni bir el gelecek, bu yüzden geç kalmak istemiyorum."

"Gerçekten mi? Kim?" diye sordu. "Junior Boone."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Arabanı anahtarlayan çocuk mu?"

"Evet. Dün geldi, borcunu azaltmak için arabanın tamir masraflarının bir kısmını ödemek istiyordu. Samimi görünüyordu ve bana yeterince iyi bir çocuk gibi geldi. Nasıl gideceğini göreceğiz."

Bowie ayağa kalktı ve üç adımda odanın diğer tarafına geçti, giderken banyo kapısını arkasından kapattı.

Rowan onun kendisine doğru gelirken olduğu kadar giderken de yakışıklı olduğunu düşünerek izledi, sonra kalktı ve giyinmek için kızların odasına ve banyoya girdi.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve mutfağa yöneldi. Duşun sesini duymuştu ve Bowie'nin birazdan çıkacağını biliyordu. Bir cezve kahve hazırladıktan sonra iki kase, iki kaşık ve bir kutu mısır gevreği çıkardı. Kaselerinin yan yana durması hoşuna gitmişti ve iç içe geçen kaşıklar da birliktelik görüntüsüne katkıda bulunuyordu.

Sonra içini çekti. Niyetini çoktan belli etmişti ama daha ileri gitmeden bir şey itiraf etmesi gerekiyordu.

Dışarı çıktı, onu beklerken gördü ve bir gülümseme ve öpücükle karşıladı. "Günaydın, hanımefendi."

"Günaydın. Yemek için vaktin var mı?"

"Seninle mi? Her zaman."

Buzdolabından süt aldı ve oturdu. Bowie onun karşısındaki sandalyeyi seçti ve kasesine mısır gevreği doldurdu, ardından süt ekledi.

Rowan da aynısını yaptı ve konuyu açmadan önce birkaç dakika bekledi.

Rowan, "Eğer 'aile değiliz'den daha fazlası olacaksak, itiraf etmem gereken bir şey var," dedi.

Bowie kaşığına yere bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Tamam ama şunu bilmelisin ki geçmişin hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok."

İç çekti. "Sadece şunu söylememe izin ver. Sürprizlerden hoşlanmam, bu yüzden bunu da senin üzerine yıkmak istemiyorum."

"Not edildi," dedi. "Tüm dikkatim sizde." "Ben hiç sevişmedim," dedi kadın.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatarak masaya uzandı. Kadın elini onunkinin içine koyduğunda, adam nazikçe kavradı.

"Madem dürüstlükle yola çıkıyoruz, o zaman benim de sana bir şey itiraf etmem gerekiyor."

"Dinliyorum," dedi.

Sırıttı. "Sevişmeye gelince... Seviştim. Yani ikimizden biri ne yaptığını bilirse, gerisi çorap söküğü gibi gelir, öyle değil mi?"

Rowan içini çekti. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Hiç de değil. Farkında olmadığınız şey, benim bakış açıma göre, beni seçmeniz için gereken güvenin bir hediye olduğudur. Ve karşılığında, pişman olmayacağına söz verebilirim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Mısır gevreğini bitir ve ayrıntılar hakkında endişelenme."

Bir kaşık mısır gevreği daha aldı. Birkaç dakika sonra Bowie kasesini lavaboya taşıdı, kızın ensesini öptü ve kulağına fısıldadı. "Sen büyüleyici küçük bir cadıydın ve sana bayılıyorum. İyi günler dilerim."

Kızardı. "Sen de Bowie."

Şaşırmış gibi yaptı. "Benim de büyüleyici küçük bir cadı olduğumu mu söylüyorsun?"

Güldü. "Hayır, ama sen seksi bir yakışıklısın, tam da aradığın şey bu. O yüzden başımı belaya sokmadan önce işe git ve dikkatli ol."

"Her zaman," dedi ve kapıdan çıktı.

Her zamanki gibi kapının önünde durup adamın dönüp bakmasını bekledi. Döndüğünde de el salladı.

Bowie sırtıttı ve sonra el sallamak yerine ona bir öpücük kondurdu.

Geri çekilip kapıyı kilitlerken gülümsüyordu. O sırada kızların kıpırdanmalarını duydu ve Pearl ile Ella için kuru üzümlü yulaf ezmesi yapmak üzere mutfağa gitti.

* * *

Junior Boone mutfakta işe götürmek üzere sandviç ve cips hazırlıyordu. Bowie'nin arabasını anahtarladığından beri kendini iyi hissettiği ilk gündü. Öğle yemeğini hazırlamayı bitirir bitirmez çuvala doldurup kasketi ve eldivenlerinin yanına koydu ve kendine bir kâse mısır gevreği doldurdu, süt ekledi ama kaynamaya başlamadan önce durdu ve yemeğe oturdu.

Annesi mutfağa girdiğinde neredeyse bitirmişti. Üzerinde her zamanki gibi bornozu ve geceliği yoktu. Giyinmişti ve çantasıyla anahtarlarını taşıyordu.

"Günaydın anne. Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Seni işe götürüyorum," dedi.

"Oh, gerek yok. Yürüyeblirim."

"Şehrin öbür ucunda. Seni utandırmayacağım. Seni köşede bırakacağım. Yolun geri kalanını yürüyeblirsin, tamam mı?"

Bunu başkasının yardımını olmadan yapma ihtiyacını anladığı için memnundu. Soruna o neden olmuştu. Bunu düzeltecek kişi olmak istiyordu.

"Tamam, anlayışınız için teşekkürler," dedi.

Tiny omuz silkti. "Pek çok sinyali kaçırıyorum ama konu sen olunca kaçırmıyorum."

Junior kasesini lavaboya taşıdı, duruladı ve orada bıraktı. Şapkasını taktı, iş eldivenlerini ve öğle yemeğini aldı ve annesini arabaya kadar takip etti. Dakikalar sonra şehrin öbür ucuna doğru yola koyuldular.

* * *

Bowie hâlâ Rowan'ın anlattıklarının etkisindeydi. Aynı zamanda, babasının onu kapalı tutmak için ne kadar derinlere indiğini düşündüğünde, şaşırmaması gerekirdi. Ama bu uyarı ona sadece düşünecek bir şey vermekle kalmamış, aynı zamanda nereye gidip yalnız kalabileceklerini de merak etmesine neden olmuştu.

Kasabanın içinden geçerken, eve doğru yola devam etmeden önce yirmi dört litrelik bir şişe su daha almak ve buz koymak için durduğunda yol yarıda kesildi.

Arabayla giderken Junior Boone'un çoktan verandada oturduğunu görünce şaşırdı. Bu, çocuğun niyetini gösteren iyi bir işaretti.

Dışarı çıkarken el salladı ve sonra şişelenmiş su dolu buz sandığını gölge ağacına geri taşıdı.

"Günaydın," dedi Bowie.

Junior başını salladı. "Günaydın patron. Öğle yemeğimi koyabileceğim iyi bir yer var mı?" "Öğle yemeğini getirdin mi?" Bowie söyledi.

"Evet, efendim. Bu sabah kahvaltıdan önce yaptım. İçinde sığağın bozacağı bir şey yok. Sadece yoldan uzak tutmam gerekiyor."

"Şimdilik evde yanınızda taşıyın, ama Ray ve Joe Tuttle alet römorkuyla buraya geldiklerinde, raflardan herhangi birinin üzerine koyabilirsiniz. Ve yarın... öğle yemeği için endişelenme. Adamlara yemek yemeleri için bir saat izin veriyorum ve bu yolculuk büyükannem için olduğu için yol paralarını ben ödüyorum. Sen de dahil olacaksın. Tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler," dedi Junior. Bowie'nin kendisine çocuklardan biri demesine şaşırmış ve gururlanmıştı.

Bowie, "İçeri gelin, çatıda sızıntı olup olmadığına bakmak için evi gezelim," dedi ve içeri girdiler, Bowie odaların ne olduğunu ve yerleşim planının nerede değiştiğini işaret etti. Evin her tarafını dolaşıp arka kapının kilidini açtıklarında, Bowie tek bir sızıntı bile bulamadıkları için memnundu.

"İşte portatif tuvalet. Temiz tutun."

"Evet, kimse annemin banyosunu da kirletemez," dedi Junior.

Bowie sıırttı. "Kadınlar bu konuda çok titizler, değil mi?"

Ekibin geri kalanı geldiğinde, Junior Boone resmen bir erkeğe aşık olmuştu. Bowie'nin onu ekiple tanıştırmaması ve kuzenim demesi anlaşmayı mühürledi.

Güne, başlıkların yolda olduğunu doğrulayarak başladılar ve ardından, aktarımlar yapılırken çatının güvenli olmasını sağlamak için gerektiğinde geçici destekler kullanarak açıklıkları hazırlamaya başladılar.

Bowie Junior'ı alet römorkuna gidip gelmekle ve kerestelerin içeri, çöplerin de dışarı taşınmasına yardım etmekle meşgul etti. Römork neredeyse dolmuştu, bu yüzden Bowie tekrar telefona sarıldı ve şirketin yenisini getirebilmesi için ellerindeki römorkun alınmasını istedi.

Junior futbolu seviyordu ve oyunları kolayca öğrenmişti. Ona doğal gelmişti. Ona göre bu da benzer bir kurguydu. Güvenlik protokolü vardı, kendisine söylenenlere dikkat etmek ve hemen anlamadıysa sormak. Ve her şey takımla ilgiliydi. Sıra dışı oyunculara yer yoktu... sadece takım vardı.

Bölüm 13

Başlıklar zamanında geldi ve içeriye taşınmalarına yardım ettikten sonra Junior yoldan çekilip izledi, her birinin yerleşimi ve çatının ağırlığını taşıyacak şekilde nasıl yerleştirileceği ilgisini çekmişti. Tavanlardaki alçıpan kaldırıldığında, çatı kirişlerinin ötesinde çatıya kadar her şeyi görebiliyordu. Bir evin iskeletine bakmak gibiydi. Sonra geçici destekleri kaldırdılar ve açık konseptli bir yaşam alanı oluşturmak için kullanacakları alanı ortaya çıkardılar. Junior Boone, inşaatçı olmanın mühendislik yönlerine bağlanmıştı.

Bowie dur dediğinde öğlen olmak üzereydi.

"Arabamı kaportacıya götüreceğim ve kiralık bir araba alacağım. Sonra da dönmeden önce uğrayıp kızları kontrol edeceğim. Ray, ben dönene kadar bu iş sende. Bir sonraki işimiz yeni yerleşim planını çerçeveletmek ve tesisatçı için her şeyi hazır hale getirmek. Junior, bugün öğle yemeğini getirdiğini biliyorum ama onun yerine neden gidip ekibin geri kalanıyla yemiyorsun? Ray'in bunu karşılayacak bir kredi kartı var. Paraya gerek yok. Tamam mı?"

"Evet, bizimle gel evlat," dedi Presley. "Granny's'in menüsünü inceliyorum, her gün yeni bir şey deniyorum ve şu ana kadar hepsi benim için çok iyi."

Junior hâlâ Bowie'nin sözlerinin ağırlığı altında eziliyordu, patronun bir kaportacıya ihtiyaç duymasının nedeninin kendisi olduğunu biliyordu ama ekibin geri kalanına dahil olmak futbol takımına girmek kadar iyiydi.

"Evet, elbette," dedi Junior. "Ve teşekkürler."

"Sorun değil. Hepinizle sonra görüşürüz. Ne yapacağınızı biliyorsunuz." Joe Tuttle sırtıttı. "Evet, sana ihtiya ımız olursa ararız."

Bowie sadece başını salladı ve arabaya yöneldi, ama onların kahkaha sesleri onu gülümsetti.

* * *

Bowie  ğleden hemen önce Newton's Body Shop'a geldi, torpido gözünden sigorta bilgilerini aldı ve arabanın anahtarını çıkarıp Douglas Newton'a verdi.

Douglas, "Hafta sonuna kadar bunu hazır hale getirmeliyiz," dedi. "Araç kiralama  irketi de yan tarafta, sigorta acentesiyle aynı ofiste."

"Tekrar teşekkürler," dedi Bowie. "Fotoğrafları sigorta acenteme gönderdim ve o da i  emrini çoktan onayladı. Numarası sizde var."

"Evet, efendim," dedi Doug. "Biz hallederiz."

El sıkı tılar ve sonra Bowie yan taraftaki sigorta acentesine gitti. Ehliyetini ve sigorta belgesini ibraz etti ve on be  dakika sonra koyu kahverengi 2017 Chevrolet Equinox ile arka otoparktan  ıktı.

Ella'yı aradığında cep telefonunun hoparlörü açıktı. Ella ikinci  alı ta cevap verdi, bu da ona telefonunun muhtemelen elinin altında olduğunu gösteriyordu.

"Hey, Ella Teyze, her şey yolunda mı?"

"Evet, biz iyiyiz. Ak am yemeği için bir şeyler düşünmeye hazırlanıyorduk. Bizimle yemeğe gelmek ister misin?"

"Eğer bir şeye ba lamadıysanız, size biraz yiyecek getirmeme ne dersiniz?" "Oh evet! Bu harika bir fikir."

"Kulağına ne hoş geliyor?" diye sordu.

"Bir dakika sonra soracağım."

Konuşmanın bazı bölümlerini duydu ve sonra Ella tekrar telefona döndü.

"Anla amıyoruz, bu yüzden bizi  a ırtıyorsunuz."

"Ya istemediğiniz bir şey getirirsem?" diye sordu.

"Beğeniriz. Bugün şef sensin."

"Bunu sen istedin," dedi ve eski Broyles Dairy Freeze'e doğru yöneldi. Geçen gün eve dönerken burayı görmüş ve hâlâ faaliyette olmasına şaşırmıştı.

Arabayı kenara çekip, yan tarafa bir arabalı vagon eklendiğini fark ettikten sonra geri geri gidip pencereye doğru sürdüğünde gerçek bir déjà vu anı yaşadı.

Gökkuşağı saçları olan ve sağ kulağında bir kafatası küpesi bulunan orta yaşlı bir kadın pencereye geldi.

"Ne olacak?" diye sordu.

"Hâlâ eskiden yaptığın gibi acılı sosisli yapıyor musun?"

Sırıttı. "Elbette yapıyoruz."

"Harika. Altı sosisli ve dört patates kızartması istiyorum."

Hesabı ödedikten sonra arabaya servisin hemen sağındaki küçük park yerini işaret etti.

"Şuraya park ederseniz, biri size getirecek."

Bowie arabayı durdurup park etti ve sonra arabanın kumandalarını kontrol etmeye başladı. Birkaç dakika içinde siparişi teslim edildi. Park yerinden çıktı ve yanındaki koltukta akşam yemeği ile eve doğru yola koyuldu.

* * *

Rowan çoktan masayı hazırlamıştı ve o arabayı sürdüğünde içki bardaklarına buz koyuyordu.

"O burada!" diye bağırdı ve Ella kapıyı açmak için koltuktan kalktı.

Bowie kızlarıyla bir yemek daha yemek için sabırsızlanıyordu. Açık alanın birkaç fotoğrafını çekmişti ve onlara göstermek için sabırsızlanıyordu, bu yüzden çuvalı aldı ve dışarı çıktı.

Büyük kızıl saçlı Yancy Scott, çim biçme makinesinin üzerinde çim biçiyordu. Görünüşe göre karavan parkındaki tüm bahçeleri biçiyordu çünkü daha

bir düzine metreden fazla yol kat edilmişti. Küçük kızı bisikletiyle yolun hemen yanında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Ella kapıyı açtı. Bowie elleri dolu bir şekilde içeri girdi.

"Aman Tanrım! Acı biber kokusu mu alıyorum?" Pearl sordu.

"Broyles Dairy Freeze'den acılı sosisler," dedi Bowie. "Annemin Perşembe günleri bize hep yarı fiyatına acılı sosis ısmarladığını hatırlıyor musun?"

"Ah, doğru ya!" Ella dedi ki. "Bugün eve Billie'den bir parça getirmişsin. Bu harika bir şey!"

Bowie çuvalı masaya koydu ve kızların tabakları hazırlamasına izin verdi. Elini yüzünü yıkamak için arkasını döndü ve Rowan'ın yanından geçerken eğilip bir öpücük çaldı.

Sırıttı.

Göz kırptı.

Ve kızlar hiçbir şey görmedi.

* * *

Bowie şantiyeye ekipten önce döndü. Eski deponun gittiğini ve yerine yeni boş bir deponun geldiğini fark edince etrafa bakmak için arka kapıdan içeri girdi. Yeni banyo ve gömme dolap için çivileri çoktan çakmışlardı ve ebeveyn yatak odasına açılan kapı için bir kapı çerçevesi hazırlamışlardı. Evin içinde dolaşarak yerleşim planını ve değiştirilmekte olan eski tesisatı kontrol etti, ardından mutfığa geçerek tüm tesisat bağlantılarının yeni aletler için doğru yerlere yapıldığından emin oldu.

Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca sayamayacağı kadar çok ev üzerinde çalışmıştı ama hiçbirisi onun için bu ev kadar önemli değildi. Bir zamanlar bu evde James'in üç kuşak erkeği ve onların kadınları yaşamıştı. Yıkarak yerine onarmak iyi hissettiriyordu.

Araçların yanaştığını duyduğunda ekibin geri döndüğünü anladı. Dışarı bakmak için pencereye doğru ilerledi ve gülümsedi. Junior Boone tam da

Sanki oraya aitmiş gibi. Bowie için doğru kararı verdiğinin kanıtı.

Kereste deposundan gelen bir kamyon yanaştığında ekip hâlâ bahçedeydi. Bowie verandaya çıktı ve sürücü inerken yan taraftan atlayıp kamyona doğru koştu.

Şoför, "James'in yeri için teslimat," dedi. "Bowie James kim?" "Benim," dedi Bowie ve birlikte teslimat siparişini doğruladılar, ardından forklifti indirdiler ve alt zemin ve döşeme yığınlarını boşaltmaya başladılar. kereste, çivi tabancaları için kartuşlar ve listedeki diğer her şey.

Bir şey kamyondan indirilir indirilmez ekip onu içeri taşıdı. Bowie, "Artık burayı yeniden bir araya getirmeye başlayabiliriz," dedi.

* * *

Cora Boone evin her yerini temizlemiş ve yılların gereksiz birikimini dışarı çıkarmıştı. Bunların bir kısmı çöpe gitmiş, geri kalanı da bağışlanmıştı.

Evin tek anahtarının kendisinde olması artık kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. İşlerini halletmeye gittiğinde bile, geri döndüğünde Judson'ı içeride beklerken bulmaktan korkmuyordu.

Neredeyse elli yıl boyunca onunla aynı yatakta uyumuş ve ona istediği tüm oğulları doğurmuşken, ondan böylesine korkuyor olmak garip hissettiriyordu. Onun sert tarafını pek çok kez görmüştü ama onunla birlikte var olan zalimlikten tamamen habersizdi.

Birisi arka kapısını çaldığında, fırına pişirmesi için bir tava mısır ekmeği koyuyordu. Arkasını döndü ve kapıdaki pencereden Nellie'yi gördü.

Nellie kapıyı tekrar çaldı, sonra seslendi: "Sana veda etmek istiyorum."

Cora kapıya gitti, tereddüt etti, sonra kilidi çevirip açtı. Aralarında kilitli bir fırtına kapısı vardı ve öyle de kalacaktı.

"Ne istiyorsun?" Cora sordu.

Nellie'nin gözleri yaşarmıştı. "Kentucky'ye gidiyorum. Eve dönüyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeden gidemezdim Cora. Sen benim için bir anne gibiydin ve bilmeni isterim ki bunların hiçbirinde hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve öğrendiklerim karşısında ben de en az senin kadar dehşete düştüm."

Keder kabardı ama Cora pes etmedi. "Mel de seninle geliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. O davet edilmedi. Sizi bir daha görmeyeceğim ama sizi asla unutmayacağım," dedi Nellie ve sonra dönüp koşmaya başladı.

Cora onun tanımadığı biriyle arabaya binişini izledi ama onlar uzaklaşırken arabanın üzerinde Kentucky plakası gördü. Görünüşe göre Nellie'nin ailesi onu kurtarmaya gelmişti.

Cora içini çekti, sonra kapıyı yeniden kilitledi ve mısır ekmeğinin fırından çıkma saatini ayarladı.

Ocakta ısıttığı fasulyeler ve buzdolabında bir sürahi tatlı çay vardı. Zamanlayıcının kapanmasını beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı, bu yüzden gazeteyi aldı, bulmacaya çevirdi ve çalışmak için mutfak masasına oturdu, sonra gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdığı için bırakmak zorunda kaldı.

* * *

Jud Boone, Savannah'nın eski kesiminde mobilyalı, tek yatak odalı bir daire için bir yıllık kira kontratı imzalamıştı. Gösterişli değildi ama yeterince rahat hissettiriyordu. Faturalar çoktan ödenmişti ve yarın faturaların kendi adına geçirilmesi çok basit bir işti. Eşyalarını toplamak için motele geri dönmüştü. İşini bitirdiğinde, çıkış yaparken ödemesini yaptı ve daha kapsamlı bir liste yapana kadar kendisini idare edecek birkaç yiyecek almak için bir süpermarkete uğradı. Blessings'te hiç market alışverişi yapmamıştı ve o kadının işini düşünmüştü. Ama kadınsız olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzereydi.

Yeni adresini vermek için Emmitt ve Mel'i aramıştı ama ikisi de telefonlarına geri dönmemişti. Bu durum ona neler olduğunu merak ettirdi. Onlarla temas kurmaması alışılmadık bir durumdu. Oğulları her zaman telefonlarına cevap vermiş ya da hemen geri dönmüşlerdi. Hayatlarındaki yokluğunun aynı zamanda kontrol kaybı anlamına geleceğini fark etmemişti.

Kırmızı ışıktaki durdu ve ışığın değişmesini beklerken etrafına bakındı. Hayatında ilk kez gördüğü herkesin yabancı olduğu bir yerde yaşıyordu. Işık yeşile döndü ve kavşakta ilerledi, sonra dönüşü kaçırdı. Geri dönmeye çalıştığında, bulunduğu bölgede "bloğun etrafından dolaşmak" diye bir şey yoktu. Şehir eskiydi ve sokakların çoğu tek yönlüydü. Blessings'deyken bir bloğun etrafından dolaşıp döndüğü sokağa geri gelebiliyordu ama burada öyle değildi. Kaybolduğunu anlaması uzun sürmedi.

Telefonunda bir GPS uygulaması olduğunu biliyordu ama Blessings'te hiç kullanma fırsatı olmamıştı. Ve Savannah'da kaybolmak, onu nasıl kullanacağını öğrenmeye çalışmak için uygun bir zaman değildi. Sonunda durdu ve yol sordu. Süpermarketten dairesine gitmek on beş dakika sürmesi gerekirken bir saate çıkmıştı.

Eve vardığında ve aldıklarını ikinci kata taşıdığına, biraz sinirliydi. Ve yiyecekleri yerleştirmeye gittiğinde, erimiş olan bir galon Rocky Road dondurmasını atmak zorunda kaldı.

Ateşli, sinirli ve bunun olmasına çok kızgındı. Bugün kimin onu daha çok kızdırdığından emin değildi; buraya ait olmayan o piçin mi, yoksa onu kovduğu için Cora'nın mı?

Cora hakkında düşündükçe Jud daha da sinirleniyordu. Bu kadar kolay pes etmemeliydi. Eşyalarını eve geri götürmeli ve ona kimin patron olduğunu göstermeliydi. O gece yatağa girdiğinde, onu zihnindeki ölüm listesine eklemişti.

* * *

Rowan yürüyüşe çıkacağını söylediğinde Pearl öğleden sonra uykusundaydı ve Ella televizyon izliyordu. Ella onu gülümseyerek kovaladı ve Rowan kapıdan çıktı.

Dün geceki yağmur ve bugünün kavurucu güneşi nem oranını saunaya çevirmiş olsa da dışarıda olmak iyi hissettirdi.

Evden çıktığında saçlarını at kuyruğu yapmış, eski bir şort ve büyük boy yeşil bir tişört giymişti. Tenis ayakkabıları için minnettardı ama nereden başlayacağını merak ederek çevreye bakarken keşke bir şapkam olsaydı diye düşündü. Bowie'nin karavanını park ettiği yerin arkasındaki kaldırım görmesi uzun sürmedi ve kaldırım ağaçlarla kaplı olduğu için yürüyüşü daha keyifli hale getirecekti.

Atkuyruğunu sallayan amaçlı bir adımla havalandı ve uzun bacaklarıyla kısa sürede epey mesafe kat edebildi.

Karavanların yanından geçerken, bir karavanda bir bebeğin ağladığını, diğerinde ise bir çiftin birbirine bağırıldığını duyabiliyordu. Bir ağacın altında oyuncak bebek oynayan küçük bir kız vardı. Rowan yanından geçerken gülümsedi ve küçük kızın tek taraflı konuşmasını dinledi; konuşmanın çoğu yaramazlık yaptığı için bebeklerine verdiği cezalardan ibaretti. Kopan bir ayakkabı bağını düzeltmek için durduğunda, Rowan akan bir su sesi duyduğunu sandı. Doğrulduğunda ormanın içine baktı ve bir iniş olduğunu tahmin etti. Bakmak için ağaçların arasından kısa bir mesafe yürüdü ve aşağıda bir dere gördü. Sudaki akıntı hızlı bir şekilde ilerliyordu, bunu az önce yağın büyük yağmura bağladı.

Yakındaki bir ağaçtan küçük bir sincap onu azarladı ve görünüp görünmediğini görmek için yukarı baktığında, yapraklı dalların arasından gelen güneş ışığı yüzünden bir an için kör oldu. Sincaptan vazgeçti ve kaldırıma geri yürüdü.

Yoluna devam edip karavanların yanından geçerken, karavan parkında yaşamının bir apartmanda yaşamaya benzediğini düşündü-

Her zaman her iki taraftaki komşuların yanı sıra yukarıdakileri ve aşağıdakileri de duyar.

Bu şekilde yaşamak Rowan'a boğucu geliyordu. O her zaman sessizliği, kırsal yaşamın mahremiyetini ve üzerinde dolaşabileceği çok sayıda araziyi bilirdi. Çiftliği ve artık kendisine ait olan araziyi düşünüyor ve onunla ne yapacağını merak ediyordu. Yeniden inşa etmeyi karşılayabilmesinin hiçbir yolu yoktu ve fiyatlandırmayı ve satışa çıkarmayı nasıl yapacağını bilmiyordu. Ayakta kalan tek bina o ahırdı ve her ne kadar ihtiyacı olduğunda sığınağı olmuş olsa da, bir daha asla oraya adım atmak istemiyordu.

Kaldırımın sola döndüğünü fark etti ve ilerlemeye devam ederken ağaçlar ve çimenlerden oluşan park benzeri küçük bir alana geldi. Birkaç piknik masası ve kırmızı tuğlalardan yapılmış büyük bir kömür ızgarasının yanı sıra oldukça harap bir salıncak seti vardı. Ancak salıncakların etrafında taze çocuk izleri vardı, bu yüzden hala kullanıldığını biliyordu.

Kaldırım miniparkın yanından ve karşı taraftaki karavanların arkasından devam ediyordu. İçlerindeki insanlardan da aynı şeyler geliyordu. Kaldırım Frank ve Jewel Crockett'in beşinci tekerleğinin arkasında sona erdi ve Bowie'nin evine geri dönmek için araba yolundan geçmeye başladığında, Frank ve Jewel tentelerinin altında oturuyorlardı. Onu gördüler ve el salladılar.

"Selam, tatlım!" Jewel dedi ki. "Sen Rowan'sın, değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Karavan parkının etrafında bir yürüyüşe çıktım ama hava daha fazla dışarıda kalmak için çok sıcak olmaya başladı."

Jewel, "Evet, hava sıcak ama gölgede olduğumuz sürece çok da umurumuzda değil," dedi.

"Bayan Rowan, soğuk bir içecek ister misiniz?" Frank küçük buz sandığının kapağını kaldırdı. "Soğuk kök biraları ve soğuk su var."

Rowan gülümsedi. "Ben su alırdım. Yola çıkarken yanıma bir şişe su almayı akıl etmeliydim. Bir dahaki sefere alırım."

Frank buzluktan bir şişe çıkardı, onun için kapağını açtı ve sonra şişeyi uzattı.

Rowan, "Tutması bile iyi hissettiriyor," dedi ve ardından kapağı çıkarıp büyük bir yudum aldı. "Oh, bu harika! Çok teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman," dedi Jewel.

Rowan yolun karşısına baktı. "Ella kaybolduğumu düşünmeden önce geri dönsem iyi olacak. İçki için tekrar teşekkür ederim."

Garaj yolunu koşarak geçti ve sonra aceleyle içeri girdi. Serin havanın yarattığı şok hoşuna gitti ve su şişesiyle birlikte kanepeye uzandı.

Ella mutfakta kendine içecek bir şeyler hazırlıyordu. "Dışarısı çok mu sıcak?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi! Yağmur nemi daha da kötüleştirdi. Yolun karşısındaki çift bana bir şişe su verdi. Bir dahaki sefere yanıma bir şişe su almayı akıl edeceğim," dedi Rowan ve su bitene kadar içmeye devam etti.

"Telefonunu da unutmuşsun," dedi Ella. "Bunu biliyorum çünkü çaldığını duydum. Mesajlarını kontrol etmek isteyebilirsin."

"Aman Tanrım! Hiç aklıma bile gelmemişti," dedi Rowan. "Evde hiç yoktu."

Yemek masasına gitti ve telefonu eline aldı. Kayıtlı mesajları nerede arayacağını bulması biraz zaman aldı ve sonra dinlemek için oturdu.

"Bayan Harper, ben Freddy Morse, komşunuz. Babanızı kaybettiğiniz için en içten taziyelerimi sunarım ve umarım iyisinizdir. Sizinle iletişime geçmek için epey zaman harcadım. Mülkünüze ne olduğunu gördüm ve yeniden inşa etmeyi ya da satılığa çıkarmayı düşünüp düşünmediğinizi merak ediyordum. Eğer düşünüyorsanız, ne kadar istediğinizi bilmek isterim çünkü satın alabilirim. Bildiğiniz gibi, benim arazim sizinkine bitişik ve benimkine biraz arazi ekleme fırsatını kaçırmak istemedim. Mümkün olduğunda kararınızı bana bildirin."

Rowan bağlantıyı kesti, sonra telefonu bir kenara bıraktı ve Ella'nın oturduğu kanepeye gitti.

"Her şey yolunda mı?" Ella sordu.

"Evet. Evi yeniden inşa edip etmeyeceğimi ya da satıp satmayacağımı öğrenmek isteyen bir komşuydu. Evi satışa çıkarırsam ilgilenecekmiş."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Ella sordu.

"Yeniden inşa edemem, edebilseydim de yapmak ister miydim bilmiyorum. Satacağım ama buralarda arazinin değerinin ne olduğunu ya da kime soracağımı bilmiyorum."

"Bir emlakçıyla konuşabilirsiniz. Size en iyi tavsiyeyi onlar verebilir. Burada, kasabada bir emlak şirketi var. Artık bir telefonunuz olduğuna göre onları arayabilirsiniz."

Rowan başını salladı. "Belki yarın. Şu anda bunu düşünemem." Ella ona sarıldı. "Zor zamanlar geçiriyorsun, değil mi?"

Rowan omuz silkti. "Öyle olduğumu düşünmüyordum ama kâbuslar öyle olduğumun kanıtı."

"Her şey daha iyi olacak," dedi Ella. "Annem ve ben Billie'nin ölümüyle yüzleşmekte çok zorlandık ve bir süre Bowie'nin izini kaybettik."

"Bunu nasıl atlattın?" Rowan sordu.

"Oh, bunu asla gerçekten atlatamazsınız. Ancak bir süre sonra, onunla geçirdiğimiz zamandan çok onun ölümüne odaklandığımızı gördük. Bu yüzden onu tekrar ailenin bir parçası haline getirdik. Evin her yerinde onun resimleri vardı ve bazen onun en sevdiği TV programlarını izliyor ve birlikte 'hatırlama anları' yapıyorduk. Ve hala onun doğum gününü kutluyoruz."

Rowan, "Bunlar onun hayatını anmak için harika yollar," dedi.

Ella başını salladı. "Ne işe yararsa, biliyor musun? Annem ve ben selden bu yana hayatımızın bazı bölümlerini geri kazanmayı erteliyoruz. Bankada araba almak için paramız var ama henüz almadık. Ev sigortamız vardı ama sel sigortası çok yüksek olduğu için yaptıramadık. İşte o bakımevinde, tüm bu olanların şokunu atlatmaya çalışırken, gidecek hiçbir yerimiz ve evi onaracak paramız olmadan oturuyorduk."

Rowan başını Ella'nın omzuna yasladı. "Bana yaşayacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. İşe gitmeye ve size aylık kira ödemeye

tamamen niyetliyim."

Ella sadece gülümsedi. "İstediğin kadar çalışabilirsin ama parandan bir kuruş bile almayacağız. Sana bir oda kiralamıyoruz, evimizi paylaşıyoruz." Sonra da kıkırdadı. "Ve bakın pazarlıkta ne aldınız! Bowie James."

Rowan kızardı. "Nasıl gideceğini göreceğiz. Benimle uğraşmak için çok fazla sorun olduğuma karar verebilir."

"O gün gelecek," dedi Ella. "Sen sadece kalbini açık tut ve sana ne yapmanı söylüyorsa onu yap."

Rowan, "Evet, hanımefendi," dedi ve sonra saate baktı. "Sanırım akşam yemeğini düşünmem gerekiyor. Bu sabah buzluktan domuz pirzolarını çıkardım ve buzdolabında çözölmeye bıraktım. Kızartayım mı, yoksa başka türlü mü sever?"

"Burası Güney. Kızarmışsa asla yanlışı yapamazsınız."

Rowan güldü. "Doğru. Tamam o zaman, kileri kontrol edip yanlarında başka ne varmış bakmam lazım."

"Daha sonra yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım," dedi Rowan ve ayağa kalkarken çiftlik satışı fikrini aklının bir köşesine itti.

* * *

Bowie bütün gün boyunca Junior'ı izlemiş, kendisine verilen her görevi ne kadar kolay kabul ettiğini ve ne kadar titiz bir şekilde yerine getirdiğini not etmişti. Emin olmadığı durumlarda yardım istemekten çekinmiyordu. İş gününün bitme vakti neredeyse gelmişti. Adamlar aletleri topluyorlardı ve Junior'ı arka kapıyı kilitlemesi ve tüm kapıları kapatıp kilitlemesi için göndermişlerdi.

Pencereler.

Bowie izledi ve çocuk son pencereleri kapatmak için evin önüne çıktığında Bowie yanına gidip sırtını sıvazladı.

"Bugün iyi iş çıkardım Junior."

Junior gülümsedi. "Teşekkürler, Patron!"

"Hey, iltifatı hak ettin. Eğer biri seni alacaksa, o saatte olduğunu söyleyebilirsin ya da eve dönerken seni bırakabilirim. Sana kalmış."

"Eve yürüyecektim patron."

"Bırakmamı ister misin?"

Junior başını salladı. "Evet, tabii."

"Güzel. Yiyemediğiniz öğle yemeğini alın ve gece için eve getirdiğiniz her şeyi yanınıza aldığınızdan emin olun."

"Peki efendim," dedi ve son pencereleri de kilitlemeyi bitirdi. Sonra öğle yemeğini, eldivenlerini ve beyzbol şapkasını almaya gitti ama arkasını döndüğünde Bowie'nin telefonda konuştuğunu görünce patronunu yalnız bırakmak için verandaya çıktı.

Bowie ön kapıyı kilitletiğinde ekip uzaklaşıyordu ve Junior üst basamakta onu bekliyordu.

"Tamam, gidiyoruz," dedi Bowie.

Junior onu kiralık arabaya kadar takip etti, arabaya bindi ve emniyet kemerini taktı, kuzeniyle birlikte yolculuk ediyor olması konusunda soğukkanlı olmaya çalışırken, babasının düşman olarak gördüğü adamın onu eve götürüyor olmasından dolayı paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

"Nerede yaşadığınızı bilmiyorum," dedi Bowie.

"Bankayı geçince sağa dönün. Sizi oradan yönlendireceğim."

Bowie başıyla onayladı ve birkaç dakika sonra Junior'ın işaret ettiği evin önünde fren yaptı.

"İyi akşamlar," dedi Bowie.

Junior başıyla onayladı. "Sabah görüşürüz," dedi ve evin garaj yoluna doğru koşmaya başladı.

Bowie, kimse orada olduğunu anlamadan arabasıyla uzaklaştı ve Rowan'ı düşünerek eve doğru yola koyuldu. Bir kadınla aynı yatakta uyumakta, sadece tanıdık olmaktan çıkıp iyi arkadaş olmanın ötesine geçen bir şeyler vardı.

Bölüm 14

Bowie karavan parkına saparken, eve dönmek için ne kadar endişeli olduğunu fark etti. Onca yılını yalnız geçirdikten sonra, hayatındaki bu beklenmedik dönüm noktası ona aile hayatının ve hayatında Rowan gibi birinin olmasının nasıl bir şey olabileceğine dair bir fikir vermişti. Daha önce hiçbir kadın hakkında böyle hissetmemişti. Otuz beş yaşında yetişkin bir adam olmasına rağmen, kendini aşık bir genç gibi hissediyordu.

Arabayı park etti, indi ve Rowan ona sürpriz yapmak için kapıyı açtığı anda merdivenleri yarılarmıştı. Sürprizi yapan sadece kendisiydi.

Onun aniden ortaya çıkmasından hoşnut olan adamın yaptığı ilk şey başının arkasını tutup onu öpmek oldu. Bu, hatasız bir yoğunluğa sahip sürpriz bir saldırıydı.

"Eve dönmek için bulduğum en iyi sebep sensin," dedi ve içeri girerken kolunu omzuna attı.

Pearl yemek masasında oturuyordu, Ella da ocağın başındaydı.

"Kızlarım nasıl?" Bowie, Rowan'ın Ella'ya yardım etmek için ne kadar hızlı gittiğine dikkat ederek sordu.

"Biz iyiyiz. Evde işler nasıl gidiyor?" Pearl sordu.

"Gerçekten çok iyi, büyükanne. Başlıkları yerleştirdik, böylece ön kapıdan mutfığa, yemek ve oturma alanına kadar tüm duvarlar ortadan kalktı."

Pearl ıslıl ıslıldı. "Tüm bunları görmek için kesinlikle sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ekip bugün ana banyonuzu ve gömme dolabınızı da çerçeveledi ve yatak odanızdan ebeveyn banyosuna bir kapı açtı," diye ekledi.

"Sizin gününüz bizimkinden çok daha yoğunlu. Geri taşındığımızda şımarmış olacağız. Birkaç yemek pişirmek ve evinizin lüksünün tadını çıkarmak dışında bir şey yapmamız gerekmedi," dedi Ella. "Annem bu öğleden sonra biraz kestirdi ve ben de bazı dizilerimi izledim. Çalışkan olan tek kişi Rowan'dı, o da biraz kabin korkusu yaşadı ve karavan parkının etrafında yürüyüşe çıktı."

"Öyle mi? Nasıldı peki?" Bowie sordu.

Rowan, "Harikaydı ve yürümek hiç çaba gerektirmedi," dedi. "Dışarıda olmak iyi hissettirdi. Karavan parkının bu tarafının hemen arkasında bir dere olduğunu biliyor muydunuz? Ormanın içinde sadece birkaç metre var. Ayrıca arka tarafında küçük bir oyun alanı var. İki piknik masası, bir ızgara ve bir salıncak seti var. Sanırım burada yaşayan birkaç çocuk da var. Kızıl saçlı küçük bir kızın bisiklete bindiğini görüyorum ve diğerlerinin de oynadığını duyuyorum."

Bowie başını salladı. "Park ettiğim yerden daha uzağa gitmedim. Sıcak mıydı?"

"Çok kötü değil," dedi Rowan. "Kaldırımın neredeyse tamamı gölgeli, bu yüzden sıcağı gerçekten hissetmedim."

Ella, "Yemekten önce ortalığı toplayacaksan, hadi topla," dedi. "Yemek neredeyse hazır."

Bowie güldü. "Evet, hanımefendi. Bana on dakika verin, geri geleceğim."

Duşa doğru ilerlerken iş gömleğini kafasına geçirdi. Rowan, kızların bu adama duyduğu utanmaz şehveti görmelerinden korktuğu için gözlerini kaçırdı ve Ella'ya yardım etmeye gitti.

Birkaç dakika sonra oturmuşlar ve yemek yerken

konuşuyorlardı. "Yeni kiraladığın adam bugün nasıldı?"

Rowan sordu. "İyi iş çıkardı. Gerçekten iyiydi," dedi Bowie.

Pearl şaşırması görünüyordu. "Yeni birini mi işe aldın? Buralı birini mi?" Bowie başıyla onayladı. "Arabamı anahtarlayan çocuk."

Ella'nın nefesi kesildi. "Bir Boone mu tuttun?"

"Bana olan borcunu ödemek isteyen bir çocuğu işe aldım," dedi Bowie. "Babasının burnunu kırmam dışında hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Konuştuk. Ailelerimiz arasındaki geçmiş hakkında hiçbir fikri yoktu. Çocukta onur duygusu var, yoksa benimle yüzleşip borcunun bir kısmını ödeyip ödeyemeyeceğini sormazdı. Tüm çirkin ayrıntılara girmesem de, ne demek istediğimi anladı."

Pearl başıyla onayladı. "O halde doğru kararı verdiniz... ikiniz için de."

Bowie durakladı. "Bir şey daha var. Ona karşı olan suçlamaları düşürdüm. Bunu Şef Pittman'dan başka kimse bilmiyor, o yüzden şimdilik aile içinde kalsın. Sigortam, muafiyet bedeli hariç, onarım masraflarını karşılayacak ve Junior da bunu karşılamaya çalışıyor."

Ella gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın Bowie."

Omuz silkti. "Bunu yüce gönüllü olmak için yapmadım. Ailesinin kim olduğu yüzünden yaptım. Boone ailesinin gençlerini aşırı önyargılı yetiştirme eğilimi vardır. Bu çocuk beklediğim gibi biri değil. Kendisinden başka kimseyi suçlamıyor, ailesinde olanlardan dolayı üzgün ve doğru olanı yapmak istiyor. Bence bir molayı hak ediyor."

"Ailesine ne oluyor?" Rowan sordu.

"Junior'a göre Cora Judson'ı evden kovmuş ve boşanma davası açmış. Melvin Boone ile evli olan teyzesi Nellie, Mel'i terk edip Kentucky'ye geri dönüyor. Junior'ın anne ve babası Emmitt ve Tiny'nin de araları bozuk."

"Ciddi değil misin?" Pearl söyledi.

"Evet, hanımefendi. Görünüşe göre Cora'nın hayatındaki erkeklerin hepsi, Randall da dahil, ona yalan söylemiş. Randall'ın anneme ne yaptığını biliyorlardı. Ve benim onun olduğumu biliyorlardı. Cora'yı en çok utandıran şey, bana söylediğine göre, benim kan bağı olduğumu bilmeleri ve beni reddetmeleriydi. Onun torunu olduğumu biliyorlardı ve ona yalan söylediler."

Pearl birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra içini çekti.

"Bunu öğrendiğime sevindim. Cora ve ben evlenmeden önce arkadaşık."

Rowan kaşlarını çatı. "Ve evlenmek sizi düşman mı yaptı?"

Pearl başını salladı. "Çünkü evlendiğimiz adamlar zaten birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bu çok saçmaydı ama ikimiz de bir kan davasıyla mücadele edemezdik ve ayrılık böyle başladı."

"Birine kızgın olmayı anlıyorum," dedi Rowan. "Ama bunun üstesinden gelememeyi anlamıyorum."

Bowie, "Gelecekte seni tamamen kızdırdığım zamanlar için bunu bilmek güzel," dedi ve sonra onun yüzündeki ifadeye bakarak sırtıttı.

"Sen imkansız birisin, değil mi Bowie James?"

"Hiçbir şekilde imkansız değil. Ama muhtemelen yine de biraz montaj gerekiyor."

Kadın da ona karşılık verdi. "O zaman biri tornavida uzatsın lütfen. Bir vidası gevşemiş biriyle takılamam."

Güldü.

Pearl, "Eşinizle karşılaştığınıza inanıyorum," dedi.

"Şanslıyım," dedi Bowie.

Rowan cevap vermedi ama d ü ş ü n ü y o r d u . *O l a m a z , Bowie James. Şanslıyım. Şanslı, şanslı ben.*

* * *

Emmitt ve Tiny'nin evindeki akşam yemeği sessizdi. İkisi de Junior'ın iş hakkında konuşmasını bekliyordu ama o tek kelime etmemişti. Tiny, yanında götürdüğü öğle yemeğini geri getirdiğini fark etti ama ondan da bahsetmemişti. Bu yüzden annesi olarak onu sorgulamaya hakkı olduğuna karar verdi.

"Günün hakkında tek kelime etmedin," dedi Tiny. "Nasıl geçti?"

Junior doğruca babasına baktı. "Onun hakkında konuşursam kendini kaybedecek misin?"

Emmitt kızardı. "Hayır. Ne istiyorsan söyle."

"İşi sevdim. Ekibindeki herkes bana karşı çok iyiydi, patron da öyle."

"Ona Patron demeni mi söyledi?" Tiny sordu.

"Hayır. Ona Bowie ya da Patron diyebileceğimi söyledi, ekibi de ona böyle sesleniyor. Ben ona Patron demeyi seçtim çünkü o bir Patron."

Tiny omuz silkti. "Sadece sana emir vermesini ve seni yönetmesini istemedim."

Junior kaşlarını çatı. "Anneciğim. Bütün patronlar çalışanlarına emir verir. Ve ben 'bana hükmetmek' ne demek onu bile bilmiyorum. Lütfen tavuğu uzatır mısın?"

Tabaktan bir parça daha kızarmış tavuk aldı ve büyük bir ısırık aldı.

Tiny onun parmaklarını yalayışını izledi ve kaşlarını çatı. "Peçetenizi kullanın lütfen ve ne tür bir iş yaptınız?"

Junior ellerini ve ağzını sildikten sonra çatalını yere bıraktı. "Bütün bunları söyledikten sonra akşam yemeğini bitirebilir miyim? Açlıktan ölüyordum ve tavuk da çok güzel."

Tiny bu sorudan hoşlanmamıştı, o yüzden görmezden geldi.

"Neden bu kadar açtın? Aldığın öğle yemeğini yemene bile izin vermedi mi?"

Junior gözlerini devirdi. "Siz sadece onaylamayacak bir şey arıyorsunuz ve ben size onun iyi biri olduğunu söyledim. Beni diğer çocuklarla birlikte yemeğe gönderdi ve her şeyin parasını ödedi. Granny's'e gittik. Bir hamburger, patates kızartması ve bir parça çikolatalı turta yedim. İşe gelince, çok fazla kaldırma ve taşıma işi yaptım çünkü kereste deposu bazı malzemeler getirdi ve ben ve çocuklar onları eve taşıdık. İki büyük başlığı asmalarını izledim. Ne isterlerse yaptım ve inşaatçı olmak özel bir şey anne. İnsanların evlerini onarırlar ya da yenilerini inşa ederler. Evler sadece güzel görünmek için değildir. İnsanlara barınak ve güvenlik sağlarlar ve ben de büyüdüğümde bir gün bunu yapmak isteyebilirim."

Emmitt şoktaydı. Bowie'nin neden geri döndüğünü biliyordu ama yaşamak için yaptığı şeyin bu olduğunu bilmiyordu.

"Peki, onun için kaç adam çalışıyor?" diye sordu.

"Emin değilim ama çok fazla olduğunu biliyorum. Adamlar sadece bir ekip olduklarını ve aynı anda farklı projeler üzerinde çalışan yaklaşık yirmi ekibi daha olduğunu söylediler."

"Yirmi adam daha mı?" Emmitt sordu.

"Hayır, yirmi ekip daha var. Burada onunla birlikte altı adam var ama diğer ekiplerin her birinde çok daha fazlası var."

Tiny parayı düşünüyordu ve düşünmeden önce açgözlü tarafı devreye girdi.

"Eğer onunla iyi geçinirsen, bir gün zengin bir yaşam tarzına erişebilirsin."

Junior gözlerini kırptırdı, sonra sanki onu annesinden başka biri olarak görüyormuş gibi ona baktı. Ve gördükleri pek de hoşuna gitmemişti. Sözleri ölçülüydü ama sesindeki ton öfkeden bir ton eksikti.

"Şu anda anne, arabasını mahvettiğim için ona olan borcumu ödemeye çalışıyorum. Yani babamla senin aynı fikirde olmanız gerekiyor. Randall Amca'nın istemediği piç oğlu olduğu için mi hala ondan nefret ediyorsun... yoksa sahip olduğunu düşündüğün para yüzünden mi daha çekici hale geldi?"

Tiny'nin nefesi kesildi. "Emmitt Lee, benimle böyle konuşamazsın!"

Junior tabağını itti ve ayağa kalktı. "Şey, ikinizle de onu bir daha tartışmayacağımı biliyorum ve artık aç değilim. İzninizle."

Tiny çok kızgındı. Artık oğluyla daha fazla uğraşamayacağı için kocasına yüklendi. "Orada öylece kütük gibi oturdun ve bana karşı ne kadar kaba davrandığı konusunda ona tek kelime etmedin!"

Emmitt omuz silkti. "Bu konuda konuşmak isteyen sendin ve şimdi de akşam yemeğini mahvettin. Sırf cevapları beğenmedin diye

söylediklerinin yanlış olduğu anlamına geliyor. Ve ben hala onun hakkında konuşmak istemiyorum, bu yüzden bu tartışma bitmiştir."

Tiny bağırmaya başladı ve Emmitt de ona bağırmaya başladı.

Junior yatağının kenarına oturmuş, boşandıklarında hangi ebeveyniyle birlikte olacağını merak ediyordu. Kavga seslerine bakılırsa bu çok uzun sürmeyecekti.

Ailesinin daha önce hiç bilmediği başka bir yönü hakkında hâlâ şoktaydı ve onlardan utanmamak için mücadele ediyordu. Yorgun, üzgün ve biraz da midesi bulanıyordu. Ayakkabılarını tekmeledi, atletine kadar soyundu ve yorganı geri çevirdi. Eve ilk geldiğinde duş almıştı ve bu gece ailesiyle daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. Bu yüzden işe gitmek için alarmını kurdu ve yatağa girip gözlerini kapattı.

* * *

Judson bira içiyor ve iç çamaşırlarıyla televizyon izliyordu, evde hiç yapmadığı bir şeydi bu. Cora'nın tek derdi görgü kurallarına uymaktı ve buna izin vermezdi.

Bütün gün oğullarının telefonlarına cevap vermesini beklemişti ama bu hiç olmamıştı. Neler olup bittiğini bilmemeye katlanamıyordu ama cevapları istiyorsa bunları kendisinin bulması gerektiği ortaya çıkmaya başlamıştı ve yarın bunun için en iyi zamandı. Sadece bunu nasıl yapacağını bulması gerekiyordu çünkü varlığını kimseye duyurmak niyetinde değildi. Habersizce ortaya çıkacak ve bilmesini istemedikleri ne haltlar döndüğünü öğrenecekti.

* * *

Mel yalnızdı ve sarhoştı. Nellie gitmişti ve ona hiç veda edememişti. Hayatının geri kalanını tek başına hayal etmeye çalışıyordu ama hiçbir şey

henüz aklına olumlu sayılabilecek bir şey gelmemiştir.

Nellie bir çeşit not bırakmıştı. Tam olarak bir not değil, sadece bir tür gevşek uçlu bir şey. Temelde tek söylediği "Bunlar senin" olan Nellie, bankadan aldığı banka kartını, evin ve arabanın anahtarlarını, onun telefon tarifesine bağlı olan cep telefonunu, evlilik yüzüğünü ve banka hesabına ait çek defterini masanın üzerine bırakmıştı.

Bu evden kıyafetleri ve makyaj malzemeleri dışında tek bir şey bile almamıştı. Arabası hâlâ garaj yolundaydı. Şehirden nasıl ayrıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama birlikte yaşadıkları hayata dair hiçbir şeyi yanında götürmemişti. Aralarındaki tüm bağlar geride kalmıştı.

Mel kendine bir kadeh daha viski doldurmaya çalıştı ama şişe boştu, bu yüzden şişeyi masaya geri koydu, koltuğuna geri yaslandı ve televizyonu açmaya niyetlendi. Ama Güç düğmesine basmakla idrak etmek arasında bir yerde bayıldı.

* * *

Cora, Piggly Wiggly'den kapanmadan önce birkaç şey alıyordu ve fırın reyonundan aşağı inerken, Blessings İlkokulu'nun sekreteri Mavis West diğer yönden geliyordu. Mavis ile her Pazar Pazar Okulu dersinde yan yana otururlardı. Cora bir gülümseme bekliyordu. Onun yerine kaşlarını çatı ve kaba bir sorgulamayla karşılaştı.

"Merhaba Cora. Seni dışarıda görmeyi beklemiyordum," dedi Mavis.

Cora kaşlarını çatı. "Neden olmasın ki?"

"Judson ve senin hakkında duyduklarımın sonra, kasabada yüzünü göstermeyeceğini düşünmüştüm."

Cora'nın gözleri öfkeyle kısıldı. "Tam olarak ne duydunuz da böyle saçma bir şeye inandınız?"

Mavis'in yüzü kıpkırmızı oldu ve sesi birazcık yükseldi.

"Büyükkannemlerde küçük bir yaygara kopardığı için onu evden kovduğunu duydum. Judson'ın en iyi günü değildi ama ayrılmaya değmezdi.

elli yıllık bir evlilik."

Cora şaşkına dönmüştü. "Blessings'in etrafında dönen şey bu mu?" Mavis başını salladı.

"Ve sen buna inandın mı? Başından beri seni ilgilendiren bir şey olduğundan değil... ama bu bana senin düşündüğüm gibi bir arkadaş olmadığını gösteriyor."

Mavis ters ters baktı. "Yani inkar etmiyorsun?"

Cora meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ne kadar zamandır Blessings'de yaşıyorsun?" "Neredeyse on sekiz yıldır," dedi Mavis.

"O zaman, Judson'ın dediği gibi, cehennemle yüksek suyu ayırt edemezsiniz. Bu aileler arasında üç kuşaktır süregelen bir kan davası var. Jud'un Granny's'de yaptığı da bunun bir parçasıydı. Saldırdığı, öldürmekle tehdit ettiği adam, doğduğu günden beri reddettiği en büyük torunu. Bu yüzden nefret dolu benliğini alıp yola koyul ve özür dilemek dışında benimle bir daha konuşma," dedi Cora ve başı dik bir şekilde Mavis'in yanından geçip gitti.

İki saat sonra Cora hâlâ öfkeliydi ve akşam yemeği için mutfağı temizledikten sonra güneşin batışını izlemek için arka verandaya çıktı.

Bütün öğleden sonra hayatını gözden geçirmiş ve daha kötüsü de olabilirdi, daha iyisi de olabilirdi sonucuna varmıştı. Kalbinde ailesinin olduğu yerde kocaman bir boşluk vardı ama sahip olduğunu düşündüğü aile sadece zihninin gözünde idi. Bu yüzden masumiyetini kaybettiği için ve onların böylesine acımasız suçlardaki suçlulukları için yas tutuyor ve bir daha mutlu olup olamayacağını merak ediyordu.

Batan güneş gökyüzünü pembeler ve turuncuların parlak bir yıkamasına dönüştürürken göz yaşları serbestçe düştü.

"Anlıyorum, Tanrım. Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum ama yanlışları düzeltmek için bir gün batımından daha fazlası gerekecek."

Cora aydınlık yerini karanlığa bırakana kadar oturdu ve ilk yıldızlar ortaya çıktığında içeri geri döndü. İçeri girerken düşürdüğü gölgeyi görseydi

mutfakta olsaydı, kendini tanıyamazdı.

Omuzlarındaki kamburluk ve attığı ağır adımlar eskiden olduğu kadına uymuyordu. Boşanma acısı çeken tek kişi Jud değildi. Boşanma davasını açanın kendisi olması canının yanmadığı anlamına gelmiyordu.

* * *

Bowie banyodan çıktığında Rowan'ın çoktan uyumuş olacağını düşündü ama Rowan yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve boşluğa bakıyordu.

"Hey. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Rowan o kadar dalmıştı ki, onun çıktığını duymamıştı. "Ah, evet, ben de tam düşünüyordum. Bugün komşularımızdan biri beni aradı ve mülkümü satıp satmayacağımı sordu."

Bowie onun yatağının kenarına oturdu ve parmaklarını onunkilerin arasına soktu.

"Bu konuda çelişkiye mi düştünüz? Onu saklamayı mı düşünüyordun?"

"Aslında bir daha asla ayak basmak istemediğimden başka bir şey düşünmemiştim," dedi.

Bowie onun sesindeki sertlikten irkildi. "Sel sırasında olanlar yüzünden mi?"

"Sanırım," dedi ve tekrar başka tarafa baktı.

Onunla birlikte sessiz alanında kaldı, nereden geldiğini tamamen anlıyordu ama böyle bir şey olduğu için çok üzgündü.

Sonunda tekrar ona baktı. "Sanırım satacaksam, geriye ne kaldığını görmem gerekiyor. Emlakçı bilmek isteyecektir."

"Kimi kullanırsanız kullanın, reklam için kendi fotoğraflarını çekecekler, ama ben sizi alacağım. Tek yapman gereken söylemen."

Sanki derin sulara atlayacakmış gibi derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, gitmem gerek. Kim bilir? Belki zihnimde kilitli kalan dehşetin bir kısmı yatıştır. Belki onu tekrar görmek yardımcı olur."

Bowie kızın elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Aferin sana."

"Şantiyeden ayrılmak için kendini yeterince rahat hissettiğin bir gün seç. Benim için fark etmez. Blessings'ten yaklaşık on mil uzakta olduğunu bilmeniz gerekiyor" dedi.

"Yarının nasıl başlayacağına bakacağım ve eğer birkaç saatliğine kaçabilecek gibi görünürsem arayacağım. Bu sana giyinmek için zaman kazandırır."

"Teşekkür ederim, Bowie."

"Bir şey değil," dedi ve sonra öne eğilip onu öptü - önce nazıkçe, sonra daha uzun, daha yoğun bir şekilde, Rowan inleyene kadar.

O noktada Bowie durdu. Bunu daha fazla ileri götüremezlerdi ve o da dalga geçmek istemiyordu.

"İnanın bana, durmak aklımdaki en son şey, ama işte buradayız, o kapının ardında gelmiş geçmiş en iyi refakatçiler var."

"Biliyorum. Sanırım seninle ilgili bir durdurma düğmem yok."

"O yolculuğa yalnız çıkmadın," dedi Bowie. "Şimdi uyuyabilecek gibi hissediyor musun? Eğer değilse, televizyon izlemekten çekinme. Ben her şeyde uyuyabilirim."

"Hayır, uyumaya hazırım ve eminim sen de öylesindir. Dün gece herkesi ayakta tuttum."

"Bütün gece seni kollarımda tuttuğum için şikâyet etmemi beklemiyorsun herhalde. Ya da bu sabah yanında uyanmaktan, değil mi?" diye sordu.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu şekilde düşünmemiştim."

"Bunu ikimiz için de yeterince düşündüm," dedi Bowie. "İyi uykular, tatlım."

Rowan örtüleri geri çekti ve aralarına girip uzandı. Yorganları yukarı çekmek için uzanırken Bowie bunu onun için yaptı, sonra onu yatırırken alnından öptü.

Rowan gözlerini kapatırken iç çekti. "Annem öldüğünden beri yatağa girmedim."

Bowie durdu. "O öldüğünde on yaşında olduğunu söylediğini sanıyordum." "Evet... on," diye mırıldandı.

"Baban hiç-"

"Asla... 'Büyük bir kız ol. Büyük kızlar ağlamaz.'"

Bowie bir an onun başında durdu, bekledi, yorganı çenesinin altına çekmesini izledi. O da çekti. Nefes alış verişi değişiyordu. Onun çoktan uykuya daldığını biliyordu ama ne kadar uzaklaşırsa o kadar sıkı sarılıyordu.

Babası hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ondan daha az hoşlanıyordu. Kızın anlattıklarından hâlâ rahatsız olan Bowie bir içki almaya gitti, sonra da onun yerine bir bira içmeye karar verdi. Biranın kapağını açtı, sonra ışıkları söndürdü ve ilk yudumu alırken karanlığın etrafına çökmesine izin verdi.

Nefes alışının yumuşak sesini duyabiliyordu ve önce yalnız bir çocuk, sonra da yalnız bir kadın olduğu için acı çekiyordu. Henüz bilmiyordu ama o kasırga hayatını yok etmemişti. Onu serbest bırakmıştı. Bowie hayatının kolay olmadığını biliyordu ama düşmanlarının yüzlerini tanıyordu. Kendi babasının gülümsemesinin ardındaki hilekârlığı ya da gizli yönleri hiç fark etmemişti.

İçini çekti, iki kırık insanın başarılı bir ilişki yaşama ihtimalinin ne olduğunu merak ediyordu ama gerçekten umurunda değildi. Bowie bahis oynayan biri değildi ama Rowan Harper onun için bir anda ortaya çıkan karanlık bir attı. Elindeki tüm kartları onun için masaya koymak üzereydi.

Son yirmi yılda öğrendiği bir şey varsa, o da kesin bir şeyi asla es geçmemektir. Sonunda birasını bitirdi, şişeyi çöpe attı, telefonunun alarmini

kurdu ve yatağa girdi. Uyku kolay geldi. Yenilediği evi sanki bir insanmış gibi hayal etti, yaşlı kadını gördü ve sonra ona hayatının saatini geri döndürmeye başlayan bir anahtar verdi.

yeniden, ama farklı bir şekilde.

Alarm çaldığında uyandı ve hemen susturdu, sonra yatağın kenarına oturdu ve günü düşünmeye başladı. Karşıya baktı

Rowan'a baktı, onunla birlikte yatağa girip onu uyanıkken sevebilmeyi diledi, sonra giyinmek için banyoya yöneldi.

Dışarı çıktığında kahve yapılmıştı ve kadın yemek masasında oturmuş, ellerinin arasında dumanı tüten bir fincan tutuyordu. Perdeler gün ışığını içeri almak için geri çekilmişti ve kadın hareketsiz bir şekilde oturmuş, yine boşluğa bakıyordu.

Aralarındaki mesafeyi geçti, bir elini kızın başının arkasına koydu ve hızlı bir sabah öpücüğü için eğildi.

"Günaydın, günışığım."

Gülümsedi. "Güzel bir sabah, değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapacağım. İster misiniz?"

"Senin için yapabilirim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı ama adam onu durdurdu. "Bu sabah yemek yapıyorum. Sadece otur. Birkaç saatten fazla sürmez.

dakika, tamam mı?"

"Fıstık ezmesi az, jöle çok olsun lütfen."

Ona bir başparmak işareti yaptı, sonra tezgâha doğru ilerledi. Bir kapıya vurdu, tabakları tıkırdattı ve bir kavanoz jöle için buzdolabını iki kez açıp kapattı ama sandviçler sonunda yapılmıştı.

Rowan'ın sandviçini onun önüne koydu. Ekmeğin bir yüzünde fıstık ezmesi, diğer yüzünde ise jöle vardı. Ve birleştirmesi için ikisini de açık bırakmıştı.

Onun ne yaptığını görünce sırtıttı. Jölenin içine büyük bir kalp çizmiş ve *Bowie* + *Rowan*'ı fıstık ezmesinin içine koymuştu. Onları bir araya getirdiğinde kalp tamamlanmış olacaktı.

"Bayıldım," dedi.

"Teşekkürler. Sanatta her zaman çok iyiydim."

Adam yanına oturup ilk lokmasını aldığı anda güldü. Ama bir kez daha pencereden dışarı bakıyordu. Adam durdu ve onun görüş alanını takip etti.

"Orada ne görüyorsun?"

"Oh, hiçbir şey... her şey. Dünya ve tüm olasılıkları sanırım." "Ben de senin olasılıklarına dahil miyim?" diye sordu.

"Evet."

"Şansım nasıl görünüyor?" diye sordu.

Güldü. "Az önce PB&J sandviçime kalp şeklinde baş harflerimizi kazıdın, bu yüzden seni asla kararsız bir tip olarak düşünmezdim."

"Hiç de kararsız değil, ama incinmiş, aşk acısı çeken bir ahmak bunu oldukça iyi açıklıyor."

"Tam benim tipim, bu yüzden şansınızın iyi görüldüğünü söyleyebilirim, gerçekten iyi."

Eğildi ve kulağına fısıldadı, "Teşekkür ederim bebeğim. Söz veriyorum pişman olmayacaksın. Oh... ve bugün çiftliğine gideceğimizi unutma, tamam mı?"

"Unutmam mümkün değil. Karnımdaki düğüm bana harika bir hatırlatma." "Bunun senin için zor olmasına üzüldüm. Tek yapman gereken o kelimeyi söylemek ve Ne zaman istersen gideriz. Oh...ve yeni bir alışveriş listesi yap. Eminim değiştirilmesi gereken şeyler vardır."

"Neyse o," dedi Rowan. "Listeyi hazırlayacağım ve kızlarla özel bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını kontrol edeceğim. Ne zaman ararsanız hazır olacağım."

Başını salladı.

Sandviçlerini bitirdiler ve Bowie telefonunun ve araba anahtarlarının yanında olup olmadığını kontrol ettikten sonra ön kapıdaki güvenlik alarımını kapattı.

"Bir veda öpücüğü alabilir miyim?" diye sordu.

Rowan kollarını adamın boynuna doladı, dudaklarını adamın ağzında birleştirdi ve onu anlamsızca öptü. Onun inlediğini duyunca durdu.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu.

Bowie onu kendine çekmek için bir kolunu beline doladı. "Beni taşıyor ama yol için bir tane daha istiyorum."

Ve bu sefer, adam gittiğinde başı dönen kişi oydu. Kapının önünde

durmuş, adamın arkasına bakmasını bekliyordu. Döndüğünde, kız

El salladı.

Sadece onu işaret etti ve sırttı.

Bölüm 15

Dün geceki fiyaskodan sonra Junior erkenden kalktı, sessizce kendine kahvaltı hazırladı, sonra anne ve babası hâlâ uyurken evden çıktı ve işe yürüyerek gitmek için kendine bolca zaman tanıdı. Şu anda her iki ebeveyniyle de yalnız kalmak gibi bir arzusu yoktu. Tek istediği doğru şeyi yapmak ve kuzenini daha iyi tanımaktı.

Büyükanne Boone'a ne yaptığını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Evine girmesine izin verilmemesi, büyükbabasıyla ikisi de hapisteyken ona taktığı isim olan serseri olduğunu düşünmesinden daha kötü olurdu.

Şantiyeye sekizden biraz önce varmıştı ama bu sabah Bowie çoktan oradaydı. Junior verandadan atlayıp içeri girdi ve Bowie'yi evin arka tarafında, ana banyo için yeni tesisat ekleyecekleri yerde gördü.

"Günaydın patron."

Bowie arkasını döndü, sonra gülümsedi. "Günaydın. Bugün için hazır mısın?"

"Benden ne isterseniz yapmaya hazırım," dedi Junior.

"Sabah saatlerinde tesisatçılarımız burada olacak. Umarım bir sorunla karşılaşmazlar, ancak eski tesisatlarda, orada ne olduğunu çıkarmaya başlayana kadar bunu söylemenin hiçbir yolu yoktur. Bugün burada adımlarınıza dikkat edin. Tesisatçıların işi bitene kadar hepimiz alt zeminin altındaki ikişer dördün üzerinde yürüyeceğiz."

Junior alt döşemenin eksik olduğu açık alanlara baktı ve toprağın ne kadar aşağıda olduğuna baktı. Kaymak ve düşmek istemeyeceğini bildiği kadar uzaktı. Eğer böyle bir şey olursa, iki dörde kadar bir zemine binmiş olacaktı ve canı çok yanacaktı.

Bowie kapıdan dışarı baktı. "Ekip geliyor. Günün bir kısmında Ray'e cevap vereceksin. Bir arkadaşımın ayak işlerini halletmem gerekiyor."

"Bana uyar patron."

Bowie işaret etti. "Tesisatçı orada. Hadi gelin. Malzemeleri içeri taşımasına yardım etmemiz gerekebilir," dedi ve kapıdan çıktılar.

* * *

Erken kalkan tek Boone Junior değildi. Jud sokaktan çıkıp Mel'in garaj yoluna girdiğinde saat sekizi biraz geçiyordu. İki araba da garajın altındaydı. Tam da aradığı şeydi. İkisi de hâlâ oradaydı ve şimdi o da oradaydı.

İki eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra da sanki oranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla verandaya çıktı. Ön kapıya doğru ilerlerken Jud perdelerin çoktan açıldığını ve oturma odasında bir ışığın yandığını fark etti. Camdan içeri baktı ve Mel'in koltuğunda uyuduğunu görünce şaşırdı. Koltuğun yanında boş bir viski şişesi gördü ve kaşlarını çattı. Bu hiç iyi görünmüyordu.

Yüksek sesle kapıyı çaldı, sonra Mel'in uyanık olup olmadığını kontrol etti. Sesi duymuş gibi bile görünmüyordu. Jud kapıyı bir kez daha çaldı, sonra elini yumruk yapıp kapıya vurdu ve bu kez sonuç aldı. Mel'in koltuğu dik konuma getirirken çıkardığı sesi ve ardından kapıya doğru tökezlediğini duydu.

Başarılar.

* * *

Mel irkilerek uyandı ve ilk önce kimin dışarıda olduğuna bakmak aklına gelmeden önce kalkıp kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açıp babasını gördüğünde içini çekti. Umarım yanında para vardır... ya da nereden bulabileceğine dair bir öneri, diye düşündü Mel fırtına kapısının kilidini açarken.

Jud kapıyı çekip açtı ve hiçbir şey olmamış gibi içeri girdi. Viski şişesini aldı ve sonra arkasını dönüp Mel'in açıklama yapmasını bekledi. Ama Mel'in söyleyecek olumlu bir şeyi yoktu, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Neler oluyor?" Jud sordu. "Nellie'yle kavga mı ettiniz? Bu yüzden mi koltukta uyuyorsun?"

"Burada benden başka kimse yok, o yüzden istediğim yerde uyurum." Mel, Jud'un elindeki boş viski şişesini aldı ve mutfığa doğru yürüdü.

Mel'in cevabına şaşırان Jud, Mel'in boş şişeyi geri dönüşüm için kullandıkları çöp sepetine koymasını izledi.

"Peki Nellie nerede?"

Mel'e ona meydan okuyacak cesareti veren, zonklayan akşamdan kalmalığın ve Jud'un tek kelime etmeden hepsini terk etmiş olmasının birleşimiydi.

"Neden umursuyorsun ki? Tek bildiğin, hepimizin ölmüş olabileceği," diye mırıldandı ve bir fincan kahve yapmaya başladı.

Jud kaşlarını çatı. "Bak, şimdi buradayım, neler oluyor?" "Bir bakalım... Nereden başlayayım?" Mel söyledi. "Sanırım kendimden başlayacağım. Nellie beni terk etti. Kentucky'deki ailesinin yanına döndü ve ben onunla gitmem için davet edilmedim."

Jud'un şaşkınlığı belliydi. "Sadece bir ziyaret mi demek istiyorsun?"

"Beni boşuyor! Tıpkı annemin seni terk ettiği gibi. Ve aynı lanet sebepten. Ben de giderdim ama hem taşınacak param yok hem de ev sahibim borcumu ödeyemeyeceğimi anladığında evden atılacağım. Yani bana aylık maaşımı bankaya yatıracağını söylemeye gelmediysen, burada işimiz bitti."

Jud omuz silkti. "Gel benimle yaşa derdim ama daha yeni tek yatak odalı bir daire için kontrat imzaladım."

"Ne kadar uygun," dedi Mel.

Jud bunun gidişatından hoşlanmadı ve konuyu değiştirdi. "Emmitt ve Tiny arasında neler oluyor? Junior henüz mahkûm edilmedi mi?"

"Onlar hakkında bilgi mi istiyorsunuz, o zaman gidin kapılarını çalın."

Jud bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Oğulları hiçbir zaman meydan okumamış ya da otoritesini sorgulamamıştı. Kime kızacağını bilmiyordu ama Bowie James'i rahat bıraksaydı bunların hiçbirinin olmayacağını da farkındaydı.

Jud, "Adamlarımla ilişkimi kesmeyeceğim," dedi. "Paranız her zamanki gibi hesabınızda olacak."

Mel sadece ona baktı.

Jud bu davranış karşısında o kadar dengesizleşmişti ki ne yapacağını bilemedi. "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Mel, "Kapıya kadar kendin gidebilirsin," dedi ve kahve makinesine geri döndü.

Jud bir an durdu, en küçük oğlunun sert, boyun eğmeyen sırtına baktı ve sonra gitti.

Mel, Jud'un arabadan indiğini duyduktan sonra kapıyı kilitledi. Babalarının şehirde olduğunu haber vermek için Emmitt'e mesaj atmayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi ve onun yerine duş aldı.

* * *

Emmitt midesi yanarak kalktı ve bir şeyler almak için evin içinde dolaşarak mutfaka gitti. Sonra lavaboda kirli bir kâse ve bardak olduğunu fark etti. Junior çoktan gitmişti.

Bir dakika öylece durup tek oğluyla arasında giderek büyüyen uçurumu düşünürken, arabanın yola yanaştığını gördü.

Vay anasını. Bu babam!

Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

Emmitt aceleyle cevap verdi, sesin Tiny'yi uyandırmamasını umuyordu. Zaten ona kızgındı ve dün gece geçirdiği krizin tekrarlanmasını istemiyordu.

Babasının ruh halini ölçmeye çalışarak kapıyı açtı.

Jud, Emmitt'in pijama altlarına, çıplak bira göbeğine ve çıplak ayaklarına baktı. "Seni yataktan kaldırdım mı?"

"Hayır. Mutfaktaydım. Ne istiyorsun?"

Jud ters ters baktı. "Bu sabah bunu ikinci kez soruyorlar." "Yani Mel'i zaten gördün. Ayık mıydı?"

"Akşamdan kalma," diye mırıldandı Jud. "Tiny nerede? O da Nellie gibi Blessings'i terk mi etti?"

"Çok şanslı olmalıyım," diye mırıldandı Emmitt. "Hâlâ uyuyor ya da uyuyordu."

"Buraya gelmemin sebebi herkesi kontrol etmek. Junior nerede? Henüz cezasını çekmedi, değil mi?"

"Mahkeme tarihi henüz bize bildirilmedi," dedi Emmitt.

"Git onu yataktan kaldır. Onunla konuşmak istiyorum."

"Çok geç," dedi Emmitt. "O çoktan işe gitti."

"Ne? Neden birdenbire işe gitti?"

"Bowie James'e olan borcunu ödemesine yardımcı olmak için ve bizim bununla hiçbir ilgimiz yok, bu yüzden öfkeni yatıştır. Yüzün pancar gibi kızarmış. Bunu yaptı çünkü annemle boşanmanızın, Nellie'nin Mel'i terk etmesinin ve Tiny ile aramızda çıkan kavgaların onun yaptıkları yüzünden olduğunu düşünüyor. Artık hepimizden öğrenecek kadar hikayenin arka planını biliyor."

Jud'un öfkesi azaldı ve yerini pişmanlığa bıraktı. Torununu seviyordu -en azından küçük olanını- ve tüm bunların ortaya çıkmasından dolayı üzgündü.

"Ona çalışmak zorunda olmadığını söyleyebilirsin. Onun için borcunu öderim ve-"

"Sonra ne olacak? Onu Mel ve bana mı dönüştüreceğiz? Granny's'de bulaşıkçı olarak işe alınmak için yeterli iş becerimiz yok. Kimseye para vermiyorsun. Junior yaptığı şeyle gurur duyuyor. Onun da sana bağımlı olarak büyümesini istemiyorum."

Jud'un kalbi çarpmaya başlamıştı. Kan basıncının yükseldiğini biliyordu. Yüzünün yeniden kızardığını hissedebiliyordu.

"Mel'e söyledim ve sana da güvence veriyorum. Aylık maaşınız her zaman olduğu gibi banka hesabınızda olacak. Bu konuda değişen bir şey yok."

Emmitt kendini hiç bu kadar ezik hissetmemişti. "Peki bunu hak etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Artık bir şey yok."

"Uyarıyorum. Bir daha asla senin pis işlerini yapmayacağım," dedi Emmitt.

Jud kaşlarını çatı. "Neden ikiniz de birdenbire bana kızdınız? Size yapmanızı söylediğim hiçbir şeyi sorgulamadınız ya da tereddüt etmediniz."

"Kendime kızıyorum," dedi Emmitt. "Ve bil diye söylüyorum, sert bakışlara ve soğuk omuzlara hazırlıklı olmadan kasabada hiçbir yerde yüzünü gösterme. Bowie'yi de gördüler. Ne yaptığımızı biliyorlar, hepimizin yalan söylediğini biliyorlar. Yapabilseydim, Tiny ile çoktan gitmiş olurduk, ama yapamayız çünkü Junior'ın mahkeme tarihini bekliyoruz. Konuşacak başka bir şeyiniz yoksa, hazır fırsatınız varken gitseniz iyi olur. Tiny en az bana olduğu kadar sana da kızgın. Ve ne yaparsan yap, Junior'dan uzak dur. O sensiz gayet iyi idare ediyor."

Jud'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Saniyeler içinde evden çıkıp arabaya bindi. Tiny'ye karşı sağlıklı bir saygısı vardı. Sinirlendiğinde tekerlekleri üzerinde cehennem gibiydi. Geri geri giderek hızla uzaklaştı, arkasında lastik izleri bıraktı ve hiç tereddüt etmeden Cora'yla hesaplaşmak için doğruca eve gitti. Kapıyı çalmaya hiç niyeti yoktu ve bunu yapmak için bir güvenlik zincirini daha kırması gerekse bile içeri girecekti.

Evleri görüldüğünde yeni bir öfkeyle sarsıldı. Yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu ve ona karşı çok hoşgörülü davranmıştı ama artık değil.

Garaj yoluna park etti ve elinde anahtarıyla ön kapıya doğru hışımla yürüdü, sonra anahtar kilide soktu ama içeri girmedi. Kaşlarını çatı ve ters çevirmiş olabileceğini düşünerek diğer tarafa çevirdi ama yine de çalışmadı.

"Orospu çocuğu. Kilitleri değiştirmiş," diye mırıldandı ve bağırarak ön kapıya vurmaya başladı. "Cora! Beni hemen içeri al yoksa tekmeleyerek kırarım."

Cora bağırışları duyduğunda mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Yüreği ağzına geldi. Judson'ı buna şaşırtmayacak kadar iyi tanıyordu. Yaptığı şeyin şokunu atlattıktan sonra böyle bir şey olabileceğinden korkmuştu. Görünüşe göre içindeki kabadayı geri dönmüştü.

Adam kapıyı yumruklamaya ve tekmelemeye başladığında çırpılmış yumurtasının altındaki ateşi söndürdü. Artık panik içindeydi ve fiziksel güvenliğinden endişe ediyordu, telefonunu kaptı ve 911'i aradı.

"911. Acil durumunuz nedir?" Avery sordu.

Tanıdık sesi duyduğu anda ağlamaya başladı. "Avery, ben Cora Boone. Judson verandamda, kapıyı yumrukluyor ve bana bağırıyor, onu içeri almazsam kapıyı kırmakla tehdit ediyor. Çabuk olun! İçeri girerse bana zarar vermesinden korkuyorum!"

"Benimle telefonda kal Cora. Bu çağrıyı hemen şimdi göndereceğim."

Cora çağrının yapıldığını duydu ve Jud en kötüsünü yapmadan önce oraya varmayı umdu.

"Tamam, yoldalar. Hâlâ orada mı?" Avery sordu. Cora

inledi. "Evet, lütfen acele edin!"

"Sen iyi misin?" Avery sordu.

"Şimdilik iyiyim," dedi.

"Ne yaparsan yap telefonu kapatma. Tekmeyle içeri girerse bilmem gerek."

"Evet, tamam," dedi Cora.

Jud çoktan soğukkanlılığını kaybetmişti ve evin her iki tarafındaki komşuların verandalarına çıktıklarından habersizdi.

"Jud! Onu rahat bırak!" diye bağırdı ilerinden biri.

Jud ona döndü. "Sen kendi işine bak," diye bağırdı ve kapıyı tekrar yumruklamaya başladı, küfrederek ve öfkelenerek, itaat etmezse yapacağı tüm çirkin şeylerin sözünü verdi.

Birden siren sesleri duymaya başladı. *Lanet olsun! Polisleri aramış.* Jud verandadan atladı, arabasına koştu ve hızla mahalleden uzaklaştı.

Cora onun ayrıldığını duydu ve arabanın okula doğru hızla sağa dönüp gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında kapıya koştu.

Kalbi hızla çarpıyordu ve hasta olacaktığı gibi hissediyordu. Dünya dönmeye başladığında tutunacak bir şey arıyordu ve sonra her şey karardı.

Yan komşu Cora'nın dışarı baktığını gördüğünde hâlâ verandadaydı ama Cora aniden yere düşmeden önce sadece birkaç saniye oradaydı. Yere düşüş şeklinden baygın olduğunu anlamış. n merdivenlerden inmiş ve polis geldiğinde bahçesinde koşturuyormuş.

şef Pittman komşusunun koştuğunu ve işaret ettiğini gördü ve ardından Cora'nın yerde olduğunu gördü. Koşarak dışarı çıktı ve ambulans gönderilmesi için merkezi aradı.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye sordu şef, komşusu arkasından merdivenleri koşarak çıkarken.

"Jud'un devam ettiğini duydum ve dışarı ıktım. Onu rahat bırakması için bağırdım ve o da bana kendi işime bakmamı söyledi. Sanırım Jud siren seslerini duydu çünkü aceleyle ıktı. Sonra Cora'nın kapıya geldiğini gördüm, muhtemelen gittiğinden emin olmak için. İşte o zaman düştüğünü gördüm."

"Ona herhangi bir şekilde dokundu mu?" Pittman nabzını yoklarken sordu. "Hayır, efendim. Sadece bağırıyor ve kapıyı tekmeliyordu."

Hâlâ nefes alıyordu, bu rahatlatıcıydı ama şef nabzını kontrol ettiğinde düzensiz görünüyordu. Jud Boone'u bulsalar bile, eğer Cora

taciz suçlamasıyla dava açmak istediğinde, onu yine huzuru bozmaktan başka tutuklayacakları pek bir şey yoktu. Aile kavgaları en kötüsüydu ve şefin Cora'yla konuşması gerekiyordu.

Şef, "Cora'nın mutfağına gidip bana soğuk ve ıslak bir bez getirebilir misin?" diye sordu.

Komşu, Cora'nın yattığı yerin yanından geçip mutfağına doğru koştu. Birkaç dakika sonra elinde ıslatıp sıktığı bir bulaşık havlusuyla geri döndü.

Şef Cora'nın yüzünü ve boynunu dikkatlice silerken Şerif Yardımcısı Ralph olay yerine geldi, ardından bezi katlayıp alına koydu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz, Şef?"

"Kasabada hızlı bir devriye gezin ve Judson Boone'u herhangi bir yerde görürseniz, sorgulamak için alın. Arabasının marka ve modelini bilmiyorum. DMV'yi kontrol etmeniz gerekecek."

"Biliyorum," dedi komşusu. "2012 model siyah bir Chevrolet Impala kullanıyor." Ve sonra Ralph aceleyle yola çıkarken o da evine gitti.

Lon'u rahatlatmak için Cora uyanmaya başladı. "Kıpırdamadan yatın, Bayan Cora," dedi.

Cora şefi tanıdı, sonra başında soğuk ve ıslak bir şey hissetti ve dokunmak için uzandı.

"Sadece ıslak bir bez," dedi Lon, hâlâ endişeliydi. Gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu ve Lon'un hoşuna gitmeyecek kadar solgundu. "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Sadece başım döndü. Sanırım çok korktuğum için. Ambulansa ihtiyacım yok. Burada biraz oturup dinleneceğim. İyi olacağım," dedi.

"Hayır, hanımefendi. Bunu yapamam. Gitmeden önce iyi olduğunuzdan emin olmalıyım. Sağlık görevlileri sizi kontrol edecek."

İtiraz etmedi.

Lon onu yakından izlemeye devam etti ve ambulansın geldiğini duyduğu anda biraz daha rahat nefes almaya başladı.

"Bunlar onlar mı?" Cora sordu.

Lon kaşlarını çatdı. Sesi zayıf ve titrekti.

"Evet hanımefendi, bunlar onlar."

"Kalbim durursa kalp masajını reddettiğimi söyle."

Lon afallamıştı. "Cora! Böyle düşünmek istemezsin! Ailen ne olacak? Torunun! Borcunun bir kısmını ödeyebilmek için Bowie'nin yanında işe girdi ve bunu kendi başına yaptı."

Cora bir an hareketsiz kaldı. "O mu yaptı? Ve Bowie onu işe mi aldı?"

"Evet, hanımefendi. Ve aramızda kalsın, çünkü bunu henüz kimse bilmiyor, Bowie ona karşı olan tüm suçlamaları çoktan düşürdü. Sadece Junior'ın yapmak istediğı şeyi bitirmesini istiyor."

"Bütün bunları o mu yaptı? Başına gelenlerden sonra mı?" Cora sordu.

Lon başını salladı. "Ama söyleyemezsin. Sana söyleyerek Bowie'ye verdiğim sözü çoktan çiğnedim ama tüm bunları atlatman için olumlu bir şeye ihtiyacın var. Ve... sanırım ambulans şimdi geliyor. İyi olacaksın. Sadece biraz inancın olsun."

Birkaç dakika sonra acil yardım ekibi koşarak geldi ve Cora'nın hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Birkaç dakika sonra onu acil servise götürmeleri gerektiğini söylediklerinde itiraz etmedi.

Evin içinde, şef Cora'nın telefonunu düşürdüğü yerden aldı, Emmitt'in adını bulana kadar kişi listesinde gezindi ve onu aradı.

* * *

Telefonu çalmaya başladığında Emmitt duştaydı. Tiny kimin aradığını görmek için yatağında döndü ve arayanın Blessings PD olduğunu görünce cevap verdi.

"Alo?"

"Tiny, ben Şef Pittman. Emmitt orada mı?"

"Evet, Şef, ama o duşta. Sorun nedir?"

"Cora'yı acil servise götürüyoruz. Emmitt'e haber vermeni istiyorum."

"Aman Tanrım! Ne oldu?" Tiny ağladı.

"Judson oldu. Geldiğimden beri onunla görüşemedim ama 911'i aradığında adamın kapıyı yumrukladığını ve tekmelemekle tehdit ettiğini söyledi. Biz geldiğimizde adam gitmişti ve kadın eşikte bayılmış gibi görünüyordu. Sanırım bu onu çok korkutmuş. Ailenin geri kalanına haber verme işini size bırakıyorum" dedi.

"Evet, evet, aman Tanrım, aradığın için teşekkürler," dedi Tiny ve sonra yataktan fırlayıp bağırarak banyoya koştu. "Emmitt! Duştan çık. Az önce Şef Pittman aradı. Anneni acile götürmüşler!"

Emmitt panik içinde nefesini tutarak suyu hızla kapattı, bir havlu kaptı ve kurulanmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Baban oldu! Eve girmeye çalışırken onu o kadar korkuttu ki hastaneye götürmek zorunda kaldılar. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Emmitt. "Mel'i arayacağım. Annem bizi orada istemeyebilir ama biz yine de orada olacağız."

* * *

Mel acil servise uyuduğu kıyafetlerle gitti. Tıraş olması gerekiyordu ve akşamdan kalma olduğu için başı ağrıyordu ama tek düşünebildiği annesiydi. Annesi ondan nefret ediyor olabilirdi ama Mel onu hâlâ seviyordu ve böyle bir şey olduğu için çok üzgündü.

Emmitt ve Tiny birkaç sıra aşağıya park ettiklerinde o da arabayı çekip park etti. Emmitt onu gördü ve birlikte içeri girebilmek için yetişmesini bekledi.

* * *

Jud, Blessings'in çevresindeki ara sokaklarda ve arka yollarda ilerlerken öfkeliydi. Kan hücumundan başı dönüyordu. Oğulları ona sırt çevirmişti. Karısı ona ihanet etmişti ve tüm bunların sebebi o lanet piçin Blessings'e geri dönmesiydi.

Arabayı sürerken atıp tutmaya devam etti. "Bu Bowie James'in suçu. Eğer geri gelirse onu öldüreceğimi söyledim. Benim hatam Mel ve Emmitt'i onu korkutmak için göndermek oldu."

Çıkmaz bir sokağa geldiğinde Jud durdu ve koltuğun altına uzanıp tabancasını çıkardı. Dolu olduğundan emin olmak için yeterince uzun süre oturdu, sonra tabancayı yanındaki koltuğa bıraktı ve arkasını döndü. Bowie James Jud'un dünyasına son vermişti, Jud da bu iyiliğe karşılık verecekti. Ve Bowie'nin Pearl'n evinde tadilat yapıyor olması gerektiğinden, onu orada bulacağını tahmin etti.

şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken Jud'un nabzı hızla atıyordu. Tüm mantıklı davranış duygusunu kaybetmişti, bunu güpegündüz ve büyük olasılıkla tanıkların önünde yapmaktan çekinmiyordu. Ama hayatının geri kalanını yalnız geirecekse, sırf kan davasında son kurşunu sıktığını bilmek için hapishanede geçirmeye razıydı.

Sokağa geldiğinde yavaşlamaya başladı. Sokağın her iki yanında park etmiş araçlar, bahçede büyük bir çöp konteyneri ve garaj yolunda onun yanına park etmiş Ken's Electric'e ait bir kamyonet vardı. Jud ihtiyacı olan tüm gizliliğe sahipti, bu yüzden daha da yavaşladı ve neredeyse sessizlik içinde evin önünden geçti.

Görünüşe göre n kapıya yeni pencereler asıyorlardı çünkü henüz bir pencerenin asılmadığı yerde büyük bir açıklık vardı ve içeride ileri geri yürüyen adamları rahatlıkla görebiliyordu. Bakmaya devam etti ve Bowie'yi görmeyi bekledi ve sonra oldu.

Bowie pencerenin olduğu yere doğru yürüdü ve açıklığın üstündeki duvarda bir şeye bakıyormuş gibi göründü. Sonra Jud onun yukarıyı işaret ettiğini gördü ve arkasından birine seslendiğini duydu.

Jud tabancaya uzandı ve ardından camını indirip nişan aldı. Tam tetiği çekerken, Bowie ile pencerenin arasına başka bir adam girdi. Jud onun dönüp Bowie'nin işaret ettiği yere bakmasını izledi.

İşte o zaman torununun yüzünü gördü.

"*Hayır!*" diye bağırdı ve arabadan inip sanki olanları durdurabilecekmiş gibi eve doğru koşmaya başladı.

Bölüm 16

Bowie, Junior'ın kendisine doğru düşmesinden sadece bir saniye önce büyük bir patlama sesi duydu. Çocuğun vurulduğundan hâlâ habersiz olan Bowie, düşmesini engellemek için onu yakaladı ve o sırada Jud Boone'un elinde bir silah ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle eve doğru koştuğunu gördü.

Sonra Bowie yere baktı ve ellerinin kan içinde olduğunu ve Junior'ın bilincinin yerinde olmadığını gördü.

"Ray! Polisi ve 911'i ara. Çocuk vuruldu." Bowie

Junior'ı yere yatırırken adamlar koşarak geldi.

"Giriş yarasına baskı uygulayın!" Bowie emretti ve kapıya doğru fırladı.

Jud eşiği geçtiği anda o da geldi.

"Ben-" demek istemedim. Jud, dedi ve sonra silah uçu ve Bowie'nin yumruğunun etkisiyle çenesi çatladı.

Jud devrilmiş bir öküz gibi yere yığıldı.

Bowie onu karnının üzerine yuvarladı ve kollarını arkasından çekti. "Biri bana onu bağlayacak bir şey getirsin!"

Presley ve Joe koşarak geldiler. Biri Jud'un ellerini tutarken diğeri onları bağladı.

Bowie Junior'a doğru koştu, giderken tişörtünü çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir anda yeniden on sekiz yaşındaydı ve mutfağa geri dönmüş, annesinin kanının içinde diz çökmüştü. Panikten bir nefes uzaktaydı.

Junior'ın yarasına baskı uygulayan Samuel önce panik moduna geçtiğinde saldırıya uğradı.

"Durduramıyorum Bowie. Gözümüzün önünde kan kaybından ölecek!"

Bowie hiç düşünmeden travma moduna geçti. "Bırakın beni," dedi ve tişörtü yaraya doğru itip cesaret edebildiği kadar baskı uygulamaya başladı.

* * *

Siren sesleri bir kez daha Blessings'i inletiyordu ve devriye gezen Şerif Yardımcısı Ralph olay yerine gelen ilk polisti. Aradığı arabayı ikinci 911 çağrısının yapıldığı adresin önünde kapısı açık bir şekilde park edilmiş ve hâlâ çalışır vaziyette görünce hemen telsizle haber verdi.

"Ben Şerif Yardımcısı Ralph. Şefe haber verin, söz konusu adam şu anki çağrı üzerine olay yerinde." Sonra arabadan inip içeri koştu.

Jud Boone'u yerde kanlar içinde ve baygın bir halde, elleri ve ayakları kasaba giden bir domuz gibi bağlanmış olarak gördüğünde, ardından Junior Boone'u baygın ve kan gölü içinde yatarken gördüğünde, telsizle ikinci bir ambulans çağırdı, ardından silahı poşetledi ve etiketledi.

* * *

Mel içeri girdiğinde Emmitt ve Tiny acil serviste Cora'nın yatağının yanında duruyorlardı. Cora'nın gözleri kapalıydı ve Mel hemen en kötüsünden korktu.

"Durumu kötü mü? Kalp krizi mi geçirdi?" diye sordu. Cora gözlerini açtı. "Ölmedim ya da ölmüyorum."

"Tanrıya şükür," dedi Mel ve yanına gidip omzunu sıvazladı. "Böyle olduğu için üzgünüm anne. Babamın hepimize bu kadar kötü davranacağını hiç düşünmemiştim."

Emmitt başını salladı. "Biliyorum! Değil mi?"

Tiny burnunu çekti. "Her zaman kaba saba biriydi ama zalim değildi," diye ekledi.

Cora elinin tersiyle yatağa vurdu. "Ah, lütfen! Konuşmayı kesin. Üçünüz de genç Bowie James'in bu aileden gördüğü zulmü unutmuş görünüyorsunuz. Ona kötü davranan sadece Judson değildi. Hepiniz öyleydiniz. Ve aynı eski manevraları yetişkin bir adam üzerinde denediğinizde, kötü çizginin derin ve doğru olduğunu kanıtladınız. Yüzlerinizi tekrar görmenin beni rahatlatacağını ve güven vereceğini neden düşündünüz bilmiyorum ama yanıldınız."

"Ama anne-"

Koridorda kıyamet kopmadan önce Mel ancak bu kadar ilerleyebilmişti. Yaklaşan siren seslerini duydular, ardından bir kadın "Geldiler" diye bağırırken birileri emir yağdırıyordu.

Cora'nın odasındaki açık kapı, onları koridorda geçen her şeyi gözlemlemek için serbest bıraktı. Birkaç dakika içinde, bir sedyenin iki yanına tutunmuş, üzerindeki hastayı kurtarmak için koşuşturan acil tıp teknisyenleri ve hemşireler telaşla yanlarından geçti.

"Aman Tanrım!" Tiny mırıldandı ve birkaç dakika sonra ikinci bir sedye geldi, bu hastaya da daha fazla sağlık personeli eşlik ediyordu.

Tam her şeyin bittiğini düşündükleri sırada Bowie James, üzerinde tişörtü olmayan ve kanlar içinde, yanında Şef Pittman ve birkaç yardımcısıyla önlerinden geçti.

Tiny sandalyesinden kalktı ve dışarı bakmak için kapıya koştu. "Şantiyede bir şey olmuş olmalı!" dedi.

"Ama neden polisler?" Mel sordu. "Ve James denen adama ne oldu? Her tarafı kan içindeydi."

Şef Pittman aniden kapıda belirdi. Vereceği haber Cora'yı yeniden başka bir olayın içine atabilirdi ve odaya girerken bunu nasıl söylediğine dikkat etmesi gerekiyordu.

"Cora, nasılsın?" diye sordu.

"Şu anda kendimi iyi hissediyorum ama henüz herhangi bir test sonucu gelmedi."

Elini cebine attı. "Telefonunu ve evin anahtarlarını getirdim ve evi kilitledim."

"Teşekkür ederim," dedi adam elindekileri ona uzatırken.

"Rica ederim," dedi ve haberi vermek için kendini hazırladı. "Hepinize duyması zor olacak bir şey söyleyeceğim. Buna hazır mısınız Bayan Cora?"

"Evet. Sorun nedir?"

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Judson Pearl James'in evine Bowie James'i vurmak niyetiyle gitti ve onun yerine Junior'ı vurdu."

Tiny çığlık attı ve Emmitt'in kollarına düştü.

Ama hepsinin aklındaki soruyu soran Mel oldu. "Junior yaşıyor mu?"

Şef başını salladı. "Şimdilik."

"Babama ne oldu?" Mel sordu.

"Bowie evin içinde koşarken onu etkisiz hale getirdi ve bayılttı."

Emmitt burnuna doğru uzandı, desteği hissetti ve şef konuşmaya devam ederken onu kıran darbenin gücünü hatırladı.

"Ve Junior'ın hâlâ nefes alıyor olması için Bay James'e teşekkür etmelisiniz," diye ekledi.

"Junior'ı görebilir miyiz? Oğlumu görmem gerek," diye yalvardı Tiny.

"Bilmiyorum, ama ameliyata alınmadan önce oraya varırsak olabilir. Benimle gelin ve görelim."

Emmitt ve Tiny, destek için birbirlerine tutunarak şefin odadan çıkışını takip ettiler ve Mel ile Cora'yı yalnız bıraktılar.

"Gidip babanı kontrol etmeyecek misin?" Cora sordu.

"Hayır, hanımefendi. Sizinle kalmama izin verecek misiniz?"

Cora şoktaydı ve midesi bulanmıştı. Sesi titriyordu ve gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Konusmak istemiyorum," dedi. "Git babanla konuş. Ona şimdi mutlu olup olmadığını sor. Sebep olduğunuz tüm kederin buna değip değmediğini sor."

Mel tezgahın üzerindeki kutudan birkaç mendil çıkardı ve ona uzattı.

"Bak anne. Senden af dilemiyorum ve bizim hakkımızda neler hissettiğini anlıyorum. Ama göz önünde bulundurmadığın şey, hepimizin seni hala sevdiği."

Cora onun sesinde eskiden olduğu küçük çocuğu duydu ve o anda, onların aldatmacalarının farkında olmasa da, Judson'ın pek çok olumsuzluğunu sadece geçinmek için görmezden geldiğini anladı. Bunu kabul ederek, artık tamamen masum olduğunu iddia edemezdi. Gözlerini sildi ve boş bir sandalyeyi işaret etti.

"İstersen otur."

"Teşekkür ederim,"
dedi Mel.

* * *

Bowie hâlâ Junior'ın odasındaydı ve onu ameliyata alana ya da ailesi gelene kadar oradan ayrılmayacaktı. Şok olmak ya da en azından bu olaylara şaşırmak istiyordu ama şaşırmamıştı. Sadece çocuğun Jud'un çılgınlığının farkında olmadan kurbanı olmasına üzülmüştü.

Şef Pittman Junior'ın ailesiyle birlikte geri döndüğünde iki doktor ve bir oda dolusu hemşire Junior'ı ameliyata alabilecek kadar stabil hale getirmeye çalışıyordu.

Bowie yüzlerindeki ifadeden şokta olduklarını anlayabiliyordu ve onlar bakmıyorken sıvışmaya çalıştı.

Ama Tiny Boone onu gördü ve seslendi.

"Bowie James. Sana nasıl teşekkür edebiliriz?"

Bowie medeni kalmakta zorlanıyordu. Teşekkür etmelerini ya da onlarla bir şey yapmak istemiyordu.

"Beni ve benimkini yalnız bırakarak, işte böyle. Oh...ve bilirsiniz diye söylüyorum, gelip benden iş istediği gün Junior hakkındaki suçlamaları düşürdüm. Hepinizin toplamından daha güçlü bir karaktere sahip ve umarım bunu atlatır. Bu dünyadaki yaşamının tek amacının hepinizin topladığı karma için ölmek olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Sonra da çıkıp gitti.

Acil servisten çıkmak için Jud'un muayene odasından geçmek zorunda kaldı ve bunu yaparken, torununu vurmanın bir kaza olduğunu ve Bowie James'i hedef aldığını iddia ederek ağladığını ve inlediğini duydu.

Bowie yürümeye devam etti. Adamın akli dengesi yerinde değildi. Torunlarından birini öldürmeye teşebbüs ettiğini itiraf etmiş ve diğerini neden vurduğunu açıklamaya çalışmıştı.

Acil servisteki umumi tuvalette durdu, bir avuç kağıt havlu aldı, lavaboda suyu açtı ve kanı yıkamaya başladı. Eve gömleksiz dönmek zorundaydı ve kotunun her tarafı kan içindeydi ama en azından artık bir kurban gibi görünmüyordu.

Adamları kontrol etmek için doğruca şantiyeye geri döndü, açıklığa girecek pencereyi taktıklarını ve eski parke zeminlerdeki kanı sessizce temizlediklerini fark etti. Ama onu gördüklerinde hepsi birden konuşmaya başladı. Sessizlik için elini kaldırdı.

"Çocuk hâlâ hayatta. Büyükbabası polise torununu yanlışlıkla vurduğunda beni öldürmeye çalıştığını itiraf etti, bu yüzden bahse girerim ölene kadar Georgia'da başka bir özgür gün göremeyecek. İş bitirmek için hepimiz burada güvendeyiz. Ailenin geri kalanı şokta. Elektrikçi ve ekibinin gittiğini görüyorum. İşleri bitti mi yoksa bu onları korkuttu mu?"

Ray, "Ellerinde bir şey kalmamış ama Ken bugün UPS kamyonuyla daha fazlasının geleceğini söyledi, yani yarın her şeyi bitirecekler," dedi.

"Yeterince iyi," dedi Bowie. "Bugünlük bu kadar yeter. Dinlenin, iyi bir şeyler yiyin ve yarın yeniden başlayalım."

Hepsi gördükleri karşısında sarsılmıştı ve suç mahalliyle aralarına biraz mesafe koydukları için mutluydular. Aletlerini topladıkları gibi gittiler.

Bowie evin içine doğru yürüdü, pencerelerin kapalı ve kilitli olduğundan ve arka kapının da kilitli olduğundan emin oldu. Sonra  n kapıya yöneldi, bu olayı geride bırakmaya hazırdı. Yeni pencerenin önünde durdu ve tekrar yukarı baktı. Kirişlerin üzerinde oturan küçük kuş gitmişti. Umarım kıyamet koptuğunda açıklıktan uçup gitmiştir.

 n kapıyı kilitledi ve eve gitmek için arabaya bindi. Rowan'ı hazır olması için önceden aramaya gerek yoktu çünkü duş alıp üstünü değiştirmesi gerekecekti.

* * *

Ella kurutucudan bir sürü havlu çıkarmış ve onları katlamak için yatağın kenarına oturmuştu.

Pearl koltuğunda televizyon izliyordu, Rowan ise giyinmiş ve sessizce Bowie'nin aramasını bekliyordu. Bir yanı yolculuktan korkuyordu çünkü eve dönmenin zor olacağını biliyordu. Ama Bowie'yle birlikte olmak her şeyi daha iyi yapıyordu.

 kisi ilk kez yalnız kalacaktı, kısa geçmişleri düşünüldüğünde bu ironik bir durumdu. Bir yatakta onun yanında yatmıştı ve Bowie hiç çıkmamış olmalarına rağmen ona gelecekleri hakkında takılıp duruyordu. Bu geleneksel bir ilişki olmayabilirdi ama aralarında özel bir şeyler olduğunu kabul eden ilk kişi o olacaktı.

Sonra dışarıda bir arabanın durduğunu duydu. Arayacağını söylemişti. Belki de o değildi. Kapının  alınmasını bekliyordu ki anahtarın kilide girdiğini duydu ve adam çoktan içeri girmişti.

Hepsi dönüp baktı ve sonra tepki gösterdi.

"G mleğine ne oldu?" Ella sordu. Rowan ayağa kalktı. "Kotundaki kan mı?"

Bowie açıklamaya başladı ve sonra durdu. Konuşmaya başlarsa kendini kaybedebilirdi. Olan biten her şey boyunca soğukkanlılığını korumuştı ama eve, tanıdığı ve güvendiği insanların yanına dönmek gibi basit bir eylem, onu düşmek için güvenli yerine getirmişti.

Bir parmağını kaldırarak biraz zamana ihtiyacı olduğunu belirtti ve buzdolabından soğuk bir şişe kola alıp büyük bir yudum aldıktan sonra onlara dönerek kolayı bıraktı.

"Judson bu sabah beni öldürmek niyetiyle eve geldi ve onun yerine yanlışlıkla Junior'ı vurdu."

Pearl'ün nefesi kesildi.

Ella bir dua fısıldadı.

Ama onun sesindeki ham duyguyu duyan Rowan oldu. Seyircileri umursamadan doğruca ona gitti ve sarıldı.

"Çok özür dilerim," dedi.

Bowie kollarını ona doladığında titriyordu. Onu kendine çekti ve kendisine verdiği çapaya tutundu.

"Yaşıyor mu?" Pearl sordu.

Bowie başını salladı. "Ben hastaneden ayrıldığımda öyleydi."

Rowan ona baktı, işe giderken giydiği mavi tişörtü hatırladı ve birden neden gittiğini anladı.

"Kan akışını durdurmak için gömleğini kullandın, değil mi?"

Bowie başını salladı, Junior'ın yüzünün aktıkça ne kadar solgunlaştığını düşünmemeye çalışıyordu - bakır kokusu, tenindeki ılık hayat fışkırması, tıpkı annesini bulduğu gibi. Ama o çoktan gitmişti.

Pearl onun gözlerindeki yaşları gördü ve birden yirmi yıl öncesine, Bowie'nin telefondaki sesine geri döndü. "Annem kendini öldürdü." Billie'nin bileklerini kestiğini ve mutfakta kanlar içinde yere yığıldığını ancak daha sonra öğrenmişti.

Pearl sandalyesinden kalkıp onun yanına gitti ve her ikisine de sarıldı. "Bunu yirmi yıl önce yapmam gerekiyordu ama sen çok uzaktaydın. Seni seviyorum,

Torunum, senin bilebileceğinden çok daha fazla."

"Çok üzgünüm Bowie," dedi Ella ve diğer taraftan tutundu.

Bowie hepsine tutunmuş, varlıklarından ve onlardan kendisine akan sevgiden huzur bulmuştu. Kapının çalındığını duyduğunda irkildi.

"Birini mi bekliyorsun?" Pearl sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi ama sonra kapıyı açtı ve Şef Pittman elinde bir kutuyla kapısının eşiğindeydi.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Bowie. Ama karım Mercy olanları duyunca beni aradı ve bunu sana ve kızlarına vermemi istedi. Ve size tatlı bir şeyin sizi rahatsız eden pek çok şeyi iyileştirdiğini söyleyeceğim, tadını çıkarın."

Bowie'ye kutuyu uzattı ve sonra gitti. Bowie kutuyu yemek masasına taşıdı ve açtı.

Pearl ellerini çırpı. "Aman Tanrım! Mercy Pittman'ın meşhur turtalarından biri, üstelik cevizli turta! Ne tatlı bir kadın."

"Evet, hanımefendi," dedi Bowie. "Ama temizlenmem gerekiyor, bu yüzden bana biraz izin verirsiniz, öğle yemeğinizi mahvetmek ve önce tatlıyı yemek için iznimi aldınız."

"Öğle yemeği vakti yaklaşmadı," dedi Ella. "Buna kuşluk atıştırması diyelim." Bowie banyoya yönelirken o da kesmek için bir bıçak almak üzere arkasını döndü.

Ama Rowan onun arkasındaydı ve elinin sırtına yumuşak dokunuşu onu durdurdu.

"Bugün çiftliğe geri dönmek zorunda değiliz," dedi.

"Tatlım, bunu yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," dedi. "Ama bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

"Seni incinmiş görmeye dayanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu her iki taraf için de geçerli," dedi. "Bana birkaç dakika ver, sonra yola koyulacağız."

"İş gününü çok fazla etkilemeyecek mi?"

"O gün için kapattım. Hepimiz kendi iyiliğimiz için biraz fazla telaşlıydık."

Temiz giysiler almak için yatak odasına gitti ve sonra onları Rowan'la paylaştıkları banyoya götürdü. Birkaç dakika sonra kanlı kotu kapıdan dışarı fırlattı.

Rowan onun kıyafetleri dışarı attığını ve çamaşır makinesine koyduğunu, sadece soğuk suya çevirdiğini, deterjan eklediğini ve çalıştırdığını gördü. Bu, anıyı yok etmeyecekti ama en azından bir daha kıyafetlerindeki kana bakmak zorunda kalmayacaktı. Sonra kızlarla oturmadan önce mutfak lavabosunda elini yüzünü yıkadı.

"Bir parça turta ister misin?" Ella sordu.

Rowan başını salladı. "Şimdi olmaz. Bowie'yi bekleyeceğim. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Ella ve çatalını yere bıraktı.

"Billie nasıl öldü? İntihar ettiğini biliyorum ama nasıl?"

Ella iç çekti. "Bileklerini kesmiş. Bowie onu mutfakta yerde kanlar içinde buldu."

Rowan başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim. Bu ona sarıldığımda ne hissettiğimi açıklıyor. Bugünle ilgili bir şeyin onun için eski bir anıyı tetiklediğini biliyordum. Sadece bilmem gerekiyordu ki istemeden de olsa onu daha kötü hissettirecek bir şey söylemeyeyim."

Pearl masanın öbür ucuna uzandı ve Rowan'ın elini sıktı. "Sen hepimiz için bir hediyesin, çocuğum. Hayatımızın bir parçası olduğun için teşekkürler."

Ama Bowie olanları duşla atlatamayacaktı. Haşlayıcı spreyin altına girip çözüldüğünü hissedene kadar kendini tutmayı başardı. Duş duvarlarındaki fayansları hissedene kadar içgüdüsel olarak uzandı ve sonra düşmemek için ellerini serin, kaygan yüzeye dayadı.

Belki panik ataklarını iyileştirmesinin bir parçası olan bu kadar küçük bir muhafaza içinde kendini güvende hissetmekti, belki de yüzündeki suyun gözyaşlarını gizlemesiydi, ama saniyeler içinde ağlıyordu.

Bugün, geri dönmekle ilgili korktuğu her şeyin doruk noktasıydı ve daha da kötüsü. Ailesinin ona karşı beslediği nefreti anlamıyordu ama bunun hayatında yönlendirici bir faktör olmasından bıkmıştı. Tek istediği olduğu gibi kabul edilmekti, tecavüzden doğmuş piç bir çocuk olarak değil, ki bu ona doğduğunda yapıştırılmış bir damgaydı.

Artık gözyaşı kalmayana kadar ağladı. Ne kadar zamandır orada olduğunun farkında olmadan sabun ve beze uzandı ve vücudunun her santimini keselemeye başladı. Zihninde bunun Junior'ın kanını temizlemek için olduğunu söylüyordu ama kalbinde bu, doğmuş olmanın utancını temizlemek için bilinçsiz bir çabaydı. Dışarı çıktığında, temizlenmiş ve giyinmişti, oyun yüzü yerine oturmuştu ve günün geri kalanıyla yüzleşmeye hazırды.

"Bana o turtadan bir parça bıraktın mı?" diye sordu masaya doğru ilerlerken. "O ve daha fazlası," dedi Ella. "Rowan ikinize sandviç yaptı. yanınıza alın."

"Piknik, hem de mükemmel bir partnerle," dedi ve kızaracağını bildiği için ona göz kırptı, kızardı da. "Arabaya atacağım eski bir battaniyem var. Arabada içinde su şişeleri olan buzlu bir soğutucum var."

Rowan adamın arkasındaki çocuğu gördü ve onun mücadele ettiğini anladı. "Ama önce tatlı yememiz gerekiyor," dedi. "Bugün doğru şeyleri yapmaya çalışmamıza rağmen yanlış başladı, bu yüzden günün geri kalanında kuralları çiğneyeceğiz."

Pearl sırtıttı. "Piknik için böyle bir bahaneyi daha önce hiç duymamıştım."

"Oh... bu bir bahane değil," dedi Rowan. "Bu evrenin bir gerçeği. Çok fazla olumsuzluk olduğunda, döngüyü kırmak ve yemekten sonra tatlı yok gibi kuralları çiğnemek zorundayız ki bu zaten berbat bir kural. Bazen gününüzü sıfırlamak için o tatlıya ihtiyaç duyarsınız."

"Sinirlendiğimde bir parça çikolata yemek gibi!" dedi Ella.

"Hayal kırıklıklarına aldırmadan çikolata yiyorsun," diye mırıldandı Pearl.

Ella karşılık vermeye başladı ve sonra içini çekti. "Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama annem haklı."

"Annem her zaman haklıdır," dedi

Pearl. Ella gözlerini devirdi.

Rowan kıkırdadı ve Mercy Pittman'ın meşhur Güney cevizli turtasından iki parça kesip tabağa koydu.

"Siz ikiniz kavga edin. Bowie ve ben pasta yiyoruz," dedi.

Bowie güldü ve onlarla birlikte masaya oturup ilk ısırtığı aldığı anda acısı yatıştı ve korkusu azaldı.

Bunlar onun insanlarıydı.

Önemli olan onlardı.

Sonra pasta gitti ve Bowie bir kolunda eski battaniye, diğerinde Rowan ile kapıda duruyordu.

"Büyükanne, Ella Teyze... Biz yokken siz ikiniz iyi olacak mısınız?"

"Elbette iyi olacağız. Çaresiz değiliz," dedi Pearl ve aynı nefeste bir yardım talebinde bulundu. "Ella, lütfen bardağıma biraz daha buz koyar mısın? Tatlı çayım ısınıyor."

"Hayır, biz isteyene kadar çaresiz değiliz," dedi Ella, annesinin bardağını buzdolabına götürürken.

Pearl homurdandı.

Ella onu görmezden geldi. "Siz ikiniz dikkatli olun, sonra görüşürüz."

Bowie gitmeye başladı ama sonra aklına geldi. "Büyükanne, Cora Boone ile eskiden arkadaş olduğunuzdan bahsettiğine göre, bu sabah onu da acil servise naklettiklerini bilmek isteyebilirsin. Bunu acil deyken duydum."

"Olamaz! Ne oldu?" Pearl sordu.

"Tek bildiğim Jud bu sabah Blessings'e geri döndüğünde eve girmeye çalıştığı. Sanırım Cora onu dışarıda bırakmıştı. Her neyse, dediler ki

kapıyı yumrukluyor ve ona bağıriyormuş. Kadın korkmuş ve polisi aramış. Adam sirenleri duymuş ve kaçmış ama bu kadını o kadar korkutmuş ki kadın bir tür kriz geçirip bayılmış."

Pearl kaşlarını çattı. "Zavallı Cora. Onu dualarımdan eksik etmeyeceğim."

"Sonra görüşürüz," dedi Rowan, Bowie'yle birlikte kapıya doğru ilerlerken el sallayarak. "Oh, hey... Rowan, alışveriş listesini aldın mı?"

Pearl sordu.

Rowan kalça cebini sıvazlayarak, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Biz dönmeden önce orada ihtiyacınız olan bir şey var mı?" Bowie sordu.

Başlarını salladılar.

Bowie, "O zaman daha sonra alışveriş yaparız," dedi.

Arabayla Blessings'ten çıktılar ve Rowan eve dönmekten korksa da Bowie'yle birlikte olduğu için mutluydu. Bowie onu yakalayıp göz kırptığında sessizce onun profiline hayranlıkla bakıyordu.

"Baktığım için özür dilerim ama tüm bunlar hâlâ bir rüya gibi geliyor," dedi. "Neyin hepsi, tatlım?" Bowie sordu.

"Sen. Ben."

"Ahh, o. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni böyle hissettiren ilk kadın sensin. Birbirimizi ne kadar kısa süredir tanıdığımızı düşünüp duruyorum ama sanki hep hayatımdaymışsın gibi hissediyorum."

Rowan iç çekti. "Hayatım bu kadar izole olmuşken, gözlerinizin içine bakmaya bile korkmam gerekirdi ama yine de gözlerimi kaçırmak istemiyorum." Hafifçe kızardı. "Ve muhtemelen bunu itiraf etmek benim için utanmazlık olacak ama deneyimsizlikle birlikte kurnazlık da gelmiyor."

"Tam tersine Rowan. Gerçek dürüstlük nadir bulunur, tıpkı senin gibi. Sakın değişme," dedi ve Rowan'ın eline uzandı.

Parmakları elinin etrafında kıvrıldığında, kalbini zaten ele geçirmiş olduğunu düşünerek ürperdi.

Birkaç mil boyunca rahat bir sessizlik içinde yol aldılar ama Rowan aniden elini bırakıp öne doğru eğildiğinde Bowie kaşlarını çatıı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu mülk bir komşumuza ait. Ben sadece selin ne yaptığına bakıyorum. Bütün itleri gitmiş ve büyük bir koyun sürüsü varmış."

Bowie, "Bu zor bir kayıp," dedi.

Rowan başını salladı ama kalbi çarpmaya başlamıştı. Tüm bunlar eve dönme korkusunu yeniden canlandırmıştı.

Bowie ona, "Ne zaman döneceğimi bana söylemen gerekecek," diye hatırlattı.

"Artık çok uzak değil," dedi. "Ah... Hiç düşünmemiştim. Umarım o yıkanmış yol onarılmıştır."

Bowie, "Bunu yakında öğreneceğiz," dedi.

Birkaç dakika sonra Rowan yolun kenarındaki kırsal posta kutularını işaret etti.

"Yol tamir edilmişse, şu posta kutularının öbür tarafından döneriz. Bir dakika durursanız, posta kutumuzu kontrol edeceğim. En sondaki."

Bowie başını salladı ve ani bir duruş yapma ihtimaline karşı biraz yavaşlamaya başladı. Ama oraya vardıklarında, yakın zamanda yol çalışması yapıldığı belliydi.

"Ah, tamir edilmiş," dedi Rowan ve sonra inip kutuya koştu. İçindeki tek şey bir elektrik faturasıydı... artık orada olmayan bir eve ait. Onu yanına aldı ve arabaya geri döndü. "Sağa dönün ve yolu takip edin. iftliğimiz yolun sonunda başlıyor."

Bowie dönerken ona baktı. Solgun ve gergin dudaklıydı. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Anıları iyi olamazdı.

Rowan ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, öne doğru eğilmiş, her evi, her posta kutusunu bekliyor, daha önce defalarca yaptığı gibi eve kadar sayıyordu.

Sonra bir virajı dönerlerken Rowan inledi. Silt ve sel enkazı her yeri kaplamıştı. Hayal ettiğinden de kötüydü ama bu kaosun ortasında sığındığı eski ahır hâlâ ayaktaıdı. Sonunda arkasına yaslandı ve hissettiğı duyguların onu yıkamasına izin verdi.

Bowie durdu ve park etti. "Buradan itibaren yürüyelim, tamam mı? Balçığın altında kalmış olabilecek bir şeyin lastiğini mahvetmek istemiyorum."

Rowan emniyet kemerini çözüp arabadan indi ve Bowie'nin de ona katıldığı arabanın önüne doğru yürüdü. Güneş yüzünü ısıtıyordu ama hafif bir esinti vardı. Manzara tanıdıktı ama yine de biraz deforme olmuştu. Hayatındaki neredeyse her anısı bu yerle bağlantılıydı ve şimdi onu tanımlayan işaretler kayıptı.

Bowie bir kolunu onun omuzlarına kaydırduğında, ona yaslandı ve işaret etti.

"Bacayı görüyorsunuz. Ev orada duruyordu. Hemen batıda bir domuz ağılı, bir tavuk kümesi ve babamın eski alet kulübesi vardı. O zamanlar domuz beslemiyorduk ama yirmi kadar yumurtlayan tavuğumuz vardı." Çenesi titriyordu. "Benim zavallı küçük tavuklarım. Çatı katından tüm bunları göremiyordum ve kurtarıldığımda o kadar sarsılmış ve güçsüzdüm ki tek umursadığım bana içmem için verilen bir şişe suıdu."

Bowie onu kendine çekti. "Yaklaşık on yıl önce Oklahoma'da bir inşaat sahasındayken buna benzer bir şey görmüşüm. Bölgeden bir hortum geçti. Enkaz böyle bir şeye benziyordu. Çok üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm," dedi ve başının üstünü öptü.

Rowan ağlıyordu ve bunu bilmiyordu. "Bu içinde bulunduğum ahır." "Gidip görmek ister misin?" diye sordu.

"Sanırım bunu yapmak zorundayım, yoksa hayatımın geri kalanında bu duygulardan korkacağım."

Sonra onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen önden git ve kendi hızında git."

Yolun yarısında Rowan durakladı.

"Burası babamın battığı yer. En son 'Üzgünüm' dediğini duydum." Sonra birden nefesi kesildi. "Aman Tanrım... Birden aklıma geldi. Bunu yalnız kalacağım için söylediğini sanıyordum ama ya hayatımı nasıl manipüle ettiğinden bahsediyorsa?"

"Eğer bu yüzden söylediyse, bu seni nasıl hissettirir?" Bowie sordu.

"İhanete uğramış gibi hissetmezdim sanırım."

"O zaman neden bunu kendi gerçeğin olarak kabul etmiyorsun? Birine geçmişteki davranışları için kızmanın hiçbir yararı yoktur. Ben bunun canlı kanıtıyım" dedi Bowie.

"Haklı olduğunu biliyorum. Yine de bunu kabullenmem gerekecek. Tüm o yılları ve güvenimi nasıl bu kadar bencilce kötüye kullandığını düşündüğümde..." Sesi, ahıra ve havalandırma yolunun üstündeki saman kapısına bakarken kesildi. "İşte içinde bulunduğum çatı katı."

"Göster bana," dedi Bowie ve gösterdi.

Bölüm 17

Ahırın içinde yıkanmış toprak yığınları ve suyun şiddetiyle oluşmuş gibi görünen yarıklar vardı.

Rowan durdu ve yapının hâlâ sağlam olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. "Sence sel ahırı çok mu zayıflatmış? Soruyorum çünkü emlakçıya durumu anlatmak için."

Bowie, "Kontrol edeceğim," dedi ve içeride yürümeye başladı, ahırlara girip çıktı, ambarlardaki döşemeleri, iç ve dış duvarları kontrol etti.

İç direklerin bazılarından toprağın akıp gittiği birkaç yer buldu ve sonra bunların betona oturtulmuş olduğunu fark etti.

"İşte bu yüzden ahırınız yıkılmadı. Geçit, su kuvvetinin yapının büyük bir kısmına baskı yapmasını engelledi ve direkler betona oturtuldu."

Rowan kirişlere baktı, kuşların tüneyip tünemediğini kontrol etti ama kirişler boştu. Ahır eskiden mis gibi yem ve saman kokardı ama artık kokmuyordu.

"Hayatım boyunca burada oynadım. Buranın beni kurtaran bir barınak olacağını hiç hayal etmemiştim" dedi.

"Daha fazla kötü anıyı canlandırmak istemiyorum ama çatı katına çıkıp geri kalanının neye benzediğini görmem gerekiyor. Suyun yukarı çıkmadığını biliyorum."

O kadar yüksekti ama kasırğa vurduğunda çatıya ya da duvarlara zarar verebilirdi," diyor Bowie.

Rowan, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Tatlım, bunu yapmak istediğine emin misin? Eğer istemiyorsan, buna gerek yok."

Bir ambar duvarının dış tarafına inşa edilmiş merdivenlere baktı, sonra kendini yukarı çekmek için ilk tutamağa uzandı ve derin bir nefes aldı.

"En son burada durduğumda dizlerimin üzerinde su vardı. Bir kadın korkularıyla yüzleşir," dedi ve ilk adımı atıp yukarı çıktı, Bowie sadece birkaç adım arkasındaydı ve her adımda ağırlığını test ediyordu. Ona sağlam ve sağlam geldi ve birkaç adım sonra çatı katındaydılar.

Hemen etrafta dolaşmaya başladı, kirişlerin arasından yukarıdaki çatıya baktı, herhangi bir delikten veya gevşek kiremitlerden içeri giren güneş ışığını görüp göremediğini kontrol etti.

Rowan Bowie'nin ne yaptığına odaklanmıştı ki bir köpek havlaması duyduğunu sandı. Hiç düşünmeden dışarı bakmak için arkasını döndü ve ayağının altındaki zeminin eğildiğini hissetti. Düşeceğini düşünerek çığlık attı.

Saniyeler içinde Bowie onun arkasındaydı, kollarını ona dolamış, onu kendine yakın tutuyordu.

"Rowan, iyi misin? Ne oldu?"

"Sanırım çok hızlı döndüm ve dengemi kaybettim. Sanki zemin eğiliyor ve ben de çatı katından düşüyormuşum gibi hissettim."

"Ben işimi bitirene kadar gel şurada duvara yaslan, tamam mı?" "Evet, özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Geçerli bir korkuyu yeniden yaşadığın için özür dileyemezsin."

Onun kendisini saman kapısından uzaklaştırmasına izin verdi. Oturdu ve duvarı arkasında hisseder hissetmez dizlerini göğsüne doğru çekti ve gözlerini kapattı - buradayken geceyi beklediği gibi

Daha önce. Ama o zaman kurtarılmayı bekliyorduk. Bugün ise vedalaşmak içindi.

* * *

Ahır teftişi bittiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Rowan piknik yapma kararını sorguluyordu, çünkü çiftlikte olanları çirkin bir şekilde hatırlatmayan tek bir yer bile yoktu.

Bowie bu bölgenin onun için ne kadar kötü bir his uyandırdığını çoktan anlamıştı ve arabaya dönmeye başladıklarında Bowie'nin eline uzandı. "Pikniğimiz için Grey Goose Gölü'nü düşünüyordum. Buna var mısın?"

Rowan rahat bir nefes aldı. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor! Oraya en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum."

"Benim için de uzun zaman oldu. Eminim biraz değişmiştir ama gölgede her zaman iyi bir yer bulabiliriz."

Korkuyu üzerinden attığına göre Rowan aniden yeniden acıkmıştı. "Ne kadar iyi bir fikir! Çok heyecanlıyım."

Bowie güldü. "Harika bir gülümseme var, Kara Göz. Daha sık heyecanlanmalısın."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi.

Arabaya döndüklerinde soğutucudan birkaç şişe su aldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kemerini bağlamadan önce büyük bir yudum aldı, Bowie ise şişenin yarısını büyük bir yudumda içti, sonra arabaya binmeden önce soğuk şişeyi alnına sürdü. Ama hemen motoru çalıştırmak yerine, konsolun üzerine eğildi ve tek kelime etmeden ona doğru eğildi ve yarı yolda onunla buluştu.

Dudakları soğuk ve ıslaktı ama aralarındaki sıcaklık hâlâ devam ediyordu. Rowan kendini ağırlıksız hissediyordu, sanki havada süzülüyordu ve onu dünyaya bağlı tutan tek şey oydu.

Bowie sonunda bıraktı, sonra göz kapaklarının çırpınarak açılmasını izledi ve umduğu her şeyi derinlerde gördü. *Aşk* kelimesini kullanmamışlardı ama aralarında bir şey vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Rowan onun çiftlikten ayrılmaktan bahsettiğini anlamak için kendini geri çekmek zorunda kaldı.

"Evet," dedi ve adam arkasını dönüp uzaklaşırken arkasına yaslandı. Ama bir dahaki sefere sorduğu her şeye evet diyecekti. Onun için ve çok daha fazlası için hazırdı.

* * *

Bowie arabasını Gray Goose Gölü'ndeki park alanına çekerken sudan gelen bir esinti vardı. Görünürde başka bir araba yoktu ve gölü çevreleyen ağaçların koyu gölgesi, güneşin aydınlattığı gökyüzünün sıcaklığından bir soluklanmaydı.

Rowan, "Yiyecekleri ben taşıyım," dedi.

"Ben de elinde yiyecek olan kadını takip edeceğim," dedi ve arka kapıyı açmak için dışarı çıktı.

Rowan yiyecekleri aldı, o da battaniyeyi ve küçük buz sandığını. Kapıları kilitledi, anahtarları cebine koydu ve onu ormana kadar takip etti.

"Burası çok güzel," dedi Rowan. Yol dardı, bu yüzden birkaç adım önde yürüdü.

"En iyi manzara bende," dedi ve bunun kafasına dank etmesini bekledi. Anladığında durakladı ve döndü.

"Kıçımdan mı bahsediyorsun?"

"Hanımefendi! Kesinlikle yalan söylemeyeceğim. Evet, evet. Evet, o kotun güzel oturuşundan bahsediyorum."

Rowan bir anda gülmek mi yoksa kızarmak mı gerektiği konusunda bocaladı.

"Sırf bunun için, artık bu sürünün lideri sensin."

"Ben her zaman liderdim. Ben sadece arkanı korumak için geride kalıyordum," dedi onu geçip yola koyulurken.

Şimdi Rowan en iyi manzaraya sahipti.

"Hiç bu kadar güzel bir örnek görmemiştim," dedi.

Bowie kahkahalara boğuldu ve yürümeye devam etti.

"Senden bahsettiğimi düşünmedin herhalde?" Rowan dedi ki. "Şu uzun çamın üzerine tünemiş küçük şahinden bahsediyordum."

"Elbette öyleydin," dedi ve sırtıttı, ama kendini havadan daha hafif hissetti, sanki üç metre boyundaydı. Kadınları tanıyordu ama daha önce hiç biri iyi koruduğu kalbine dokunmamıştı.

Kasırga Blessings'i vurmasaydı, büyükannesinin evi harap olmasaydı ve tekrar geri dönme korkusunun onu uzak tutmasına izin verseydi onu asla tanıyamayacağı aklından çıkmıyordu. Sonuç olarak Rowan buna değerdi.

Birkaç dakika sonra ormanın içinde küçük bir açıklığa geldi. Çimenlerin arasında büyük, yayvan bir meşe ağacı vardı ve bol miktarda gölge sağlıyordu.

"Peki ya burası?" Bowie sordu.

Rowan durakladı ve sonra yanına yaklaşp fısıldadı, "Periler için bir yere benziyor."

Bowie, onun gözlerindeki merak dolu ifadeyi görene ve bu dünyada henüz tanışmadığı şeyler olması gerektiğini kabul edene kadar kızın alay ettiğini düşündü.

"Sence ağaçlarını ödünç almamızın bir sakıncası olur mu?"

"Hiç de değil. Periler mutlu ve neşeli olan her şeyi sever. Piknik bunların hepsidir."

"O zaman ağaca gidiyoruz," dedi.

Gölgenin altında durup battaniyeyi serdiklerinde Rowan büyüü hissetti. *Burada iyi şeyler oluyor,* diye düşündü, sonra çaprazlama oturdu-

Bowie soğutucuyu açarken bacak bacak üstüne atıp sandviçleri ve patates cipslerini çıkarmaya başladı.

"Su mu kola mı?" diye sordu.

"Kola lütfen. Sandviçler biberli jambon ve İsviçre peyniri."

Hafif bir esinti etraflarındaki havayı karıştırdı ve yukarıdaki yaprakları hışırdatarak neredeyse alkış sesi çıkarır hale getirdi.

Rowan gülümsedi ama Bowie sandviç ve patates kızartması hazırlıyordu ve onu görmedi.

Sabah her ikisi için de farklı şekillerde stresli geçmişti ve bu sessiz güzelliğin, yemeklerin ve piknik arkadaşlarının verdiği rahatlama bu anı mükemmel hissettirdi.

Bowie, "Mmmm, bu çok güzel," dedi ve küçük bir cips alıp ona ikram etti.

Rowan ağzını küçük bir kuş gibi açtı ve o da ağzına attı. Yemeğini yerken, bir işaret bekliyormuş gibi üstlerindeki uçsuz bucaksız çardaklara ve yapraklara bakmaya devam etti. Sonra gözlerini kapadı ve havaya bir şükran duası üfledi.

Bu gün için. Bu adam için.

İşi bittiğinde gözlerini açtı ve yemeğini bitirdi. Tam bir şeyler içmek için uzanırken, minik bir meşe palamudu kucağına düştü, sonra da bacaklarının altına yuvarlandı.

Gülümsedi, kapağı açtı ve bir yudum içti.

"Neydi o?" Bowie sordu.

"Perilere bize alanlarını açtıkları için teşekkür ettim ve bu bizim için bir karşılama oldu."

Bowie yemeyi bıraktı. "Ciddisin, değil mi?"

Başını salladı. "Tüm İrlandalılar perilere inanır. Ne de olsa benim adım Rowan. Annem İrlandalıydı ve doğduğum gün bana bu bilgiyi verdi. Bu, ondan bana kalan ve sadece bana ait olan tek değerli şey. Babamın asla paylaşamayacağı ve asla kontrol edemeyeceği tek şey."

Bowie o kadar etkilenmişti ki zorlukla konuşabiliyordu. Burada onunla birlikte, bu ağacın altında, güzel bir günün parlak ışığında otururken, dünyada kötülük olduğunu neredeyse unutabilirdi. Ona şimdi -sihri hissedebildiği bir anda- kalbinden geçenleri söylemeliydi.

"Siyah saçların, koyu renk gözlerin... ve yanaklarındaki o mükemmel kıvrımla... çok güzelsin. Ama yüzünün güzelliği asla ruhunun güzelliğiyle eşleşmeyecek. Sana bakıyorum ve ışığı görüyorum, Rowan Harper. Sana bakıyorum ve kendi kurtuluşumu görüyorum. Eğer kalbimi istersen, senindir."

Rowan dondu kaldı. Sözler aşktan geliyordu ama öyle demek istese de istemese de ruhuna şiir gibi gelmişti. Yiyecekleri çantaya geri koymaya ve içeceğinin kapağını kapatmaya başlarken elleri titriyordu, sanki gitmek için hazırlanıyormuş gibiydi.

Bowie panikledi. "Ne yapıyorsun? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Rowan ona baktı ve tüm hayatının onu bu an ve bu adam için hazırladığını biliyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın ve her şeyi doğru yaptın. Evet, kalbini istiyorum ve sevişmek için bir yer açıyorum, böylece sen de benimkine sahip olabilirsin."

Bowie'nin göğsünden bir şey koptu ve ona doğru uzanıp kendine çekti. Tek bir yumuşak hareketle kız onun altındaydı ve kollarını boynuna doladığında Bowie kendini kaybetmişti.

Öpüşmeleri aciliyet kazandıkça ve dokunma ve okşama artık yeterli olmadıkça, bir dakika diğerine ve diğerine yuvarlandı.

Botlar çıktı, sonra kot pantolonlar, sonra çıplak kaldılar ve kollar ve bacaklar birbirine dolandı ve hala Bowie hak iddia etmedi.

Rowan onu arzulamaktan titriyordu, kendini vermek, olması gereken kadın olmak istiyordu.

"Artık beklemek yok, Bowie James," diye fısıldadı. "Şimdi yap."

"Ah Tanrım, kadın, seni istiyorum. Ama seni incitmeye dayanamam," dedi.

"Ama Bowie, bu bir kadının tarzıdır. Acı çeker, ama sadece ilk alındığında bir an için, o zamana kadar zevk dolu bir hayat yaşayabilirsin diye."

son nefesini verir. Aşkın coşkusu onun hediyesidir, doğum sancısını telafi etmek için."

"O zaman Tanrım, zevkini acından daha mükemmel kılmak için bana güç ver," diye fısıldadı. Bacaklarının arasına girdi, sonra çok yavaşça içeri girdi.

Birleştikleri anda Rowan keskin bir nefes aldı, ama adam vücuduna uyum sağlaması için zaman tanıyarak yolunu kolaylaştırmaya devam etti. Bu şekilde bir bütün olma hissi beklemediği bir afrodizyaktı. Daha fazlasını istiyordu ama daha fazlasının nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, içindeki her üzgün, yalnız boşluğun kadın olmanın tüm sırlarına açıldığını... ve sonra adam durdu.

"Affet beni, aşkım. Bu acıtacak," dedi Bowie ve sert, hızlı bir hamleyle, kalbindeki tüm sevgiyle ona verdiği şeyi aldı.

Rowan yırtılırken haykırdı ama acı kısa sürdü ve sonra kayboldu. Bir dahaki sefer hareket ettiğinde, yepyeni bir his oldu ve en hassas şekilde seviştiler. Ona verdiği zevki bildiği için çok mutluydu ve doruğa ulaştığında kendini onun serbest kalmasına bıraktı.

Bowie ondan uzaklaştığında bitkin düşmüştü ama hâlâ iniyordu. İşin bittiğini düşünen Rowan, sessiz bir memnuniyet içinde uzandı ve gözlerini kapadı,

Biraz ağrı vardı ama bunun da geçeceğini biliyordum.

Sonra Bowie'nin elini kalçasının üzerinde hissetti ve sonra bacaklarının arasında biraz boşluk bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam yan yatmış, ona dokunuyordu.

"Her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünmedin herhalde?"

diye fısıldadı. Rowan hareket edemiyor, nefes alamıyordu.

"Gözlerini kapat, aşkım ve kendini bırak. Siz bilmeseniz bile vücudunuz ne yapacağını bilir."

Öyle de yaptı, hissettiği zevk karşısında şok olmuştu, varlığının içinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordu ve bu zevk büyüdü ve akılsız bir ihtiyacın sıkı, acı verici bir sarmalına dönüştü.

Dalgalanan bir ısı dalgasıyla içine çarpan doruğa hazırlıklı değildi. Dalga başının tepesine ulaştığında ve karnına doğru yuvarlanıp patladığında haykırdı. Bu daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu ve o kadar yoğun bir zevkten ağladı ki öleceğini sandı.

Sonra Bowie'nin ağzını dudaklarında hissetti, vücudundaki nefesi öptü ve sonra eğilip kulağına fısıldadı.

"Kalbin için teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seveceğim."

* * *

Rowan, Blessings'e kadar başını Bowie'nin bacağına yaslamış, yan yatmış ve mümkün olduğunca az yer kaplayarak uyumuştı.

Bowie bir eli direksiyonda, diğer eli omzunda araba kullanıyordu. Tüm zaman ve mekân algısını kaybetmişti. Hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve aydan bile emin değildi. Sadece o vardı, Rowan vardı ve o gün, aşık olduğu yolun geri kalanına düştüğü gündü.

Şehir Sınırı tabelasını henüz geçmişti ve Rowan'ın omzunu sıvazlayarak onu uyandırdığında Blessings'e giriyordu. "Hey, bebeğim, biz geldik."

Rowan doğrulup parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladı, sonra dönüp Bowie'ye baktı. "Bunu sadece rüyamda görmedim, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"İsa'ya şükürler olsun," diye mırıldandı. Adam sırttı.

Rowan biraz kızardı. "Hayatımın en güzel günüydü ve bunun sadece benim hayal gücümle sınırlı kalmasını istemedim."

"Bir süre bu anıyla yaşamak zorunda kalabiliriz. Şaperonlarla aynı evi paylaşıyoruz, unuttunuz mu?"

"Evet, ama anı sihirliydi ve sihir asla ölmez," dedi.

Bowie başını salladı. "Sana aklımı kaçırarak kadar aşık olmamın ötesinde, benim için çok iyi olacaksın."

Rowan'ın kara gözleri parlıyordu. "Şimdi de ilaç olacağım, öyle mi? O zaman dozaj talimatının beni yatmadan önce bir kez almanız ve asla aç karnına içmemeniz olduğunu bilmelisiniz."

Bowie kahkahayı patlattı.

Rowan sırttı ve sonra tenis ayakkabılarını tekrar giyip ceplerini karıştırarak alışveriş listesini aramaya başladı.

Otoparka girdi, kapıya yakın bir yer buldu ve park etti. Saat neredeyse ikiydi. Sonra durakladı, eli kapının kolundaydı.

"Benim yaşadığım gibi yaşamaktan mutlu olacak mısın... hareket halinde... tekerlekli bir evde?"

Rowan iç çekti. Oğlan seviyordu ama kıza hâlâ güvenmiyordu.

"Önemli olan nerede yaşadığın değil, Bowie. Orayı ev yapan kiminle yaşadığındır."

Bowie onun gerçekliğini iliklerine kadar hissetti. "Sanırım bu birinin bana söylediğini duyduğum en mükemmel şey olabilir."

Aralarındaki enerji hissediliyordu.

Onun bakışlarına kapıldı ve gözlerini kaçıramadı. Derken susturucusunu çekiştiren bir kamyonet geçti. Gürültü o anı bozmaya yetti.

Kendilerini dışarı çıkacak kadar toparladılar ve dükkâna girdiklerinde odak noktaları eldeki işe geri dönmüştü.

* * *

Junior Boone ameliyatı atlattı ve yoğun bakım ünitesinde tıbbi olarak indüklenmiş bir komadaydı, o kadar çok makineye bağlıydı ki şu anda kendi başına yaptığı tek şey nefes almaktı.

Emmitt ve Tiny el ele tutuşmuş, yoğun bakım ünitesinin koridorunun sonundaki bekleme odasında yan yana oturuyorlardı. Konuşmuyorlardı, sadece saati izliyorlardı, bir sonraki ziyaret saatinin gelmesini bekliyorlardı.

Oğullarının başucunda on dakika geçireceklerdi, sadece onun hâlâ yaşadığını bilme hediyesi için.

* * *

Cora'nın testleri sonuç vermedi, bu yüzden gözlem için hastaneye yatırdılar. Kalp krizi geçirmemiş olsa da doktoru bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve yarın için daha fazla test yapılmasını istemişti. İtiraz etmedi. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Mel annesinin kendi başının çaresine baktığını anlayınca eve gitti.

İlişkilerinin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu ama kızının bir gün onu affedeceği umudunu yitirmeye hazır değildi. Ancak en büyük sorunu kendini affetmenin bir yolunu bulmaktı.

* * *

Judson Boone hapisteydi.

Burnunun üst kısmında birkaç dikiş vardı ve çenesi açılmayacak kadar ağrıyordu. Nereye gittiği belli değildi ve buna karşı koymayacaktı.

Bu dünyada en çok sevdiği iki insan da yaptığı şey yüzünden hastanedeydi ve Bowie James hâlâ yürüyordu.

"Anladım, Tanrım. Kesinlikle anladım. İntikam Senindir, benim değil. Lütfen ölmelerine izin verme."

Kalbi hastaydı ve acıdan midesi bulanıyordu. Ancak hapishanede ağrı kesici haplar bol değildi ve bununla kendi başına başa çıkmak zorunda kaldı.

Uyumaya çalıştı ama yüzündeki acı hiç dinmedi ve yürümek bile zonklayan baş ağrısını daha da şiddetlendirdi. Dört saatlik işkencenin ardından, karyolasında oturmuş, başı öne eğik, bir bebek gibi ağlıyor ve Tanrı'nın onu oturduğu yerde öldürmesini diliyordu ki, Şef Lon Pittman ziyaretçisine eşlik ederek hapishaneye geldi.

"Jud, yarın sabah saat onda mahkemeye çıkacaksın. Mel, babanla on dakikan var," dedi Lon, "ben de kapının yanında bekliyor olacağım."

Melvin Boone başıyla onayladı. "Evet efendim, teşekkür ederim," dedi ve sonra babasının oturduğu hücreye doğru yürüdü.

Jud yüzündeki gözyaşlarını sildi ama ayağa kalkmadı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi.

Mel omuz silkti. "Evet, kendi adıma yüce gönüllü bir gün geçiriyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama seni gördüğüme sevindim," dedi Jud. "Bana Junior'ın nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

"O yaşıyor, annem de öyle, senin sayende değil."

Mel'i dehşete düşüren Jud yüzünü kapattı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Fiziksel acı çok boktan, değil mi baba?" Mel sordu.

Jud başını salladı. "Ve bunun her bir parçasını hak ediyorum."

Mel kaşlarını çatı. "Evet, hak ediyorsun. Hepimiz olanları hak ediyoruz. Gerçekten masum olan tek kişi Junior."

Jud tekrar başını öne eğdi. "Keşke ölseydim," dedi ve biraz daha ağladı.

Mel bir omzunu parmaklıklara yaslamış, babasına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ve Jud Boone'un bunu söylerken yalan söylediğini kesinlikle biliyordu.

"Randall kendini dışarı attı. Sanırım yeterince istersen, bir yolunu bulursun."

Jud hıçkırıklara boğuldu ve ayağa kalkarak şaşkınlıkla Mel'e baktı. "Sen ne diyorsun be? Randall kendini öldürmedi. Sadece aldığı uyuşturucular yüzünden."

"Ve Randall o uyuşturucuları sen onu Billie James'in peşine gönderene kadar kullanmadı. Kendi oğlunu bize dövdürdüğünde ondan geriye kalanları da kırdın."

Jud'un yüzü derin, öfkeli bir kırmızıya döndü. "Kapa çenenini."

"Evet, bu görmezden gelemeyeceğiniz bir gerçek. Billie James'in intiharından bir hafta sonra o da öldü. Çok yazık," dedi Mel.

"Kapa şu lanet çeneni!" Jud söyledi.

Mel omuz silkti. "Ah, özür dilerim. Junior ve annemi hastaneye yatırmakla ilgili suçunu kabul ederek vicdanını temizlediğine göre geri kalanını da temizlemek istersin diye düşünmüştüm."

"Peki ya sen?" Jud söyledi. "Sen de bunun bir parçasıydın."

"Biliyorum baba. Karım beni bu yüzden terk etti, her ikimiz de evlenmeden önce olmasına rağmen. Öğrendiğinde bana bir canavarmışım gibi baktı ve çekip gitti, bir daha da arkasına bakmadı. Ben ne yaptım biliyor musunuz? Aynada kendime baktım, onun gördüğü canavarı gördüm ve o zamandan beri her gece onu bir şişe içkide boğmaya çalışıyorum. Olacak. Sadece ne zaman olacağından emin değilim."

"Evine git," dedi Jud. "Ve geri gelme."

"Artık bir evim yok," dedi Mel. "Ama ben cehenneme gidiyorum. Sana bir koltuk ayırmamı ister misin?"

"Çık dışarı!" Jud çığlık attı, sonra çenesini tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Mel bakakaldı. "Merak etme. Ben gidiyorum ama madem doğru pozisyondayın, hazır aşağıdayken dua etmek için iyi bir zaman olabilir," dedi ve uzaklaştı.

Jud ayağa kalktı, yatmak için karyolasına geri döndü, sonra yüzünü duvara döndü.

Bölüm 18

Blessings'in her yerinde olanlarla ilgili söylentiler yayılıyordu. Cora Boone'un hastaneye kaldırılmasından Judson Boone'un başarısız cinayet girişimine kadar her şey hakkında konuşuyorlardı.

Ve her zaman olduğu gibi, Blessings'te istenmeyen bir şey olduğunda, Curl Up and Dye'da dedikodu konusu oluyordu.

Sevgi dolu bir ruha sahip olan Ruby, gelip giden her müşteriyle konuyu defalarca değiştirmeyi denemişti ama bugün kimse bunu yemiyordu. Bu yüzden müşteriler arasında çıkan tartışmalardan dolayı uyuşmuştu ve Vera ile Vesta'ya bunu teşvik ettikleri için sert bakışlar atmıştı. Ama bir yanı da bunu anlıyordu. Boone ailesinin dünyasının iç yüzünün ortaya çıkması hem şok edici hem de dehşet vericiydi ve ailedeki tek masum Boone'un bu yüzden ölümle burun buruna olduğunu bilmek trajikti.

Herkesin bir fikri vardı ve Ruby her şeyi durdurduğunda konuşma başka bir tartışmaya dönüşmek üzereydi.

"Hanımlar! Herhangi birinin ne kadar suçlanabileceğini bilmiyorum, zaten bunu anlamak da bizim işimiz değil. Ancak Cora Boone'un kocasından boşanma ve onu evden kovma kararının tüm bunların yaşanmasına neden olduğunu söylemek hepinizin cahilliğidir."

Soluk soluğa kalmaları ve ardından gelen ani sessizlik bunu gösteriyordu. Ruby asla sinirlenmezdi ve hâlâ konuşuyordu, bu yüzden dinlemeye başlamanın zamanının gelmiş olabileceğini tahmin ettiler.

"Hiçbirinizin bahsetmeyi uygun görmediği temel bir gerçek var ve o da Cora Boone'un kocasının istismarcı bir canavar olduğu ve

Komşuları olaya şahit olmuş, bu da bana kapalı kapılar ardında da pek çok şey yaşandığını düşündürüyor. Adam kadının verandasındaydı, kapıyı dövüyor ve tekmelemekle tehdit ediyordu ve bu kadını o kadar korkutmuştu ki neredeyse kalp krizi geçirecekti. Tacizci bir adamla evli olmanın nasıl bir şey olduğuna tanıklık edebilirim. Birlikte olduğumuz her gün beni korkuturdu ve bir insan ne kadar uzun süredir evli olursa olsun, bu durum asla düzelmez. Dolayısıyla Cora Boone'un ayakkabılarıyla yürümediyseniz ve onun hayatını yaşamadıysanız, onu yargılamaya hakkınız yok."

Oradaki her kadın Ruby'nin eski kocası tarafından Blessings'teki evinden kaçırıldığını ve kasabadaki herkesin onun ölmüş olabileceğinden nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Curl Up and Dye'daki yaygarayı sona erdiren tek şey bu gerçektir.

"Dolayısıyla, hepiniz konuyla ilgili kendi düşünce ve görüşlerinize sahip olmakta kesinlikle özgür olsanız da, bunları burada paylaşmakta özgür olmayacaksınız, tamam mı?"

Hepsi başını salladı.

"Cora Boone da müşterilerimden biri, dolayısıyla bugün işten sonra onu ziyarete gideceğim, tıpkı bir gün kendinizi hastanede bulursanız sizi ziyaret edeceğim gibi. Ben yargılamam. Sadece seviyorum," dedi Ruby ve sonra sarı saçlarının hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için aynada kendine baktı ve ön tarafa doğru yürüdü. "Sırada kim var?" diye sordu.

Melissa Dean, "O ben oluyorum," dedi ve ayağa kalktı.

Ruby gülümsedi. "O zaman başlayalım. Bugünkü stilinizden önce saçınızı kestirmek istediğinizi söylemişsiniz, değil mi?"

Melissa başıyla onayladı. "Evet, lütfen. Bu akşam kuru temizlemecideki tüm çalışanlar için Granny's'de özel bir akşam yemeği düzenliyorum. Grup toplantıları için sakladığı küçük ziyafet odasını bile açıyor."

"Ne eğlenceli!" dedi Ruby. "Olay nedir?"

"Patronluğa geçmemde bana yardımcı oldukları için bir teşekkür yemeği."

Ruby, "O zaman hepinizi güzelleştirelim," dedi.

Curl Up and Dye'daki dedikodu seansı sona erdi, ancak müşterilerin kendi aileleri hakkındaki sohbetleri bitmedi.

* * *

Sevişmek açlık işiydi. Bowie ve Rowan eve listedeki her şeyin yanı sıra iki çuval dolusu ani alışverişle döndüler.

Rowan tüm dünyanın ikisine bakıp seviştiklerini anlayabileceğini düşünüyordu. Utanmıyordu ama bu onların bileceği bir şeydi, paylaşılacak bir şey değil. Bununla birlikte, tüm alışveriş torbalarını ve yıkanması gereken bir battaniyeyi taşıyarak kapıdan içeri girdiklerinde, tüm ekstra yiyecekleri saklamak için yer bulmaya çalışırken o kadar çok şey oluyordu ki kızlar ikisinde de farklı bir şey fark etmediler.

Bu Rowan'a oyun yüzünü takınması için zaman kazandırdı ve Bowie de diğerleri yiyecekleri yerleştirirken ona duş alması için mükemmel bir fırsat verdi.

Ona göz kırptı, sonra da hileyi teklif etti.

"Rowan... tatlım... neden biz bunu yaparken sen de gidip duş almıyorsun? Çiftliğimize yaptığınız yolculuk çok kirliydi."

"Evet, belki kötü anıların bir kısmını da temizler," dedi ve yolda birkaç temiz giysi aldı.

O banyoya girer girmez, iki kadın da Bowie'yi sorguya çekmeye başladı.

"O iyi mi? Geri dönmek onun için zor oldu mu? Endişelendik. Onun üzülmesini istemedik" dediler.

"Üzülmekten başka bir şey yapamıyor büyükanne. Savaş alanına benziyor ve her yerde alüvyon ve sel enkazı var. Orada hala ayakta duran tek şey taştan bir şömine ve ahır."

"Aman Tanrım," dedi Ella ve başını salladı. "Tanrı onun kalbini korusun."

"Rowan, emlakçıya ahırın durumunu mümkün olduğunca adil bir şekilde anlatabilmek için ahırını incelememi istedi ama orada olmak onun için zordu, bunu söyleyebilirim. Çatıyı kontrol etmek için çatı katına çıktığımda

Kasırğa hasarına rağmen korktuğu için yukarı çıkmakta ısrar etti. Korkularını yenmek ve onlara teslim olmamak istediği için oldukça harika bir kadın."

"Madem bu kadar berbat bir yerdi, o zaman pikniği nerede yaptınız?" Pearl sordu. "Piknik yapmayı öneren bendim ve şimdi kendimi kötü hissediyorum."

"Hayır, kendini kötü hissetme büyükanne. Orasının iyi bir yer olmadığını anladım ve eve dönerken göl kenarında durmayı önerdim. Bu öneri karşısında ne kadar rahatladığını görebiliyordum ve güzel bir yer bulduk. Yemeğimizi bitirdiğimizde tüm tavrı değişmişti. Eve dönerken yolda uyuyakaldı, yani büyük bir gün geçirdi."

Pearl ellerini çırttı. "Sen de iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. "Bana hâlâ vurulup vurulmadığımı mı soruyorsun?" dedi.

Pearl omuz silkti. "Belki."

Sırıttı. "İkinizi de merakta bırakmayacağım. Resmen aşık oldum."

Onları alışveriş yaparken bıraktı ve ikisi de kan lekesini fark etmeden önce battaniyeyi yıkamaya gitti. Deterjan ekleyerek battaniyeyi içine attı ve lekenin kumaşa işlememesi için soğuk suda yıkamaya ayarladı, ancak Rowan kıyafetlerini de içine koyma şansı bulana kadar çalıştırmadı.

Tam iş botlarını çıkarmak için oturduğu sırada telefonuna Şef Pittman'dan bir mesaj geldi.

Junior Boone ameliyattan sağ çıktı. Durumu korunuyor. Yoğun bakımda. Onun hayatını kurtardın. Judson Boone hapiste, cinayete teşebbüs ve daha fazlasıyla karşı karşıya. Bayan Pearl'ün evinde mutlu çekiç darbelerine.

"Her şey yolunda mı?" Pearl telefonu bir kenara bıraktıktan sonra sordu.

"Şef Pittman çocuğun ameliyattan sağ çıktığını ama hayatı tehlikeyi atlatamadığını söyledi. Yoğun bakımda. Judson hapiste. Cinayete teşebbüs suçlaması ve daha fazlası var."

"Çocuğa bir şans verdin Bowie. Artık her şey Tanrı'nın elinde."

Bowie başını salladı. "Biliyorum." Sonra banyodan gelen su sesini duydu. "Rowan duştan çıkmış gibi görünüyor. O çıktıktan sonra içeri gireceğim, sonra erken bir akşam yemeği yiyebiliriz. Eğer strip poker oynamıyorsanız, daha sonra sizinle kâğıt bile oynayabilirim."

İkisi de kıkırdadı ve sonra akşam yemeği için ne pişireceklerini planlamak için yemek masasına oturdular, Bowie sonunda botlarını çıkardı, sonra buzdolabından bir bira aldı ve dizüstü bilgisayarıyla koltuğuna oturdu.

Diğer şantiyelerdeki ustabaşılardan gelen mesajları gözden geçirmeye başladı ve soruları yanıtlayıp sorunları çözdükten sonra, tam banyonun kapısı açılırken oturumu kapattı. Rowan elinde giysileriyle dışarı çıktı.

Çamaşır makinesini işaret etti.

"Başlamaya hazır. Kıyafetlerini battaniyenin içine koyabilmen için bekledim. Eski ve solalı çok oldu, bu yüzden hiçbir şeye zarar vermez."

Adamın düşünceliliği onu etkiledi. "Teşekkür ederim, Bowie."

"Rica ederim. Sırada ben varım ve günün geri kalanında izinli olduğum için akşam yemeğini erken yiyeceğiz."

"Ve bizimle kâğıt oynayacak!" Pearl söyledi. "Oh, gerçekten mi?" Rowan dedi ki. "Ne oynuyoruz?"

Bowie, "Strip poker dışında her şey," dedi ve sonra banyoya yöneldi, bu sırada kadının kahkahasının sesi Jud Boone'u ve onun delilik kayganlığını kafasından sildi.

* * *

Ruby Curl Up and Dye'in ön kapısını kilitlediğinde saat 19:00'u biraz geçiyordu. Arka tarafa doğru gitti, giderken ışıkları kapattı, sonra önlüğünü çıkardı ve dinlenme odasındaki bir kancaya astı. Peanut'ı aramak için oturduğunda hâlâ Cora Boone'u düşünüyordu. Bunu yapabilmek

Ona *koca* demek hâlâ hafife almadığı bir heyecandı ve onun derin, seksi sesini duyduğunda gülümsedi.

"Merhaba güzelim. Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Şimdi kapıyı kilitliyorum ama hastaneye uğrayıp Cora Boone'u kontrol etmek istiyorum. Muhtemelen ailesini ve ziyaretçilerini biraz özlemiştir. Orada fazla kalmayacağım ama tüm bu karmaşanın ortasında dünyanın onu unuttuğunu düşünmesini istemiyorum."

"Sen iyi bir kadınsın Ruby ve benim olduğun için gerçekten gurur duyuyorum. Yemek için eve gelmek istemiyorsan, neden yedi buçuk gibi Granny's'de buluşmuyoruz?"

"Ah, tatlım! Ne harika bir öneri. Evet, çok isterim. Bugün çok yoğunluk ve bu gece ayaklarımı uzatıp başka birinin yemeklerinin tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyorum."

"O zaman yakında görüşürüz," dedi. "Seni seviyorum. Dikkatli sür."

"Ben de seni seviyorum," dedi Ruby ve sonra bağlantıyı keserken ürperdi. Gökyüzündeki yıldızları öyle asmıştı ki.

Arka kapıdan çıkıp arabasına gitti ve doğruca hastaneye gidip park etti.

Otoparktan girişe doğru ilerlerken güneş ağaçların tepelerinin altındaydı ve gölgeler uzundu. İyi aydınlatılmıştı ve boş olmaktan çok uzaktı ama aylar önce kendi evinden kaçırıldıktan sonra güvenlik duygusunu kaybetmişti. Binaya ulaştığında neredeyse koşacaktı ve içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Hediyelik eşya dükkânına uğradı, küçük bir vazo çiçek aldı ve Cora'nın saçını yaptırırken okumak için sık sık *People* dergisi getirdiğini hatırlayarak son nüshayı aldı ve ödemeye gitti.

Kat ve oda numarasını sorduktan sonra Ruby asansöre yöneldi, ikinci kata çıktı ve 214 numaralı odayı aramaya başladı. Bulduğunda kapı kapalıydı, o yüzden kapıyı çaldı, sonra Cora'nın "Girin" diye seslendiğini duydu.

"Umarım seni uyandırmamışımdır," dedi Ruby. "İşten yeni çıktım." "Hayır, uyumuyordum. Gelmen çok nazik bir davranış."

"Elbette gelirim. Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm ve güvenmeniz ve sevmeniz gereken biri tarafından tehdit edilmenin ne kadar korkutucu olduğunu anlıyorum."

Cora duygularını kontrol etmeye çalışıyordu ama bu nezaket hem beklenmedik hem de dokunaklıydı.

Ruby çiçekleri ona uzattı. "Her zaman yanaklarında olan pembelik için pembe güller ve okumadığını umduğum bir *People* dergisi seçtim."

"Güller çok güzel. Teşekkür ederim ve hayır, bunu henüz okumadım. Zamanın geçmesine gerçekten yardımcı olacak."

"Uzun süre kalamam ama nasıl hissettiğini ve bir şey tespit edip etmediklerini bilmek istiyorum."

Cora, "Oh, kendimi iyi hissediyorum ve hayır, henüz kesin bir şey yok, ama yarın birkaç test daha yapacaklar," dedi. "Çoğunlukla kendimi aptal ve suçlu hissediyorum - ve aklımda şeytana yataklık etmek gibi bir şey olduğu için adını tam olarak koyamadığım bir sürü başka duygu." Sonra ağlamaya başladı.

"Özür dilerim, tatlım," dedi Ruby.

Cora gözlerini silmek için bir mendile uzandı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bunca yıldır burnumun dibinde olup bitenler konusunda saf mıydım yoksa korkularımı kabul edip Jud ve diğerlerine söyleyemeyecek kadar korkak mıydım hâlâ anlayabilmiş değilim."

Ruby onun kolunu okşadı. "Geçmişini değiştiremeyiz. Ama şu anda olanları her zaman değiştirebiliriz. Varsayılan olarak aptallığa mahkûm değiliz."

Cora iç çekti. "Biliyorum ama işin zor kısmı, herkes ailemin nasıl ve neden dağıldığını bilirken hâlâ burada yaşamaya cesaret edip edemeyeceğim. Ve Junior'ın hayatta kalıp kalmayacağını bile bilmiyoruz. Aramızdaki tek gerçek masum o."

"İkinizi de dualarımda tutacağım," dedi Ruby. "Bilin diye söylüyorum, kaçırıldıktan sonra Blessings'te yüzümü göstermeye utandım. Burada geçmişim hakkında hiç konuşmamıştım ve birdenbire tüm çirkin ihtişamıyla herkesin gözünün önündeydi. Şimdi bir de bana bakın. Nefes aldığımız sürece, hoşumuza gitmeyen şeyleri değiştirme seçeneğimiz var."

Cora Ruby'nin elini tuttu ve sıktı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Yoğun günlerinden vakit ayırıp ziyaret ettiğin için ve hediyeler için teşekkür ederim. O güllere her baktığımda seni düşüneceğim."

Ruby gülümsedi. "Seni izlemeye devam edeceğim ve dualarımdan eksik etmeyeceğim."

Bu gece iyi dinlenin ve yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi Cora ve Ruby kapıdan çıkarken el salladı, sonra yatağının üzerindeki ışığı yaktı ve gözlüklerine uzandı. *People* dergisi onu çağırıyordu.

Ruby asansörle tek başına aşağı indi ve lobiden tek başına çıktı. Otoparkın ışıkları yanıyordu ve içeri girdiğinden daha az araba vardı. Kapıdan çıkarken kendine panik yapmamasını söylüyordu ki, çok uzun boylu, çok tanıdık bir figürün ona doğru yürüdüğünü gördü. İçinden büyük bir rahatlama geçti. Onu karşılamaya gitti ve sonra açık kollarına doğru yürüdü, ona sıkıca sarıldı.

"Böyle şeyler seni kesinlikle karşı konulmaz kılıyor. Her zaman nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Sen benim yaralarımı gördün, ben de seninkileri. En iyi aşk böyle olur ve sen benim en iyi aşkımsın," dedi Peanut. "Seni büyükanneme kadar takip edeceğim."

Ruby orada ona baktı, çok uzun boylu ve çok sevilen biriydi. "Sen de öyle yapabilirsin."

Zaten beni cehenneme kadar takip ettin. Granny's o kadar da uzak değil."

Peanut elini uzattı ve o da tuttu. Kız arabasına binene ve araba çalışana kadar el ele araçların arasında yürüdüler ve sonra

Park ettiği yere doğru birkaç araba y ü r ü d ü ve onu otoparktan dışarı kadar takip etti.

Büyükannenin evine vardıklarında Ruby'nin midesindeki düğüm çözülmüştü. O ve Peanut birlikte içeri girdiler, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorlardı.

* * *

Sonraki birkaç gün düzenli bir rutine girdi. Cora yüksek tansiyon reçetesiyle hastaneden eve gönderildi ve Pearl'ün evindeki tadilat, boya ve dolaplar için hazırlanıyordu.

Bowie'nin mutfağındaki gibi beyaz dolaplar, parlatılmış bakır donanım ve içinden hafif bir altın iplik geçen beyaz kuvars tezgahlar seçti. Pearl ayrıca evin her yerinde geniş tahtalı, koyu renkli parke döşemeyi tercih etti. Bowie her ne kadar üzerindeki toz ve ayak izlerini göstereceği konusunda onu uyarmış olsa da Pearl kararından vazgeçmedi. Bu ona büyürken evinin zeminlerinin nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu ve geçmişıyle arasında küçük bir sevgi bağı olmasını istiyordu.

* * *

Boone ailesinin Blessings'te kalan ve hastanede ya da hapiste olmayan tek üyeleri Mel, Emmitt ve Tiny idi.

Mel, annesini bir kez daha ziyaret ettikten sonra bir daha hastaneye gitmedi.

Hastanedeki ilk gün ve geceden sonra Emmitt ve Tiny sırayla Junior'ın yanında kalmaya başladılar. Tiny gündüzleri hastanede kalırken, Emmitt de geceleri orada kalıyordu. Tiny yoğun bakım ünitesinin bekleme salonunda kendi küçük yuvasını kurmuştu ve gelip giden onca insana rağmen üç minderli kanepeyi sahiplenmişti. Kanepeyi odanın en uzak köşesine çekmiş, kendisi gündüzleri kestirirken Emmitt de geceleri uyuyabiliyordu. İçinde meyve ve atıştırmalıklar, şişe su dolu küçük bir soğutucu, battaniye ve yastık bulunan bir bez çanta da bulunduruyordu.

Oğulları için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ama onu bırakamazlardı. Henüz öğrenemedikleri şey ise Junior'ın bilincini yeniden kazanma belirtileri gösterdiğiydi.

* * *

Junior varlığının sadece belli belirsiz farkındaydı. Zaman zaman içine düştüğü karanlıktan neredeyse yüzeye çıkıyordu ama ya acı ya da ilaçlar onu tekrar aşağıya yuvarlıyordu. Ve sonra işler değişmeye başladı. Junior bilinci gidip gelmeye başlamıştı. Uyandığı zamanlarda kendini yatağa bağlı hissediyor, acı dayanılmaz hale geldiğinde ise gölge insanlar onu geri gönderiyordu.

Aklına gelen ilk düşünce "*Bu sesi ne çıkarıyor?*" ve ardından "*Neden canım yanıyor?*" oldu. Ama hatırladığı tek şey adıydı.

Mercy Pittman'ın kız kardeşi Hope Talbot, Junior uyanma belirtileri göstermeye başladığında yoğun bakım ünitesinde gündüz vardiyasında çalışıyordu. Birkaç göstergiyi kontrol ettikten sonra kolunu okşadı ve adını söyledi.

Göz kapaklarının titrediğini ve ardından sağ elinin hareket ettiğini, esnemeye çalıştığını görünce hemen rapor etti.

Kısa bir süre sonra, Junior'ın doktoru olan Dr. Hastings ölçümleri ve alabildiği fiziksel tepkileri değerlendirmek üzere aşağı indi.

Junior'ın nerede olduğu ya da doktorun otuz altı saat önce onu baygın tutan ilaçları kesmeye başlaması için emir verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak Junior bilincini yeniden kazanma belirtileri göstermeye başladığında, Dr. Hastings ailesine haber vermeye gitti.

* * *

Vurulmanın üçüncü günü neredeyse öğlen olmuştu ve Emmitt, Tiny ile öğle yemeği yemek için yukarı gelmişti. Broyles Dairy Freeze'den hamburger ve patates kızartmasıyla gelmişti ve Dr. Hastings içeri girdiğinde patates kızartmalarından birini Tiny'nin kağıt tabağındaki küçük ketçap havuzuna daldırıyordu.

Yemek hemen bir kenara bırakıldı.

"Yemeğinizi bölmeme izin vermeyin," dedi. "Size son durumu bildirmek için geldim. Oğlunuz bilincini yeniden kazanmaya başlıyor. Şu anda sadece göz hareketleri ve bazı el ve parmak hareketleri var. Kimseye sözlü olarak yanıt vermedi, ancak ayak seslerine ve seslere tepki verdiği görülüyor."

Tiny ağlamaya başladı. "Oh, bu çok iyi bir haber."

Hastings başını salladı. "Evet. Kan basıncı hâlâ biraz yüksek ama bunu ağrıya bağlıyorum. Uyanmaya başladığında ağrı kesici ilaçları ayarlamak zorunda kalacağımızı tahmin ediyorum. O kadar çok iç yaralanması vardı ki ameliyat sırasında çok fazla onarım yapıldı."

Emmitt sessizce oturuyordu. Sormak istediği sorular vardı ama Tiny'nin büyülerinden birini tetiklemek istemiyordu, bu yüzden temkinli bir şekilde başladı.

"İyileşip eski haline dönecek mi?"

Hastings gülümsedi. "Niyetimiz de bu zaten. İlerledikçe, tüpleri çıkarmaya ve böbrek çıkışını izlemeye başlayacağız ve nasıl gittiğini göreceğiz. Şu anda size söyleyebileceklerim bu kadar."

"Tamam," dedi Emmitt. "Bu benim de düşündüğüm bir şeydi ve uzun vadeli sağlık sorunları yaşamayacağını umuyordum."

Hastings, "Anlaşıldı," dedi. "Gelişmeler bu şekilde ve olumlu. Öğle yemeğinize dönmenize izin vereceğim ve onunla konuşmak için her zamanki ziyaret zamanınız olacak. Konuşma beklemeyin. Şu anda sadece uyanmasını ve bize adını söylemesini istiyoruz."

Tiny'nin gözleri büyüdü. Hastings giderken dehşet içinde Emmitt'e baktı. "Bütün bunlarla ne demek istedi? Adını falan hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum, Tiny. Junior neredeyse kan kaybından ölüyordu, hatırladın mı? Bu yüzden kan eksikliğinin bir vücuda ne yaptığını bilmiyorum ama en iyisini umacağız ve tamamen iyileşmesi için dua edeceğiz."

Tiny yemeğini bir kenara itti. "Junior iyi olduğunda, istediğimiz zaman Blessings'ten ayrılabiliriz."

Emmitt başını salladı. Hâlâ Bowie James'in Junior hakkındaki suçlamaları düşürmesini kabullenmeye çalışıyordu. Ve bunu Junior vurulmadan önce yapmıştı.

Junior'a her şeyi ödeyeceğimizi ve çalışmasına gerek olmadığını söyledim. Acaba Bowie o zaman suçlamaları düşürür müydü? Farkı yaratan gerçekten Junior'ın kendi sorunlarıyla ilgilenme niyeti miydi?

Emmitt, Junior'ın kimsenin onu beladan kurtarmasını istemediğini ve Emmitt ile Mel'in yaşadığı gibi bir hayat istemediğini açıkça belirttiğini çok iyi hatırlıyordu. Peki Bowie'den iş istemeye gittiğinde Junior ne demişti? Her neyse, bir etki yaratmış olmalıydı. Çok az insan mülklerine zarar vermiş birini işe alırdı.

James'in Junior'a suçlamaların düştüğünü söylememe gerekçesini anladı. Bir bakıma, oğlunun kendi borcunu ödeme arzusunu hâlâ onurlandırırıyordu.

Bowie'nin Junior'ın niyetini kendisinden daha iyi anlaması Emmitt'in hiç hoşuna gitmemişti. Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Bowie James'e borçlu olmak istemiyordu ama öyle görünüyordu.

Mel'e haber vermeyi düşündü ve onu aradı ama kardeşi cevap vermedi, bu yüzden Emmitt ona bir mesaj gönderdi ve Mel'in sarhoş olup yerde sızmadığını umdu.

Annesini aramak istedi ama o hiç cevap vermedi, bu yüzden Junior'ın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsa kendi başına öğrenebileceğini tahmin etti. Telefonu cebine geri koydu ve Tiny'ye baktı.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye sordu.

Başını salladı. "İyiymi ve bana getirdiğin için teşekkür ederim, ama Junior'dan ve iyileşmek için hala ne kadar uzun bir yol kat etmesi gerektiğinden bahsetmek biraz çaldı.

iştahım."

Emmitt kalanları toplayıp çöp kutusuna götürürken, "Anlıyorum," dedi. "Mel'i aramaya çalıştım ama cevap vermiyor."

Tiny gözlerini devirdi. "Muhtemelen sarhoştur ve sız mıştır."

"Belki," dedi Emmitt. "Ama sanırım eve gitmeden önce evine uğrayıp onu kontrol edeceğim. Biraz dinlenmem gerekiyor. Saat altı gibi burada olurum."

"Tamam," dedi Tiny. "Sonra görüşürüz."

* * *

Emmitt arabayı doğruca Mel'in evine sürdü ama araba gitmişti. Neredeyse hiç durmayacaktı ama sonra tuhaf bir şey fark etti. Bütün pencereler açıktı. Mel'in neden klimayı açmadığını merak etti. Havanın yeterince sıcak olduğu kesindi.

Merakla arabayı yola çekti ve indi. Tam merdivenlerden çıkıyordu ki Mel'in ev sahibi Danner Amos evin köşesinden döndü ve ona el salladı.

Emmitt pencereleri işaret etti. "Ne oldu? Mel'in kliması mı bozuldu?"

Danner arka cebinden bir mendil çıkardı ve yüzündeki teri sildi.

"Hayır. Bana ödeme yapmadığı için elektriğinin kesildiğini söyledi," dedi.

"Olamaz! Tekrar takmasına yardım edeceğim," dedi Emmitt. "Nereye gitti?"

"Söylemedi. Sadece ne olduğunu ve şehirden ayrılacağını söylemek için aradı."

Emmitt'in nefesi kesildi. "Uzaklaşmak mı demek istiyorsun?"

Danner başını salladı. "Bana bir aylık kira borcu vardı ve mobilyaları bırakırsa onunla anlaşmaya razı olup olmayacağımı sordu. Ona mobilyaların kiranın daha değeri olduğunu söyledim, bu yüzden bir fiyatta anlaştık ve aradaki farkı ona ödedim."

Emmitt afallamıştı.

"Şey, bilgi için teşekkürler," dedi Emmitt.

"Elbette," dedi Danner. "Oğlunuz için dua ediyoruz. O benim oğlum Charlie'nin arkadaşı."

"Teşekkür ederim," dedi Emmitt. "Charlie'ye doktorun bugün bize Junior'ın bilincini yeniden kazanma belirtileri gösterdiğini söylediğini iletebilirsin."

"Bu gerçekten iyi bir haber," dedi Danner. "Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Emmitt elini vedalaşmak için kaldırdı, arabasıyla uzaklaşırken düşünceleri serbest düşüştü. Eve varır varmaz Mel'e bir mesaj daha gönderdi.

Gittin mi? Temelli mi? Veda bile etmeden? Melvin, bunu yapma. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Gideceğin yere vardığında bana mesaj at. Hâlâ bu dünyada olduğunu bilmem gerek.

Daha sonra Emmitt yatak odasına gitti, ayakkabılarını çıkardı ve biraz dinlenmek için uzandı. Junior'ın iyi olduğunu ve Gray Goose Gölü'ndeki bir iskelede balık tuttuklarını hayal ederek uykuya daldı.

* * *

Ailesinin başına gelenlerden habersiz olan Jud Boone'un kendi endişeleri vardı ve şefle konuşmak istemişti.

Avery şefe durumu anlattığında, Lon üzerinde çalıştığı dosyayı bir kenara bırakıp Jud'un ne istediğine bakmak için geri döndü.

Judson'ın beş günlük sakalı vardı. İki gözü morarmıştı ve burnundaki dikişler kaşınmaya başlamıştı. Konuşmak hâlâ acı veriyordu ve yumuşak yiyecekler dışında herhangi bir şeyi çiğnemek rahatsız edemeyecek kadar acı vericiydi. Şefi görünce ayağa kalktı ve hücre kapısına doğru yürüdü.

"Tamam, buradayım. Neye ihtiyacın var?"

"Bir vasiyetname hazırlatmak istiyorum. Benim için Peanut Butterman'ı arayıp bunu yapmak için buraya gelip gelemeyeceğini sorar mısın?"

Jud çoktan mahkemeye çıkarılmış, suçunu kabul etmiş ve cezasını çekmeyi bekliyordu. Teknik olarak, Lon mahkumların isteklerini yerine getirmek zorunda değildi, ancak bununla ilgili bir sorunu yoktu.

"Sorarım ve ne dediğini sana bildiririm," dedi Lon.

Jud tekrar yerine oturdu.

Lon yaklaşık bir saat sonra döndü. Jud hâlâ karyolanın kenarında oturmuş, yere bakıyordu.

"Bay Buttermann bugün saat üç gibi ya da mahkemesi biterse daha erken hapishaneye gelecek," dedi.

Jud başını salladı.

Lon kaşlarını çattı ve sonra hapishane alanını terk edip işine geri döndü.

* * *

Bir avukat olarak Peanut Buttermann, herkesin mahkemeye çıkmayı hak ettiğine ve tüm yasal konularda temsil edilme hakkına sahip olduğuna inanıyordu. Ancak Judson Boone'un talebine saygıyla karşılık vermek, sahip olduğu her şeyi almak demekti.

Ofisinden polis merkezine çok uzak değildi, bu yüzden Peanut yürümeye karar verdi. Betty'nin belgeleri düzgün bir şekilde hazırlayabilmesi için konuşmalarını kaydedecekti ve binanın dışına çıkarken ihtiyacı olan her şey antasındaydı.

Güneş parlıyordu ama sıcağın yüzüne vurduğu tokadı yok etmeye yetecek kadar esinti vardı. Caddeyi geçmeye başladığında biri ona korna alıp el salladı. Kim olduğuna iyice bakamadan gitmişlerdi ama o yine de el salladı ve yoluna devam etti.

Kısa bir süre önce ofisine gelip adamdan boşanmak için başvuruda bulunan Cora'yı düşünüyordu. şimdi onun yüzünden hastanedeydi. Jud Boone'un dünyadaki varlığının sonuçları dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi. Ama adam bir vasiyetname istiyordu ve Peanut bunu gerçekleştirecekti.

On dakikadan kısa bir süre sonra, kafasında iyi bir yerde, profesyonel kalmaya kararlı bir şekilde istasyona doğru yürüyordu.

"Judson Boone'u görmeye geldim," dedi Avery'ye.

Avery başıyla onayladı. "Şefe burada olduğunuzu haber vereyim," dedi ve Lon'un ofisini zile bastı. Birkaç dakika sonra Lon lobiye geldi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi ve Peanut'ın evrak çantasını işaret etti. "Sanırım içinde hiç silahınız yoktur?"

Peanut hemen çantayı tezgâhın üzerine koydu ve açtı. "Konuşmamızı Betty için kaydedeceğim, böylece tüm ayrıntıları öğrenebilecek. Vasiyetinde benim notlarımı değil, doğrudan kendisinden istediği şeyleri yazacak."

Lon içindekileri gözden geçirdi, sonra Peanut'a başparmağıyla onay verdi. "Üzgünüm ama sormak zorundayım," dedi. "Beni takip edin."

Peanut farklı müşteriler adına pek çok kez karakola gitmişti ve Jud Boone da bu listeye eklenecek bir diğeriymi ama hapishaneye gitmekten hiç hoşlanmamıştı. Eski bir yerdı ve temiz olmasına rağmen çok hafif bir kustumuk ve idrar kokusu her zaman mevcuttu.

Lon, "Avery'ye hücreler arasındaki koridora küçük bir masa ve sandalye koydurdum, böylece üzerinde çalışabileceğin bir şey olacak," dedi ve sonra kapıyı açıp onu içeri götürdü.

Onlar içeri girdiğinde Jud karyolasında yatıyordu, bu yüzden oturdu ve bunun başlamasını bekledi.

Hücreye vardıklarında şef Jud'a bir bakış attı.

"Senden nezaketten başka bir şey beklemiyorum," dedi.

Jud başıyla onayladı. "Evet, elbette ve teşekkürler."

Lon, "Dışarı çıkmaya hazır olduğunuzda kapının yanındaki zili çalın," dedi. Peanut başını salladı, sonra Jud'un gözlerinin içine baktı.

"İyi günler Bay Boone. Anladığım kadarıyla bir vasiyetname hazırlamak istiyorsunuz?" "Evet," dedi Jud.

Peanut masaya oturdu, sandalyeyi çekti ve evrak çantasını açtı.

"Konusmamızı kaydedeceğim, böylece sekreterim vasiyetinizde ne istediğinize dair tüm ayrıntılara sahip olacak." Sonra kayıt cihazını hazırladı, Play tuşuna bastı ve başladılar.

Tüm detayları hallettikten sonra Jud zaman kaybetmedi.

"Ben öldükten sonra ne olacağına geçmeden önce, yıllar önce işimi sattığımda kurduğum bir fondan oğullarıma her ay para veriyorum. Aynı miktarların doğrudan bankadaki hesaplarına yatırılması için bunu düzeltebilir misiniz?"

"İmzalamanız gereken kağıtlar olacak, ama bunu ayarlayacağız."

"Teşekkürler. Arabam ve küçük bir hisse senedi ve tahvil portföyüm dışında pek bir şeyim yok. Hesabımdaki bakiyenin ve portföyümün torunum Emmitt Lee Boone, Jr'a miras bırakılmasını istiyorum."

"Hisse senetlerinin ve tahvillerin bir listesine ve bugünkü değerlerine ihtiyacım olacak."

"Komisyoncum Savannah'da. Size adını ve numarasını verirsem, sizin için temin edebilir."

"Mükemmel," dedi Peanut. "Başka bir şey var mı?" Jud başını salladı. "Hayır."

"Tamam o zaman," dedi Peanut. "Sekreterime en kısa zamanda evrak işleriyle ilgilenmesini söyleyeceğim ve her şey hazır olduğunda, her şeyi imzalatmak için geri döneceğim."

Jud, "Çok makbule geçti," dedi ve Peanut'ın toplanmasını izledi. Zile bastı, kapı açıldı ve gitti.

Jud boş hücrelere bakarken iki eliyle parmaklıkları kavradı, gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Hayatı boyunca Blessings'te yaşamıştı - her ne kadar zor olsa da kendi şartlarına göre - ve bunu bir kez bile hayatının sonu olarak görmemişti.

Artık aileyle Şükran Günü kutlamak yok. Cora'yı hediye paketlerken ve şeker yaparken izlediği Noeller olmayacaktı. Bir daha asla geceleri onun yanında yatamayacaktı.

Hayatının trajedisi, onu bu noktaya getiren düzeni görememesiydi. Hâlâ yıllar önce çarkları harekete geçiren o sert, yargılayıcı adamdı ve tek pişmanlığı Bowie James'i hedef almışken Junior'ı vurmaktı.

Bölüm 19

Bowie'nin Cherokee'si nihayet onarılmış ve teslim alınmaya hazırdı. Kiraladığı arabayı teslim etmeye gittiğinde Pearl ve Ella da onunla birlikte gitmiş, arabayı teslim eder etmez de Ella arabayı geri kiralamıştı. Pearl'le birlikte selde kaybettikleri arabanın yerine ne alabileceklerine bakmak için Savannah'ya gidiyorlardı. Bowie onların gidişini izlemek konusunda kararsızdı ama onsuz yirmi yıldır kendi başlarındı ve bunu kaldıramayacaklarını ima etmek bir hakaret olurdu.

Arabasını aldı ve Rowan'ı almak için karavana geri döndü. Herkes aynı anda ayrılmaya hazırlanırken, düş almak için son sırayı o almıştı.

Bowie'nin ana banyosunda iç çamaşırlarıyla saçlarını kurutuyordu ve onun içeri girdiğini duymamıştı ama saç kurutma makinesinin sesini duymuştu ve onu nerede bulacağını biliyordu. Sadece onu bu kadar hoş bir durumda bulmayı beklemiyordu.

"Hey, hey, tatlım! Kıyafetin çok güzel ama seni bu şekilde işe götüremem."

Kurutma makinesini kapatıp yere bırakırken biraz kızarmıştı. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum."

Sadece başını salladı ve elini uzattı. Kız tereddüt etmeden elini tuttu.

"Çok güzelsin," dedi Bowie. "Pearl ve Ella gittiler mi?"

"Evet. Yaklaşık on beş dakika önce."

"O zaman bu kesinlikle değerlendirmemiz gereken bir fırsat," dedi arkasına uzanıp styeninin kancasını açarken.

Bowie arkasını döndü ve kapıyı arkasından kilitledi, sonra da kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Rowan durduğu yerde külotunu indirdi ve izlemek için yatağa uzandı, sonunda çıplak kaldığında özlemle titredi.

"ok güzel bir vücudun var, Bowie James."

"Seni sevmek için daha iyi," dedi ve yanına uzandı. "Her gece seni uyurken izlerken bunu hayal ettim. Seni seviyorum Rowan... hem de çok."

"Sanırım seni gördüğüm andan beri sana aşığım. Sen hepimizin ihtiyaı olan parlak zırlı şvalyeydin ve gün geçtikçe benim için daha da değerli oldun. Benimle seviş, Bowie. Seninle nasıl sevişeceğimi ğret bana."

Bir an bile kaybetmeden tam da bunu yaptı, onun nefesini kesecek şekilde nereye dokunacağını bilene kadar her ifadesini izledi - göğüs uçlarındaki pembeliğin ne kadar hassas olduğunu öğrendi ve gözlerinin bir iniltiyle kapandığı anı izledi. İşte o zaman onun gittiğini anladı.

Onu kendisine götürmeden önce bir kez doruğa çıkardı ve bu sefer mümkün olan her şekilde uyuştular. Ona verdiği neşe onun için yüz kat artmıştı. Hiçbir erkek sevmeye bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Kalbinin her kırık parçasını iyileştiriyordu.

Giyindikten sonra Rowan yatak örtüsünün altındaki çarşafları düzeltmek için büyük bir zen gösterdi ve sonra örtünün kendisini dzelitti.

"İyi görünüyor mu?" diye sordu. "İyi," dedi Bowie.

"Aramızda olanlar hala bize ait ve paylaşmaya hazır değilim" dedi.

Sonunda yatakla uğraşmayı bıraktığında, at kuyruğunu biraz çekti ve ardından dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Eşofmanları giymek için çok sıcak ve yeni kıyafetlerimi işe giderken giymeyeceğim, o yüzden eski şort ve tişörtlerimi giyeceğim. Sorun olur mu?"

"Sorun değil, ama her zaman daha fazla kıyafet alabiliriz."

"Bana zaten pek çok şey verdin, en önemlileri de yiyecek ve barınak. Bekleyebilirim."

Kendi kendine yetme ihtiyacını çoğu kişiden daha iyi anlıyordu.

"Tamam, ama benimle evleneceksin, değil mi? Yani... O zaman sana her türlü şeyi vereceğim."

Rowan'ın gözleri büyüdü ve sonra aniden yaşlarla doldu.

"Az önce evlenme mi teklif ettin?"

Sırttı. "Sanırım yaptım. Çok mu erken?"

"Hayır, çok erken değil ve evet, seninle evleneceğim ve beni götüreceğin yer orasıysa seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim."

Bowie gülerek onu ayağa kaldırdı.

Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü öpücüklere ve gözyaşlarına boğmaya başladı. Eğer telefonu çalmaya başlamasaydı, yatağa geri dönmek için bir yolculuk daha yapabilirlerdi.

"Onlar," dedi ve hemen cevap verdi. "Hey, Ella Teyze. Orada mısın?"

"Evet, şimdiden araba galerilerini dolaşmaya başladık. Annem ve ben koşuşturmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, öğlen geri dönemeyecek kadar çok eğleniyoruz."

"Bu harika," dedi Bowie. "Rowan için endişelenme. Onu da yanımda işe götürdüm," dedi ve Rowan'a göz kırptı. Rowan'ı gizlemek için Ella'yı zaten orada olduklarına inandırmıştı.

"Harika. Onu orada tek başına düşünmek hoşuma gitmiyordu."

"Biz iyiyiz. İyi eğlenceler. Eve dönmeye başladığınızda bana mesaj atın ya da arayın." "Arayacağız. Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum," dedi, sonra bağlantıyı kesti ve telefonu cebine geri koydu. "İşe gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman buradan gidiyoruz," dedi ve kapıdan çıktılar.

Bowie dışarı çıktıktan sonra güvenlik alarımını kurdu ve cipe yöneldi.

Onlar Cherokee'ye binip uzaklaşırken Frank Crockett arabasını yıkıyordu ve Yancy Scott'ın kızıl saçlı küçük kızı bisikletini römorkların arasındaki yolda bir aşağı bir yukarı sürüyordu.

Oraya vardıklarında saat dokuzu biraz geçiyordu ve ekip Rowan'ın arabadan şort ve Kurtuluş Ordusu tişörtüyle indiğini görünce çalışmalar durdu.

O ve Rowan içeri girdiğinde yüzlerinde kocaman sırıtışlarla evin içinde duruyorlardı. Rowan'ın dikkatlerini dağıtacağını zaten biliyordu ve onun hakkında konuştuğu için varlığından haberdardılar. Şimdi onunla tanışacaklardı.

Bowie, Rowan'ın gülümsemesinin biraz utangaç olduğunu fark etti ve rahat hissetmesini sağlamak için elini Rowan'ın sırtında gezdirdi.

"Tatlım, bu adamlar benim arkadaşlarım. Ray ve Joe Tuttle kardeşler. Yüzlerinde aptalca sırıtışlar olan onlar. Kırmızı tişörtlü olan Matt Roller, sağ yanındaki de Presley Smith. Samuel Hooper ile aynı saç stilini paylaşıyorsunuz ve Walter Adams da sakallı olan. Çocuklar, bu Rowan Harper. Günü bizimle geçirecek, o yüzden müstehcen şakalar yapabilir ve bakmamaya çalışabilirsiniz."

Rowan güldü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar."

Ray, "Bizim için bir zevk," dedi ve diğerleri de ne diyeceklerini bilemez bir halde başlarını salladılar.

Bowie, "Tamam, sen nasıl istersen," dedi ve hepsi yaptıkları işe geri döndüler. "Elime bir çekiç almadan önce size mekânı gezdireyim, böylece düzen hakkında bir fikriniz olur."

Turu tamamlar tamamlamaz etrafta neler olup bittiğine baktı. "Burada yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır tatlım, buranın geri kalanını düzeltene kadar şu anda olmaz."

"O zaman büyük çöp torbalarınız var mı?"

Bowie cevap vermeden önce Ray söze girdi. "Evet, hanımefendi. Alet minibüsünde bunlardan birkaç kutu var. Arka kapıyı açın ve solunuzdaki rafa bakın."

"Teşekkür ederim," dedi Rowan. Bowie'ye parmaklarını sallayarak veda etti ve onu ayakta bıraktı.

Birkaç dakika sonra dışarı baktığında onu ön bahçeden inşaat çöplerini toplarken görene kadar ne olduğunu anlamadı. Onun sorumluluk alma tavrından memnun olan adam, ona uyacak bir çift eldiven bulana kadar etrafı araştırdı ve onları dışarı çıkardı.

"Senin için," dedi ve onları verandadan aşağı attı.

"Teşekkürler!" Rowan onları giydikten sonra işine geri döndü.

Dışarıda olmayı ve faydalı olmayı seviyordu, bu yüzden zaman çabuk geçti. Daha yarısını bitirmeden bir çöp torbası dolmuştu. Torbanın ağzını bağladı ve büyük çöp konteynerine attı, sonra bir torba daha aldı ve bahçenin diğer yarısını da bitirdi.

Bowie onun inisiyatif almasından ve ellerini kirletmeye istekli olmasından gurur duyuyordu.

Ekibi uzun, bronz bacaklarının uzunluğuyla ve güldüğünde gözlerinin kenarlarının kırışmasıyla ilgileniyordu.

Bowie, onun ne yaptığını izleyebilmek için pencereden pencereye geçtiklerini görünce kaşlarını çatı.

"Çocuklar! Ne oluyor lan? Daha önce hiç kadın görmemiş gibi davranıyorsunuz. Bugün yapılması gerekenlerin üçte birini bile yapmadınız ve saat neredeyse öğlen oldu."

Aynı derecede suçlu bakışlar takınarak ama gülümsemelerini gizleme zahmetine girmeden onunla yüzleşmek için döndüler.

"Bize kızma," dedi Joe. "Onu işe getiren sensin ve biz ölü değiliz. Kız çok güzel patron. Gerçekten güzel."

"Evet, bunun farkındayım. Ama beni rahat bırak. O benim kızım ve tüm bu bariz hayranlığı görmezden gelmemi mi bekliyorsun?"

Samuel kaşlarını çattı. "'Bariz' ne demek?"

Ray güldü. "Etrafta dikilip ona bakmayı kes demek."

"Ah! Doğru! Kusura bakma patron," dedi Samuel, "ama ana banyodaki duşu döşemeyi bitirdim ve öğle yemeğinden sonra koridordaki banyoya başlayacağım."

Bowie başını sallayıp çekiçleyecek bir şeyler bulurken, Rowan varlığının neden olduğu kargaşadan habersiz çöpleri toplamaya devam etti.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde Bowie, Rowan'ı da yanına alarak verdiği siparişi almak üzere Broyles Dairy Freeze'e gitti.

"Burası kesinlikle iyi hissettiriyor," dedi. "Tıpkı evdeki gibi. Dışarıda sıcaktan terlerdik ve sonra yemek için içeri girerdik. Serinledikten ve karnımız doyduktan sonra işe geri dönmek iki kat daha zor olurdu." "Bu senin için çok mu fazla bebeğim? Seni seve seve eve geri götüreceğim. istiyorum."

"Hayır, geri dönmek istemiyorum. Ben buna alıştım. Seninle kalmak istiyorum. Çöpleri topladım. Bu öğleden sonra ne yapacaksın?"

"Muhtemelen evin arka tarafını boyamaya başlayacağız. Yeni alçıpanın üzerindeki bantlar ve yatak takımları kurudu. Yeni dolaplar yarından sonra teslim edilecek ve onları getirirmeden önce her şeyin boyanmasını istiyorum."

"Bu Pearl ve Ella için çok heyecan verici. Şık bir yaşam süreçler."

Bowie, "Hak ettiklerinden fazlası değil," dedikten sonra arabalı servise yanaştı, siparişi aldı ve geri döndü.

Güzel bir esinti vardı, bu yüzden hepsi verandada yemek yiyor, gülüyor ve konuşuyorlardı, erkekler patronun kızıyla flört etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Rowan sırtını duvara yaslayarak oturdu, şakalaşmaları dinledi ve Bowie'nin onlara nasıl davrandığını izledi - patron ve arkadaş arasındaki çizgiyi nasıl bu kadar kolay aştığını.

Hamburgerini yedi ama patates kızartmasının hepsini yemedi. "Hey, Bowie, patateslerimin kalanını ister misin?"

O daha cevap vermeden Joe elini kaldırdı. "Patron istemezse benimdir."

Bowie sırttı. "Onları Joe'ya ver. O her zaman açtır."

Joe ayağa fırladı, kızın elinden patates kızartmalı küçük kâğıt kayığı aldı ve sırttı. "Teşekkürler."

Rowan gülümsedi. "Rica ederim."

* * *

Tiny Junior'ın yatağının yanında duruyor, elini tutuyor ve uyanışına dair en ufak bir ipucu için bile yüzünü izliyordu. Aklına sürekli Junior'ın bebekliğindeki özel anlar geliyordu - yürümeyi öğrendiği zamanlar ve üç yaşındayken tuvalete bir rulo tuvalet kağıdı koyup sifonu çekmeye çalıştığı zamanlar. Banyoyu su basmıştı ve su bastığında yatağın altına saklanmıştı.

O kadar mutlu bir çocuktü ki. Hayatın onu nereye götürdüğüne inanamıyordu. Tek bildiği ağlamanın işe yaramayacağı ama Tanrı'nın işe yarayabileceğiydi. Vaizlerine göre Tanrı iyi ve kötü insanlarla aynı şekilde ilgilenirdi, bu yüzden dua etmeye başladı.

Her zamanki duası olan Yirmi Üçüncü Mezmur'un yarısına gelmişti ki onun parmağının seğirdiğini hissetti. "Kötülükten korkmayacağım "ın tam ortasında durdu ve elinin içinde yatan eline baktı.

"Junior? Ben annen. Beni duyabiliyor musun, tatlım? Elini sıkıyorum. Hissediyor musun? Sen de benimkini sıkabilir misin?"

Bir seğirme daha hissetti ve sonra adamın tüm parmakları hareket etti. Bu bir sıkma değildi ama isteğinin kabul edildiği anlamına geliyordu.

"Oh, Junior! Oh, bebeğim! Uyanıyorsun! Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı'ya şükürler olsun!"

* * *

Melvin Boone güneye doğru, yasaların izin verdiği en hızlı şekilde gidiyordu. Geçmişinden olabildiğince uzakta, kimsenin kendisi ya da ailesi hakkında hiçbir şey bilmediği bir yerde olmak istiyordu.

Acil serviste annesinin yanında oturmak ve yüzündeki gerçek tiksintiyi görmek onun felaketi olmuştu. O gün annesini bir odaya yerleştirdikten sonra eve gitmiş ve kendini öldürmeyi düşünmüştü. Onu durduran tek şey, onu Blessings'e gömeceklerini bilmesiydi. Onu Gürcistan toprağının altı metre derinliğine gömerlerse yaptıklarından nasıl kurtulabilirdi?

Onlar gücünü kesene kadar Mel harekete geçmedi. Kader onun için karar vermişti. Kasabadan hiç parayla ayrılmayı beklemiyordu. Ama borçlu da çıkmak istemiyordu. Tüm mobilyalarını geride bırakarak vadesi geçmiş kirasını ödeyebilmek onu borçtan kurtaracaktı ama ev sahibi geçmiş kira için mobilyaları almış, sonra da aradaki farkı Mel'e vermişti. Cebinde para olması Tanrı'nın bir lütfuydu. Florida'ya gitmek için fazlasıyla parası vardı. Balık temizlemekte çok iyiydi. Belki rıhtımda bir iş bulabilirdi. Ama ne yaparsa yapsın, kendi başına yapacaktı.

Emmitt'ten gelen telefonları görmezden geliyordu ama mesajı okuduğunda Mel ağladı. Hayır, kimsenin nerede olduğunu bilmesine izin vermeyecekti. Geçmişe bağlı kalırsa nasıl yeniden başlayabilirdi? Sevdiği herkesten bu kaçış onun cezasıydı. Bunu biliyordu. Bunu kabul etti.

Georgia-Florida sınırında yakıt almak için durdu, yanına atıştırılmalık bir şeyler ve soğuk bir içecek aldı ve sonra tekrar yola koyuldu. Otoyol onu Florida'ya götürdüğünde parmakları direksiyona sıkıca yapıştı. Çok korkmuştu ama geriye dönüp bakmaya niyeti yoktu.

* * *

Bowie, Ella'dan eve doğru yola çıktıklarını bildiren bir mesaj aldığı anda öğleden sonraydı. O da bir mesaj gönderdi ve Rowan'ı bulmaya gitti.

Ella'nın odasındaydı ve odayı boyamaya hazırlamak için pencerelerin etrafına boyacı bandı yapıştırıyordu.

Arkasından yaklaştı ve ensesine bir öpücük kondurdu. "İyi iş, tatlım!"

"Teşekkürler."

"Az önce Ella Teyze aradı. Eve dönüyorlarmış ve içeri girmek için anahtarları yokmuş. İşten çıkmalarına iki saatten az var. Onları içeri alabilmen için seni eve bırakmama ne dersin? Onlar gelmeden ortalığı toplarsın, ben de akşam yemeğini büyükannemden getiririm, böylece kimse yemek yapmak zorunda kalmaz."

"Tamam. Zaten burada işim bitti."

Ray'in çalıştığı yere doğru yürüdüler. "Ray, Rowan'ı eve bırakıp hemen döneceğim."

Ray ona bir başparmak işareti yaptı, sonra da Rowan'ı işaret etti. "Siz, güzel bayan, çok çalışkansınız ve sizinle tanışmak bir zevkti."

"Teşekkürler. Çocuklara hoşça kal dediğimi söyle," dedi ve sonra arabaya doğru gittiler. "Umarım buna binemeyecek kadar kirli değilimdir."

Güldü. "Her gece banyoya ve temiz kıyafetlere ihtiyaç duyarak eve bununla dönüyorum."

Sırıttı. "Oh, doğru."

Eve doğru yola çıktıklarında, konsolun karşısına uzandı ve Bowie'nin bacağını okşadı.

"Bu ne için?" diye sordu.

"Çünkü... Çünkü seni seviyorum."

Bowie'nin boğazındaki ani yumru onu hazırlıksız yakalamıştı. "Ve bunun için gerçekten minnettarım. Ben de seni seviyorum."

Başını salladı. "Biliyorum."

"O kadar şeffaf mıyım?" diye sordu.

"Oh, hayır, öyle bir şey değil. Sen benim gerçek aşkım olmasaydın periler bizi ağaçlarının altına asla bırakmazlardı."

"Gerçekten mi?" dedi Bowie ve sonra başını salladı. "Sanırım bunu söyleyip duruyorum, değil mi?"

"Sorun değil," dedi Rowan. "Bilmene imkan yoktu."

Haklıydı ve hâlâ onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu ama umurunda da değildi. O onun kızıydı ve önemli olan tek şey buydu.

Küçük kıızıl saçlı artık bisiklete binmiyordu ama Bowie parka girerken o ve başka bir kız yarış yapıyor gibiydi.

"O küçük kızın enerjisinin bittiğini sanmıyorum," dedi Rowan. "Biz ayrıldığımızda bisikletinin üzerindeydi ve şimdi ona bir bakın."

Bowie yola doğru baktı. "Ben de öyle olduğumu hatırlıyorum. Sabahları oynamak için dışarı çıkar ve sadece yemek için ya da hava karardığında içeri girerdim."

Rowan, "Tüm arkadaşlarım okuldaydı, bu yüzden yaz için dışarı çıktığımızda eğlence için tek başımaydım, sadece yapacak şeylerim hiç bitmedi," dedi. Arabadan atladı ve "Yarışalım!" diye bağırarak merdivenlere yöneldi.

Onu oraya varmadan yakaladı, omzunun üzerinden attı ve kapının kilidini açarken baş aşağı asılı bıraktı.

Adam onu kanepeye fırlatıp bir öpücük çaldığında Rowan o kadar gülüyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Beni yendin!" dedi.

Bowie sırtıttı. "Benden sonra kapıyı kilitle. Kızlar önümüzdeki kırk dakika içinde dönmüş olurlar, ben de çok geride kalmam."

"Görüşürüz," dedi ve kapıda durup el sallamasını bekledikten sonra uzaklaşmasını izledi. Kapı kilitlenir kilitlenmez dans ederek yere uzandı, kıyafetlerini çıkarıp çamaşır makinesine attı ve temizlenmek için duşa yöneldi.

Cora kendine bir bardak tatlı çay doldururken telefonu bir mesaj sinyali verdi. Gönderen olarak Emmitt'in adını görünce yine de okudu, çünkü Junior'la ilgili bir haber olabileceğini umuyordu.

Anne, Junior'ın bilincini geri kazanma belirtileri gösterdiğini bilmek istersin diye düşündüm. Korunuyor ama durumu stabil. Mel gitti. Geri dönme niyeti olmadan şehri terk etti. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Kalbim bana onu bir daha asla gremeyeceğimizi söylüyor.

Cora telefonunu cebine geri koydu ve tatlı çayını koltuğuna götürdü. Bir yudum aldı ve televizyonu açarken ayı bir kenara bıraktı. İzlemek istediğı programı buldu ve sesini açtı.

Ellen DeGeneres'i severdi. Ellen onu güldürüyordu. Ama programı izledikçe Cora daha az gülmek istiyordu. Aslında, şu anda gülmek yanlış geliyordu. Kanalı bir yemek programına çevirdi, sonra bir içki daha aldı ve ayaklarını uzattı.

Ne olduğunu anlamadan tekrar ağılamaya başladı.

Ya ağılayacaktı ya da içinde kabaaran acıdan ölecekti. Mel'in neden gittiğini biliyordu ve bu, vicdanında baş etmesi gereken bir leke daha olacaktı. Bugün hayat biraz fazla zordu. Belki yarın daha iyi olurdu.

* * *

Rowan tertemizdi ve ayaklarını uzatmış, serin havanın, kolasının ve Bowie'nin takımyıldızlarla ilgili kitabının tadını çıkarırken bir araba sesi duydu. Gelenlerin Pearl ve Ella olup olmadığına bakmak için ayağı fırladı ve yleydi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu alışveriş poşetlerini toplamaya başlarken.

"Biz hallederiz," dedi Ella.

Kulaktan kulağı sırıtarak içeri girdiler.

"Sırrı ne?" diye sordu.

"Sır yok. Bizimle yatak odasına gelin. Sana gösterecek bir şeyimiz var."
"Tamam."

Bütün çantaları yatağın üzerine boşalttılar ve sonra işaret ettiler. "Açın şunları," dedi Ella.

"Hepsi senin için," diye ekledi Pearl.

Rowan'ın ifadesi yaşadığı şoku yansıtıyor olmalıydı çünkü kızlar birbirlerine beşlik çakıp sırttılar.

"Devam et!" Pearl ısrar etti.

Rowan ilk torbayı yatağın üzerine boşalttı ve saf bir zevkle ciyakladı. Sonra aynısını bir sonrakine ve bir sonrakine, yedi torbanın tamamı boşalana kadar yaptı. İçindekileri yatağın her tarafına dağıttığında ağlıyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi ve önce Pearl'e sonra da Ella'ya sarıldı. "Çok güzeller ve hepsi benim bedenimde!"

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştik," dedi Ella. "Onları denemeye başla. Biz yemeğe başlarken senin de hepsine model olduğunu görmek istiyoruz."

"Bowie akşam yemeğini eve getireceğini söyledi."

Ella iç çekti. "Onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Yemek yapmak için cidden çok yorgunum. O yüzden annemle ben gidip kanepede oturalım ve defilenin başlamasını bekleyelim."

Rowan kendinden geçmişti. Noel gibiydi, sadece daha iyisi ve böylece başladı.

Bowie yiyeceklerle birlikte eve geldiğinde gösteri bitmişti ve üzerinde üzerine oturan yeni bir şort ve beline bolca oturan pembe pamuklu bir bluz vardı.

"Bakın bana Savannah'dan ne getirmişler!" Rowan söyledi. "Bu ve çok daha fazlası."

Bowie ne söyleyeceğini unuttu ve orada öylece durup onun yüzündeki sevinci ve kızların memnuniyet dolu bakışlarını izledi.

Ella onun elinden yemeği alırken, "İşe geri götürmek için fazla tatlı görünüyorsun," dedi.

Rowan güldü ve tam etkisini gösterebilmek için küçük bir pirouette yaptı. Bowie, Ella ve Pearl'e iki başparmağıyla onay verdi. "Harikasınız."

"Bizim için bir zevkti," dedi Pearl ve ardından yiyecek çuvallarını karıştırmaya başladı. "Ne yiyeceğiz?"

"Kızarmış yayın balığı yemeği. Çabucak temizleyeceğim, ama bekleyemeyecek kadar açsanız yiyin."

Rowan, "Seni her zaman bekleyeceğim," dedi.

Pearl ve Ella birbirlerine baktılar ve sonra sırttılar. Bütün gün Rowan ve Bowie'den ve onun ailenin gerçek bir parçası olma ihtimalinin giderek arttığından bahsetmişlerdi. Fanny Kasırgası öncesinden beri geçirdikleri en güzel gündü.

Bölüm 20

Kızarmış yayın balığı çok beğenildi. Pinto fasulyesi, lahana salatası ve hush puppies ile birlikte geldi ve Pearl ve Ella yemek yerken arabalar ve ev hakkında konuştular.

"Bir araba bulduk," dedi Pearl. "Yarın geri dönüp onu alacağız." "Ne seçtiniz?" Bowie sordu.

"Size kaybettiğimiz arabanın sigorta parasının elimizde olduğunu söylemiştim, biz de bu miktar dahilinde araba baktık ve sadece 45.000 milde 2014 model bir Chevrolet Equinox bulduk. Satıcı, arabanın sahibi olan kadının vefat ettiğini ve arabanın yeğenine miras kaldığını söyledi. Yeğeni bu aracı yeni bir arabada takas olarak kullanmış, yani tek sahibi var. Satıcı bunu bizim için saklıyor."

"Lastikler nasıl?"

"Neredeyse yeni," dedi Ella. "Ve rüya gibi gidiyor - sessiz ve gerçekten yumuşak bir sürüş. Şampanya rengine, bu yüzden kolay kolay toz göstermez ve annem de onu istiyor, yani bu da var."

Pearl sırttı, bu da diğerlerini güldürdü. "Fasulyeleri uzatır mısınız lütfen?" dedi.

Rowan kabı uzattı ve ağzına bir sus köpeği daha attı.

"Her neyse, yarın için planımız bu," dedi Pearl. "Ve sabah erkenden gitmiş olacağız."

Bowie, "Biriniz kiralık arabayı geri götürmek zorunda," dedi.

"Biliyoruz," dedi Pearl. "Artık pek araba kullanmıyorum ama yine de idare ediyorum.

İyi olacağımıza eminim."

"Yarın seninle geleceğim!" Rowan dedi ki. "Kiralık arabayı geri götürebilirim, sonra da Bowie'yi arayıp beni oradan almasını ve eve bırakmasını söylerim."

Bowie rahatlamış görünüyordu. "Bu harika bir fikir, tatlım."

Ella da aynı fikirdeydi. "Gerçekten minnettar oluruz! Teşekkür ederim!"

Rowan, "Benim için yaptıklarınızdan sonra en azından bunu yapabilirim," dedi. "Tekrar direksiyon başına geçmek iyi hissettirecek."

"O zaman anlaştık," dedi Pearl. "Ev cephesinde, ev nasıl gidiyor?"

"Ah... şey, bugün boyamaya başladık ve tüm odalara ilk katı sürdük. Yarın, ikinci katı uygulayacağız ve süslemeleri yapacağız. Dolaplar ertesi gün gelecek, bu nedenle mutfaktaki düzeni ve her iki banyodaki bânılaları ayarlayacağız."

Pearl, "İki banyo konusunda bu kadar heyecanlı olduğuma inanamıyorum," dedi. "Ben büyürken bir tane vardı ve o da dışarıdaydı."

Bowie, "Seninle ve o müştemilattaki rakunla ilgili bir hikâye hatırlıyor gibiyim," dedi.

"Ah, anlat bana," diye yalvardı Rowan. "Bunu bilmeyen bir tek ben varım."

Pearl gözlerini devirdi. "Övünülecek bir şey değil ama anlatayım. On iki yaşındaydım ve kapının tırmalandığını duyduğumda orada oturmuş işimi yapıyordum. Eski Sears kataloğundan bir sayfa aldım (o günlerde tuvalet kağıdı için bunu kullanırdık) ve sonra çekmecelerimi çekip koşmaya hazırlandım, sonra tekrar duydum. Çok korkmuştum. Ne olduğunu bilmiyordum ve gitmesi için dua ediyordum ama gitmedi. Sonra siyah bir pençenin kapının altını kazmaya çalıştığını gördüm ve sanırım aklımı kaybettim.

"Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım ve babam av tüfeğiyle koşarak geldi. Kapıyı açtı, beni üzgün gördü ve sorunun ne olduğunu sordu. Ona kapıyı tırmalayan bir şey olduğunu ve vaizin kilisede bahsettiği şeytan Yaşlı Nick olmasından korktuğumu söyledim. Babacığım.

Güldü, kapıda şeytan olmadığını söyledi ama yardımına koşarken paytak paytak yürüyen bir rakun görmüş."

Rowan güldü. "Tanrı seni korusun."

Pearl başını salladı. "Bunu asla unutamadım."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Biz kadınların da kırılma noktaları vardır. Bir keresinde gençtim ve kırılganlardan büyük bir yılan düştüğünde tavuk kümesinde mahsur kalmıştım. Benimle kapının arasına düştü ve babam daha sonra bana öldürüldüğümü sandığını söyledi. Sadece siyah bir yılanı, muhtemelen yumurta istiyordu ama bir ejderha da olabilirdi. Yılanlarla işim olmaz. Babam da gelip beni kurtarmak zorunda kaldı."

Bowie, "Eğer başka yaratıklarla karşılaşsan, seni kurtarıyorum," dedi.

Rowan biraz kızardı, kızların birbirlerine söyledikleri her şeyin satır aralarını zaten okuduklarını biliyordu ama önemli değildi. Yakında öğreneceklerdi.

"Ben yemek yaptım," dedi Bowie. "Peki bulaşıkları kim yıkıyor?" Pearl elindeki ekmekten kalanları ona fırlattı.

Ella elindeki kâğıt peçeteyi buruşturup adamın kafasına fırlattı.

Rowan da öylece oturup izledi ve babasıyla masada oturdukları onca yılı düşündü. O yıllar kasvetli yıllardı, aptallık ve kahkaha dışında her şeyin olduğu yıllar.

Bu insanlara ait olmak, gerçekten ait olmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

Şu anda yoğun bakım ünitesinde sadece iki hasta vardı -Junior Boone ve bir kanser hastası.

Emmitt yaşlı adamın cildindeki gri rengi ve bir deri bir kemik kalmış vücudunu görmekten nefret ediyordu. Emmitt Boone'un hayatta en çok korktuğu şeylerin başında ölüm geliyordu. Ama Junior'a ulaşmak için adamı geçmek zorundaydı, bu yüzden başka tarafa baktı ve yürümeye devam etti.

Emmitt geldiğinde Junior'ın yatağında bir hemşire vardı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Sadece serumunu kontrol ediyorum."

Emmitt o gidene kadar bekledi ve sonra Junior'ın omzunu hafifçe okşadı.

"Hey, evlat. Ben buradayım. Bize uyandığını söylediler, umarım her neredeyse beni duyuyorsundur. Annen ve ben seni seviyoruz. Eve dönmen için sabırsızlanıyoruz."

Birkaç saniye bekledikten sonra Junior'ın elinden tuttu. "Rüyamda seninle Gray Goose Gölü'nde balık tutmaya gittiğimizi gördüm. Rüyamda en büyük balığı ben yakalıyordum ama biliyorsun ki durum hiç böyle olmadı. Sen beni hep yenersin."

Ve böyle devam etti, süresi dolana kadar cevap vermeden konuştu. Sonra Junior'a veda etti ve yakında tekrar görüşeceklerini söyleyip odadan çıktı.

Ama Junior babasının sesini duymuştu ve ses kesildiğinde onu nasıl bulacağını anlamaya çalışıyordu. Bundan sonra Junior için odaklanmak çok zordu, bu yüzden karanlığa geri döndü.

Sabaha kadar bir daha uyanmadı.

Nöbetçi hemşire bir inleme sesi duydu. Monitörlerdeki göstergelere bir göz attı ve Junior Boone'u kontrol etmek için yatakların bulunduğu koridora çıktı.

Yatağının üzerindeki ışığı açtı ve göz kapaklarının çırpındığını ve parmaklarının sanki bir şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi çarşafı doğru hareket ettiğini gördü.

"Junior, beni duyabiliyor musun?"

diye sordu. Tekrar inledi.

"Benim için gözlerini açabilir misin? Gözlerini aç. Sesimi takip et ve gözlerini aç," dedi.

Nefesinde bir kesiklik oldu ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Bu iyi. İşte böyle. Gözlerini aç ve bana sorunun ne olduğunu söyle."

Kirpikleri dinlenen bir kelebeğin kanatları gibi çırpındı ve sonra tek bir kelime söyledi.

"Acıyor."

"Canın yanıyor. Tamam. Bunu düzeltebilirim," dedi yumuşak bir sesle ve dosyasına bakmak için geri koştu, ardından evdeki Dr. Hastings'i aradı.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

"Dr. Hastings, ben yoğun bakımdan Nina. Junior Boone gözlerini açmanın eşiğinde. Seğiriyor ve mırıldanıyor ve şimdi tek bir kelime söyledi. 'Acı'." Sonra doktora Junior'ın serumdan aldığı dozu hatırlattı ve talimatları bekledi.

"Tamam," dedi Dr. Hastings. "Onu sürekli bayıltacak kadar uyuşturmak istemiyorum ama aynı zamanda ağrıya uyanarak vücudunu zaten olduğundan daha fazla strese sokmak da istemiyorum. Bir sonraki ağrı kesicinin zamanı ne zaman?"

"Otuz dakikadan az."

"Oh, o zaman sorun değil. Şimdi ona normal dozajı verin, ben de kısa süre içinde onu kontrol etmek için geleceğim."

"Evet, Doktor, teşekkür ederim."

Nina, Junior'ın ilaç dozajını almak için etrafta koşuşturdu, sonra aceleyle geri döndü. Hâlâ yataktan bir şey almaya çalışıyordu, bu da uykuya geri dönmediği anlamına geliyordu. Ağrı kesici ilaçları seruma enjekte etti, sonra da koluna dokundu.

"Junior, ağrın için sana bir şey verdim. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

Sesi fısıltının biraz üzerindeydi ama mesaj aynıydı. "Yaralı."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Adam çarşafı kazmayı bırakana kadar yatağının yanında durdu ve vücudundaki kasların gevşemeye başlamasını izledi. Birkaç dakika içinde ilaçların etkisini gösterdiğini anlayabildi.

Son bir kez istatistiklerini kontrol ettikten sonra masasına dönmeden önce diğer hastasına uğradı.

Dr. Hastings bir saat sonra geldi ve doğruca Junior'ın yatağına gitti. Kesğin üzerindeki sargılara bakmak istedi ve ardından son yirmi dört saatin göstergelerini inceledi.

Doktor, "İlerlemesinden memnunum," dedi. "En iyi tahminle bugün bir ara uyanmış olacak. Babası hâlâ burada mı?"

"Evet, Doktor. Bekleme odasında."

"Çıkarken onunla konuşacağım ve Junior'ın ilaçlarını ayarlaması için emir bırakıyorum."

* * *

Doktor bekleme odasına girdiğinde Emmitt neredeyse bir saattir uyanıktı ve otomattan aldığı kahvenin ikinci fincanını içiyordu.

Panik içinde ayağına fırladı, onu çağırması gerektiğini biliyordu çünkü Hastings bu kadar erken saatlerde vizite yapmazdı.

"Ne oldu? Oğlum daha mı kötü?"

"Hayır, tam tersine. Uyanıyor. Hemşireyle konuştu ve daha fazla motor fonksiyon sergiliyor."

"Konuştu mu? Ne söyledi?" Emmitt sordu.

"Acıdığını söyledi. Ağrı kesici verildi ve muhtemelen birkaç saat daha uyanamayacak."

"Bu harika bir haber, Dr. Hastings. Teşekkür ederim!"

"Elbette. Tekrar konuşuruz."

Hastings kapıdan çıkarken Emmitt telefonda Tiny ile konuşuyordu bile. Tahmin edildiği gibi, Junior o öğleden sonra uyandı. Kısa bir süreliğine gözlerini açtı, anne babasını gördü, ne konuştuklarını duydu ve tekrar uykuya daldı.

* * *

Ertesi sabah erkenden Bowie kızları Pearl'ün yeni arabasını almak üzere Savannah'ya uğurladıktan sonra işe gitmek üzere hazırlanmak için içeri girdi. Onunla kalmaya geldiklerinden beri ilk kez yalnız kalıyordu ve her yer bomboştu. Burası her zaman onun sığındığı bir yer olmuştu ama daha fazlası değildi. Bir yuva olabilmesi için sevgiye ihtiyacı vardı.

Granny's'de kahvaltı etmek için erken çıktı ve şantiyeye yine erken gitti. Bugün boyamanın son günüydü ve başlamak için sabırsızlanıyordu.

Ray ve ekibin geri kalanı ekipmanla birlikte gelir gelmez, yine evin arkasından başlayıp ileriye doğru boyamaya başladılar, Samuel ve Walter da arkalarından gelerek rötuşlar yaptı ve kaplamaları boyadı.

Rowan aradığında saat onu on geçiyordu. Blessings'e geri dönmüştü ve bir araca ihtiyacı vardı.

Bowie boya maskesini çıkardı, sprej makinesini Joe'ya verdi ve kapıya yöneldi. Rowan binanın önündeki kaldırımda duruyordu ve onun geldiğini görünce el salladı.

Bowie arabayı kenara çekince kaldırımdan atladı, arabaya bindi ve konuşmaya başladı. "Herhangi bir sorun yaşamadım. Sana söylemem gerekiyordu ki en azından Tüm evrak işlerinin bitmesi ve arabanın servise girmesi için birkaç saat geçmesi gerekiyor. Ama gördüm ve gerçekten çok güzel. Bence iyi bir iş çıkarmışlar."

Bowie, "Bildiğim iyi oldu," dedi ve onun eline uzandı. "Bunun resmi olduğunu bilmeni istiyorum. Hayatıma sonsuza dek dahil oldunuz. Bu sabah hepiniz gittikten sonra evim bomboş kaldı. Her şey bittiğinde Blessings'i sensiz bırakırken nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Bu yüzden beni sevdiğiniz için size teşekkür ediyorum."

"Oh, Bowie! Bu çok güzel. Bana çok tatlı şeyler söylüyorsun ve rica ederim. İnan bana, o zevk bana ait."

Göz kırptı ve sonra kaldırımından geri çekilip karavan parkına doğru sürdü. Alarmı devre dışı bırakırken yedek kapı anahtarını ona uzattı, sonra konsolun üzerine eğilip onu öptü.

"Dışarı çıkmayacağım, yoksa ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Evi boyarken yolu yarılalık, o yüzden geri dönmem gerek. Bu akşam görüşürüz. Seni seviyorum, kendine iyi bak."

Rowan, "Seni daha çok seviyorum ve seveceğim," dedi ve dışarı çıktı. Bowie o içeri girene kadar izledi ve sonra gitti.

* * *

Peanut Butterman hapishaneye geri dönmüştü, bu kez yanında sekreteri Betty de vardı. Müvekkiliyle birlikte hücrede kalmak istemişti, bu yüzden Lon Peanut'ı içeri alırken Betty dışarıda küçük masada bekledi, sonra da kapıyı arkasından kilitledi. Peanut ve Jud karyolada otururken, Peanut ona kâğıtları imzalattı.

"Bu, bankadan gelen ve her ay hesabınızdan şu kadar para çekip Emmitt ve Melvin'in kişisel çek hesaplarına aktarma izni veren bir evrak. Önce burayı, sonra da burayı imzalayın. Masa olarak çantanın üstünü kullanabilirsin."

Jud tüm kopyaları imzaladı ve Peanut'a verdi, o da hemen Betty'ye uzattı.

"Amirim, tanık olarak imza atıyor musunuz?" diye sordu. "İmzalayabilirim. Nereyi imzalayacağımı gösterin."

Daha sonra Betty belgeleri notere onaylattı ve vasiyetnameyi bekledi.

"Bu senin son arzun ve vasiyetin," dedi Peanut. "Önce bir oku."

Jud başını salladı ve sayfaları dikkatle okuyarak her bir dileğinin düzgün bir şekilde dahil edildiğinden emin olduktan sonra başını kaldırdı.

"Nereyi imzalayacağım?"

Jud yine ona gösterdi ve sonra vasiyeti Betty'ye verdi.

Tüm belgeler imzalandıktan sonra Peanut ayağa kalktı ve Judson'ın elini sıktı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedi ve hücreden çıkmak için arkasını döndü.

Kapı arkalarından çarparak kapandığında Jud irkildi. Bu onun durumunu simgeliyordu. Özgürlüğüne açılan kapı sadece kapalı değil, kilitliydi ve o yalnızdı.

Koridordaki küçük masaya kadar varlıklarına dair tüm işaretler ortadan kaldırılmıştı. Ve yarın hüküm giymek üzere mahkemeye geri dönecekti. Soğuk bir birayı, yattığı koltuğu ve Cora'nın mutfakta onlar için güzel bir şeyler pişirdiğini düşündü ve ağladı. Nefes almayı nasıl durduracağını bilseydi, bunu yapardı.

* * *

Pearl ve Ella Blessings'e döner dönmez, gelişmeleri görmek için doğruca evlerine gittiler. Garaj yolunun sonunda durduklarında nutukları tutulmuştu ama gördükçe daha fazlasını görmek istediler.

"Peki, dışarı çıkacak mıyız yoksa burada öylece oturacak mıyız?" Pearl sordu.

Ella motoru durdurup arabadan indi, arabanın anahtarlarını cebine attı ve Pearl'le arabanın önünde buluştu.

"Bowie'ye burada olduğumuzu haber vermeli miyiz?"

Ella sordu. "Neden? Burası benim evim," dedi Pearl ve yürümeye başladı.

Bowie tesadüfen ön pencereden dışarı baktı ve onların geldiğini görünce sırttı.

"Çocuklar! Kendinizi hazırlayın. Kızlarım geldi," dedi ve onları karşılamak için dışarı çıktı. "Merhaba büyükanne. Merhaba Ella Teyze," dedi, her birine sarıldı ve sonra arabaya baktı. "Güzel araba. Beni gezdirmeye mi geldin?"

Pearl sırtıttı. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun. Evi son gördüğümde çok kötüydü. İşinizin bitmediğini biliyorum ama zihnimde farklı bir resme ihtiyacım var."

"Size göstermeyi çok isterim," dedi. "İkiniz de bir dirsek tutun ve sizi içeri götüreyim. Etrafta o kadar çok inşaat malzemesi var ki düşmenizi istemem."

Her biri bir kolundan tuttu ve kapıdan içeri girdiklerinde altı adamın da kendilerini beklediğini gördüler.

"Büyükanne, bunlar benim ekibim ve onlar olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı." Onları işaret ederek isimlerini söyledi, tıpkı Rowan'a onları tanıtırken yaptığı gibi. Sonra da kadınları mürettebata tanıttı. "Ve bu güzel hanımlar da benim kızlarım," dedi. "Bu benim büyükannem Pearl James, bu da Pearl'ün kızı olan teyzem Ella James."

Pearl neredeyse ağlamak üzereydi. "Hepinizle tanışmaktan gurur duyuyorum," dedi. "Bunun nasıl bir dönüşüme dönüştüğüne inanamıyorum. Benim için ne kadar harika bir şey yapıyorsun Bowie. Bize etrafı göster."

"Memnuniyetle, ama bir uyarı. Boya tam olarak kurumadı, o yüzden dokunmayın."

Durdukları yerden başladı ve evi baştan sona gezerek detayları ve değişiklikleri gösterdi. Ancak Pearl'den en büyük tepkiyi alan, banyosu ve gömme dolabı olan ebeveyn yatak odası oldu.

"Düşünsene, Ella! Bir daha banyoyu paylaşmak zorunda kalmayacağız."

"Biliyorum," dedi Ella. "Bunu nasıl başardın bilmiyorum Bowie ama dolabım eskisinin iki katı büyüklüğünde."

"'Alakazam' dedim, parmaklarımı şıklattım ve işte oradaydı."

Ella güldü. "Bu hikâyeye inanmıyorum ama her şey harika görünüyor ve yeterince oyalandık. Bırakalım da hepiniz işinize dönün."

Onları arabalarına kadar geçirdi. "Rowan evde, sizi içeri alacak ve ben de herkesle sonra görüşeceğim."

Onlar gözden kaybolana kadar izledi ve sonra içeri girdi.

"Büyükannen ve Ella Teyzen harika insanlar," dedi Samuel. "Daha önce onlar kadar minnettar olan biri için ev yaptığımızı sanmıyorum."

Bowie başıyla onayladı. "Bu, evlerinde olacağını asla hayal etmedikleri bir zarafet seviyesinde olacak ve bunu hak ediyorlar. Peki bu akşam yapacak ne kaldı?"

"Mutfağı bitiriyoruz ve geriye sadece oturma odası/yemek odası kaldı. Ondan sonra eşyalarımızı toplayıp işimizi bitireceğiz."

"O zaman ben de biraz verandada oturup teslimatları takip edeceğim."

* * *

Bowie eve geldiğinde bir kutlama yapıldığını gördü.    kadın da yemek masasında k   t oynuyorlardı ve i lerinden biri her el kazandığında birbirlerine kadeh kaldırıp kahkahalara bo uluyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Büyükanne, yine i  çamaşırının üzerinde mi oturuyorsun?"

Bu onları tekrar gülmeye itti.

Sonunda Rowan açıklayacak kadar nefesini toplayabildi.

" iftliğı sattım. Bir açık artırma savaşı oldu ve istediğim fiyatın on bin dolar üzerine  ıktım."

"Vay canına! Tatlım! Bu harika," dedi ve onu sandalyeden kaldırıp odanın içinde dans ettirdi, o da yol boyunca güldü. "Kadeh kaldırmayı anladım ama satışın nesi bu kadar komik?" diye sordu.

"Satışta komik bir şey yok ve bu bizim bardaklarımızdaki kola değil."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra Rowan'ın bardağını aldı, kokladı, sonra bir yudum aldı ve sııttı.

"İçki dolabını buldunuz ve yanılmıyorsam Jack Daniel'ın en iyi viskilerinden biri olan Gentleman Jack içiyorsunuz."

Kızlar kadehlerini kaldırdı. "O haklı!" dedi Ella ve bir yudum daha aldılar. Rowan kıkırdadı. "Gülüyoruz çünkü biraz çakırkeyif olabiliriz."

"O haklı!" dedi Pearl ve kadehlerini tekrar kaldırıp bir yudum daha aldılar.

"Hiç kaldı mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım, evet. Tam bulduğumuz yerde." "O zaman ben de size katılabilirim."

"Yaşasın!" dediler ve küçük bir yudum daha aldılar.

Bowie kendine bir shot doldururken onlara gülmemeye çalışıyordu, sonra masaya geri döndü.

"Tanıdığım en iyi üç kadına," dedi ve kadehi düzgünce indirdi. "Oooh!

Bak ne yaptı!" Rowan mırıldandı, çeyrek inçlik bardağında viski kalmıştı. "Ne diyorlar? Kızlar yukarı mı?"

Pearl homurdandı. "Hayır, kızım. Tanrım, içki içmediğini söyleyebilirsin. Bu dipten yukarı."

"Her neyse, ağızda ve ayak parmaklarıma kadar, viski ancak bu kadar gidebilir!" Sonra da tıpkı Bowie gibi bardağında kalanı mideye indirdi.

Pearl ve Ella da onlardan geri kalmamak için kadehlerini boşalttılar ve sonra üçü de nefesleri kesilene kadar güldüler.

Bowie sırtmaya devam etti. İçki içenlere göre çok zavallıydılar. Başını salladı ve sonra hepsinin önünde eğilip Rowan'ı dudaklarından öptü.

Odanın üzerine ani bir sessizlik çöktü.

Rowan'ın nefesi kesildi. "Az önce söyledin mi?"

"Görünüşe göre onlara büyük bir ipucu vermiş olabilirim. Ben duş alacağım. Daha fazla içme. Akşam yemeğini tek başıma yemek istemiyorum." Banyoya doğru ilerledi ve sonra durdu. "Bu akşam yemeği ben pişireceğim. Hiçbiriniz ateşe güvenecek kadar ayık değilsiniz."

Birbirlerine baktılar, sonra da başlarıyla onayladılar. Ama daha banyonun kapısını kapatmamıştı ki, tekrar kahkahaya boğulduklarını duydu. Acele etmesi için gereken tek uyarı buydu. Yangınlar hakkında söylediklerini hatırlayamayacak kadar sarhoştular.

Bowie duştan rekor sürede çıktı, ardından akşam yemeği için pastırmalı ve domatesli sandviçler ve kocaman bir fincan kahve yaptı. Hepsi akşamdan kalma olacaktı ama en azından karınlarına biraz yiyecek ve biraz da kafein koyabilirdi.

Anlaşıldığı üzere, içki içmeye başlamadan önce yiyeceklerin karınlarına girmiş olması gerekiyordu ama artık çok geçti.

Geceyi ya kusarak ya da baş ağrısı için bir şeyler aramak üzere odada dolaşarak geçirdiler ve Bowie ertesi sabah işe gittiğinde hepsi hala yatakta uyuyordu.

Eğildi, Rowan'ın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve kulağına "Seni seviyorum" diye fısıldadıktan sonra dışarı çıktı.

Bölüm 21

İki gün sonra Junior sadece uyanık değildi, aynı zamanda kendi odasına taşınmıştı ve bir tür mide ameliyatı geçirdiğinin farkındaydı. Ancak ne zaman ayrıntıları sorsa hemşireler onu geçiştiriyor ya da ailesi iş sırasında yaralandığını söyleyip duruyordu.

Ama bugün, artık buna inanmıyordu. Geldiklerinde saat öğleden hemen önceydi. Selamlaşmalar yapılırken bekledi. Annesi onu öptü, babası omzunu sıvazladı ve sırttı, sonra da şikâyetini onlara ilettiler.

"Konuşmamız gerek.

Otursana." "Sorun nedir?"

Tiny sordu.

"Siz ikiniz yeterince lafı dolandırdınız. Bana ne olduğuyla ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorum."

Emmitt içini çekti ve Tiny'ye baktı ama o tereddüt etmedi.

"Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyorduk ama bunu duyabilecek kadar güçlü olduğundan emin olmamız gerekiyordu."

"Tanrım, anne. Neyi duydun? Bu kadar kötü ne olabilir ki?"

"Büyükbaban yine büyükannenle kavga etmiş, ortalığı birbirine katmış ve onu korkutup polisi aramasına neden olmuş. Büyükbaban sirenleri duymuş ve arabayla uzaklaşmış ama bu onu bayıltacak kadar üzmüş. Jud, Bowie James'i aramaya gittiğinde o zaten acildeydi. Hepinizin çalıştığı eve gitti, Bowie'yi pencereden gördü ve arabayı dışarı çekti.

Silahını. Nişan aldı ama tam tetiği çekecekken siz Bowie'nin önüne geçtiniz ve o da sizi vurdu."

Junior nefesini tuttu ve ellerini karnının üzerine koydu. "Büyükbabam beni vurdu mu?"

"Bunu yapmak istememişti ve ne yaptığını görünce çılgına döndü. Hâlâ silahını taşıyarak eve doğru koşmaya başladı. Bowie onu kapıda bayılttı, sonra gömleğini çıkardı ve ambulans gelene kadar yarana kompres yapmak için kullandı. O senin hayatını kurtardı. Sağlık görevlileri söyledi. Doktor da söyledi."

"Aman Tanrım! Anneciğim! Büyükbabam onu gerçekten öldürecek miydi?" "Eğer kurşunu durdurmasaydın çoktan ölmüş olacaktı," dedi Tiny. Junior orada uzanmış, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi Emmitt. "Bowie James seni işe aldığı gün hakkındaki tüm suçlamaları düşürdü. Şef Pittman bize söyledi. Bowie neden sana da söylemedi bilmiyorum. O zaman çalışmak zorunda kalmazdın ve bu olay olduğunda orada olmazdın."

Junior başını salladı. "Baba. Onun gibi insanları asla anlayamayacaksın. İş ondan istemeseydim suçlamaları düşürmezdi. Her şeyin parasını ödemen yine de bana karşı suçlamaları düşürmesini sağlamazdı. Bana doğru şeyi yapmam için bir şans veriyordu. Eğer yapmasaydım, o ölmüş olacaktı ve arabasına zarar verdiğimi ve sonra da büyükbabamın onu soğukkanlılıkla öldürdüğünü bilerek yaşayabilir miydim bilmiyorum."

"Anlıyorum, sanırım," dedi Emmitt. "Ama neredeyse ölüyordun."

"Onun yüzünden yapmadım," dedi Junior. "Bu arada, büyükbabam nerede? Umarım hapistedir."

"O orada," dedi Tiny. "Ama uzun süreliğine değil. Biz konuşurken o mahkemede hüküm giyiyor."

Junior aniden bitkin düşerek arkasına yaslandı. "Büyükannem iyi mi?"

"Hastaneden çıktı. Artık hiçbir şey bilmiyoruz. Bizimle konuşmuyor. Ama olan oldu. Eve dönmeni bekleyemiyoruz. Sen yokken ev boş geliyor."

"Yorulduğum anne. Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor," dedi.

Emmitt ve Tiny hemen ayağa kalkarak ona sarılıp veda ettiler ve uyumadan önce onunla biraz vakit geçirmek için o akşam tekrar geleceklerine söz verdiler.

El salladı ama yorum yapmadı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Junior öğrendiklerinin dehşetini üzerinden atmaya çalışırken, Judson Boone mahkemede idi.

Georgia Eyaleti'nde cinayete teşebbüs suçlaması olmadığı için, resmi olarak ağırlaştırılmış saldırıdan suçlu bulundu ve yasaların izin verdiği en yüksek ceza olan yirmi yıla mahkum edildi.

Şef Pittman Jud'u elleri kelepçeli olarak mahkeme salonundan çıkarırken Jud başını kaldırdı ve neredeyse tökezliyordu.

Cora mahkeme salonunda oturuyordu, tıpkı o ve Junior'ın ilk tutuklandığı gün olduğu gibi. Yüreği parçalandı. Ona yaptıklarından dolayı utanç duymadan yüzüne bakamıyordu, bu yüzden başını eğdi ve gözünün önünden uzaklaştı.

Jud gittikten sonra Cora neredeyse on dakika boyunca hareketsiz oturdu ama bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Yetmiş iki yaşındaydı. Hapishanede yirmi yıl daha yaşayamazdı. Yani hayatı burada sona erecekti.

Ayağa kalktı ve adliye binasından çıkıp gün ışığına doğru yürüdü, bir an durup küçük Blessings kasabasına baktı ve sonra içini çekti.

"Ve hayatım burada sona erecek, tam da ait olduğum yerde."

Çenesini kaldırdı, merdivenlerden engelli rampasını indi ve arabasına gitti.

Bugün hayatının geri kalanının ilk günüydü.

* * *

Bir haftadan kısa bir süre sonra ve Junior'ın on altıncı doğum gününden iki gün sonra, Emmitt ve Tiny onu eve götürdüler. Yol boyunca artık taşınmak ve nereye gidebilecekleri hakkında konuştular. Ama Junior'a ne zaman fikirlerini sorsalar, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Eve girerken bile hâlâ evden ayrılmaktan bahsediyorlardı.

"Ben biraz uzanacağım," dedi Junior ve Tiny onunla birlikte odasına gidip dinlenmesi için onu yatırdı.

"Eminim evde olmak iyi hissettiriyordur, değil mi?"

Omuz silkti. "Sen ve babam şimdiden oradan ayrılmaktan bahsediyorsanız burası ev olamaz."

Tiny kaşlarını çatı. "Nedenini biliyorsun. Blessings'teki insanlar artık bizi burada istemiyor ve ben de istenmediğim yerde kalmam," dedi. "Yetişkinlere özgü şeyler hakkında endişelenme. Buna baban ve ben karar veririz."

Junior kendini daha rahat bir pozisyona getirdi ve gözlerini kapattı ama uyku gelmedi. Ve tavana baktığı süre uzadıkça daha da emin oluyordu.

O akşamki yemek bir tür kutlamaydı. Tiny, Junior'ın en sevdiği spagetti, et sosunu ve tatlı olarak limonlu turtayı yapmış, sonra da aralarındaki mesafenin arttığını hissetmiş gibi ona dokunmadan ve konuşmadan duramamıştı.

Emmitt sessizdi ama bir şeyler olduğunun farkındaydı ve turtasının yarısına geldiğinde çatalını bırakıp başını kaldırdı.

"Junior, sorun ne?"

"Ben seninle gelmiyorum," dedi.

Tiny'nin ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Emmitt'e bir *şey yap* der gibi çılgınca bir bakış attı.

"Sen neden bahsediyorsun? Sen de bizimle geliyorsun."

"Hayır, efendim. Hayır efendim. Blessings benim evim. Ben buraya aidim. Hiçbir şeyden suçlu değilim ve hiçbir şeyden kaçmıyorum."

"İş bulmak zorundayım ve bu kasabada kimse beni işe almayacak."

"O zaman git. Büyükanнем yalnız. Ben de yalnızım. Kimse bize kızgın değil ve ben onunla yaşayacağım. Onun yalnız yaşlanmasını istemiyorum."

Tiny ağlamaya başladı, ama her zamanki tiradı değildi. Sadece kırık bir kalbin sessiz gözyaşları.

"Sen de mi bizden nefret ediyorsun?" Emmitt sordu.

"İkinizden de nefret etmiyorum," dedi Junior. "Ama ikinizin de kim olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sandığım kişi olmadığınız. Sanki iki farklı gezegenden gelmişiz gibi baba. Ben senin düşünme ve konuşma şeklini anlamıyorum, sen de beni ya da benim dilimi anlamıyorsun."

"Bu saçmalık! Bunu yapmak için kıcını bağlamam gerekse bile bizimle geleceksin!" Emmitt bağırdı.

Junior orada öylece oturmuş, emirlere uyulmadığında her zaman olduğu gibi babasının yüzünün kızarmasını izliyordu. Annesi de ağlıyordu. Tıpkı istediğini elde etmek için her zaman yaptığı gibi.

"Beni zorlayamazsın, baba. Artık yaptıramazsın. On altı yaşındayım. Artık nerede yaşamak istediğimi seçme şansım var ve ben büyükanنemi seçiyorum. O nasıl sessiz olunacağını ve nasıl sevileceğini biliyor."

"Kesinlikle öyle değil!" Emmitt bağırdı. "Babamı bıraktı, bizi de bıraktı."

Junior az önce tokat yemiş gibi irkildi.

"Baban beni vurdu, büyükanنemi hastanelik etti ve sen hala onu mu savunuyorsun? Ben o dili bilmiyorum baba. Artık ne dediğini anlayamıyorum."

Kendini masadan uzaklaştırdı, elini karnına dayadı ve odadan dışarı çıktı.

Tiny inanamayarak Emmitt'e baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Emmitt ters ters baktı.

Ufaklık bakakaldı.

Junior da odasında Cora'ya mesaj atıyordu.

* * *

Cora akşam yemeği bulaşıklarını henüz bitirmiş ve koltuğuna yerleşmişti ki telefonundan bir mesaj geldi. Mesajı aldı ve şok içinde okudu. Sonra tekrar okudu ve okuduğu her şey mantıklı gelene kadar tekrar okudu.

Annem ve babam Blessings'ten taşınıyorlar çünkü artık buraya ait olmadıklarını söylediler. Ama ben hâlâ buraya aidim. Sen hâlâ buraya aitsin. Sen yalnızsın. Ben de yalnızım. Bence birbirimize ihtiyacımız var. Bowie bana onurlu bir adam olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Hayatımın geri kalanında iyi olacağım. Lütfen seninle yaşayabilir miyim?

Cora tek bir kelime yazdı ve Gönder
tuşuna bastı.

Evet.

İki gün sonra Emmitt oğlunu annesinin kapısına bıraktı, annesi kapıyı açana kadar bekledi ve sonra kollarını ona sarmasını izledi. Kapı kapandı ve böylece oğlu hayatlarından çıkmış oldu.

Tiny'i almak için eve gitti. Toplanmışlardı ve gitmeye hazırdılar. Küçük bir U-Haul karavanı çekerek kasabadan ayrıldılar.

Tiny hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Emmitt de öyle hissediyordu ama kuzeye doğru sürmeye devam etti. Kasırgaların olmadığı, kar yağan bir yerde olmak istiyordu.

Geçen gün Jud'un hayatının geri kalanını geçireceği bir hapishaneye nakledildiğini duymuştu. Emmitt'in hayatındaki tüm erkekler gitmişti. Sahip olduğu tek şey Tiny'di, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Ama hiç yoktan iyiydi ve o da böyle davranıyordu.

* * *

Pearl'ün evi tamamlanmak üzereydi. Elektrikçiler ve tesisatçılar işleri bitirmek için geri gelmişlerdi. Tüm aydınlatma armatürleri yerlerine yerleştirilmiş, kuvars tezgahlar o sabah yerleştirilmiş ve su tesisatının cihazlara bağlanmasıyla ilgili son parçalar da tamamlanmıştı. Bundan sonra döşeme ve ardından temizlik gelecekti. Evin

Sipariş ettikleri mobilyalar iki gün içinde burada olacaktı ve ondan sonra da taşınma günü gelecekti.

Rowan o sabah Bowie'yle birlikte işe gelmişti ve yeni döşemelerin yapılmasına hazır olmak için etrafı süpürüyordu.

Gök gürültüsünün ilk sesini duyduğunda mutfakta çalışıyordu. Kalbi çarpmaya başladı ve Bowie koşarak geldiğinde panik yapmamaya çalışıyordu.

Süpürgeyi bıraktı ve doğruca onun kollarına yürüdü.

"Sadece gök gürültüsü. Yağmur yağması gerekiyordu. Sadece biraz yağmur, tatlım. Büyük rüzgar yok, kasırga uyarısı yok. Sadece biraz rüzgar, yağmur ve gürültü."

"Tamam," dedi. "Sadece gürültü ve yağmur."

"Evet. Eve gitmek ister misin? Yağmur başlamadan önce?"

Ona bakamıyordu. Bunun kendisini nasıl hissettirdiğinden nefret ediyordu. Ama bunu kontrol edemiyordu.

"Evet."

"Hey, Ray!" Bowie bağırdı.

Ray koşarak geldi. "Evet, patron. Ne var ne yok?"

"Yağmur başlamadan önce Rowan'ı eve götürüyorum. Hemen döneceğim." "Tamam," dedi Ray ve tüm pencerelerin açık olduğundan emin olmak için onları takip etti.

mürettebatın araçları sarılmıştı.

Arabanın içine girdikten hemen sonra tekrar gürledi ve Rowan sızdırdı.

"Özür dilerim."

"Özür dilemek yok. Nasıl hissediyorsan öyle hissetmeye hakkın var."

Karavan parkına girdiğinde ilk damlalar düşmeye başlamıştı bile. Pearl kapıyı içeri doğru çevirdiğinde Rowan onu kapıya doğru götürüyordu. Rowan'ın yüzündeki ifadeyi gördü ve onu elinden tuttu.

"Tatlım, Ella sıcak çikolata yapıyor ve ben de kurabiye pişiriyorum. İyi olacaksın," dedi.

Bowie çoktan yaptıkları hazırlıklar karşısında şaşırılmıştı.

"Bunu yapacağınızı nereden biliyordunuz?" diye sordu.

Ella, "Hava raporunu izledik ve bahislerimizi koruduk," dedi. "Fırtına bizi ıskalasa bile, yine de kurabiyelerimiz ve sıcak ikolatamız vardı ve bu her zaman iyi bir şeydir."

Rowan'dan ayrılmaktan nefret ediyordu ama Pearl'ün evinde işlerini bitirmeye o kadar yaklaşmışlardı ki hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu.

"Bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım," dedi. Rowan ona sarıldı. "Ben iyi olacağım."

Üüne kaşlarını çatarak baktı. "Centilmen Jack için iyi bir zaman değil."

Rowan yüzünü buruşturdu. "Yaşadığım sürece bir damla daha alkollü bir şey i  m e s e m de umurumda değil."

"Düğün günümüzde şampanya bile mi yok?" Bowie dedi ve kadın ürperince güldü.

Ella inledi. "O gece hayatım boyunca hiç kusmadığım kadar çok kustum. Lütfen bir daha viskiden bahsetme."

Pearl gözlerini devirdi. "Ella bana babasıyla düğün gecem hakkında konuştuğumu söyledi, bu yüzden hayatımın geri kalanında içki içmemeye yemin ettim."

Ella kıs kıs güldü.

"Sus, Ella May," dedi Pearl. Bowie gülerek oradan ayrıldı.

Söylediklerini anlamaları kızların bir dakikasını aldı ve sonra Ella ciyakladı.

"Bowie sana evlenme mi teklif etti?"

"Evet," dedi ve ardından sarılmalar, öpücükler, kıkırdamalar ve cevabını bilmediği bir sürü soruyla karşılaşmak için kendini hazırladı. "Henüz bir tarih belirlemedik. Karavanda yaşayacağız ve tıpkı şu anda yaptığı gibi onun iş yerlerine seyahat edeceğiz. Bir eve, beyaz bir ite, garajda iki arabaya ve bir takım porselene ihtiyacım yok. Bu dünyada tek istediğim o ve o zaten benim."

Gelen ilk yağmur dalgası fazla etkili olmadı. Ancak gece yarısından sonra bir yağmur daha geldi ve bu en az bir saat sürdü.

Rowan bir battaniyeye sarılmış, kanepede uyuyordu ve Bowie uyanıp onu gördüğünde, onu yatağına taşıdı, olduğu gibi yatırdı, hala bir bebek gibi kundağa sarılmıştı ve yorganının altına geri süründü.

Gün ışıyla birlikte gökyüzü açıldı ve güneş bulutların arasından göründü.

Bowie, Rowan'la birlikte kahvaltı ederken, "Bugün saunadan başka bir şey olmayacak," dedi. "Artık klimamız ve çalışan bir su tesisatımız olduğu için minnettarım."

"Bu, portatif tuvaletin gitmesi gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Başını salladı. "Ve muhtemelen komşular için de çok erken değil. Ne yapacaksın tatlım?"

"Bilemiyorum. Dün gece pek uyuyamadım, bu yüzden bir süre dinlenebilirim."

"İstediğin zaman beni ara, öğlen paydosunda uğrarım." "Uğrarım."

"Bu tadilat bittiğinde, Savannah'ya kendi başımıza küçük bir gezi yapmaya ve yüzük seçmeye ne dersiniz?"

Rowan hayatının aldığı yönün sevinciyle ürperdi.

"Evet! Oh, Bowie! Hayatımın en gurur verici anı senin karın olmak olacak."

Onu kucağına çekti ve kollarının boynuna dolanmasını bekledi. "Bir öpücükle mühürlendi," dedi usulca ve onu öptü, sonra tekrar öptü Çünkü yapabiliyordu.

Birkaç dakika sonra adam gitti ve Rowan kanepeye uzanıp uyuklamaya başladı. Rüyasında yine sel felaketini görüyor ve babasının sular altında kalışını izliyordu ki bir araba kapısının çarpma sesi onu uyandırdı. Bu

Dokuzu çoktan geçmişti ve kızlar kalkmamıştı ama daha önce daha geç saatlere kadar uyudukları için bunu önemsemedi.

Yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı ve gürültü yapmak istemiyordu. Ayrıca uykuya geri dönüp bu rüyayı tekrar görmek istemediğinden de emindi. Belki de tek ihtiyacı olan biraz temiz havaydı. Bu onu uyandırabilirdi.

Kızlara yürüyüşe çıkacağını ve giderlerse kapıyı kilitlememelerini söyleyen bir not bıraktı. Sonra bir şişe su aldı, telefonunu şortunun cebine attı ve dışarı çıktı.

Sabah çoktan ısınmış ve gökyüzü açılmıştı. Karavanın arkasındaki kaldırıma çıkıp yürümeye başladığında aklında yüzük almak için Savannah'ya yaptığı yolculuk vardı.

İlk fark ettiği şey dereden gelen su sesiydi. Muhtemelen dün geceki fırtınanın akıntısıydı ve telefonu çaldığında küçük bir koşuya çıkmayı düşünüyordu. Bowie'nin adını gördü ve gülümsedi.

"Merhaba yakışıklı. Beni şimdiden özledin mi?" dedi. Bowie'nin kıkırdaması kadının içini ürpertti.

"Onun gibi bir şey," dedi ve eve dönerken bir dur işaretinde fren yaptı. "Masanın ya da mutfak tezgahının üzerinde bir dosya klasörü bırakıp bırakmadığımı fark ettin mi? Sarı bir dosya olabilirdi."

"Evet! Daha önce tezgahta görmüştüm."

"Oh iyi. Kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım. Ona ihtiyacım var, birazdan görüşürüz."

"Yürüyüşe çıktım. Geri döneceğim."

"Zorunda değilsin. Yürüyüşünün tadını çıkar çünkü ben zaten kalamam. Şimdi sen yürürken seninle konuşacağım, nasıl olur?"

Gülümsedi. "Güzel. Oh... deredeki suyu duymalısın! Bakmaya gitmedim ama dün gecedan kalma bir akıntı olmalı çünkü hiç yapmadığı bir şekilde gürültülü bir ses çıkarıyor."

"Sanırım birisi bu sabah neredeyse bir inç aldığımızı söyledi. Kızlar uyandı mı?"

"Ben ayrıldığımda yoklardı. Onlara bir not bıraktım. Küçük kızıl saçlı bisikletine binmiş bile. Ama bugün kaldırımında gidiyor, muhtemelen parka giden yol çamurlu olduğu için. Oh, bekle, Bowie, yoldan çıktı ve...aman Tanrım! Kontrolünü kaybetti. Hâlâ bisikletinin üzerinde ama dereye inen dik yamaçtan aşağı yuvarlanıyor. Yapmam gerek-"

Bowie Rowan'ın bağırıldığını duydu, "Bisikletinden atla! Atla!" diye bağırıldığını ve sonra onun koştuğunu duydu. Birden Rowan kulağına bağırmaya başladı. "Dereye düştü! Çığlıklarını duyabiliyorum. 911'i arayın. Yüzme bilmiyorsa boğulabilir."

Bowie Rowan'la olan bağlantısını kaybetmek istemedi, bu yüzden onu beklemeye aldı, 911'i aradı ve sonra tekrar ona bağlandı. Tek duyabildiği, neler olduğuna dair ufak tefek şeylerdi. Rowan şu anda derede olmalıydı. Küçük kıza dayanması için bağırıldığını duyabiliyordu.

Sonra bir an sessizlik oldu ve sonra büyük bir su sıçraması duydu ve Rowan'ın suya atladığını görmeden anladı. Gaza bastı ve dua etmeye başladı.

* * *

Lorene suyun içinde olduğuna inanamıyordu. Bir dakika önce her zaman yaptığı gibi bisikletini sürüyordu ve sonra o yılan önündeki kaldırımında sürünerek ilerledi. Tek hatırladığı, üzerinden geçmemek için direksiyonu kırdığı ve sonra yokuş aşağı çok hızlı gittiği idi. Birinin "atla" diye bağırıldığını duydu ama daha ne olduğunu anlamadan ağaçların arasında ve uçurumun kenarındaydı. Suyu çarptı, dibe battı ve sonra bir daldan birkaç metre yukarı çıktı ve su onu yanından geçirirken dalı yakaladı. Onu yakaladığına şaşırarak yardım için çığlık atmaya başladı ve yukarı bakıp el sallayan bir bayan görene kadar çığlık atmaya devam etti.

ve dereyi işaret ediyordu. Bir an ortadan kaybolduğunda Lorene haykırdı.

"Hayır, hayır! Beni bırakma!"

Saniyeler sonra, uzun bacakları ve kırmızı tişörtünün parıltısını yakaladı ve ardından kadın suyun içindeydi.

Rowan suyun başının üzerinde olduğuna inanamıyordu ama ayakları dere yatağına değdiği anda kendini yukarı itti ve hemen yüzeye çıktı. Küçük kız sadece birkaç metre uzaktaydı ve Rowan ona ulaşmak için akıntıyla birlikte yüzmeye başladı. Saniyeler sonra kızın arkasından yüzdü, bir eliyle başka bir çalıya tutundu ve diğer eliyle de kıza tutundu. Küçük kız o kadar çok titriyordu ki Rowan bunun acıdan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordu.

"Sen iyi misin?" Rowan sordu.

"Sanırım öyle. Korkuyorum. Ölecek miyiz?"

Rowan, "Hayır, hanımefendi, değiliz," dedi. "Senin adın ne tatlım?"

"Lorene, ama annem bana Reenie der." Sonra hıçkırıklara boğuldu. "I annemi istiyorum."

"Biliyorum, Reenie. Ve eminim yakında burada olacak. Ama şimdilik ben varım. Benim adım Rowan. Kimseye söyleme ama ben bir prensesim ve bizi kurtarmaya gelen parlak zırhlı bir şövalyem var."

Reenie cevap veremedi Rowan küçük bir dalın onlara doğru geldiğini gördü ve küçük kızılın yüzü yerine sırtına çarpması için kendini döndürdü.

Çarpma her ikisini de sarstı ve Reenie tutuşunu kaybetti. Onu akıntıya kapılmaktan koruyan tek şey Rowan'dı ve Reenie tekrar çığlık atmaya başladı.

"Kollarını boynuma dola!" Rowan bağırdı. "Gitmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Sadece bana tutun!"

Reenie kollarını Rowan'ın boynuna, bacaklarını da beline doladı ve yüzünü onun omzuna gömdü.

"Siren sesleri duyuyorum!" Rowan bağırdı. "Demek ki cesur şövalyem bize bir kurtarma ekibi göndermiş! İyi olacağız, çok iyi olacağız. Sen sadece bana tutunmaya devam et," dedi Rowan ve sonra nefesi kesildi. "Dinle, Reenie! Adamın bağırdığını duyuyor musun?"

Reenie başını salladı.

"İşte benim cesur şövalyem! Bizi kurtaracağını söylemiştim!"

* * *

Bowie yan dönerek karavan parkına girdi, evine kadar sürdü, motoru durdurdu ve koşarak indi, kapıyı açık ve anahtarları kontakta bıraktı.

Pearl onun arabasıyla geldiğini görmüş ve onu karşılamak için kapıyı açmıştı ama adam bağırarak yanından geçti.

"Rowan suyun içinde. Kurtarma yolda!" dedi ve kapının yanından uçarak geçip koşmaya devam etti.

Pearl, "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı ve sonra arabasını görüp anahtarı almak ve kapıyı kapatmak için dışarı koştu.

Ella hemen arkasındaydı. "Neler oluyor anne?"

"Rowan'ın başı dertte," dedi Pearl. Bowie'nin arkasından gittiler, bağırmaya başlayan Bowie'nin sesindeki korkuyu dinlerken cesaret edebildikleri kadar hızlı hareket ediyorlardı. Onların bilmediği bir şey biliyordu.

"Rowan! Rowan! Cevap ver bana! Neredesin? Rowan!"

Sonra onu duydu. "Buradayız! Aşağıdayız!"

"Geliyorum!" dedi ve sonra yaklaşık yirmi metre ilerideki ağaçların arasında küçük bir bisiklet gördü. Aklından geçen ilk şey suyun onları çoktan akıntıya kaptırmış olabileceğiydi ve kaldırımından atlayıp ağaçların arasından koşmaya başladı.

"Buradayız! Buradayız!" Rowan bağırmaya devam etti ve sonra üstlerinden bir ses duydu. Bowie'nin pencereden gelen bir ışık huzmesinin içinde durduğunu gördü.

ve bir an için onun bir melek olduğunu düşündü. Sonra onun botlarını çıkarıp kıyıdan aşağıya, sonra da suya doğru kaymaya başladığını gördü.

Ayakları dibe değdi ama su koltuk altlarının hemen altındaydı ve akıntıya karşı hareket etmeyi zorlaştıracak kadar hızlı akıyordu. Dakikalar sonra onları kollarının arasına almıştı ve kızın canlı, nefes alan bedenini ona karşı hissetmek duasının cevabıydı.

"Yüce İsa, Rowan. Siz ikiniz iyi misiniz?"

İkisini de kucaklamasının verdiği rahatlama çok büyüktü. "Biz iyiyiz. Sör Bowie, bu Lorene, ama siz ona Reenie diyebilirsiniz. Benim bir prenses olduğumu ve sizin de benim parlak zırlı cesur şövalyem olduğunuzu biliyor."

Bowie'nin kalbindeki acı aniden o kadar keskinleşti ki nefesi kesildi. Rowan'ın, annesini yerde bulduktan sonra onu kurtarmak için ne kadar çabaladığını ve son yirmi yıldır bu suçluluk duygusuyla yaşadığını bilmesine imkân yoktu. Ama kader ona sevdiği kadını kurtarması için ikinci bir şans vermişti ve bu kez başarmıştı.

Küçük kıza verdiği fantezinin onu sakinleştirmeye yardımcı olduğunu görebiliyordu ve iyi bir şeyi mahvetmek istemiyordu.

"Size ve arkadaşınız Reenie'ye hizmet etmek her zaman bir onurdur, Prenses Rowan. Dinleyin! Sirenlerin ne kadar gürültülü olduğunu duyuyor musunuz?"

Reenie başını salladı.

Bowie, "Çıkmamıza yardımcı olacaklar," dedi.

Siren sesleriyle birlikte Bowie çok sayıda ses duymaya başladı ve yukarıda bir kalabalığın toplandığını tahmin etti. Sonra bir çığlık ve birinin küçük kızın adını haykırdığını duydu.

"O benim annem."

"Sana geleceğini söylemiştim," dedi Rowan.

Sonra Bowie yaklaşan başka sesler duydu ve Şef Pittman'ın kenardan baktığı gibi yukarı baktı.

"Geldiler!" diye bağırdı, sonra Bowie'ye başparmağıyla onay verdi.

İtfaiyecilerin hazırlanması uzun sürmedi. İlk teçhizatı aşağı gönderdiklerinde, Bowie onu küçük kızılın etrafına bağladı ve onu yukarı çektiler. Yukarıda güvende olduğu anda Rowan'ın bacakları güçsüzleşti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve Bowie'ye yaslandı. Bowie konuşamadı. Sadece ona sarıldı.

Teçhizatı tekrar indirdiler ve Bowie onu Rowan'ın etrafına bağladı. Onu bir kez sertçe ve hızlıca öptü, gözlerinde sonsuzluğu gördü ve sonra elini salladı ve kız kıyıya çıktı.

Kalp atışları nihayet normal ritmine kavuşurken, suda çırpınarak bekledi. Teçhizatı son bir kez aşağı gönderdiklerinde, kendini ona bağladı ve onu da yukarı çektiler, ta ki sağlam zemine çıkana kadar.

"İkisi de iyi mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor ama küçük kızın ailesi onu kontrol için acile götürdü. Rowan, Pearl ve Ella'yla birlikte yukarıda."

Başını salladı, sonra botlarını bulmak için etrafına bakındı.

"Oh, Rowan onları gördü ve yanına aldı," dedi Lon.

Bowie toplanan kalabalığa baktı ve ardından tam yağmur yağmaya başlarken dik yamaçtan yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Yine mi yağmur yağıyor? Ve güneş parlıyordu.

Kaldırımı geri döndüğünde kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı. Kızlarının üçü de onu kollarını açarak karşıladı ve sonra hiç konuşmadan etrafını sardılar, ona sarıldılar, sıkıca tuttular.

"İkinizi ısıtmanın ve kuru giysiler giydirmenin zamanı geldi," dedi Pearl. "Ella ve ben önden gidip biraz kahve alacağız. Rowan'ın telefonu bende. Şef onu buldu. Seninki nerede?"

"Hâlâ arabada."

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Ella ekledi.

"Olacağız," dedi Rowan ve geri yürümeye başladıklarında kolunu Bowie'nin beline doladı.

Bowie, Rowan'ı sanki uçup gidecekmiş gibi tutuyordu ama yine de yavaş yavaş çiselemeye başlayan yağmur damlalarından başka bir şey yoktu. Ne kadar uzağa giderlerse, tutuşu o kadar sıkılaşıyordu. Rowan onu kaybetmekten duyduğu korkuyu hissetti.

"Seni seviyorum Bowie James ve beni kaybedemezsin. Ben bir prensesim ve onlar her zaman sonsuza dek mutlu yaşarlar, unuttun mu?"

Yavaşça nefes aldı. "Her zaman ne söyleyeceğini nasıl biliyorsun?"

"Prenses olmanın yanı sıra ben de küçük bir periyim, unutma. Perilerin bildiklerini ben de bilirim ve her zaman işaretler gönderirler. Bir tane olacak. Bekle ve gör."

Gölgeli kaldırımın altından çıkıp kapıya doğru ilerlemeye başlamışlardı ki Rowan nefesini tutup işaret etti.

"Yukarı bak, Bowie! Şunu görüyor musun?"

Bowie baktı ve sonra durdu. "Bir gökkuşağı. Yağmurun arasında bir gökkuşağı görüyorum."

"Evet, evet! Bu bizim perilerden aldığımız işaret. Hayatımızın geri kalanında, göremediğimiz zamanlarda bile üzerimizde bir gökkuşağı olacak."

Elini uzattı, o da verdi.

Sonsöz

Büyük ifşaat günü yaklaşıyordu. Bowie'nin ekibi tekrar aileleriyle birlikte olmaya hazır bir şekilde evlerine dönmüştü. Onlar gitmeden önce Pearl'ün selden sonra depoya kaldırdığı değerli her şey temizlenmiş ve evdeki yerlerine yerleştirilmişti. Büyükannesinin büfesi yemek odasındaydı ve Bowie'yle birlikte seçtikleri yeni mobilyaların arasına bir şekilde sığmıştı. Pearl ve Ella dışında evdeki her şey yepyeniydi.

Dün gece taşınmışlardı ve evi tüm ihtişamıyla gezmeye devam ediyorlardı, buranın kendi evleri olduğu gerçeğini kavrayamıyorlardı. Ve bugün, Pearl çok istediği için, insanların gelip Bowie'nin onlar için neler yaptığını görmeleri için bir açık ev düzenliyorlardı.

Bowie ve Rowan ilk gecelerini refakatçiler olmadan birlikte geçirmişlerdi. Ama parmağındaki nişan yüzüğü ve onu parmağına takan adam yanındaki yatakta uyurken, dünyasının sallanmayı bırakıp yerine oturmuş olmasından duyduğu sessiz bir memnuniyet hissetti.

Pearl ve Ella onları burada, Blessings'te bir kilisede evlenmiş olarak görme fikrinden vazgeçmişlerdi. Bowie'nin hayattan aldığı yaraların ne kadar derin olduğunu kabullenmişlerdi. Bu kasabada Rowan'la hayatlarının başlangıcını oluşturacak kadar mutlu anısı yoktu ve Rowan da hayatta onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Nereye gidersen git," demişti nişan yüzüğünü parmağına taktığı gün ve ev açılışı başlar başlamaz

Gidiyorum.

* * *

Rowan ve Bowie kırmızı Cherokee'leriyle gelip evin önündeki kaldırıma park ettiler, böylece istedikleri zaman çıkabileceklerdi.

Rowan, yeşil çatıyı, beyaz dış cephe kaplamasını, narin milleri ve aynı dönüşte ama daha büyük ve daha sağlam sundurma direkleri olan davetkâr sundurmayı (önümüzdeki yüz yıl boyunca sundurma çatısını ayakta tutmak için gereken türden) inceleyerek, "Çok güzel, biliyorsun," dedi. Büyük, kabarık yastıkları olan beyaz hasır mobilyalar sizi oturmaya davet ediyordu ve koyu yeşil eğrelti otlarından oluşan altı sepet, büyük hanımefendinin açılışında takmayı seçtiği büyük boy kirpikler gibi sundurmanın kenarlarından sarkıyordu.

Bowie kolunda Rowan'la merdivenleri çıktı ve sonra ölmekten kurtardığı eve girdi. Kırık beyaz ve soluk gri renkleri, lacivert bir kanep ve lacivert zemin üzerine kırmızı ve altın rengi kuşlardan oluşan bir kumaşla döşenmiş parlak bir koltukla harmanlanmıştı.

Pearl onları kapıda yeni pembe bir elbiseyle karşıladı ve saçlarının arkadan değil de tepeden örölmüş uzun örgüsü ona bir taç takmış görüntüsü verdi.

"Çok güzel görünüyorsun büyükanne," dedi Bowie ve her zaman sürdüğü Estée Lauder pudrasının kokusunu ve hafif bir leylak aromasını içine çekerek yanağından öptü.

Ella koşarak geldi, Rowan'ın yanağını öptü ve kollarını Bowie'ye doladı.

"Hâlâ burada yaşadığımız için kendimizi çimdikliyoruz," dedi. "Yardım çağırma yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hayal ettiğimden çok daha büyük bir yardım."

"Siz benim kızlarımsınız," dedi Bowie. "İkinizi de seviyorum ve bu hak ettiğinizden fazlası değil."

"İşte konuklarınızın ilki geliyor," dedi Rowan, yürüyüşe çıkan üçlüyü işaret ederek.

Ella büyük resim penceresinden dışarı bakarken, "Ve daha fazla park yeri var," dedi. "Anne, bütün şekerlemeleri yerleştirdik mi?"

Pearl başını salladı. "Sadece sakın ol. Her şey mükemmel. Bowie, sen ve Rowan biraz daha kalacaksınız, değil mi? Gelen insanların bunu yapının sen olduğunu bilmelerini istiyorum."

"İşte gazetenin fotoğrafçısı geliyor," dedi Ella. "Güzel. Siz ikiniz ayrılmadan önce fotoğraf çektireceğiz. Bilin diye söylüyorum, her türlü kartpostal ve fotoğrafı bekliyoruz. Onları bize telefonlarımızdan gönderebilirsiniz. Ve FaceTime. FaceTime'ı unutmayın."

Bowie, "Sizi daha önce unutmadım ve şimdi de unutmayacağız" dedi ve ardından ilk konuklar kapıdaydı.

"Affedersiniz," dedi Pearl ve tılsımı açtı.

Fotoğraf gazete için çekildi. Konuklar toplanmaya başlamıştı. Kadınlar Pearl'ün güzel evine değişik derecelerde sevinçle bakarken, böyle bir eve sahip olmadıkları için de kıskanıyorlardı. Sonra da kolunda Rowan Harper olan iri, siyah saçlı adama bakıp, bu kadar utangaç, içine kapanık bir kadının nasıl olup da böylesine görkemli bir adamı kapabildiğini merak ediyorlardı.

Bir yabancı arabasıyla yanından geçerken fren yaptı ve içeride neler olduğunu merak ederek baktı. Caddenin her iki tarafında da arabalar vardı ve geriye sadece tek yönlü bir şerit kalmıştı.

Belli bir ev numarasını ararken arkasından bir arabanın geldiğini gördü ve yoluna devam etti, yakın zamanda meydana gelen sel hasarına dikkat çekti ve kendi kendine, bir hevesle yaptığı DNA test kiti olmasaydı burada olamayacağını düşündü. Annesi olarak bildiği kadının akrabası olmadığı ve büyük kardeşinin bakıcılığını yapan genç kızın akrabası olduğu gerçeğini hâlâ kabullenememişti.

Gerçek olmayan annesi kısa süre önce ölmüştü ve evinde bulduğu kâğıtlara göre öz annesinin adı Janie Chapman'dı. Bu

Yaptırdığı DNA testi ve bir sürü hafiyelik onu Blessings, Georgia'ya götürmüştü. Bu da başka bir çıkmaz sokak olabilirdi ya da onu tanıyan insanlara götürebilirdi ama emin olana kadar buradan ayrılmayacaktı. Pes edip doğruca karakola gitmek üzereydi. Bunu yapmak istemiyordu ama onu bulmak istiyorsa yardıma ihtiyacı olacaktı.

O da bölgeyi terk edip şehir merkezine geri döndü.

* * *

Partiden yaklaşık bir saat sonra Cora ve Junior içeri girdi. Bowie onların içeri girdiğini gördü ve onları karşılamaya gitti. Cora'ya başıyla selam verdi, sonra Junior'ın sırtını sıvazladı.

Cora, "Umarım burada olmamız sorun değildir," dedi.

"Evet, hanımefendi. Ve Junior, seni ayakta görmek güzel.

Büyükannene etrafı göster. İnşa edilmesine yardım ettiğin şeyi görsün."

Junior tereddüt etti. "Size teşekkür etmem gerekiyor. Çalışmama izin verdiğiniz ve suçlamaları düşürdüğünüz için. Sizi tanımak da güzeldi."

Bowie elini uzattı. "Seninle tanışmak bir onurdu, Junior. Hayatın doğru tarafında kal, tamam mı?"

Bowie'nin elini sıkarken Junior'ın yüzü gülüyordu. "Evet, efendim. Tam da bunu yapmaya niyetliyim."

Sonra Pearl Cora'yı gördü ve kollarını açarak ona doğru geldi.

Bowie iki eski dostun kucaklaşmasını izledi ve bunun ne kadar uzun sürdüğünü düşündü.

Daha sonra, Pearl ve Ella başka işlerle meşgulken, Bowie ve Rowan gizlice dışarı çıkıp karavan parkına geri döndüler. Parti kıyafetlerini çıkarıp seyahat kıyafetleriyle değiştirdiler. Bowie karavanı park yerinden çıkardı ve Cherokee'yi çekiciye bağlayabilmek için yolda durdu.

Rowan izlerken birinin ona seslendiğini duydu ve arkasına baktığında Reenie ve annesi Sheri'nin ona el salladığını gördü.

onları aşığı indirdi. Sheri ve Yancy kurtarmanın ertesini günü gelip hem ona hem de Bowie'ye coşkuyla teşekkür etmişlerdi, bu yüzden Rowan onları tekrar görmeyi beklemiyordu.

Gülümsedi ve onlarla buluşmaya gitti.

"Sizi yakaladığıma çok sevindim," dedi Sheri. "Frank ve Jewel bugün ayrılacağınızi söylediler ve Reenie size bu hediyeıi vermek için yanıp tutuşuyordu ama nedenini söylemedi. Blessings'te hiç yoktu, biz de almak için Savannah'ya kadar gittik."

Rowan Reenie'ye baktı ve gülümsedi. "Bana bir şey almana gerek yoktu, şekerim."

"Ama yaptım," dedi Reenie. "Yine de eğilmen gerekiyor. Senin boyuna erişemem."

Benim kafam. Rowan önce küçük kıızıl saçlı kıza, sonra da gözlerinin arasındaki ciddi çatık kaşlara baktı ve hiç düşünmeden eğilmek yerine diz çöktü.

"Lütfen gözlerinizi kapatın," dedi Reenie.

Sheri Rowan'a bakıp omuz silkti, ama Rowan memnuniyetle bunu yaptı. Sonra kâğıt hışırtıları duydu ve Reenie'nin dizini göğsüne yaslayıp Rowan'ın kulağına fısıldadığını hissetti.

"Kimseye senin gerçekten bir prenses olduğunu söylemedim. Ama belki bunu şatonda yaşarken takabilirsin."

Sonra Rowan Reenie'nin başına bir şey koyduğunu hissetti. "Artık kalkabilirsin," dedi Reenie.

Hâlâ gülümseyen Rowan ayağa kalktı ve ellerini başının üzerine koyarak orada ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Sonra şekli ve tasarımı hissetti ve bakmak için çıkardı.

"Neredeyse elmas gibiler," dedi Reenie.

Tacı tekrar başına takarken Rowan'ın gözleri birden doldu, sonra bir kez daha diz çöktü ve Reenie'ye onu suyun üstünde tuttuğı günkü gibi sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, Reenie. Bunun değerini her zaman bileceğim," dedi ve ayağa kalkmadan önce kızın yanağının yumuşak tenini öptü.

Bowie'nin hazır olup olmadığını görmek için arkasını döndü ve onun parlak kırmızı karavana yaslanmış, sabırla beklediğini gördü.

"Cesur şövalyemin beni beklediğini görüyorum, bu yüzden veda etme zamanı geldi." Rowan Reenie'nin başının tepesine dokundu. "Tanıdığım en cesur kız olduğun için seni sarayımın bir üyesi yapıyorum. Adını Lorene koyacağım, Suyun Leydisi."

Reenie'nin gözlerindeki parıltı ve yüzündeki şaşkın gülümseme Rowan'ın görmesi gereken tek şeydi.

Sheri'yle aralarında bir gülümseme geçti ve sonra dönüp Bowie'ye doğru yürüdü, Pearl'ün ilk misafirini içeri almak için kapıya yönelmesinden farklı değildi.

Bowie onun ne giydiğini gördü, Reenie'nin paniğe kapılmasını önlemek için anlattığı hikâyeyi hatırladı ve başını salladı.

"Böylece prensesine taç giydirdi. Hepimizi büyülüyorsunuz, Prenses Rowan. Arabanız sizi bekliyor. Bir sonraki büyük macerana hazır mısınız?"

"Seninle mi? Her zaman. Unutma... 'Nereye gidersen git'..." Bowie onun eline uzandı. "...Ben gideceğim."

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin yeni kitabını
sipariş edin

Sana Dönüş Yolu
Aralık 2019'da satışta

*Sharon Sala'nın Blessings, Georgia serisinin bir sonraki kitabına
göz atmak için okumaya devam edin*

Sana Dönüş Yolu

Bölüm 1

Annesi öldüğünde Sullivan Raines'in kırk beş yıllık varoluşunun tamamı çöktü ve yandı, ama bu kederden değildi. Evlat edinme belgelerini, yani kendi evlat edinme belgelerini, almak için gittiği vasiyetle birlikte kasalarında bulmuştu. Şok içinde vasiyetnameyi avukatın ofisine bırakmış, kâğıtları ve ailesinin evinden kurtardığı bir kutu fotoğraf albümünü dairesine götürmüştü. Kutuyu karıştırırken, içinde bir mektup olan bir zarf ve üzerinde süslü bir haç asılı olan gümüş bir zincir buldu.

Hiç söylemediğimiz için üzgünüm. Bu öz annene aitti. Senin için bıraktı.

Haçı sakladı ve mektubu fırlatıp attı. Bir ihanet gibi hissetti.

Günün geri kalanı bulanıktı ve cenazeye kadar geçen günler de daha iyi değildi. Geçmişinden kesitleri tekrar tekrar hatırlıyor, anne babasına ikisi de sarışınken neden saçlarının siyah ve düz olduğunu sorduğu zamanları hatırlıyordu. Ve ikisi de kısa boyluyken o nasıl bu kadar uzun boylu olmuştu? Her seferinde atalarını ya da çekinik genleri suçlayarak gülüp geçmişlerdi ve o da buna inanmıştı.

Hâlâ evi gözden geçiriyor, saklamak istediği eşyaları bir depoya taşıyor ve geri kalanını yaklaşan emlak müzayedesini için hazırlıyordu. Akşamları fotoğraf albümlerini gözden geçiriyor, eski günleri hatırlıyordu.

ve aile içindeki görünüşünün belirgin farklılıklarını yeniden gördü.

Bazı fotoğraflar partilerde çekilmişti, on üçüncü yaş gününde buz pateni pistinde çektiği gibi. Giydikleri kıyafetlere sııttı ve tüm isimleri hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek için yüzlere bakmaya başladı. Bir fotoğraf diğerlerinden farklıydı, çünkü buz pateni pistinin zemininde bir kızla el ele tutuşuyordu. Aile fotoğrafçısı olan babasının yanından kayarak geçerken ikisi de gülümsüyor ve kameraya el sallıyordu. Kızın adı Missy'ydi ve öptüğü ilk kızdı. O yılın büyük bir bölümünde ona aşık olmuştu ama sonra ailesi taşınmıştı ve o sonbahar okul tekrar başladığında Missy gitmişti ve hayat devam ediyordu.

Bu anı gezisinden sonra Sully albümleri kaldırdı.

Evlat edinildiğine dair kanıtları görmezden gelmek imkânsızdı ve aralarındaki görünüş farklılıkları nihayet anlam kazanmıştı. Ailesi harika ve sevgi dolu olsa da, bu yalan çok büyüktü ve bunu nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Evlat edinme belgelerinde Janie Chapman adında genç bir kızın bebeği olduğu yazıyordu. Daha sonra ailesinin onu tanıdığını, çünkü onların sokağında yaşadığını öğrendi. Evlat edinme belgelerini doğduğu gün imzalamış olmasına rağmen, bulduğu ektteki mektupta, aslında hayatının ilk altı ayında Joe ve Dolly Raines ile birlikte yaşadığı, onu emzirdiği, onlar çalışırken evlerinde ona baktığı ve sonra bir sabah gittiği yazıyordu.

Sully onu aklından çıkaramıyordu. Onu dokuz ay boyunca karnında taşımış, hayatının ilk altı ayında emzirmiş ve sonra hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuş muydu? Nedenini bilmesi gerekiyordu ve elindeki birkaç ayrıntı da orijinal doğum belgesindeki bilgilerdi.

Adını, nerede ve ne zaman doğduğunu biliyordu. Columbia, Missouri'deki Boone County Hastanesi, 4 Haziran 1974.

Elindeki tek şey bu olduğu için, soy sitelerinden birini seçti, DNA testi yaptırdı ve sonuçlar geldikten sonra, sistemde kayıtlı herhangi bir kan akrabası olup olmadığını görmek için Marilyn Bedford adında bir genetik araştırmacı tuttu.

İki hafta içinde Chapmanların bir koluyla genetik bağlantılar buldu, ancak aile ağacında hala yaşayan tek kişi uzak bir kuzendi.

Aralarında gidip gelen birkaç e-postadan sonra Sully kuzeninin Janie Chapman'la hiç tanışmadığını, nerede olduğunu ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmediğini öğrendi. Tek hatırladığı, annesinin Janie'nin hamile kaldığında yol açtığı skandaldan bahsettiğiydi ve ailesinin ondan aldığı son mektup yıllar önce Teksas'ta bir yerden gönderilmişti.

Kuzeninden son bir e-posta aldığında Sully hâlâ nereye gideceğini düşünüyordu. Bu, annesinin eski adres defterlerinden birinde bulduğu Janie Chapman'ın iade adresiydi. Gözden kaçtığı için özür diliyor ve ona iyi dileklerini iletliyordu. Yeri bulmak için Google aramasına Grapevine, Teksas yazdı ve ardından birkaç bavul hazırladı.

Gri ve fırtınalı bir sabah, Sullivan Raines Kansas City, Missouri'den yola çıktı, bir fırtınadan uzaklaşıp, bir ömür boyu yalanlarla beslenen başka bir fırtınaya doğru yol aldı. I35'ten aşağıya, Oklahoma'ya ve Teksas'a doğru, sadece yiyecek ve yakıt için durarak, istikrarlı bir yoğunlukla ilerledi.

* * *

Sully Grapevine'e ulaştığında gün batımı çoktan gelip geçmişti ve o da kalacak bir yer aramaya başladı. Bir otelde karar kıldıktan ve bir odaya yerleştikten sonra bavullarını bıraktı, temizlendi ve yemek için restorana indi. Garson birkaç dakika içinde geldi ve içki siparişini alarak Sully'ye menüyü taraması için zaman verdi. Garson uzun bir bardak tatlı çayla geri geldi ve Sully'nin kızarmış tavuk biftek siparişini aldı.

Sully uzun bir içki içti ve sonra kalabalık yemek salonuna göz gezdirdi, yaşlı kadınlara merakla baktı, yüzlerinde kendine dair bir şeyler aradı ve ilk kez bu yolculukta yalnız olmamayı diledi.

En yakın arkadaşıyla onu aldatmadan önce evliliğindeki tek denemesi sekiz yıl sürmüştü. Ayrılık çok çirkindi, boşanma daha da çirkindi. Ondan sonra, hiçbir yere varmayan birkaç ilişki yaşamış olsa da, bir daha asla denemeye kalkışmamıştı.

Yakın arkadaşlarının hepsi iş yerinden tanıdığı adamlardı ama artık çalışmadığı için iletişimde kalmak zordu. Bir itfaiyeci için zamanlama her şey demekti ve Sully'nin hayatındaki zamanlama çok dengesizdi. Köklere ihtiyacı vardı. Öz annesini bulmanın hayatındaki boşluğu dolduracağı konusunda kendini kandırıyor olabilirdi ama bunu denemek zorundaydı.

Sonunda yemeği geldi. Kızarmış tavuk bifteğinin dışı çıtır çıtır, içi yumuşacıktı ve karabiberle süslenmiş beyaz sos, Kaptan Chainey'nin istasyonda yaptığı sos kadar güzeldi.

Sully daha sonra odasına döndü, duş aldı, alarmını sabah sekize kurdu ve sonra yatağına girdi.

Bildiği bir sonraki şey alarmının çaldığı ve penceresinin üzerindeki perdelerin aralığından güneş ışığının geldiği oldu. Endişe, duş alırken, tıraş olurken ve giyinirken sabah rutinine hız kazandırdı. Çıkış yaptıktan sonra lobideki Starbucks büfesinden bir kahve ve tatlı bir rulo alıp kapıya yöneldi. Aramaya başlamak için ilk seçeneği kuzeninin verdiği adresi GPS'ine girmekti.

Yönergeleri kolayca takip ederek yola koyuldu, ancak yirmi dakika süren sabah trafiğinden sonra o yerde artık bir apartman olduğunu keşfetti.

Marilyn ona nerede arama yapması gerektiğine dair bir öneri listesi vermişti, o da Google'da Grapevine'deki belediye binasının adresini aradı ve memurlardan birinin yardımıyla Jane Chapman ve

Bryan Jackson ve iki yıldan kısa bir süre sonra aynı çiftin boşanma belgeleri.

O sırada Jane Chapman Jackson Grapevine'de hiçbir yerde görünmüyordu ve Sully onun Teksas'ı tamamen terk etmiş olabileceğini düşünerek Marilyn'i aradı.

"Merhaba, Sully. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor. Elimdeki adresi doğru değil, çok uzun yıllar önce olduğu için anlaşılıyor ama Bryan Jackson adında bir adamla evlilik cüzdanını buldum, iki yıldan kısa bir süre sonra da boşanma belgelerini."

"İyi iş," dedi Marilyn. "Detayları bana ver, ben de başka bir yerde izini bulmaya çalışayım. Birkaç gün sürebilir."

"Sorun değil ve yardımınız için minnettarım. Sizden tekrar haber alana kadar burada kalacağım."

"O zaman hemen ilgileneceğim. Yakında benden haber alacaksınız," dedi Marilyn.

* * *

Sully Grapevine'de üç gün kaldıktan sonra Marilyn Bradford onu tekrar aradı ve bu kez Jane Chapman Jackson'la başka bir bağlantı bulunduğunu söyledi. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni Jane Jackson'ın Mobile, Alabama'da Robert Carter adında bir adamla tekrar evlenmiş olmasıydı.

Böylece Sully çantasını topladı, motelden ayrıldı ve Mobile'a doğru yola çıktı. Tam da kasırganın kuyruk rüzgârları bölgeden geçerken oraya varmış ve kasırgayı takip eden fırtınaları atlatmak için güvenli bir yer bulmuştu. Ancak fırtınalar geçtikten ve hava açtıktan sonra bile Janie'nin izini hiçbir yerde bulamamıştı. Tam pes etmek üzereyken Marilyn'den bir telefon aldı.

"Merhaba, ben Sully."

"Sully, ben Marilyn. Sana yardımcı olabilecek bir bilgin var. Jane, Mobile'deki evliliklerinden yaklaşık altı yıl sonra Robert Carter'dan boşandı."

"Yine mi? Vay canına, kocalar konusunda pek de iyi bir sicili yok," dedi Sully. "Oradan nereye gittiğini ya da hâlâ Mobile'de bir yerde olup olmadığını biliyor musun?"

"Jane'in nereye gittiğini bilmiyorum ama eski kocası Robert Carter Mobile'dan hiç ayrılmamış. Bende onun telefon numarası var. Belki sizin için daha fazla bilgiye sahip olabilir. İster misin?"

Sully, "Kesinlikle," dedi ve numarayı not aldı. "Anladım ve teşekkür ederim, Marilyn. İrtibatta kalacağız."

"Tamam, başka bir şey bulursam size haber veririm."

Bağlantı kesildi ve Sully hemen Marilyn'in ona verdiği numarayı aradı. Kimse cevap vermedi ama Sully sesli mesaja bir mesaj ve numarasını bıraktı. Yapabileceği tek şey Carter'ın onu geri arayıp aramayacağını görmek için beklemektir.

Aynı gece Robert Carter aradığında saat akşam sekizi geçiyordu. "Alo, ben Sully."

"Bay Raines, ben Robert Carter, telefonunuza cevap veriyorum. Eski karımı aradığınızı söylüyorsunuz."

"Evet, öyleyim ve bana Sully deyin. Eski eşinize olan ilgim kişisel ve benim için çok önemli. Evlatlık olduğumu yeni öğrendim ve ailemin evinde bulduğum evraklara göre, eşiniz Jane'in öz annem Jane Chapman olduğundan eminim. Siz onun ikinci eski kocasısınız ve yeni ipuçları bulmakta zorlanıyorum. Acaba boşandığınızda nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Vay, vay. Sen benim bilmediğim bir şeysin. Nereye gittiğine gelince, tek bildiğim ne yapacağını söylediği. Yeni bir hayata başlamak için yaşayacak bir yer arıyordu ve bunu Georgia'da yapmak istiyordu. Haritada Blessings adında bir yer buldu ve bunun Tanrı'dan aradığı işaret olduğunu söyledi. Yaklaşık bir hafta sonra ondan bir posta aldım. Mücevher kutusunda eski sandığımın anahtarını bulmuş ve postalamıştı.

bana geri gönderdi. İade adresi 104 Brigade Street, Blessings, Georgia'ydı ve ondan bir daha haber alamadım. Boşanmamızın çoğunlukla benim hatam olduğunu bilmenizi isterim. Jane iyi bir kadındı ve ben onun için doğru olanı yapmadım. Arayışınızda başarılar dilerim. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Carter.

Sully, "Hayır, bu mükemmel ve gerçekten minnettarım," dedi ve telefonu kapattıktan sonra Marilyn'e hızlı bir mesaj gönderdi.

Jane'in bilinen son adresi 104 Brigade St. Blessings, Georgia. Bakalım bununla ne yapabileceksin.

Yatmak için hazırlandı, ertesi gün giyecekleri dışında her şeyini topladı ve öyle ya da böyle Blessings'in arayışının sonu olacağını hayal ederek uykuya daldı.

Ertesi sabah otelden ayrıldı, kahvaltı etmek için bir kafede durdu ve ardından GPS'ine Tallahassee, Florida yazdı ve I-10'da Mobile'dan ayrılıp doğuya doğru ilerledi.

Sadece gerektiğinde durarak, bir amaç uğruna sürdü arabayı. Sonunda Tallahassee'ye vardığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dış mahallelerde yeterince temiz ve güvenli görünen bir motel buldu ve kıyafetlerini değiştirmeden yatağa girdi.

Uyandığında Marilyn'den kısa bir mesaj aldığını gördü.

Jane Carter'ın o adreste kaydı yok. Kiralık bir ev olmalı.

Hayal kırıklığına uğradıktan sonra yıkandı ve sabah yedide yola koyuldu, bu kez I-95 üzerinden kuzeye, Georgia'ya doğru ilerliyordu. GPS'ine Blessings'i kaydetmişti ve bir aksilik olmazsa sabahın ortalarında kasabaya varması gerekiyordu.

* * *

Sully Şehir Sınırı tabelasını geçip Blessings'e girdiğinde saat onu biraz geçiyordu. Üzerinde bulunduğu otoyol ana caddeye dönüşmüştü,

Kasabanın içinden geçerken tüm işyerlerini kontrol etmeye başladı. Polis karakolu, bir kuaför, bir eczane, bir çiçekçi ve bir tür egzersiz yeri de Main'deydi.

Birkaç ay önce, zincirin sahibi emekli olduğu için Güney'deki tüm Piggly Wiggly süpermarketlerinin kapatıldığını okumuştı ve bunun kanıtı tam da burada, Main'da vardı.

Piggly Wiggly tabelası bir süpermarketin bulunduğu binanın tepesinden indirilmişti, ancak küçük domuz logosu hâlâ belirgindi. Belli ki birileri işletiyordu. Bu büyüklükteki bir kasabadaki tek süpermarket olarak iyi iş yapıyor olmalıydı.

Caddenin biraz ilerisinde Granny's Country Kitchen adında bir lokanta vardı ve geniş otoparkındaki araç sayısına bakılırsa servis ettikleri yemekler iyi olmalıydı.

Janie'nin artık 104 Brigade Sokağı'nda olmadığını biliyordu ama orada ne olduğunu merak ediyordu ve GPS'ine girdi.

Tugay Sokağı'nı buldu ve numarayı aramak için yavaşça evlerin önünden geçti. Bloğun bir tarafında birkaç ev aşağıda büyük bir toplantı vardı ve insanlar yeni yapılmış gibi görünen bir binaya girip çıkıyorlardı. Belki de yeni eve taşınma partisidir, diye düşündü ve şanssız bir şekilde sürmeye devam etti, bu da ona bunun Belediye Binası'nda arazi kayıtları ve tapular için kontrol gerektireceğini söyledi.

Kadının yeniden evlenip evlenmediğini merak ediyordu ve başka bir evlilik cüzdanının kayıtlı olup olmadığını kontrol edecekti. Ayrıca kütüphaneyi ve eski gazeteleri de araştıracaktı.

Arabayı sürdükçe, ticari binaların kenarlarında yüksek su izlerine benzeyen şeyleri daha çok fark etti. Fanny Kasırgası'nın birkaç ay önce Doğu Yakası'nın bu bölgesini vurduğunu biliyordu ve görünüşe göre kasaba hâlâ farklı toparlanma aşamalarındaydı.

Rastgele bir sokak seçimi yaptı ve yerleşim bölgesinin başka bir kısmından geçmek için Main'den ayrıldı. Yine farklı sokaklarda daha fazla ev gördü.

fırtına onarımının aşamaları. Büyüdüğü Kansas'taki rüzgâr fırtınalarını, selleri ve kasırgaları düşündü; bunlar da kendi çaplarında bir yıkım ve tahribat yaratmıştı. Ama rüzgâr rüzgârdır, su da sudur ve nasıl ulaşırsa ulaşsın, insanların yaşadıklarıyla empati kurdu.

Bıyıkları kaşınıyordu ve iki gündür kıyafetlerinin içindeydi. İlk istediği şey, temizlenip kıyafetlerini değiştirebilmek için kalacak bir yerdi.

Google'da yaptığı bir başka arama, Blessings'te geceleme için seçeneklerinin ya bir motel ya da bir Oda ve Kahvaltı olduğunu ortaya çıkardı. Blessings Bed and Breakfast'ı seçti ve kolayca buldu. Arabayı çekip park ettiğinde, iki katlı, etrafı saran verandalı evin görüntüsü hemen dikkatini çekti. Motel yerine burayı seçtiği için memnundu. Dışarı çıktı, valizini aldı ve içeri girdi. Kayıt masasının arkasında bir kadın duruyordu ve onun içeri girdiğini görünce gülümsedi.

"Günaydın, Blessings'e hoş geldiniz. Ben Rachel Goodhope."

"Memnun oldum, hanımefendi. Ben Sully Raines. En azından birkaç günlüğüne bir odaya ihtiyacım var, belki daha fazla."

"Elbette. Sadece siz mi varsınız, efendim?"

Rachel sordu. Sully, "Evet, yalnızım," dedi.

Rachel onun kaydını yaptırdıktan sonra merdivenlerden odasına doğru ilerledi. Rachel kapının kilidini açıp içeri girerken kenara çekildi ve ışıkları yaktı.

"Banyo hemen sağında," dedi Rachel. "Dolabının yanındaki dolapta dolu bir mini buzdolabı ve yatak sehpasının üzerinde de bir ev telefonu var. Yardıma ihtiyacınız olursa ya da bir sorunuz olursa 9 numarayı tuşlayın, ben ya da kocam Bud cevap verecektir. Kahvaltı sabah 7'den sabah 10'a kadar servis edilmektedir. Blessings'te diğer öğünlerinizi yiyebileceğiniz birkaç iyi yer bulunmaktadır. Ben şahsen Granny's Country Kitchen'ı tavsiye ederim. Ana Cadde üzerinde, bu yüzden kaçıramazsınız. Ayrıca Broyles Dairy Freeze de var.

ya da bir barbekü mekanı var. Küçük ama yemekleri gerçekten çok iyi. Umarım burada, Blessings'te keyifli bir konaklama geçirirsiniz," dedi ve ona oda anahtarını verdi.

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim. Gitmeden önce size kısa bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Rachel.

"Jane Carter adında bir kadın tanıyor musunuz ya da bu isimde birinin burada yaşadığını biliyor musunuz? Şu anda altmışlı yaşlarının ortalarında olmalı."

Rachel bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, bilmiyorum ama ben burada büyümedim. Öğle yemeği için Granny's'e gidersen Lovey Cooper'a sor. Yıllardır burada yaşıyor ve Granny's'in sahibi. Bir zamanlar Blessings'teki herkes orada yemek yemiştir."

Sully sırtıttı. "Teşekkür ederim, yapacağım."

Kadın gittikten sonra eşyalarını yerleştirdi, ardından soyunup duşa girdi. Elinde şampuan şişesiyle sıcak spreyin altına girdi, ardından saçlarını yıkadıktan sonra tepeden tırnağa keselenmeye başladı. İş bittiğinde dışarı çıktı ve beline bir havlu sardı, ardından tıraş olmak için lavaboya gitti, ayağa kalkarken kalın, kabarık banyo paspasına su damlattı.

Ayna düşün sıcaklığından buğulanmıştı, bu yüzden onu silerek temizledi, sonra durdu ve aynada kendine baktı.

Bu yüzü hayatının her günü görmüştü ve siyah saçları, burnunun Roma şekli ve çenesinin klasik kıvrımı anne babasına hiç benzemese de kimliğinden bir kez bile şüphe etmemişti. Daha yakına eğildi, aynı derecede koyu kirpiklerinden su damlarken dikkatle kendi kahverengi gözlerine baktı. Tahmin etmesi gerekirse, ebeveynlerinden en az biri Ortadoğulu ya da Akdeniz kültürlerinden herhangi birine mensup olabilirdi. En temel şeyleri bile bilmemek onu kaybolmuş hissettiriyordu.

"Sen de kimsin?" Sully mırıldandı, sonra bu duygudan sıyrıldı ve elektrikli tıraş makinesini fişe taktı.

Yüzündeki koyu renkli kirli sakalları temizlemek gibi basit bir eylem sakinleştiriciydi. Nereden geldiğini bilmesede, görünüşünü yeniden düzene sokuyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

İşini bitirdikten sonra saçlarını havluyla kuruladı ve giyindi. Giymesi gereken son şey eski Justin botlarıydı. Topukları biraz aşınmıştı ama tanıdık geliyordu ve şu anda alabileceği her türlü yere basmaya ihtiyacı vardı.

Oda anahtarını cebine koydu ve aşağı indi, sonra da otoparka, arabasına doğru yola çıktı. Birkaç gündür fast food dışında bir şey yememişti, bu yüzden oturup yemek yeme fikri cazip gelmişti.

Main'e doğru geri dönerken güneş parlak, gökyüzü açıktı. Evden fırtınada ayrıldığı için havanın iyi olmasını olumlu bir işaret olarak kabul etti.

Tam Ana Cadde'ye dönmüş, önündeki trafiğe bakıyor ve Granny's Country Kitchen tabelasını gözlüyordu ki, aniden bir araba yan sokaktan hızla çıktı ve önündeki arabaya çarptı. Çarpma o kadar şiddetliydi ki patlama sesi gibiydi. Araba ters yöne dönüp dururken camlar havada uçtu. Direksiyonun arkasındaki kadını bir an için görebildi ve ardından her iki arabadan da buhar ve duman çıkmaya başladı. Eski iş alışkanlıkları devreye girerek frene bastı, arabayı park etti ve koşarak dışarı fırladı.

* * *

Melissa Dean bütün sabah dükkândaydı ve yeni bir kuru temizleme makinesinin kurulumunu denetliyordu. Çalışanları makineyi aldıkları için heyecanlıydı ve nasıl kullanılacağını öğrenmeye hevesliydi. Melissa gittiğinde, hepsi arka tarafta montajcılardan ilk elden talimatlar alıyordu.

Kaldırımından uzaklaşırken dikiz aynasından kendine baktı ve sürdüğü soluk lavanta rengi göz farının

yeşil gözlerini. Saçlarının çikolata kahvesi rengini ve omuz hizasındaki kesimini hâlâ beğeniyordu. Bloomer's Hardware'de çalışan o sıkıcı kadından çok farklıydı.

Missouri'de tek çocuk olarak büyürken mutsuz olacağını hiç düşünmemişti. Her zaman arkadaşları vardı, bazıları diğerlerinden daha özeldi, ama hiçbir zaman bir eksiklik olmadı. Ailesi o ortaokuldayken Kansas City'den taşındı ve daha sonra ortaokulun son yılında kocası Andy ile tanıştı.

Missouri State'ten mezun olduktan altı ay sonra evlenmişler ve o ölmeden önce birlikte birkaç mutlu yıl geçirmişler. İşte o zaman hayatını askıya almıştı. Bunu istememişti ama yıllar geçtikçe dul olmak onun kimliği haline gelmişti. Hayatındaki son talih kuşu tüm bunları değiştirmişti ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Arabayı vitese takarken saate baktı ve evde ne gibi yemek artıkları olduğunu hatırlamaya çalıştı. Fırında jambon kalmıştı ama onun ötesini hatırlayamadı ve onun yerine yemek için Büyükanne'ye gitmeye karar verdi.

Bugün pazartesiydi, yani Curl Up and Dye kapalıydı ve Ruby'yi arayıp öğle yemeğinde ona katılmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyordu. Ama sonra bir Dur işaretinde fren yaparken saate baktı ve bu ani arama için çok geç olduğuna karar verdi.

Main'den sağa döndü, yavaşça hızlandı ve tam Granny's'in otoparkına doğru sola dönmeye hazırlanıyordu ki bir araba durmadan yan sokaktan çıktı ve son sürat ona çarptı.

Çarpmanın etkisiyle kapıya doğru savruldu, ardından araba ters yönde dönerken onu geriye çekti. Emniyet kemeri, sürücü tarafındaki kapı açılırken dışarı fırlamasını engelledi ve ardından dönüşün momentumuyla kendini kapattı. Hava yastıkları açıldığında camlar çoktan parçalanmıştı. Buhar ve duman, küçük alev parmaklarıyla birlikte ön panelin altından bir yerden arabasına girmeye başladı.

Birkaç saniye boyunca olanlar karşısında o kadar sersemlemişti ki düşünemedi, ama sonra arabanın içinden dumanlar yükselmeye başladı ve kaputun altından alevlerin çıktığını görünce paniğe kapıldı ve dışarı çıkmak için emniyet kemerine uzandı. Dehşete kapıldı, kemer açılmıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı ve sonra kilidi açmak için tekrar tekrar denemeye başladı, hatta başarılı olamadan çekiştirip durdu.

Biri sürücü tarafındaki kapıyı çekip açana kadar çığlık attığının farkında değildi.

Bölüm 2

Sully son hızla koşuyordu ve alevleri görüp kızın çığlıklarını duyduğunda arabaya on metre kadar yaklaşmıştı. Hiç tereddüt etmeden kapıyı çekip açtı ve kızın koluna dokundu. Kız onun dokunuşuyla sarsıldı ama çığlık atmayı bıraktı.

"Hanımefendi! Hareket edebilir misiniz?" Sully sordu.

Melissa onu göremiyordu ama ellerini omzunda hissedebiliyordu.

"Yardım edin! Yanıyor!" diye bağırdı.

Sesinin tonu şimdi daha acıldı. "Biliyorum!

Onu görüyorum. Hareket edebilir misin?"

"Evet, evet, ama emniyet kemerim... mandal... Açamıyorum."

Direksiyona doğru eğilen adamın ağırlığını üzerinde hissetti. Adamın mandalla oynadığını hissetti ve sonra birden özgür kaldı.

Sully, "Kolunu boynuma dola," dedi ve kadın bunu yapınca bir kolunu bacaklarının altından geçirdi, diğerini de vücuduna doladı ve onu dışarı çekti. Arabadan uzaklaşır uzaklaşmaz onu daha sıkı tuttu ve dönüp koşmaya başladı

-Doğruca Granny's'in otoparkına yöneldi ve patlamadan önce enkazdan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Ana Cadde'deki tüm trafik durmuştu ve insanlar işyerlerinden çıkıyordu. Acil durum araçlarının yaklaştığını bildiren sirenler çalıyordu. İnsanlar araçlarından iniyordu ve ona çarpan adam arabasından inmiş, kısa bir mesafe ötede kaldırımında oturuyordu.

Ve sonra enkaz alevler içinde patladı, şarapnel benzeri metal parçaları her yöne uçtu ve yanan enkaz havaya yükseldi. Yukarı çıktı,

ve sonra aşağı inmeye başladı, izleyicileri güvenlik için koşmaya gönderdi.

Sully patlamanın etkisiyle tökezledi ve aynı anda omzuna keskin, yakıcı bir darbe aldı.

Kadın öksürüyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Onu bu dumandan kurtarmak zorundaydı ve restoranın n kapısına doğru koşmaya devam etti. Ancak şimdi, yanan enkaz da üstlerinden aşağı iniyordu. Kafeye sadece birkaç metre kalmıştı ki kapı açıldı ve yaşlı bir kadın koşarak dışarı ıktı.

"Buraya! Buraya!" diye bağırdı ve adam kollarında kadınla birlikte eşikten atladı.

* * *

Büyükannemin yemek odası kazaya kadar her zamanki gibi işliyordu. tırtıdayan metallerin ve gıcırdayan lastiklerin sesini duymamak imkânsızdı. O anda yemek yiyenler kalkıp ne olduğunu görmek için pencerelere koşmaya başladı.

Lovey çarpışmayı duyduğunda kasanın n tarafındaydı. Yerinden fırladı ve perdeleri kenara iterek arabalar alevler içinde patlarken dışarı baktı.

"Aman Tanrım!" Lovey ağzı açık bir şekilde gökyüzüne yükselen devasa duman ve ateş bulutuna bakarak soluk soluğa kaldı.

Sonra bir adamın kollarında bir kadınla caddeyi geçip park yerine doğru koştuğunu ve etraflarına yanan molozların düştüğünü gördü.

Kaybedecek zamanı olmadığı için tezgâhın arkasından koşarak çıktı ve onlardan sadece birkaç saniye önce kapıyı açtı.

"Buraya! Buraya!" diye bağırdı ve içeri girmeden önce yanından koşarak geçmeleri için yeterince uzun süre dışarı ıktı.

Lovey onun yüzünü gördüğünde adam kadını lobideki bankın üzerine yatırmak üzereydi.

"Aman Tanrım! Bu Melissa! Kanaması var!" diye bağırdı ve sonra adamın sırtında yanık ve kanlı bir nokta gördü ve enkazın bir kısmının ona isabet ettiğini fark etti. Lovey, "Bayım, sizin de kanamanız var," dedi.

Sully başını kaldırmadı. "Ben iyiyim. Lütfen 911'i arayıp kurbanlardan birinin burada olduğunu söyler misin?"

"Ne dedin sen?" Lovey sordu.

Granny's'de çalışan herkes Lovey'nin bir kulağının tamamen işitme yetisini kaybettiğinin farkındaydı.

Granny's'deki tüm yemekleri yapan Mercy Pittman, patlama olduğunda yemek odasındaki diğerleriyle birlikte mutfaktan çıkmış ve Lovey'yi lobiye kadar takip etmişti. Lovey adamın ne istediğini duymayınca, omzuna hafifçe vurdu.

"Ben hallederim,"
dedi. Lovey başıyla
onayladı.

Şimdiye kadar yemek salonundaki ve mutfaktaki işler tamamen durmuştu. Garsonlar ve müşterilerin hepsi duymak ve görmek için küçük lobiye girmeye çalışıyordu.

Sully kadının durumunu değerlendiriyor, alnındaki küçük kesiğe bakıyor, sonra da başka kesikler olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Hanımefendi, bana ağrının en kötü olduğu yeri gösterin," diye sordu.

Melissa'nın gözleri fena halde yanıyordu, açamıyordu ama kurtarıcısının sesine kilitlemiş, sorduğu her şeye cevap veriyordu.

"Başım ve boynum, sanırım."

"Hareket etmemeye ya da başını çevirmemeye çalış, tamam mı?" dedi.

Melissa'nın kalbi ani bir korkuyla çarptı. Baş ve boyun yaralanmaları genellikle daha büyük sorunlara yol açardı ve adam onu arabadan çıkarmadan önce onu hareketsiz hale getirecek zaman yoktu.

"Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

diye sordu. Melissa tekrar cevap
verdi.

"A fer in," dedi, sonra da kırık kemik izi var mı diye kollarını ve bacaklarını aşağı yukarı yoklamaya başladı.

"Gözlerim çok kötü yanıyor," diye fısıldadı.

"Biri gözleri için ıslak bir bez getirebilir mi?" diye sordu.

Lovey işaret etti. "Wendy, git mutfaktan bir tane getir."

"Peki hanımefendi," dedi garson kız, lobiden koşarak çıktı ve elinde ıslak keten bir yemek peçetesiyle geri döndü.

"Al bakalım," dedi ve Sully'ye uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi ve Melissa'nın eline uzandı. "Melissa. Adın Melissa, değil mi?"

"Evet."

"Bunu hissediyor musun? Gözlerinin üzerine koyacağım."

Sesinin yumuşak tonu, peçetenin bir kısmını açıp yüzüne koyarken elinin dokunuşu kadar nazikti. Yapabildiği tek şey yumuşak bir inleme oldu, ama bu rahatlamadan başka bir şey değildi.

Melissa onu görmek istiyordu - sesle birlikte gelen adamı ve ıslak bezi göz kapaklarına vurduktan ve soğuk suyun kapakların altından sızmasına izin verdikten sonra nihayet gözlerini açabildi. Görüşü hala biraz bulanıktı, ama gördüğü şey siyah saçlı ve nazik gözlü yakışıklı bir adamdı.

Zamansız birkaç saniye boyunca bakışları kilitlendi.

Gördüğüm en yeşil gözler, diye düşündü Sully ve sonra bankın yanına diz çöktü çünkü başı dönüyordu. Muhtemelen duman soluduğu için boğazı yanıyordu ve omzundaki ağrı giderek artıyordu.

"İyi misin?" Lovey sordu.

"Evet, hanımefendi. Sadece dumanı hissediyorum," dedi.

Lovey cevap veremeden kapı açıldı ve birkaç itfaiyeci içeri girdi.

"Bayan Lovey, düşen enkazın yukarıdaki herhangi bir şeyi tutuşturmadığından emin olmak için çatınıza çıkıyoruz."

"Aman Tanrım," dedi Lovey ve bakmak için onlarla birlikte dışarı koştı. İçeri geri döndüğünde, bir Gurney'i iten iki acil yardım görevlisi hemen arkasındaydı.

Melissa'nın durumunu üstünkörü kontrol ettikten ve bir boyunluk taktıktan sonra, onu Gurney'e yüklediler ve bekleyen ambulansa götürdüler.

Sağlık görevlileri geldiğinde Sully dışarı çıktı ve koşarak caddenin karşısındaki arabasına gitti. Araba hâlâ çalışır durumdaydı, anahtarlar kontakta ve kapı ardına kadar açıktı. Direksiyonun arkasına geçti, sonra kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı.

Kansas City İtfaiyesi'nden yeni emekli olmuş biri için bu, emekliliğe başlamak için harika bir yoldu. Olay yerinden ayrılan bir ambulans görünce onu acil servise kadar takip etti. Omzu fena halde ağrıyordu ve ona çarpan şeyin hâlâ içinde olduğundan emindi.

* * *

Melissa şoktaydı. Ambulans yolculuğu gerçeküstü geliyordu, onu Gurney'den acil servisteki bir yatağa naklettiklerinde bile bunun olduğuna inanamıyordu. Durumunu değerlendirmeye başladıklarında etrafını saran insanlar birbirleriyle konuşuyor, sonra da neyin acıyıp neyin acımadığına dair hızlı hızlı sorular soruyorlardı, ta ki Melissa'nın başı dönene kadar.

Cehennemden gelen bir baş ağrısı vardı. Gözleri yanıyordu ve çok derin nefes almak canını acıtıyordu. Duman solumaktan mı, direksiyonun çarpmasından mı, yoksa her ikisinin birleşiminden mi olduğunu bilmiyordu. Ona kimin çarptığını ve hayatını kurtaran adamı hâlâ tanımıyordu. Ancak kısa bir süre sonra portatif röntgen cihazını odasından çıkarırlarken adamın sesini tekrar duydu. Bu kez ses onunkinin yanındaki odadan geliyordu ve hemen merak etti.

"Beni kurtaran adam yan odada, değil mi?" Melissa sordu. Hemşiresi Hope Talbot cevap vermekte tereddüt etti.

"Orada kimin olduğundan emin değilim, tatlım. Birkaç dakika içinde senin için kontrol edebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Melissa. "Beyin sarsıntısı geçiriyor muyum? Röntgenlerden iç yaralanmalarım olup olmadığını anlayabilirler mi?"

Hope, Melissa'nın kulağında biraz kurumuş kan fark etti ve kulağından kan gelmediğinden emin olmak için bir çubukla sildi.

"Sadece kafadaki kesikten bir parça kan akmış," dedi ve Melissa'nın alnında az önce yapıştırdıkları yarayı kontrol etti. "Test sonuçları sorularını yanıtlayacak tatlım. Şimdilik dinlen ve bana ihtiyacın olursa bu zili çalmayı unutma, tamam mı?"

Melissa başını salladı ama Hope odasından çıkar çıkmaz bacaklarını yataktan sarkıtıp doğruldu. Hareket etmek sandığı kadar kolay değildi ve oda dönmeyi bırakana kadar kendini sabit tutması gerekti. Ama kendini iyi hisseder hissetmez yataktan kalktı ve yan odaya yöneldi.

Kapı açıktı ve onu kurtaran adam gömleksizdi ve yatağın kenarında oturuyordu. Doktor Quick sırtındaki bir kesiği temizliyordu. Adam konuşmuyor ya da hareket etmiyordu ama elleri yumruk şeklindeydi, bu da muhtemelen acı çektiği anlamına geliyordu.

Melissa'nın başı da kalbi kadar sert çarpıyordu. Vücudunun üst kısmındaki her kas gergin ve zayıftı ama manzaraya hayran kalamayacak kadar başı dönüyordu ve odaya girmeden önce dikkatlerini çekmek için kapıyı çaldı.

Dr. Quick de dahil olmak üzere herkes dönüp baktı, Dr. Quick hemen kaşlarını çattı ama Melissa yabancıya bakıyordu ve baktıkça şaşkınlığı daha da artıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Çok tanıdık geliyorsun." Sully yine onun gözlerine bakıyordu.

"Benim adım Sully Raines."

Melissa kaşlarını çattı. "Missouri'den Johnny Raines diye birini tanıyor muydum?"

Ona Melissa dediklerini hatırlayınca Sully'nin kara gözleri büyüdü.

"Melissa mı? Missy, sen misin?"

Melissa'nın nefesi kesildi. "Evet! Aman Tanrım, Johnny! Bunun olma ihtimali nedir? Sen nereden geldin? Neden Blessings'tesin? Sen sadece

hayatımı kurtardınız. Tüm kalbimle teşekkür ederim!"

Doktor Quick kapıyı işaret etti.

"Yataktan çıkmaman gerekiyordu," dedi ama Melissa onun sözlerini kabul etmedi bile.

Sully gülümsedi.

"Lisedeyken Sully için Johnny'yi bıraktım. Neden burada olduğuma gelince, bu uzun bir hikaye."

"Sadece buradan mı geçiyorsun?" Melissa sordu.

"Tam olarak değil," dedi Sully.

Melissa daha fazla bir şey sormadan Hope onu kolundan yakaladı.

"İşte buradasın Melissa Dean. Aklının başında olduğunu sanıyordum," dedi Hope ve onu dirseğinden tutup odasına götürdü ve yatağına yatırdı. Sonra iki korkuluğu da kaldırdı ve yorganı yukarı çekti.

"Nasıl hissediyorsun?" Hope sordu.

Melissa başının döndüğünü ve tekrar yatıyor olmaktan memnun olduğunu itiraf etmeyecekti.

"Aman Tanrım, Hope! Anlamıyorsun! Onu tanıyorum! Onunla birlikte büyüdüm. Öptüğüm ilk erkek oydu ve onu on üç yaşından beri görmedim! O benim hayatımı kurtardı, Hope. Sana teşekkür etmeliydim."

Hope gülümserken Melissa'nın bir tutam saçını alnından uzaklaştırdı. "Bu inanılmaz ve ben kaderin cilvelerini herkesten daha iyi anlıyorum. Ama siz ikiniz daha sonra eski günleri yad edeceksiniz. Kendinden geçerek kendini daha da kötüleştirmek istemezsin, tamam mı?"

"Evet, söz veriyorum. Siz beni kontrol etmeyi bitirene kadar kendi başıma kalkmayacağım."

Hope gitti ve Melissa dinlenmeye çalıştı ama orada yattıkça canı daha çok yanmaya başladı. Sully kapısında belirdiğinde gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Hey," dedi.

"Hey," dedi Melissa, ilk kez onun ne kadar uzadığını fark etmişti. "Şimdi gidiyorum ama birkaç gün şehirde olacağım. Eğer gelersen Daha iyi hissediyorum, belki kahve içmek için Granny's'de buluşabiliriz? Ben Blessings Bed and Breakfast' tayım. İstersen bana mesaj bırakabilirsin."

"Yapacağım. Söz veriyorum. İncindiğin için üzgünüm ama bugün için tekrar teşekkür ederim.

Sen olmasaydın ölebilirdim."

Sully boş verdi. "Seninle böyle karşılaşmaktan duyduğum zevk için acıya katlanacağım. Doktor ne derse onu yap," dedi ve sonra gitti.

Melissa gülümsedi ve gözlerini kapadı. Odaya bir sonraki gelişlerinde gelenler Hope ve doktordu. Doktor Melissa'nın yatağının yanına gitti.

"Nasıl hissediyorsun?" Dr. Quick sordu. "Her yerim ağrıyor," dedi Melissa.

Başını salladı. "Olması gerektiği gibi ve duyduğuma göre iyi bir kurtarma operasyonu geçirmiştiniz."

"Arabadan çıkamadım," dedi ve ağlamaya başladı. "Öleceğimi sandım ve sonra bu adam birdenbire ortaya çıktı. Arabanın içi duman doluydu. Onu zar zor görebiliyordum ama sesini çok net duyuyordum. Hiç paniklemedi. Bir kere bile. Şimdi onu tanıdığımı öğrendim. Onunla birlikte büyüdüm."

"Eski arkadaşınız, siz vurulduğunuzda doktorun tam da istediği şeydi," dedi Dr. Quick dedi ki. "Yakın zamanda emekli olmuş bir itfaiyeci."

Melissa hâlâ onun görünüşüne hayret ediyordu. "Kader gerçekten de hayatımıza bazı sürprizler katıyor."

"Katılıyorum," dedi Dr. Quick. "Şimdi size gelelim. Hiçbir yerin kırılmamış ama muhtemelen boyun incinmesi geçirmiştin ve göğüs bölgesinde ciddi morluklar var ama kırık kemik yok. Alnınızda cama çarptığınız yerde bir kesik var ama onu yapıştırdık ve güzelce iyileşecektir. Saçından birkaç cam kırığı çıkardık ama Hope sen acil servisten çıkmadan önce hepsini çıkardığımızdan emin olacak. Hâlâ baş dönmesi yaşıyor musun?"

"Biraz," dedi Melissa.

Başını salladı. "Bu beyin sarsıntısı. Bir seçeneğin var. Bu gece burada kal

ya da eve git ve seninle kalacak birini bul. Nerede kalacağını biliyorum.

Canlı. Yatak odan üst katta mı?" Başını salladı.

"Eğer yapabilirsen, en azından bu gece için, dengeni ve hareket kabiliyetini ne kadar çabuk geri kazandığını görene kadar aşağıda kal."

"Yapabilirim. Aşağıda bir banyo var ama tüm kıyafetlerim ve banyo malzemelerim üst katta."

Dr. Quick, "Bu yardımla kolayca düzeltilebilir," dedi. "Peki ne yapalım? Burada mı kalalım, yoksa bir arkadaşımızı mı arayalım?"

"Kimi arayacağımı bilmiyorum," dedi Melissa. "Arkadaşlarım var ama kız arkadaşım yok. Öyle değil."

Hope onun kolunu okşadı. "Evet, öyle. Vardiyam öğleden sonra üçte bitiyor ve yarın izin günüm. Yarın sen iyileşene kadar burada kalacağım. Ama şimdilik, gelip seni alması ve eve götürmesi için birini arayacağım. Ben gelene kadar burada kalacaklar, tamam mı?"

Melissa tekrar ağlamaya başladı.

"Ağlama şekerim," dedi Hope. "Biz hallederiz."

Hope Melissa'nın saçlarını son bir kez taramak için yatağın başını kaldırırken Dr. Quick odadan çıktı. Şef Pittman kapıda belirdiğinde neredeyse bitirmişti.

"Melissa, benimle bir dakika konuşmak ister misin?" "Evet," dedi.

Hope ona gülümsedi. "İşim bitti. Sanırım artık gidebilirsin. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve yakında seninle konuşacağım. O tamamen senindir, Lon."

"Teşekkürler," dedi Lon. "Oh, hey, Hope! Pazar günü akşam yemeğine geliyor musunuz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Polis şefi bir enişteye ve Mercy gibi yemek yapabilen bir kız kardeşe sahip olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu biliyor musun? Bunu hiç kaçırmazdık," dedi Hope.

Lon ona bir başparmak işareti yaptı ve Melissa'nın yatağının yanına gitti. "Kaza hakkında ne hatırlıyorsun?" Lon sordu.

"Arabayı hiç görmedim ve arabam dönmeyi bırakana kadar ne olduğunu anlamadım. Bana kim çarptı?" diye sordu.

"Niles Holland," dedi.

Melissa'nın dudakları şok içinde aralandı. "Niles - şehir kulübünün başkanı -Hollanda mı? Ne oldu?" "Evet, şu Niles."

Melissa'nın nefesi kesildi. "Ciddi değil misin? Yaralandı mı? Aman Tanrım. Bunu duyduğuma üzıldüm."

Lon kaşlarını çattı. "Hiçbir şey için özür dilemiyorsun. Kendini enkazdan kurtardı ama arabalar patladığında, üzülererek söylüyorum ki uçan parçalardan dolayı öldü."

"Olamaz! Zavallı Barb. Bu korkunç bir şey," dedi Melissa ve tekrar ağlamaya başladı. "Tüm bu gün, hayatın ne kadar hızlı değişebileceğine dair bir gerçeklik kontrolü oldu."

* * *

Sully temiz kıyafetlerini giymek için Pansiyon'a dönerken hâlâ gülümsüyordu. O enkazdan çıkardığı kadının Missy olduğuna inanamıyordu. Onun kalbinde özel bir yeri vardı ve onunla tekrar konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ancak B&B'ye geri döndüğünde, durumu bir karışıklığa neden oldu.

"Sana ne oldu böyle? İyi misin?" Rachel sordu.

"Ana Cadde'de oldukça kötü bir kazaya tanık oldum ve çarpan kadını yanan arabasından çıkardım. Ben iyiyim. Sadece kadını taşıırken yanan enkaz beni kesti."

Rachel'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bir saat kadar önce büyük bir patlamaya benzer bir ses duydum. Bu muydu?"

"Evet, hanımefendi."

"O kadın kimdi?"

"Melissa Dean. İşin garip tarafı onu tanıyor olmam. O taşınmadan önce Missouri'de beraber çocuktuk."

Rachel gülümsedi. Böyle hikâyelere bayılırdı. "Ne tesadüf!" dedi. "Ama Melissa iyi mi?"

Sully başıyla onayladı. "İyileşecek. Oldukça sert bir darbe aldı ve yaralarının boyutundan emin değilim ama hayati tehlikesi yok gibi görünüyor." "Olamaz! Tanrı onu korusun!" dedi Rachel. "Yarın ona biraz yiyecek götürdüğümünden emin olmalıyım. Muhtemelen bir süre ağrısı olacak ve yatacak."

Ona vuranın kim olduğunu duydun mu?" "Hayır, duymadım."

"O zaman sanırım büyükannene gitmedin, değil mi? Açlıktan ölmüş olmalısın."

"Aslında, yanan enkaz sorun olmaktan çıkana kadar onu götürdüğüm yer Granny's. Temiz kıyafetler alıp geri döneceğim."

"Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, size burada öğle yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım. Sana sandviç yapmak için bir sürü biftek ve tatlı olarak da şeftalili tartım var. Bud eve dönüyor. Bizimle yemeni çok isteriz. Böylece dinlenir ve daha sonra akşam yemeği için Büyükanne'ye gidirsiniz."

Sully tereddüt etti. Teklif cazipti. "Sırtım oldukça ağrıyor. Eğer sorun olmayacağından eminsen, teklifini kabul edebilirim."

"Mükemmel," dedi Rachel. "Sen git ortalığı topla. Bud ve ben her zaman mutfakta yeriz ve şu anda buradaki tek misafir sensin. Her şey mükemmel olacak. Aşağı indiğinde yemek odasının sonundaki çift kapıdan geç."

"Evet hanımefendi, tekrar teşekkür ederim." "Lütfen bana Rachel deyin," dedi.

Sully başıyla onayladı, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kendini odasına bıraktı. Bir kez daha duşa girmiş, kanı ve boğucu duman kokusunu temizliyordu. Sırtındaki küçük yara da, küçük bir metal parçasını çıkarıp temizledikten sonra yapıştırıcıyla kapatılmıştı

kalktı. Ilık suyla duş aldı, sırtını kuruladı ve daha temiz giysiler giydi. Bu gidişle çamaşır yıkatacak bir yer aramaya başlayacaktı.

Aşağı indiğinde bulaşık tıkırtıları ve ardından sesler duydu ve sesleri takip ederek mutfığa girdi.

"İçeri gel, içeri gel!" Rachel söyledi. "Sully, bu benim kocam Bud. Bud, bu Sully, sana bahsettiğim adam."

Bud gülümseyerek öne çıktı ve hemen Sully'nin elini sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Bud. "Görünüşe göre Blessings'e oldukça iyi bir giriş yapmışsınız. Normalde bu kadar heyecanlı olmaz. Masaya oturun. Öğle yemeği neredeyse hazır. Umarım açsınızdır. Bu açık yüzlü biftekli sandviçler bomba gibi ve üzerlerindeki sos da öyle. Rachel şu anda fritözden patates kızartması çıkarıyor. Kahve mi yoksa tatlı çay mı istersiniz?"

Sully, "Tatlı çay lütfen," dedi.

Yemekler dakikalar sonra geldi ve oturur oturmaz Bud patates kızartması için ketçaba uzandı. O uzandığında Rachel gözlerini devirdi.

"Köylü," dedi.

"Züppe," diye karşılık verdi Bud.

Sonra Bud patates kızartmasının üzerine ketçap dökerken birbirlerine güldüler.

Bud, "Rachel bu sandviçlerle birlikte gelen patates kızartmalarının üzerine sos dökülmesi gerektiğini düşünüyor," dedi.

Rachel, "Bud her şeyin üzerine ketçap koyuyor, bu da benim harika bir aşçı olduğumu düşününce egoma hafif bir darbe oluyor," diye karşı çıktı ve sonra kocasına göz kırptı.

Sully güldü. "Ketçabı uzatır mısın lütfen?" dedi ve Bud'ın yaptığıнын aynısını yapmaya başladı, bu da Bud ve Rachel'ı kahkahalara boğdu.

"Sanırım bu her şeyi çözer," dedi Rachel. "Roma'dayken... ve tüm bunlar. Biri *bana* ketçabı da uzatabilir mi? Oh... ve tatlı için yer ayırın. Bu

şeftalili ayakkabıcı ala mode."

Sully ilk ısırtığını aldı ve sonra zevkle gözlerini devirdi.

"Bu harika. Et çok yumuşak. Bunun için ne tür ekmek kullanıyorsunuz?" diye sordu.

"Farklı çeşitler," dedi Rachel. "Bu kızarmış ve tereyağlı ekşi mayalı ekmek."

"Bunu unutmayacağım," dedi Sully. "Ben hâlâ görevdeyken itfaiye istasyonunda sırayla yemek pişirirdik. O adamlar bu yemeğe bayılırdı. Rachel, sen harika bir aşçısın."

Rachel gülümsedi ve bir an durup iki adamın açlıktan ölüyormuş gibi yemeklerini mideye indirmesini izledi. İnsanların yemeklerini sevdiğini bilmenin verdiği tatmin, pansiyon sahibi olmaktan hoşlanmasının en büyük nedenlerinden biriydi.

* * *

Öğle yemeği bittikten sonra Sully dinlenmek için üst kata çıktı ve rüyasında enkazı görerek uykuya daldı.

Rüya kafasında bir döngü halindeydi -kendine özgü bir tür ebedi cehennemdi bu ve rüyasında arabadakinin Missy olduğunu ve onu kurtaramadığını biliyordu. Uyandığında kafasının içinde onun çığlıklarını tekrar tekrar duyuyordu.

Ayağa kalkarken inledi ve pencerelere doğru yürüdü.

Gün önceki kadar güneşli değildi ve havanın değişip değişmeyeceğini merak etti. Omzu ağrıyordu ve mini buzdolabının dolu olduğunu hatırladı. İçinde ne olduğunu görmek için dolabı açtı ve bir Mountain Dew alıp açtı. Bir yudum içti, sonra seyahat çantasından reçetesiz satılan ağrı kesicilerden birkaç tane aldı ve bir yudum daha içerek ağrılarını dindirdi.

Sully öz annesini aramanın tehlikeli olabileceğini hesaba katmamıştı ama omzundaki zonklama ona Melissa'yla birlikte ölüme ne kadar yaklaştıklarını hatırlattı. Şu anda nasıl olduğunu merak etti - hâlâ hastanede miydi, yoksa eve mi gitmişti?

Sonra birdenbire, eve gidecek birisinin olup olmadığını merak etti ve oraya gittiği için bile kendine şaşırdı. Onu doğuran kadını aramaya gelmişti, güzel bir kadına dönüşmüş olsa bile ergenlik aşkını tazelemeye değil.

Yine de onun kurallara meydan okuyuşunu hatırlayarak gülümsedi. Teşekkür etmek için yataktan kalkmak zorunda kalsa bile odasına girmeye kararlı olduğunu görmek. Yataktan kalkmadığı için onu azarlayan doktorun yüzüne bakması, doğru şeyi yapmaya kararlı bir kadının kanıtıydı ve artısı da birbirlerini tanıdıklarını öğrenmesiydi.

Onu ve hayatını merak ediyordu. Belki arar ve bir fincan kahve teklifini kabul ederdi. Bu dört gözle beklediği bir şeydi; araştırmasının gerginliğinden rahatlatıcı bir mola. Bu öğleden sonra yerel adliyeye gidip tapuları ve evlilik belgelerini incelemeyi planlıyordu. Ayrıca yerel gazeteyi de araştırmayı planlıyordu, bu da muhtemelen kütüphaneye gitmesi anlamına geliyordu. Ama daha bugün gelmişti. Beklenmedik dram yüzünden takılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar halsizdi ve her zaman yarın vardı.

Bölüm 3

Ruby Butterman arkasında bir hastabakıcıyla çıkageldiğinde Melissa olanların şokuyla titremeye başlamıştı.

Melissa onun içeri girdiğini görünce, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi.

Ruby onun yanağını okşadı. "Teşekkür etmene gerek yok şekerim. Arkadaşlar bunun içindir. Arabam zaten kapıda ve bu iyi genç adam seni tekerlekli sandalyesiyle gezdirecek." Sonra hastabakıcıya baktı ve kaşlarını çattı. "Tommy, yine kendi saçını mı kesiyorsun?"

Tommy sırtıttı. "Evet, hanımefendi. O kadar kötü mü?"

Ruby gözlerini devirdi. "Sadece bir randevu al ve dükkana gel ki birimiz bu pisliği tamir edebilsin."

Yüksek sesle güldü. "Evet, hanımefendi. Kesinlikle yapacağım."

"Güzel. Şimdi Melissa'yı şu sandalyeye oturtalım da onu eve götüreyim. Eve götürmek için ağırlı kesici var mı?"

"Evet, hanımefendi. Phillips Eczanesi'ne çağrıldılar," dedi Tommy.

"Yeterince iyi," dedi Ruby.

Birkaç dakika sonra Ruby ve Melissa eczaneye doğru yola çıktılar. Yanan arabalar çekilmiş ve enkaz sokaklardan temizlenmiş olsa da, yangının siyah izleri kaldırımında hâlâ görülebiliyordu.

Melissa, "Tüm bunların olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Kızım, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Dünyanı değiştirmek için bir kalp atışından fazlası gerekmez. İyi misin, yoksa arkana yaslanman mı gerekiyor? Koltuk

yatar."

"Ben iyiyim," dedi Melissa. "Eczaneye çok uzak değil, eve gitmek de uzak değil."

Birkaç dakika sonra Ruby eczaneye ulaştı ve park etti.

Ruby, "Sen burada otur şekerim," dedi. "Uzun sürmez." Saniyeler içinde arabadan inip eczaneye girdi.

Melissa koltuk başlığına yaslandı ve gözlerini kapattı. Artık hastaneden çıktığına göre, bütün bunların kötü bir rüya olduğuna kendini neredeyse inandırabilirdi, ama her yeri ağrıyordu ve Niles ölmüştü, Johnny Raines de az önce hayatını kurtarmıştı. Onu Sully olarak düşünmeye alışması biraz zaman alacaktı ama Niles için çok üzülmüyordu. Kasabanın önde gelenlerinden biri ve Şehir Kulübü'nün başkanıydı. Sadece birkaç ay önce kasaba konseyine seçilmişti ve şimdi o da yoktu.

Ruby ilaçları ve bir şişe suyla geri döndüğünde hâlâ gözyaşlarını tutamıyordu.

Ruby suyu açtı ve reçeteyi Melissa'ya uzattı. "Şimdi iki hap al," dedi Ruby ve Melissa hapları elinde salladığında, Ruby ona suyu uzattı ve yutmasını izledi.

"Aç karnına alınmaması gerektiği yazıyor. Evinizde yiyecek var mı?" Ruby sordu.

Melissa ağlamaya başladı.

"Neyin var tatlım?" Ruby sordu.

"Öğle yemeği için eve mi gitsem yoksa büyükanneme mi gitsem diye kendi kendime tartıştım. Eğer eve gitseydim, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Ruby, "Ya da... Niles dur işaretinden geçip sana çarpmasaydı, böyle bir şey olmayacaktı," dedi.

Melissa iç çekti. "Haklısın. Sanırım bir kazayı anlamlandırmanın bir yolu yok ve evet, yemek var."

"Tamam o zaman. Gidiyoruz," dedi Ruby ve kaldırımından geri çekildi.

Melissa yol boyunca sessizdi ve hâlâ titremekten kendini alamıyordu.

Ruby kaşlarını çatı. "Sana biraz yiyecek verir vermez dinlenmen gerek."
Melissa'nın evinin önüne geldiklerinde, Melissa rahat bir nefes aldı. Evin görüntüsü hiç bu kadar hoş olmamıştı.

Ruby onu içeri götürdü, düşmesinden korktuğu için gitmesine izin vermekten korkuyordu ama Melissa burada olduğu için kendini daha iyi hissediyordu.

"Ben banyoya gidiyorum," dedi Melissa. Ruby başıyla onayladı ve oturma odasını işaret etti.

"Neden oturmak ve yemek yemek için koltuğu almıyorsun? Kucağında bir tepsi tutmak senin için kolay olur ve ayakların yukarıda daha rahat edersin," dedi Ruby. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gidiyorum."

Melissa bunların hiçbirini hakkında tartışmadı ve kısa bir süre sonra yatağında Ruby'nin artık jambondan yaptığı sandviçi yiyordu, yanında da bir bardak süt vardı.

Ruby, "Biraz süt iç, şekerim," dedi.

Melissa birkaç yudum aldı, sonra yemeye devam etti, daha fazla yiyemeyecek kadar doyana kadar ısırıkları süt yudumlarıyla değiştirdi.

Ruby kanepenin arkasından aldığı bir yorganı Melissa'nın üzerine örttü, sonra da tepsiyi mutfığa taşıdı. Geri döndüğünde ağı kesiciler etkisini göstermiş ve Melissa uyumuştı.

Ruby usulca, "Tanrı seni korusun," dedi ve sonra kanepeye oturup ayakbılarını çıkardı ve uzandı. Çok geçmeden gözleri ağırlaştı ve o da uykuya daldı.

* * *

Granny's Country Kitchen bu gece özellikle yoğunlu. Topluluğun sevilen bir üyesini kaybetmenin ve bir başkasının yoldan geçen bir yabancı tarafından kurtarılmasının yarattığı yıkımın ardından, yemek yiyenler arasındaki sohbetler aşağı yukarı aynı konu üzerineydi.

Lovey, Melissa ve kurtarıcısına barınak sağlanmasında küçük bir rol oynadığından, herkes olanlarla ilgili onun görüşünü almak istiyordu. Şimdiye kadar

içeri giren herkese, çatısının düşen enkaz nedeniyle yangından zarar görmediğini ve hayır, yabancıyı tanımadığını ve adını bile bilmediğini söyleyerek güvence veriyordu. Melissa Dean'ın kazanın kurbanlarından biri olduğunu öğrenmenin ve ardından itfaiyecilerin çatısındaki yangın tehlikesi konusunda onu uyarmasının verdiği endişeyle kendini o kadar kaptırmıştı ki, yabancı Granny's'den sıvışmış ve o daha ne olduğunu anlamadan ortadan kaybolmuştu.

Neredeyse herkes artık kazaya neden olan kişinin Niles Holland olduğunu biliyordu. İşin korkunç ironisi, Holland'ın kazadan hafif sıyrıklarla kurtulduktan kısa bir süre sonra uçan enkaz altında kalarak ölmesiydi. Onun ölümüyle birlikte üçüncü bir kurban daha ortaya çıkmıştı: kederli karısı Barbara. Küçük Blessings kasabasında hüzünlü bir gündü.

Sonra, herkesi sevindirecek şekilde, günün kahramanı akşam yemeğine geldi.

* * *

Kapı açıldığında Lovey ön tezgâhtaydı. Her zamanki gibi, günün kahramanını tanıyarak hazır bir gülümsemeye başını kaldırdı. Sonra gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve adamın neden tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı.

"Tekrar hoş geldin," dedi. "Kan ve lekeler olmadan çok daha farklı görünüyorsun. İyi misin?"

Sully, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu arada, ben Lovey ve Granny's'in sahibiyim. Bu geceki konuşmamızın bir parçasıydınız. En sevdiğimiz sakinlerimizden birini kurtardınız ve bunun için size minnettarız."

"Bana sadece Sully deyin ve olay sırasında orada olmam tamamen tesadüftü."

"Sully, yalnız mı yemek yiyorsun?" "Evet, hanımefendi."

"O zaman benimle gelin ve kendinizi hazırlayın. Sizi Blessings'in en iyilerinden bazılarıyla tanıştırmak üzereyim. Ve bilirsiniz diye söylüyorum, yemeğiniz müessesemizden."

"Teşekkür ederim," dedi Sully. "Eviniz şiddetle tavsiye edildi. Blessings Bed and Breakfast'ta kalıyorum ve hem Rachel hem de Bud sizden övgüyle söz ettiler."

Lovey gülümseyerek bir menü aldı ve onu yemek odasına götürdü.

Sully kadının gümüş beyazı saçlarına hayranlıkla bakıyor ve işinin durmak bilmeyen akışı yüzünden formda kaldığını tahmin ediyordu.

Yemek yiyenler Lovey'nin kimi oturttuğunu görmek için başlarını kaldırıp baktılar ve Lovey durup dikkatlerini çekmek için kulak tırmalayan bir ıslık çaldığında tekrar baktılar. Sully'nin hoşuna gidecek şekilde, oda hemen sessizleşti ve bu da onun bunu ilk kez yapmadığına inanmasına neden oldu.

"Millet! Bu Sully, Melissa'nın hayatını kurtaran adam!"

Salon alkışlar, tezahüratlar ve gülümsemelerle inledi. Sully'nin karşılık vermekten başka çaresi yoktu ve yemek salonunda ilerlerken kendisine iltifat edenlere el sallayıp başını salladı ve Peanut ile Ruby'nin masasının önünden geçerken Peanut ayağa kalktı.

"Nimetlere hoş geldin, Sully. Ben Peanut Buttermen, bu da eşim Ruby. Eğer yalnız yemek istemiyorsanız, bize katılmanızı çok isteriz."

Sully gülümsedi. Peanut Buttermen adında bir adamla tanışmak göz ardı edilemezdi ve masada oturan güzel kadının gülümsemesi kocasının davetini yankılıyordu.

"Böyle sıcak bir daveti nasıl geri çevirebilirim?" dedi Sully. "Sanırım burada oturacağım, Bayan Lovey."

"İyi seçim," dedi ve menüyü boş sandalyeye bıraktı. "Yemeği müesseseden, Fıstık. Hepinize afiyet olsun," dedi ve Sully otururken aceleyle ön tarafa döndü.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim,"

dedi Sully. "Elbette," dedi Peanut.

İçki siparişini almak için bir garson belirdi ve o gittiğinde, Peanut menüyü işaret etti.

"Ne yemek istediðinize dair menüyü okumanıza izin verecek kadar uzun süre sessiz kalacağız. Ne seçerseniz seçin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Sully yemek seçeneklerini gözden geçirdi ve garson kız elinde tatlı çay ve küçük bir sepet taze bisküviyle belirttiğinde hemen kızarmış yayın balığında karar kıldı.

"Ne yemek istediğine karar verdin mi?" diye sordu.

"Kızarmış yayın balığı yemeği," dedi.

Ruby masanın diğer tarafına uzandı ve onun kolunu kısa bir süre okşadı.

"Siz o harika bisküvilerden birini yağlarken, bize sizi Blessings'e getiren şeyin ne olduğunu anlatır mısınız?" diye sordu.

"O kadar iyi mi?" Sully sordu.

"Sadece yağla ve bir ısırık al," dedi Peanut.

Sully tartışmayacaktı. Sıcak bisküvi sıcak bisküviydi, o yüzden bir tanesini ikiye böldü, üzerine biraz tereyağı sürdü ve hızlıca bir ısırık aldı. Çiğnemeye fırsat bulamadan ısırık ağzında erimeye başladığında, bir zil sesine rastladığını anladı.

"Vay canına," dedi.

"Size söylemişim," dedi Ruby. "Şimdi bize sizi kasabaya neyin getirdiğini söyleyin?"

Sully cevap vermeden önce ikinci bir ısırık almış, çiğnemiş ve yutmuştu bile.

"Aslında ben birini arıyorum. Birkaç ay önce annem öldü ve kişisel evraklarımı incelerken evlatlık olduğumu öğrendim. Büyük bir şok yaşadım ve birkaç gün içinde öz annemi aramaya karar verdim. Bu bir yolculuk oldu ve elimdeki en son bilgi, burada, Blessings'te iade adresi olan eski bir mektup."

Ruby'nin gözleri büyüdü ve Peanut'ın hemen ilgisini çekti. Böyle bir şeyi bilmemeyi hayal bile edemiyordu.

"Ben bir avukatım," dedi Peanut. "Her türlü velayet savaşıyla ve çocuklar terk edildiğinde ya da istenmediğinde sosyal hizmetlerle uğraştım, ama

biriyle hiç karşılaşmadım. Şansınız var mı?"

"Bazılarının sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahip olarak başladım," dedi Sully. "Öz annemin adı Janie Chapman'mış ama buraya geldiğinde Janie Carter olmuş. Doğduğum gün beni evlat edinen aileme teslim etmiş ama işte burada hikâye tuhaflaşıyor. Hastaneden onlarla birlikte eve gelmiş ve sonraki altı ay boyunca annemle babam çalışırken beni emzirmiş ve bana bakmış. Sonra bir gün uyandıklarında o gitmişti. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden böyle aniden gitti? Neden benden vazgeçmek zorunda kaldı? Babamın kim olduğunu? Bilirsiniz... tüm olağan sorular."

Ruby gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Bu çok trajik bir hikâye. Altı ay boyunca kendi bebeğiyle bağ kurduktan sonra bu kadar ani bir şekilde ayrılmasına neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Sully başını salladı. "Benim de sorularımdan biri bu. Ani kaçışını ne tetikledi? Bir soyağacı sitesine DNA örneği gönderdim ve ardından gerçekleri araştırmama yardımcı olması için bir araştırmacı tuttum. Başından beri benimle birlikte araştırıyordu. Öz annemin adını bilmeme rağmen, sonraki yıllarda iki kez evlendiğini öğrendim. İçinizden birinin bu isimde bir kadın tanıdığını sanmıyorum. Şimdiye kadar altmışlı yaşlarının başında olmalıydı."

Ruby, "Ana Cadde'de The Curl Up and Dye adlı kuaför salonunu işletiyorum," dedi. "Bu isimde birini tanımıyorum ve eğer hala burada yaşıyor ve yeniden evlenmemiş olsaydı, onu tanırdım."

"Ben de bu isimde birini hatırlamıyorum," dedi Peanut.

Sully başını salladı. "Şaşırmadım. Ama pes etmiyorum. Burada hâlâ kontrol etmem gereken birkaç yer var ve etrafa sormaya devam edeceğim. Belki araştırmacım bir yerlerde yeni bir ipucu bulur. Cevapları alana kadar pes etmeyeceğim."

Sohbet daha fazla ilerlemeden yemekleri geldi ve yemek yerken ziyarete başladılar. Kaza hakkında konuşurlarken Ruby Melissa'dan bahsetti.

"Melissa'yı hastaneden eve götüren bendim. Öğleden sonraya kadar onunla kaldım, bu gece de başka bir arkadaşım onunla kalacak."

Sully gülümsedi. "Kurtarılmamla ilgili biraz eşzamanlılık var. Hastanede Missouri'de birlikte büyüdüğümüzü fark ettik. Ailesi ben on dört yaşına basmadan hemen önce taşınmış, o yüzden bu bağlantıyı kurmak sürpriz oldu."

Ruby ellerini çırpı. "Yeniden bir araya gelme hikâyelerine bayılırım! Ve sevinci ondan daha çok hak eden birini tanımıyorum."

Sully kaşlarını çatı. "Melissa hakkında. Onu eve götürdüğünüzü ve yanında başka birinin kaldığını söylediniz. Burada hiç ailesi yok mu?"

Ruby, "Onun kendinden başka kimsesi yok," dedi. "Biliyor musun, Sully? Ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanırım. Ve anneni burada bulsan da bulmasan da, Melissa'nın bugün ihtiyaç duyduğu melek olman için buraya, Blessings'e yönlendirildiğine inanıyorum. İkiniz hiç konuştunuz mu?"

Sully, "Acil serviste birbirimizi nihayet tanıdığımızda kısa bir süreliğine," dedi. Peanut, "Bugünü saymazsak, o çoktan hayatta kalmayı başarmış biriydi," dedi.

"Genç yaşta dul kalmış ve burada yoksulluk sınırında çok basit bir hayat yaşıyormuş. Yaklaşık yirmi yıl önce buraya taşındığından beri Bloomer's Hardware'de çalışıyordu. Elmer Mathis adında yaşlı bir adam için evlere temizliğe gider, böylece geçinebilmek için fazladan para kazanırmış. Bu yılın başlarında patronu bir yeğenini işe alabilmek için onu işten çıkarmış. Kızgındı ve haklı sebepleri vardı ama bir yandan da panik içinde başka bir iş bulmaya çalışıyordu. Sonra Elmer vefat etti ve sahip olduğu her şeyi ona bıraktı ve bu ona Tanrı'nın bir lütfuydu. O zamandan beri durumu büyük ölçüde değişti; Elmer'in çamaşırhane ve temizlik işi, parası ve uzun yıllar boyunca temizlediği eski büyük evi ona miras kaldı. Hayatının her ne pahasına olursa olsun sona ermesi bir trajedi olurdu, ancak mali sıkıntılarının nihayet sona erdiği düşünüldüğünde bu büyük bir ironi olurdu."

Sully sessizdi. Hikâyesini bilmek ona tanık olduğundan daha da fazla anlam katıyordu. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

Niles Holland'ın cesedi kaza mahallinden kaldırılırken, Lon üzerinde içki kokusu fark ettiğini düşündü ama duman yüzünden bunu söylemek zordu. Şüpheyi elden bırakacak biri değildi ve yardımcısına döndü.

"Ralph, el koyma alanına bir kamera götür ve Nile'in arabasının içini kontrol et. Bak bakalım boş teneke kutu ya da şişe izi var mı... içki içtiğini gösterebilecek herhangi bir şey."

"Evet, efendim," dedi şerif yardımcısı. "Patlama ve yangından sonra o arabanın içinde ne olduğunu söylemek mümkün değil."

"Patlamadan sonra buralarda hiç bira kutusu ya da şişesi bulamadık, bu yüzden eğer hala arabada değilse, o zaman hiçbir şey olmadığını varsayacağım. Ama eğer boş bir içki şişesi ya da boş bira kutuları varsa, bu şüphelerimi doğrulayacaktır. Ne olursa olsun kontrol edin ve fotoğraf çekin. Eğer içki içmişse, bu otopsi raporunda ortaya çıkacaktır."

"Emredersiniz efendim," dedi Ralph ve kruvazörüne yöneldi.

Lon'un hâlâ Barb Holland'a haber vermesi gerekiyordu. Holland'ın evi Blessings'in en ucundaydı ve başka biri ondan önce davranmadan önce ona haber vermesi gerekiyordu.

Lon ihbarı yapmak üzere aracına bindiğinde belediye işçileri sokaktaki camları temizliyordu. Evlerine giden kısa yolu kullanarak Blessings Lisesi'nin önünden geçti ve batı yakasına ulaşana kadar mahallelerin içinden geçti.

Holland'ın evi iki katlı bir Tudor'du ve arazinin ön cephesi boyunca resmi bir peyzaj düzenlemesi vardı. Lon garaj yoluna saptı ve eve doğru sürdü, park etti ve indi. Bu işinin en kötü kısmıydı ama yapılması gerekiyordu. Eve ulaştı ve kapı zilini çaldı, sonra bekledi.

* * *

Barb Holland elinde büyük bir çöp torbasıyla evi gözden geçiriyor, boş bira kutularını ve arada sırada boş içki şişelerini çıkarıyor, yarın temizlikçi kadınlar gelmeden önce kocasının gizli ahlaksızlığının tüm kalıntılarının sır olarak kalmasını sağlıyordu.

Niles'in nereye gittiğini bilmiyordu ama kulübe ya da golf sahasına gittiğinden şüpheleniyordu. Bunlar onun en sevdiği iki mekândı. Çöp kutularını ve ıslak bardaki boş şişeleri temizlemek için yatak odalarından medya odasına geçti, sonra da çalışma odasını gözden geçirdi.

Kapı çaldığında koridorda ilerliyordu. Şimdi bir ikilem içindeydi. Çöpü kendisiyle birlikte kapıya kadar zor taşıdı ve bir anlık dürtüyle çöpü mutfığa götürüp kilere tıktı, sonra aceleyle geri döndü ve kapıyı açmadan önce saçlarını düzeltti. Görmeyi umduğu son kişi polis şefiydi.

"Günaydın, Şef. Sizin için ne yapabilirim?"

Lon şapkasını çıkardı. "Günaydın, Bayan Holland. İçeri girebilir miyim?"

Barb kaşlarını çatı. "Neden... evet, elbette," dedi ve adam içeri girerken kenara çekildi, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Şimdi fuayede duruyorlardı ve sessizlik endişe vericiydi. "Neler oluyor? Park cezası ödemeyi mi unuttum?"

Yaptığı kötü şaka hiçbir işe yaramamıştı ve Şef'in yüzündeki ifade onu korkutuyordu.

"Bayan Holland, ben-"

"Lütfen beni ara Barb," dedi.

Lon iç çekti. "Barb, korkarım kötü haberlerim var." Barb'ın nefesi kesildi. "Niles'la mı ilgili?"

"Evet, hanımefendi ve-"

İnledi. "Bunun bir gün olacağını biliyordum. Yani, direksiyona her geçtiğinde risk alıyordu. Hem araba kullanıyor hem de içiyordu, değil mi? Lütfen onu alenen suçlamayın. Cezayı memnuniyetle öderiz."

Lon'un kalbi sıkıştı. Barb az önce şüphelerini doğrulamıştı ve bunun farkında bile değildi.

"Barb... Hanımefendi... Niles kötü bir kaza geçirdi. Hız yaparken yan sokaktan Main'e durmadan girmiş ve Melissa Dean'e çarpmış."

Barb'ın nefesi kesildi ve sendeledi.

Lon onu yakaladı. "Nereye oturabiliriz?"

Koridorun aşağısını işaret etti ve Lon soldaki ilk odaya girdi. Onu kanepeye oturttu ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ne kadar kötü yaralanmışlar?" Barb sordu.

"Ona öyle sert çarpmış ki arabası diğer yöne doğru dönmüş. Kendisi arabasından çıkmayı başarmış ve kısa bir mesafe ötedeki kaldırımda oturuyormuş ama Melissa'nın arabası yanıyormuş ve sıkışıp kalmış."

Barb ürperdi. "Aman Tanrım, lütfen bana onun ölmediğini söyle!"

"Yoldan geçen bir yabancının hızlı düşüncesi olmasaydı, kız ölebilirdi. Araba patlamadan önce onu dışarı çıkardı ve yeterince uzağa götürdü."

Barb titriyordu. "Melissa iyi mi?"

"Bazı yaraları var ama hiçbir hayati tehlike arz etmiyor."

"Tanrı'ya şükür," dedi Barb. "Peki ya Niles?"

"Uçan enkaz yüzünden olay yerinde öldüğünü söylediğim için çok üzgünüm." Barb çığlık attı ve sonra yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Senin için arayabileceğim biri var mı? Yalnız kalmamalısın," diye sordu Lon. "Sarhoş muydu?" diye sordu.

Lon, "Bu otopsi sırasında belirlenecek," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Barb. "Sonunda herkes öğrenecek."

Lon, Barb'ın ilk endişesinin ölümünden ziyade insanların onun alkollü araç kullandığını öğrenmesi olmasına biraz şaşırmıştı.

"Çok içer miydi?" Lon sordu.

Başını salladı ve birkaç dakika sessizce oturup gözlerini sildi ve aklını başına topladı. Sonunda Lon'a baktı ve sordu.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey. Soruşturmada bir rolünüz yok. Niles'in cesedi serbest bırakıldığında size haber verilecek. O noktada, cenaze törenini planlamaya başlamakta özgür olacaksınız. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Lon sordu.

Başını iki yana salladı.

"O zaman ben gidiyorum," dedi Lon. "Herhangi bir sorunuz olursa ya da yardıma ihtiyacınız olursa, aramaktan çekinmeyin. Kaybınız için tekrar başınız sağ olsun."

Lon odadan çıktı, koridorda geri yürüdü ve kendini dışarı bıraktı.

Barbara kapının açılıp kapandığını duydu ama kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı. Gerçek gibi görünmüyordu. Uyandıklarında Niles'a günaydın dediğini bile hatırlamıyordu. Adam kalkıp kendine bir içki koymuş, o da yuvarlanıp uyumaya devam etmişti. Neredeyse otuz yıldır evliydim ve şimdi bu şekilde sona erecekti. Kalbi kırılmıştı.

"Oh, Niles, seni aptal. Bırak da şan şöhret içinde ölmek sana kalsın. Sırrını daha fazla saklayamam. Otopsi sonuçları gelince herkes öğrenecek. Seni gömeceğim ama konuşulmak için kalmayacağım. O eş olamam. Burası sonsuza dek evimiz olacaktı ama sensiz olmasını istemiyorum."

Haber yayılır yayılmaz insanlar aramaya başlayacaktı, bu yüzden Barb kendini kalkıp mutfığa geri dönmeye zorladı. Kilerde sakladığı çuvalı aldı ve çöp kutusuna götürdü. Çöpü içine atarken tüm metal ve camlar şangırdadı ama kapağı kapatırken artık çöpleri kaldırma götürme sorumluluğunun da kendisinde olduğunu fark etti. Barb gibi bir kadın için bu egosuna indirilmiş bir darbe daha demekti ve aşağılanma daha yeni başlıyordu.

* * *

Barb Holland'ın hoşgörü dolu hayatı sona ermek üzereydi.

Kulüpte Niles'la golf oynamış olan erkekler kendi aralarında Niles'ın bu kadar pervasızca araba kullanmasına neyin sebep olduğu konusunda spekülasyon yapmaya başlamışlardı bile. Bunu biliyordu, çünkü kulüpten arkadaşlarından Retta Durrett bu akşam ziyarete gelmiş ve Barb'a Niles'ın çevrelerinde dedikodu konusu olmaya başladığını haber vermeyi görev bilmişti.

Bu yorum Barb'ı derinden etkiledi, özellikle de bunu söylediğinde Retta'nın gözlerindeki memnuniyet parıltısını gördükten sonra.

Barb çenesini kaldırdı, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu ve karşılık verdi. "Retta, insanların kocam hakkında dedikodu yaptığını söyledin. Sen de

Az önce benimle paylaşma ihtiyacı hissettiğin türden dedikoduları mı kastediyorsun?"

Retta Durrett'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Şimdi, Barb, ben-"

Barb araya girdi. "Evet, söyledin. O yüzden sus, çünkü zaten yeterince konuştun. Sanki kendi kocamın güçlü ve zayıf yönlerini bilmiyormuşum gibi ellerimi dehşet içinde havaya kaldırmamı beklemiyorsunuz herhalde. Bununla birlikte, neden olduğu kazada öldüğüne göre, bu konuda konuşmanıza hiç gerek görmüyorum, tabii niyetiniz beni incitmek değilse?"

"Olmaz Barb, ben sadece uyarmak istemişim-"

"Beni uyarmış say. Şimdi sana Spanx'li kışını evimden çıkarmanı öneririm. Cenazeden sonra Dallas'taki evime geri dönme kararını çoktan verdiğim için mutluyum. Oradaki kulüplere üye olmak için kocamın adına ihtiyacım yok. Ben doğuştan Teksaslıyım ve Stephen A. Austin ile Sam Houston'ın soyundan geliyorum. Teksas'ın ilk ailelerinden ikisinden geliyoruz ve ben zaten kabul görmüş ve değer verilen biriyim. Kendiniz çıkın. Meşgulüm," dedi Barb ve Retta'ya arkasını dönerek kadına gitmekten başka seçenek bırakmadı.

Barb kapının açılıp kapandığını ve Retta'nın arabasının uzaklaşırken çıkardığı sesi duyana kadar bekledi ve sonra kendini kaybetti. Konuşma yıkıcı olmuştu ve Barb saatler sonra bile hâlâ keyifsizdi. Daha sonra oldu,

telefonu çalmaya devam etti. Tüm aramaların telesekretere düşmesine izin verdi ve kendini yatağı attı.

Bölüm 4

Melissa'nın her kası ağrıyordu ve her geçen saat daha da sertleşiyordu. Hope söz verdiği gibi gelmişti ve Ruby eve gitti. O noktada Hope, doktorun talimatları doğrultusunda Melissa'nın eşyalarını alt kattaki yatağa ve banyoya taşımaya başladı, sonra da sanki hastaneden hiç ayrılmamış gibi onunla ilgilenmeye başladı.

Melissa yatağında rahat eder etmez Hope kız kardeşi Mercy'yi aradı ve eve gitmeden önce Büyükanne'nin evinden yiyecek getirmesini istedi.

Bir saat kadar sonra Mercy kapıdaydı.

Hope, Mercy'nin ona verdiği büyük yiyecek çuvalını alırken, "Sen bir cankurtaransın," dedi.

"Hiç sorun değil. Melissa bilsin diye söylüyorum, akşam yemeğin Lovey'den," dedi Mercy.

"Nefis bisküvilerinizden ve turtalarınızdan da eklediniz mi?" Hope sordu.

Mercy güldü. "Evet ve lütfen Melissa'ya sevgilerimi ilet. Yaralandığı için çok üzgünüm ama iyileşeceği için çok minnettarım, hem de senden çok daha kolay iyileşecek."

Konuşma ciddileşti. Hope, "O çağrıya yanıt vermeseydin hiç iyileşemeyecektim," dedi.

Mercy başıyla onayladı. "Ve ben hala Savannah'daki Road Warrior Bar'da garsonluk yapıyor olurdum ve senin varlığından asla haberim olmazdı."

"Her şey olması gerektiği zaman olur," dedi Hope ve Mercy'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bunu getirdiğin için tekrar teşekkürler."

Hope yiyecekleri mutfağa taşıırken Mercy kendini dışarı bıraktı, sonra yatak odasına döndü.

Hope içeri girdiğinde Melissa sesi kapatmış televizyon izliyordu.

Melissa başını kaldırdı. "Kapıda birini mi duydum?"

Hope başıyla onayladı. "Lovey akşam yemeği gönderdi, Mercy de getirdi. Aç mısın?"

"Evet, ama yatakta yemek istemiyorum. Kalkacağım."

"Harika. Hareket etmek kaskatı kesilmeni engeller. Ne gönderdiğini bilmiyorum ama mutfakta."

Melissa, "Ben elimi yüzümü yıkayayım," dedi.

"Ben beklerim. Mutfağa kadar birlikte yürüyebiliriz," dedi Hope, Melissa yataktan kalkarken.

Hope bir çift ev ayakkabısı hazırladı ve Melissa dışarı çıktığında onları giydi.

Hope gülümsedi. "Şimdi gidip akşam yemeğine bakalım."

Melissa mutfak masasına oturur oturmaz Hope ona bir bardak tatlı çay doldurdu, ardından tabakları ve çatal bıçak takımlarını çıkardı.

"Kızarmış tavuk, patates püresi ve sos, yeşil fasulye ve bisküvi gibi görünüyor. Sence çiğnemek acıtır mı? Çenende oldukça büyük bir çürük var."

"Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim," dedi Melissa.

Hope sırtıttı. "Buzdolabında tereyağı var mı?"

Melissa, "Kapıda," dedi ve kapların kapaklarını çıkarmaya başladı.

Bir porsiyon patates püresi ve sos, ardından da bir porsiyon yeşil fasulye aldı. Parça çeşitlerinden bir tavuk butu seçti ve Hope'un üzerine tereyağlı bisküvi koyabilmesi için tabağını uzattı.

Melissa'yı rahat ettirdikten sonra Hope masaya onun karşısına oturdu ve kendi tabağını hazırladı.

"Kız kıza vakit geçirmek her zaman iyidir," dedi Hope. "Bir ara çiftliğe gelmelisin. Mercy kadar iyi bir aşçı değilim ama henüz kimseyi öldürmedim."

Melissa sırttı.

"Peki, kahramanın Sully Raines hakkında ne düşünüyorsun? İkinizin birlikte büyüdüğünü duydum," dedi Hope.

Melissa başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki yakışıklı biri ve bana seni kahve içmeye davet ettiğini söylemiştin. Bunu kabul edecek misin?"

Melissa kızardı. "Bilmiyorum, ama muhtemelen evlidir. Bunu düşünmek bile garip geliyor. Andy öldüğünden beri kimseyle çıkmadım."

Hope durakladı. "Ciddi misin? Ne kadar oldu bu?"

"Sanırım yirmi yıl kadar oldu," dedi Melissa.

Hope'un gözleri büyüdü. "Tatlım! Sen çok gençtin! Neden olmasın?"

Melissa omuz silkti. "İlk başta Andy'yi aldatıyor gibi görünüyordum. Ondan başka kimseyi istemiyordum ve o gitmişti. Blessings'e taşınmayı planlamıştık, ben de plana sadık kaldım ve kendi başıma taşındım, ancak tek başıma ve tanımadığım insanlarla birlikte yabancı bir yerde olduğumu fark ettim. Ondan sonra zaman elimden kayıp gitti."

Hope öne doğru eğildi. "O zaman öyleydi, şimdi de böyle. Ben tesadüf diye bir şey olmadığına inanan bir insanım. Her zaman bunun bir Tanrı işi olduğunu düşünürüm. Kız kardeşimle birbirimizi tekrar bulmamız gibi. O kazada olmasaydım ve kan nakline ihtiyacım olmasaydı, nadir bulunan kan dizini Mercy'yi aramazdı. Ve eğer Savannah'dan daha uzakta yaşıyor olsaydı, zamanında gelemezdi. Eşzamanlılık. Evren özel bir şeyin gerçekleşmesi için mükemmel bir şekilde hizalandığında."

Melissa omuz silkti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Yine de onunla konuşmak istiyorum. Umarım yarın kendimi daha iyi hissederim."

"İyi olacağını tahmin ediyorum," dedi Hope. "Ve birkaç çürüğün sizi durdurmasına izin vermeyin. Demek istediğim... ikiniz de çocukluğunuzun bir bölümünü ve şimdi de hayatınızı tehdit eden bir deneyimi paylaştınız. Kahveyi ve sohbeti paylaşmak o kadar da zor olmamalı. Her neyse, bir düşünün. İkinci bir şey ister misin?"

Melissa, "Hayır, bunların hepsini bitiremezdim," dedi.

Hope bir kaşını kaldırdı. "Yani bu cevizli turta istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hiç de öyle değil," dedi Melissa. "Bu sadece turta için yer ayırdığım anlamına geliyor."

Hope sırtıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Y a n ı n a kahve yapmamı ister misin?"

"Benim için değil," dedi Melissa. "Bu gece tatlı çaya devam edeceğim."

"Ben de," dedi Hope. "Sen oturmaya devam et. Ben kirli tabakları masadan kaldırıp tatlıyı getireyim. Birkaç dakikadan fazla sürmez."

"Sen en iyisisin," dedi Melissa.

"Teşekkür ederim tatlım. Kocamı bir daha gördüğünde bunu ona hatırlatmanı istiyorum."

İkisi de güldü ve ardından yemek tatlı bir şekilde sona ererken rahat bir sohbeta daldılar.

* * *

Ruby evdeydi ve salonda yeniden sipariş etmesi gereken her şeyin bir listesini yapıyordu. Aklına gelen her şeyi yazmıştı ve internete girip Savannah'daki Beauty Supply'a sipariş vermeden önce Vera ve Vesta'yı arayıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorması gerekiyordu. Geç olduğunu biliyordu ama kız kardeşlerin Klasik kanalında eski filmleri izlemeye olan düşkünlüklerini de biliyordu ve numaralarını aradı.

Vera mutfakta mısır patlatıyor, Vesta ise oturma odasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Niles Holland kendini bildi bileli onun müşterisiydi.

Hatırla. Normalde saçını kestirmek için ayda iki kez gelirdi ve yarın sabah onun günü olacaktı.

Barb Holland'ın saçlarını Vera yapmıştı ve Vesta, Barb'ın cenazeden önce, ne zaman olursa olsun, saçlarını özel olarak yaptırmaya geleceğini biliyordu.

Niles'in kendi ölümüne neden olduğu gerçeği Vesta için bunu düşünmeyi daha da zorlaştırıyordu. Her zaman kendini beğenmiş biriymi ama iyi bir müşteri ve arkadaştı ve onu özleyecekti.

Cep telefonu çaldığında hızla burnunu sildi, boğazındaki gözyaşlarını temizledi ve telefonu açtı.

"Merhaba."

"Hey, Vesta, benim."

"Merhaba Ruby. N'aber?" diye sordu.

"Savannah'daki Beauty Supply'a bir sipariş vermek üzereyim. Senin ya da Vera'nın bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Oh...Kesinlikle var. Küçük kalıcı kağıtlarım bitti ve iki tane Easy Wave permaya ihtiyacım var. Ayrıca, kasabadaki lavanta saçlı bayanlar için kullandığımız şampuandan da biraz."

"Ah, doğru ya! Benim de buna ihtiyacım var. Hatırlattığın için teşekkürler. Peki ya Vera?" Ruby sordu.

"Bir saniye bekle, soracağım." Vesta koltuktan fırlayıp aceleyle mutfığa gitti ve telefonu kız kardeşine uzattı. "Ben Ruby. Ben patlamış mısırla ilgileneceğim," dedi.

Vera başıyla onayladı ve telefonu aldı. "Merhaba Ruby. Geç kalkmışsın."

"Biliyorum. İnternete girip Savannah'daki Beauty Supply'a sipariş vermek üzereyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, biliyorum," dedi Vera ve ürünlerin isimlerini saymaya başladı, Vesta ise mikrodalga'nın başında durmuş zilin çalmasını bekliyor ve kız kardeşinin kolasından hızlıca bir yudum alıyordu.

Mikrodalga fırın çalıştı. Vesta patlamış mısır poşetini çıkardı, yırtıp açtı ve bir kâseye boşalttı, sonra kendine de bir bardak kola doldurdu ve

Vera'nın telefonu kapatmasını bekledi.

Saniyeler sonra Vera aramayı sonlandırdı, arkasını döndü ve telefonu Vesta'nın bornozunun cebine bırakıp içkisini aldı.

"Acele edelim," dedi. "Filmimiz başlamak üzere."

"Biliyorum ama pek film havasında değilim," dedi Vesta.

"Neden? Sorun ne?" Vera sordu.

"Yarın sabah Niles'in randevu günü olacaktı. O öldüğü ve Barb dul kaldığı için üzgünüm."

Vera durakladı. "Oh. Bunu hatırlamamıştım. Sanırım Barb cenazeden önce özel bir randevu alacak."

Vesta başını salladı. "Ben de öyle tahmin ediyordum."

Sonra Vera patlamış mısır kasesini Vesta'nın elinden aldı.

"Hadi ama. O filmi izlemeyi planlamıştık ve bu yüzden izleyeceğiz," dedi Vera.

Vesta kaşlarını çatı. "Ama bu beni ağlatacak ve ben ağlamayı sevmem."

"Duyguları serbest bırakmak enerjinize ve chi'nize iyi gelir," dedi Vera kararlı bir şekilde ve bir elinde içeceği, diğerinde patlamış mısırla mutfaktan çıktı.

Vesta ikizine ters ters baktı. Onlar küçükken de otoriter olan oydu ve kişiliğiyle ilgili hiçbir şey değişmemişti.

"Hâlâ ağlamaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Vesta.

* * *

Ruby herkesin siparişlerini girmeyi yeni bitirmişti. Gönder tuşuna basıp siparişlerin bir kopyasını yazdırdıktan sonra oturumu kapattı ve yatmaya gitti.

Peanut elinde kumanda ile yatakta uyuyakalmıştı. Ruby kumandayı onun parmaklarının arasından çekip aldı, televizyonu ve ışıkları kapattı ve yatağa girdi.

Kadın bunu yapar yapmaz, adam gözlerini açmadan yuvarlandı ve bir kolunu onun beline doladı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Ruby ve sonra Barb Holland'ın bu gece yatakta tek başına nasıl hissettiğini düşünerek gözleri doldu.

* * *

Lovey kafedeki son kontrolünü yaptı, mutfaktaki tüm aletlerin temizlendiğinden ve kapatıldığından emin oldu ve arka kapının kilitli olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra yemek odasına doğru adımlarını takip etti, giderken ışıkları kapattı.

Kapı aralığında durup boş masa ve sandalyelere baktı, çıkarken emanet çantasını aldı ve ön kapıyı kilitleti.

Arabasına binip bankaya doğru giderken, bir durak sonra eve, diye düşündü. Her zaman orada beslediği başıboş erkek kedi, bankadaki gece depozitosunun altında oturmuş, sabırla akşam yemeğini bekliyordu.

"İyi akşamlar, seni pasaklı ihtiyar," dedi ve onun için çöpten çıkardığı küçük jambon parçasını fırlattı.

Para çantasını gece emanetine koyarken onu kaptı ve gölgelere doğru koştu, ardından Ruby'nin küçük kulübesine yöneldi.

Lovey içeri girerken sessizlik için minnettardı. Saat neredeyse on bir olmuştu ve Granny's sabah altıda açılacaktı, bu da mutfak ekibinin dört buçuk gibi işe geldiği anlamına geliyordu ve o da her zaman açılışa gelirdi.

Yaraları iyileşmiş olsa da, bir günü atlatmak için kendini zorluyordu. Sanki vücudu onu ölmekten kurtarmak için o kadar çok çalışmıştı ki, artık eskisi kadar kalmamıştı.

Lovey, "İlk iş güzel bir sıcak duş, ardından gecelik ve yatak," dedi.

Banyoya gitti ve suyu açarak ısınmasını sağladı, ardından soyunmaya başladı. İçeri girdiğinde su buharlıydı ve fiskiye'nin altında durarak fiskiye'nin günün ağırlığı ve sızılarına masaj yapmasına izin verdi.

Kısa bir süre sonra geceliğini giymiş, evin içinde dolaşıyor, tıpkı kafede yaptığı gibi buradaki kilitleri kontrol ediyordu. Yatak odasına dönüp bir şişe su aldı, komodinin üzerine koydu, sonra örtüleri geri çekti. Biraz televizyon izleyebilmek için arkasına birkaç yastık koyduktan sonra yatağa girdi ve içmek için suyu açtı.

Tek başına yaşadığı için kendine acımayı çoktan bırakmıştı. Evliliği birden fazla kez denemiş ve son kocası öldükten sonra bu kurumdan tamamen vazgeçmişti. Bazı insanlar evlilik için yaratılmıştı, bazıları ise değildi.

Lovey kendi evinde yaşarken tek başına iyiydi ama burada biraz yalnızlık çekiyordu. Bunun nedeninin burada etrafının başkalarının eşyalarıyla çevrili olması olduğunu düşünüyordu.

Evden hatıra kalan eşyalarını ve duvarlarda asılı resimleri özlemişti. Kitaplardan oluşan küçük kütüphanesini ve Pazar akşamları izlediği eski DVD'lerden oluşan zulasını özlüyordu. Bu kulübe için minnettardı ama eve dönmekten de memnun olacaktı.

Dizi devam ederken uyuyakalmış, gece birden sonra uyanmış ve diziyi kapatmış, sonra da yuvarlanıp tekrar uyumuş.

* * *

Sully aniden uyandı, sonra birkaç dakika hareketsiz yattı ve ne rüya gördüğünü merak etti. Ama her ne idiyse, anı yok olmuştu.

Saatte bir göz attı. Sabah yedi buçuktu, bu da aşağı indiğinde kahvaltının onu beklediği anlamına geliyordu. Kahve düşüncesi bile onu ayağa kaldırmaya yetmişti. Omzu sertleşmişti ama çünkü kadar acıımıyordu.

Çabucak duş alıp tıraş oldu ve giyinirken sabah yapacaklarını planladı. Önce adliyeye, sonra kütüphaneye.

Merdivenlerden inerken kahvenin ve fırında pişen tatlı bir şeyin harika kokusunu alabiliyordu. Bud resepsiyonun arkasında rezervasyon alıyordu ama yemek salonuna girerken Sully'ye el salladı.

Masalardan birinde genç bir çift vardı. Dün gece o yattıktan sonra gelmiş olmalıydılar. Kahvaltı büfesinin yerleştirildiği büfeye doğru ilerlediğinde onu bir bakışla geçiştirdiler.

Rachel neredeyse boşalmış olan tabağın yerine bir tabak pastırmayla geldi ve Sully'yi görünce ona gülümsedi.

"Günaydın, Sully. Dün gece ağrıyan omzunla dinlenebildin mi?"

"Evet, çok iyi. Bugün de daha iyi hissediyorum. Her şey çok güzel görünüyor. İçine dalmak için sabırsızlanıyorum."

Rachel gülümsedi. "O zaman keyfini çıkarın ve umarım araştırmanızda iyi bir gün geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim. Ben de," dedi Sully.

Bir tabak aldı ve büyük bir kaşık dolusu çırpılmış yumurta, ardından bir porsiyon yulaf ezmesi, üzerlerine bir parça tereyağı, ardından birkaç dilim domuz pastırması ve beyaz şekerle kaplanmış sıcak tarçınlı rulolardan birini koydu. Yiyecekleri masasına koydu ve oturmadan önce kahve almak için geri döndü.

Bunu yaparken bir an durakladı, yiyeceklere baktı ve istasyondaki adamların büfeyi nasıl bu kadar dağıttıklarını düşündü. Dürtüsel olarak cep telefonu ile ayağa kalktı ve yemek dolu büfenin fotoğrafını çekti, ardından masasına dönmeden önce birkaç arkadaşına gönderdi.

Rachel mutfağın kapısında durup geriye baktı ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Genç çift onu ve Bud'ı bilgilendirmişti.

Dün gece giriş yaptıklarında kaçtıklarını öğrenmişler. Genç kadın yeni aldığı evlilik yüzüklerini parlattı ve ikisini de tebrik ettikten sonra Bud onları odalarına yerleştirdikten sonra bir şişe şarap ve iki kadeh aldı.

Rachel Sully'ye baktı ve onun yemek yerken telefonunda bir şeyler okuduğunu gördü. Gülümsedi ve mutfağa geri dönmeye hazırlanırken, Sully çatalını bırakıp mesaj yazmaya başladı ve bunu yaparken de gülümsüyordu. Daha önce onunla sadece yüz yüze konuşmuştu, ama şimdi onu profilden görüyordu ve aniden başını geriye atıp az önce aldığı bir cevaba güldüğünde, tüyleri ensesinde diken diken oldu. *Deja vu* anı ürkütücüydü, bu garipti çünkü daha dün tanışmışlardı. Sonra farkına vardı. Adam ona tanıdığı birini hatırlatıyordu. Blessings'ten birini!

Aman Tanrım. Annesini tanıyor olmalıyım! Ama bana kimi hatırlatıyor?

* * *

Hope erken kalkmaya alışkındı, bu yüzden gün ışımadan giyinmiş ve mutfakta kahve yapıyordu. Kahveyi demlemeye bıraktıktan sonra, hâlâ uyumakta olan Melissa'yı kontrol etmek için yatak odasına göz attı ve telefonu bir mesaj sinyali verdiğinde mutfaktaydı. Mesaj kocası Johnny'den geliyordu.

Sensiz yatakta çok yalnızım. Melissa nasıl? Duke ve ben ona en iyi dileklerimizi ve acil şifalarımızı gönderiyoruz.

Hope gülümsedi. Dün gece Johnny'yi o da özlemişti. Kayınbiraderi Duke başka bir hikâyeydi ama onun bilgisiz, çoğu zaman da küstah davranışlarına alışmıştı. Kahve biter bitmez kendine bir fincan doldurdu ve sabah haberlerini izlemek için oturma odasına gitti.

Yaklaşık bir saat sonra Melissa'nın hareket ettiğini duyduğunu düşündü ve ona bir fincan kahve getirmek için mutfağa koştu.

* * *

Melissa bütün gece rüyasında kazayı görmüştü. Bir rüyasında Niles özür dilemeye çalışıyor, Sully ise onu arabadan çıkarıyordu. Son rüyasında ise kocası Andy ona mutlu olmasını söylüyordu.

Yüzünde gözyaşlarıyla uyandı. Bir süredir onu böyle rüyasında görmemişti ve ona verdiği mesaj merak uyandırıcıydı.

Kalktı, yavaşça banyoya gitti ve dışarı çıktığında saçları taranmış, dişleri temizlenmişti ve duşa girmeyi düşünüyordu. Hope kapıyı çalıp elinde taze demlenmiş bir fincan kahveyle içeri girdiğinde hâlâ bunu düşünüyordu.

"Al bakalım tatlım," dedi Hope.

Melissa memnuniyetle uzandı.

"Çok teşekkür ederim."

"Kesinlikle," dedi Hope. "Peki nasıl hissediyorsun?"

"Elbette ağrım var ama daha iyiyim. Artık başım dönmüyor. Yataktan ilk kalktığımda bile. Hâlâ başım çok ağrıyor ama gece yarısından beri ağrı kesici almadım."

"Sana biraz getireyim," dedi Hope. "Kahvenin biraz soğumasını bekle. Ben de sana hapları içmen için biraz su getireyim."

Melissa kahveyi bıraktı, sonra yatağın kenarına oturdu ve Hope elinde suyla geri dönerken avucunun içine iki hap sıkıştırdı. Hapları içti, sonra yatağın arkasına geçip yatak başlığını arkalık olarak kullandı.

"Eminim Johnny dün gece seni özlemiştir," dedi Melissa.

Hope sırtıttı. "Elbette. Bu sabah bir mesaj gönderdi bile, Duke'la birlikte en iyi dileklerini ve acil şifalarını yolladılar."

Melissa gülümsedi. "Çok tatlısın. Onlara teşekkür ettiğimi söyle."

"Arayacağım," dedi Hope. "Biraz ayağa kalkıp hareket ettikten sonra Dr. Quick'i arayıp durumunuzu değerlendireceğim ve bakalım ne önerecek."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Melissa. "Burada hastanede olacağımdan çok daha iyi dinlendim."

"Biliyorum. İnsanların gerçekten orada olması gerektiğinde bile, sürekli gürültü ve ışıktaki rahat bulmak zor, tekrarlayan dürtme ve dürtmelerden bahsetmiyorum bile. Peki, kahvaltı için kulağa ne hoş geliyor?" Hope sordu. "Krep karışımı, mısır gevreği gördüm, ayrıca hâlâ soğuk kızarmış tavuk ve cevizli turta var." Melissa sırtıttı. "Bunun tuhaf olduğunu düşünebilirsin ama bence soğuk kızarmış tavuk bu sabah kahvaltıda yiyeceğinden çok daha iyi. Aslında yemek soğuk kızarmış tavuk yemenin en sevdiğim yollarından biridir."

"Giyindikten sonra mutfağa git. Kalan yemekleri getireyim, tabağına ne istersen koyabilirsin."

"Anlaştık," dedi Melissa. "Önce şu kahvenin tadını çıkarayım, birazdan orada olurum."

Hope gider gitmez Melissa telefonunu aldı ve Pansiyon'u aradı.

"Blessings Yatak ve Kahvaltı. Bu Bud." "Bud, bu Melissa Dean."

"Melissa! Ayağa kalktığını duymak çok güzel. Bu sabah nasılsın?" diye sordu.

"Her yerimin ağrımasının ötesinde, çok kötü değil," dedi. "Arıyorum çünkü Sully Raines'e telefon numaramı vermeni istiyorum. Ona bir fincan kahve borcum var, cep numaramı verirsen müsait bir zamanında arayabilir. Bütün gün evde olacağım."

Bud, "Tamam, yazmaya hazırım," dedi.

Melissa ona numarasını verip teşekkür ettikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. Boğazından aşağı inen sıcaklık iyi hissettiriyordu ve Sully Raines'i tekrar görme fikri daha da iyiydi. İki eski arkadaş arasında geçen bir an bile olsa.

Bud mesajı Sully'ye götürmeye başlamıştı ki, konuşmaya kulak misafiri olan Rachel mesajı elinden aldı.

"Bırak beni," diye fısıldadı. "Sana sonra anlatırım."

Bud omuz silkti. Karısını seviyordu ama o tam bir drama kraliçesiydi ve şu anda neyin peşinde olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Rachel yemek odasından geçerek doğruca Sully'nin masasına gitti. Kahvaltısını bitirmişti ve telefonunda bir şeyler okuyordu.

"Affedersin, Sully. Sana bir mesajım var," dedi Rachel.

Kadın ona kâğıdı uzatırken Sully telefonunu bıraktı. Kimden geldiğini görür görmez ona baktı ve gülümsedi.

"Çok teşekkürler," dedi. "Bu arada kahvaltı harikaydı." Rachel gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Sully ayağa kalktı ve Rachel'ın kendisine baktığından habersiz yemek odasından çıktı.

Yeni evliler çoktan odalarına dönmüşlerdi ve Bud masaları topluyordu.

Rachel ortalığı toparlamasına yardım ederken, "Bu kadar büyütecek ne var?" diye sordu. Rachel sessizce konuştu. "Bu sabah Sully'yle ilgili bir şey dikkatimi çekti. Birkaç saniyeliğine, onunla Sully arasında bir benzerlik gördüm.

Tanıdığım biri. Ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyorum."

Bud'ın gözleri büyüdü. "Aradığı anneyi mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. Bunu çözssem harika olmaz mıydı?"

Bud sırtıttı. "Evet, harika olurdu."

Kirli bulaşıklarla dolu el arabasıyla mutfığa girdiğinde, Rachel ona hatırlatmak için seslendi.

"Mavi Söğüt tabaklarını bulaşık makinesine koymamayı unutma."

"Evet, hanımefendi," dedi Bud ve gözlerini devirdi. Sanki son bilmem kaç yıldır onları her kullandıklarında bunu ona söylememişti.

Sully üst katta, bu sabah yanında götürmek istediği şeyleri topluyordu ve hepsini bir araya getirir getirmez Melissa'yı aramak için pencerenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye oturdu.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Sharon Sala'nın beş türde yayınlanmış yüzden fazla kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991'de yayınlanan yazar, sekiz kez RITA finalisti, Janet Dailey Ödülü sahibi, beş kez RT Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romans Yazarları Mükemmellik Ödülü sahibi ve Mükemmellik Kalbi ve Kitapçıların En İyisi Ödülü sahibidir. 2011 yılında RWA'nın Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nün sahibi olmuştur. RWA, 2017 yılında, yayınlanmış 100. romanının anısına kendisine Yüzüncü Yıl Ödülü'nü takdim etmiştir. Yazmak onu değiştirdi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.